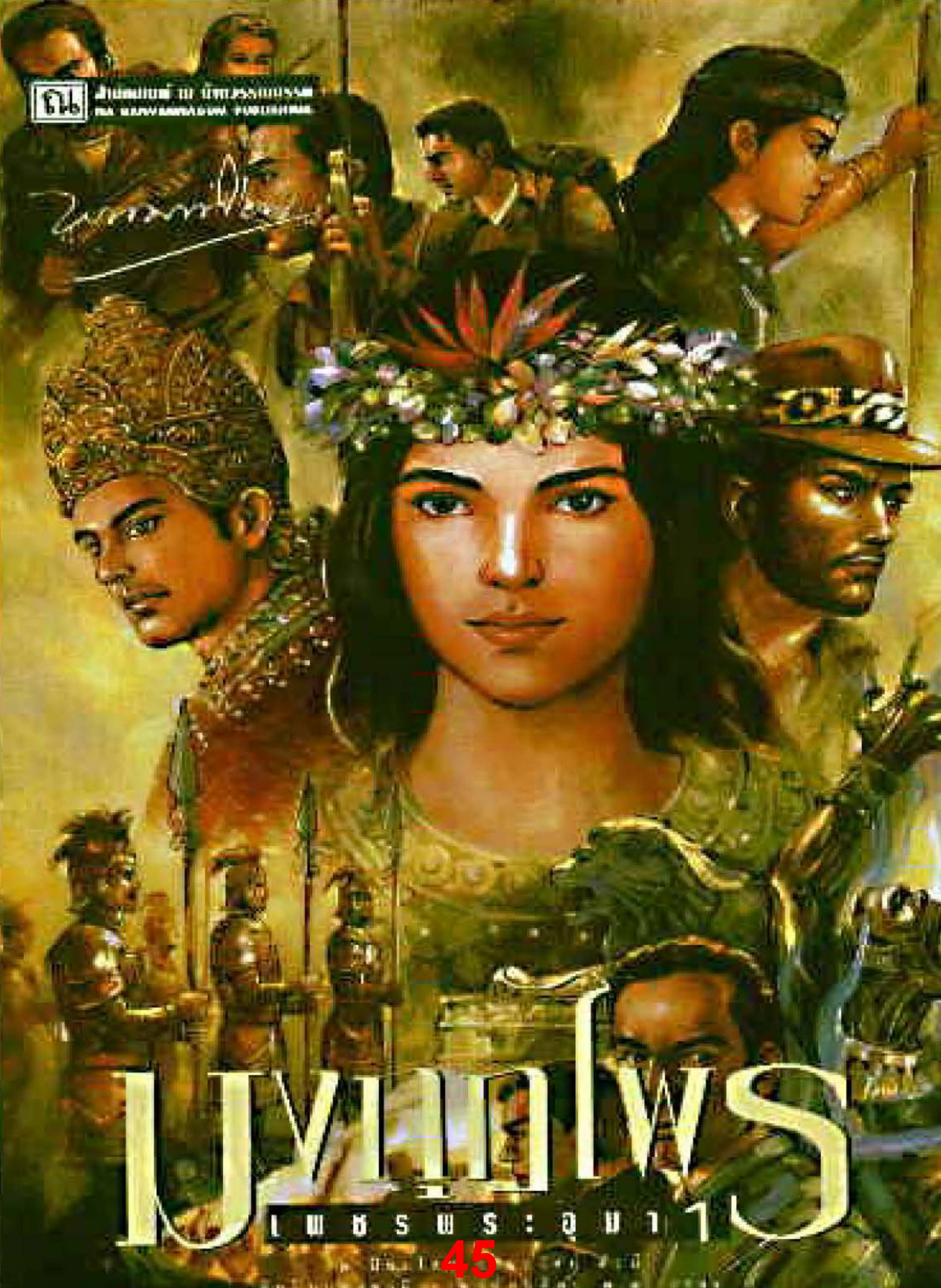

รพินทร์ใช้ปลายมีดโบวี่ด้ามงาอันเดิมของเขา ซึ่งแท้ที่จริงมันก็คือมีดที่ลงอาคมไว้ ค่อย ๆ ยื่นเข้าใกล้ใบของมันใบหนึ่งอันเคลื่อนร่อน อยู่ใกล้ ๆ ตัวเขา สิ่งที่พอจะสังเกตได้ชัดก็คือ ปลายมีดยิ่งเข้าไปใกล้มันเท่าไร มันก็ยิ่งเบนก้านผละหนีห่างออกเท่านั้น เหมือนจะมีอะไรมาฉุดดึงรั้งให้ถอยหนีจนมองเห็นก้านของใบโก่งงอ ขณะที่มันเบนหนีออกไปจนสุดทางเท่าที่มันจะหนีได้ เมื่อเขายื่นปลายมีดค่อย ๆ ไล่เข้าไป

พอแตะกระทบเข้ากับใบเท่านั้น ลำต้นของว่านต้นนั้นก็สะท้านชูขึ้นทั้งต้นราวกับมีมือมาจับเขย่า!

สองบ่าวนาย ผู้ต่างทันกันในด้านอาคมไสยเวท (เพียงใครจะเหนือกว่ากันเท่านั้น) มองตากันอีกครั้ง รพินทร์พยักหน้าให้ดูอาการของต้นและใบว่าน เหมือนจะเตือนให้บุญคำเร่งสำนึก

ตนว่า อย่าเอาแต่คะนองอวดดีจนเกินเลยเถิดไปนัก บุญคำทำเสียงหึ ๆ ในลำคอ ท่าทางแกไม่ได้สะเทือนขวัญสยองกลัวใด ๆ ทั้งสิ้น ปลดกระดุมกางเกงออก แอ่นฉี่รดว่านต้นนั้นหน้าตาเฉย ปากหมุบหมิบ ท่องอะไรอยู่อย่างชนิดไม่มีเสียงลอดออกมา พอปัสสาวะสุด แกก็เขย่าเครื่องเคราให้สะเด็ดน้ำอย่างใจเย็น แล้วเก็บเข้าที่ตามเดิม หันกลับมายิ้มอวดฟันหน้าหลอกับเจ้านายผู้ยืนดูอยู่เงียบ ๆ

"ฮือม์! เก่ง..."

เขาบอกต่ำ

"ลูกศิษย์พรานที่ชื่อรพินทร์ ไม่เก่ง เก๊าะเสียชื่อเจ้านายหมดซี..."

แกแยกเขี้ยวยิ้มอยู่ในลักษณะเดิม

"...นายยืนคุมหลังให้อยู่ทั้งคน อะไรมันกระทำก๊ะบุญคำได้ก็ให้มันรู้ไป สำคัญคืนนี้นายอย่าจับไข้ได้ป่วยขึ้นเสียก่อนเท่านั้น"

"บุญคำไปท้าทายเขาก่อนนะนี่"

"ป่าวท้า ก็แค่อวดของดีให้แม่นางดูเท่านั้น ว่าของไอ้คำยังไม่เหี่ยว แล้วเก๊าะยังฉีดน้ำไกลซะด้วย บอกแล้วไงว่าไอ้คำจะให้น้ำก๊ะแม่โฉมงามทั้งหลายนี่ นายเล่นเอาปลายมีดหมอไปแหย่ยังงั้นไม่ถูกร้อก แม่โฉมงามกลัวกันจนตัวสั่นไปหมดแล้ว ต้องทำอย่างบุญคำนี่ เค้าถึงจะชอบใจ"

"เมื่อกี้นี้ว่าจะให้ช่วยอะไรนะ ยังพูดค้างไว้?"

"นายก็รู้ว่าบุญคำพูดแก้เปรี้ยวปากไปงั้นแหละ ไม่ได้คิดลามกอัปรีย์ จะเอาผีสางแม่นางโก้งอะไรที่ไหนมาเล่นสัปดน

ด้วยร็อก คืนนี้บุญคำไม่ห่วงอะไรพวกเรา เพราะถึงยังไงมันก็ทำอะไรไม่ได้ แต่เป็นห่วงพวกเจ้านายฟารั้งกับไอ้พวกลูกหาบทั้งหลาย ถ้าพลาดพลั้งลงไปก็ลำบาก ลำพังนายก๊ะไอ้คำสองคนคงมีทีเผลอมั่ง ใครจะมานั่งถ่างตาเฝ้ายามอยู่ได้ทั้งคืน แหม่มเบลก็ไม่สบาย ต้องนอนให้น้ำเกลือ แหม่มคริสจะแข็งแรงแค่ไหน วันนี้ก็ดูป้อแป้เต็มทีแล้ว ยังไม่รู้ว่าตกดึกพวกเจ้านายทั้งหลายใครจะเกิดจับไข้ไม่สบายขึ้นมาอีกมั่ง ถ้าร่างกายจิตใจไม่แข็งแรงเสียอย่างเดียว ก็ทำให้มันมาครอบงำได้ง่ายขึ้น”

บุญคำพูดเป็นงานเป็นการขึ้น

“ก็ไม่ใช่เรื่องนี้หรอกรึ ที่ฉันด่าบุญคำอยู่ ว่ามาตั้งแค้มป์ตรงนี้ทำไม”

รพินทร์เริ่มหงุดหงิดขึ้นมาอีก เพราะว่าอันที่จริงตาเฒ่าสมุนขวาของเขาแสนรู้ไปสารพัด ยกเว้นแต่จะแกล้งโง่เท่านั้น

“บุญคำกำลังจะบอกนายอยู่นี่ยังไง...ของอะไรในโลกนี้มันมีสิ่งที่แก้กันได้ทั้งนั้น ตอนที่สั่งให้ตั้งปางพักกงนี้ บุญคำลงมาตรวจที่นี่ก่อนแล้ว ถึงจะมืดงว่านผีปอบอยู่ที่นี่ มันก็มีของที่แก้กันได้ อยู่ไม่ห่างออกไปนัก ถ้าเราได้มาก็สบาย คืนนี้มันไม่มีวันเข้าไปในอาณาบริเวณปางพักได้เลย อย่างมากก็แค่มาป้วนเปี้ยนอยู่รอบนอก หนังก๊ะเครื่องในของเลียงผา บุญคำสั่งให้เอามาทิ้งล่อมันไว้ตรงเชิงเนินที่พักของเรา ให้มันแห่กันไปกินของสดคาวทีนั้น”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว

“ฉันยังไม่รู้เลยว่าบุญคำหมายถึงอะไร”

แกฉุดข้อมือเขา

“เหอะน่า ตามบุญคำมา พอเห็นนายก็รู้เองแหละ หะแรกบุญคำจะจัดการเองก่อนแล้ว แต่อาคมบารมีของบุญคำไม่ถึงต้องรอให้นายเป็นคนทำพิธี บุญคำเป็นลูกมือเอง”

“อะไรของแกวะ ตาคำนี่ บอกมาซิว่ามันเป็นอะไร?”

เขาร้องออกมาเบา ๆ ในขณะที่ยังเดินตามหลังโดยการจูงข้อมือไม่ยอมปล่อยของบุญคำ เลาะลัดดงว่านร้ายกลับออกมาทางเดิม แต่อดีตพรานใหญ่แห่งเขาอีมครึมบอกสั้น ๆ อยู่ประโยคเดียวว่า “เหอะน่า...เหอะน่า” เช่นนั้น จนกระทั่งล่วงพ้นออกมาจากดงว่าน แลเห็นเกิดกับเสย่กำลังนั่งยอง ๆ รอคอยอยู่ริมดงตามเดิม เจ้าพรานหนุ่มทั้งสอง พอเห็นเจ้านายกับบุญคำเดินกลับออกมา ก็รีบลุกขึ้นยืนทันที

“เฮ้ย ไอ้สองคนนี่ เอ็งกลับขึ้นไปบนปางพักได้แล้ว เดี๋ยวนี้เลย พรานใหญ่ก๊ะข้าสองคนจะตรวจดูอะไรแถว ๆ นี้อีกกะเดี๋ยวแล้วจะกลับขึ้นไป ไม่ต้องห่วง”

เกิดกับเสย่ทำหน้าตื่นงง รี ๆ รอ ๆ อยู่ ในขณะที่บุญคำโบกมือไล่ ทั้งคู่ยังไม่ยอมขยับเขยื้อน รพินทร์จึงเดินเข้าไปใกล้แล้วพยักหน้าบอก

“ไป! กลับขึ้นไปเสียเถอะ...ทำตามที่สั่งนะ หันหน้ามองไปตรงที่ตั้งปางพักของเราก่อน อย่าเปลี่ยนไปมองทางด้านอื่น เดินจากนี่ให้ถึงที่นั่นเป็นเส้นตรงเลย ระยะมันก็ใกล้ ๆ แค่นี้เอง และไม่ต้องเหลียวกลับมาอีก ตลอดระยะเวลาที่เดิน ไม่ต้องพูดอะไรกัน ถ้าเห็นภาพอะไรขวางหน้า จงรู้เถิดว่ามันเป็นภาพลวงตา อย่าไปสนใจ ให้เดินอย่างเดียวจนถึงที่ ภาวนาไปแค่ 5 คำ ระหว่างเดิน นะ...โม...พุท...ธา...ยะ! จำไว้”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มของเขาทั้งคู่ ขนลุกชันขึ้นมาทันที มองตากันเองลอกแลก แล้วเปลี่ยนมาจับอยู่ที่เขา รพินทร์ตบไหล่ทั้งคู่เบาๆ

“อย่าปอดแหกไม่เข้าเรื่อง มันไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าที่เราพบกันมาแล้วหรอก ที่ให้สวดมนต์เดินไปก็เพื่อให้คุมสติให้ได้เท่านั้น ปางพักของเราเห็นอยู่ทนโท่แค่นี้เอง ตะวันก็ยังไม่ลับป่า ทำตามที่สั่งก็แล้วกัน”

ขณะนั้น แดดผีตากผ้าอ้อมสาดแสงสุดท้ายแดงก่ำลง มาราวกับสีโกเมน อาบไปทั่วบริเวณ เกิดและเส่ยบังเกิดอาการตะครั่นตะครอขึ้นมาทันที เอามือลูบแขนขยี้แรงๆ ขณะที่ยิ้มแหยๆ อ้อมแอ้มจะขออยู่ร่วมด้วย แต่รพินทร์สั่นศีรษะเฉียบขาด ทั้งคู่จึงหันหลังกลับ ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด โดยตาจับมองไปยังปางพักที่มองเห็นอยู่บนเนินสูง มีกลุ่มควันที่ก่อไว้ลอยขึ้นมา ตลอดจนเงาของพวกลูกหาบที่อยู่ในระหว่างทำงาน เดินกันอยู่ขวักไขว่ พร้อมกับก้าวเดินออกไป โดยไม่ยอมเหลียวมองไปทางด้านใดทั้งสิ้น เป็นการเดินเคียงคู่กันลักษณะเรียงแถวหน้ากระดาน

รพินทร์กับบุญคำยืนมองตามหลังเจ้าพรานเด็กหนุ่มทั้งสองไปขณะหนึ่ง

“เอาละ ไหนว่าจะพาไปดูอะไร?”

บุญคำยังคงมองตามหลังไอ้เด็กหนุ่มสองคนไปอยู่เช่นนั้น ปากก็บอกเบาๆ อย่างเป็นห่วงว่า

“นาย! ไอ้เกิดก๊ะไอ้เส่ยน่ะ พรรษาเรื่องพรรค์นี้มันยังอ่อนอยู่มากนา โดยเฉพาะไอ้เส่ยใจมันยังไม่แข็งนัก คราวก่อนก็โดนดีเอาที่หม่บ้านกะเหรี่ยงผีสิงทีนึงแล้วผีอียะขิ่นเอาเสียเกือบตาย บุญคำว่า นายวิทยุขึ้นไปบอกไอ้จันให้มันคอยออกมายืนจับตามองไอ้สองคนนี่ตอนที่มันเดินไปดีกว่า สั่งไอ้จันไว้ด้วยว่าถ้าเห็นไอ้สองคนเดินเวียนหรือเดินเลี้ยวไปทางอื่น ก็ให้แล่นลงมารับลากตัวกลับขึ้นแค้มป์ด้วย เราสองคนมัวไปทำธุระกันอยู่คงจะมองตามมันไปไม่ได้ตลอดร้อก”

รพินทร์ชำเลืองดูหน้าบุญคำ เพิ่งจะเห็นแกพูดเป็นกิจจะ-ลักษณะเอาเดี๋ยวนี้เอง และเขาก็เห็นด้วย ดึงวิทยุขึ้นมาจากเอวกดคีย์ แล้วกรอกคำพูดเรียกขึ้นไปบนแค้มป์ วิทยุของเขาคงจะไปเข้าเครื่องของฝ่ายนายจ้าง และจะขอให้จันเป็นผู้มาพูดกับเขา

ภายหลังจากเรียกซ้ำ ๆ ไปสี่ห้าครั้ง รพินทร์เริ่มสะดุ้งใจอย่างไรบอกไม่ถูก ทดลองกดคีย์ช่วงสั้น ๆ อยู่ถี่ ๆ แล้วทดลองเร่งวอลลุ่มกับเพิ่มสเควันซ์

ปรากฏว่าวิทยุในมือของเขา ไม่ปรากฏสำเนียงเสียงใดแว่วออกมาเลย แม้แต่คลื่นอากาศ

“ทำไมนาย วิทยุเป็นอะไรไป?”

บุญคำถามมาเร็วปรื๋อ

“บ๊ะ! เอาเข้าแล้วยังไง เมื่อกี้นี้ ในดงว่านนั่นมันยังรับส่งได้ดีอยู่เลย ไหน! เอาของบุญคำมาซิ มีประจำตัวอยู่เครื่องนึงไม่ใช่รึ”

ตาเฒ่าหน้ายุ่ง รีบคว้าวิทยุที่ได้รับการแจกประจำตัวออกมาจากผ้าขาวม้าเคียนพุงแล้วส่งให้เขาทันที รพินทร์เปิดสวิตช์เร่งระดับเสียงเต็มที่ และทดลองหมุนปุ่มสเควันซ์ เผื่อว่าจะได้ยินเสียงลั่นโครกครากบ้าง แต่ผลมันก็เป็นอย่างเดียวกับเครื่องของเขา

บอดสนิท!

สภาพของมันเหมือนถ่านหมด หรือมีพลังงานอะไรชนิดหนึ่งที่เข้ามาควบคุมไว้ มิให้ทั้งภาครับและภาคส่งทำงานได้เลยแม้แต่นิดเดียว

มันจะต้องเป็นอุบัติการที่เกิดขึ้น ภายในระยะเวลาไม่กี่อึดใจ นับตั้งแต่เดินออกมาจากดงว่านนี่เอง เขาทดลองกดคีย์เครื่องของบุญคำ และลองเรียกไปที่สแตนลีย์อีกครั้ง ก็ไม่เป็นผลเช่นเดียวกับเครื่องของเขา

บุญคำขยับปากจะผรุสวาทออกมาแต่รพินทร์เตะหน้าแข้งแกเสียก่อน

"ปล่อยเขาก่อน! อย่าเพิ่งไปสนใจอะไรเลย ประเดี๋ยวฉันจะจัดการให้วิทยุใช้ได้เอง นี่ก็แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่สิงสถิตอยู่ในนั้น มีอิทธิพลพอสมควรเหมือนกัน ตอนนี้อยู่ในระหว่างการขอทดสอบลองของเรามั้ง บุญคำเยี่ยวรดเขาได้ เขาก็ทำให้วิทยุของเราบอดไปชั่วขณะเหมือนกัน แต่ทำได้ไม่นานหรอก ส่วนเรื่องไอ้สองคนเดินกลับแค้มป์ก็ไม่ต้องห่วง รับรองว่าเดินกลับได้โดยปลอดภัย ถ้าไม่ไปสะดุดตอไม้แล้วลืมคาถาที่ให้ท่องไว้เสีย"

"แล้วถ้าทางโน้นเรียกมา?...นายว่าวิทยุของพวกเราทางโน้น จะเสียไปด้วยมั้ยเนียะ?"

WBSWS:OU

“ของพวกเราส่วนใหญ่บนแค้มป์ คงไม่เป็นอะไรหรอก เพียงแต่ว่าถ้าเขาเรียกลงมา เราก็ไม่ได้ยินเท่านั้น มันก็แค่นั้นเอง”

“ถ้าเกิดเรียกลงมาแล้วนายไม่ตอบขึ้นไป พวกเค้าไม่สงสัยกันแย่เร๊อะ ดีไม่ดีเกิดลงมาตามกันวุ่น”

“ไม่ต้องห่วง! ยังไม่มีใครมีธุระเรียกลงมาตอนนี้หรอก ไป! จะพาไปไหนก็ไป แต่อย่าให้เสียเวลาชักช้านักนะ”

มือขวาของเขาหันไปจ้องดดงว่านอาถรรพณ์อีกครั้ง ซึ่งบัดนี้ แดดใกล้สนธยาอาบไว้ดูแดงฉานราวกับป่าเลือด ทำปากหมุบหมิบเหมือนจะคาดโทษไว้ แล้วพยักหน้ากับเขา นำออกเดินเลาะลัดไปตามหนทางอันเป็นที่ลุ่มต่ำลงไปอีก ระหว่างกอวัชพืชแห้งตายซาก ตรงไปยังหน่อหินหมู่หนึ่ง ลักษณะเป็นรูปกรวยยอดแหลม เหมือนพีระมิดที่มองเห็นงอกอยู่เรียงราย 3ยอด ปรากฏอยู่กลางพื้นที่ราบโล่ง ยอดใหญ่ที่สูงที่สุดประมาณไม่เกิน 3 เมตร เป็นหมู่หินเตี้ยๆ เล็กๆ

พอลับมุมยอดหินก้อนที่สูงสุดในหมู่ 3 ก้อน อันงอกขึ้นมาจากพื้นดินปนทรายบริเวณนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ชะงักจ้องตะลึงไปยังพืชอะไรชนิดหนึ่ง ที่งอกขึ้นเป็นกอย่อมๆ อยู่ใจกลางวงล้อมสามเส้าของก้อนหิน เขาดูเหมือนจะเข้าใจและได้คำตอบอย่างปรุโปร่งแล้ว ในสิ่งที่บุญคำพูดเป็นนัยๆ ไว้ก่อน

ลักษณะลำต้นและใบของพืชชนิดนั้น มันเหมือนกับพืชล้มลุกที่เรียกกันว่า ‘ต้นไพล’ ทุกอย่าง เพียงแต่ว่าทุกส่วนสัดของมันดำสนิทราวกับใครเอาหินสีดำมาแกะไว้แล้วนำมาประดับ

ตั้งยังบริเวณซอกหินนั้น **ไม่เพียงแต่ลำต้นหรือใบ แม้แต่พื้นบริเวณรอบด้าน ในปริมณฑลประมาณ 1 ตารางวา อันเป็นตำแหน่งที่ขึ้นเป็นกอเล็ก ๆ นั้น ก็ล้วนเป็นสีดำไปหมด แลดูแข็งแกร่งปานหินผา ทั้ง ๆ ที่ตำแหน่งนั้นน่าจะเป็นดิน...**

ไพลดำ!!

รพินทร์หรี่ตาพินิจอย่างรอบคอบระมัดระวังที่สุด สิ่งอันอาถรรพณ์เหนือโลก ซึ่งอยู่ในลักษณะสมุนไพรพืชล้มลุกชนิดนี้ ในชีวิตบุกป่าฝ่าดงของเขา เคยพบเห็นมาก่อนแล้วครั้งหนึ่ง และเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในหุบเหวใจกลางเทือกเขาตะนาวศรี ยุคที่ยังอยู่ในวัยรุ่นติดตามครูพราน หนานไพร เข้าไปศึกษาสำรวจเกี่ยวกับเส้นทางเดินของเหล็กไหล

บรมครูเฒ่าของเขาในครั้งนั้น ได้นำเขาไปพบ 'ไพลดำ' โดยบังเอิญ ชนิดไม่คาดฝันมาก่อนเช่นกัน

แกได้ละทิ้งความสนใจในด้านอื่นหมดสิ้น ใช้เวลาเพียรพยายามขุดเพื่อจะเอาหัวของมันขึ้นมาให้ได้ถึงสามวันสามคืน สรรพเวทมนตร์วิทยาอาคมเท่าที่แกมีอยู่ ได้ถูกนำมาใช้ในพิธีทั้งหมด โดยมีเขาจำใจต้องเฝ้าดูและคอยช่วยเหลือแกอยู่ด้วย เพราะหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ปรากฏว่าครบสิ้นสามวันสามคืน ที่เขาทำหน้าที่เป็นลูกศิษย์ปรนนิบัติอยู่ระหว่างหนานไพรเข้าพิธีกรรม ก็ไม่ปรากฏว่าหนานไพรจะสามารถขุดดินบริเวณที่ต้นไพลขึ้นอยู่นั้นได้เลย แม้แต่นิ้วเดียว

เนื้อดินแข็งแกร่งเหนียวแน่นยิ่งกว่าทำด้วยเหล็กเสียอีก

เมื่อใช้ปลายมีดอาคมของแกขุดแซะลงไป ปรากฏว่ามีดลงอักขระของแกที่ได้รับตกทอดมาแต่ครั้งบรรพบุรุษชนิดที่ตัดสายบัวขาดโดยไม่เหลือแม้แต่ใย หักสะบั้นคาตาให้เห็น และตัวหนานไพรเอง ก็หงายผลึ่งสลบไปในทันที

เขาต้องเอาน้ำมนต์ที่แกทำใส่ขันหินเล็กๆ เตรียมไว้ก่อนสาดรดตัวแก จึงฟื้นขึ้นมาได้ และผลจากการเพียรพยายามจะขุดดินเพื่อจะตัดหัวไพลดำขึ้นมาให้ได้นี้เอง ทำให้หนานไพรเจ็บหนักอยู่หลายวันแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

แกไม่ได้บอกกับเขาถึงรายละเอียดอะไรมากนัก เกี่ยวกับสรรพคุณของไพลดำที่แกต้องการจะขุดเอาหัวขึ้นมาให้ได้ เพียงแต่สั่งไว้หนักหนาว่า**โอกาสใดโอกาสหนึ่งที่เขาเจริญวัยเติบโตไปข้างหน้า ได้พบกับครูบาอาจารย์ที่วิชาอาคมเหนือกว่าแก ก็ขอให้หาทางร่ำเรียนศึกษาถ่ายทอดวิชาการจากผู้รู้จริงและพยายามตัดเอาหัวไพลดำขึ้นมาให้ได้เถิด และเมื่อได้ของอาถรรพณ์สิ่งนี้มาแล้ว มันจะเปรียบดังแก้วสารพัดนึกที่เขามีไว้ในมือ สามารถจะบันดาลอะไรให้ได้ทั้งสิ้นดังใจคิด**

หลังจากนั้นมาอีกไม่นานนัก หนานไพรก็ตายจากไป เป็นที่ประจักษ์ชัดกับตาของเขาว่า ครูพรานขนาดหนานไพรนั้น มีเวทมนตร์คาถาอาคมแก่กล้าขนาดที่จะเรียกและตัดเหล็กไหลออกมาได้ แต่ก็ยังไม่สามารถจะขุดหัวไพลดำได้ เพราะอาคมและบารมีของแกไม่ถึง อย่าว่าแต่จะตัดหัวไพลออกมาเลย แม้แต่ดินโคนต้นก็ขุดไม่ขึ้นเสียแล้ว

เขาไม่ได้สนใจอะไรกับเรื่องนี้อีกเลย หลังจากหนานไพร

ได้ตายจากไปแล้ว และต่อมาเมื่อเติบใหญ่กล้าแข็งขึ้นในเชิงไพร และเวทมนตร์อาคมทุกชนิด เท่าที่จะมีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้มาจากเหล่าคณาจารย์ ซึ่งมีทั้งพระอนาคามี ฤาษีชีไพร พระ-ธุดงค์ ผู้แก่กล้าฤทธิ์ ฆราวาส ผู้มีฌานวิเศษ สุดแต่จะได้พบและได้รับวิชามาสะสมเพิ่มพูนไว้ในตัว

ระหว่างที่บุกบั่นซอกซอนไปในป่าดงพงพีทั่วทุกสารทิศเรียนรู้ในทางมนต์ดำอันเป็นเดียรัจฉานวิชาทางไสยศาสตร์และมงคลวิชาอันมาจากพุทธานุภาพของอรหันตเจ้า ก็หาได้เคยมีครบาอาจารย์ท่านใดเปิดทางให้เขาได้ศึกษาเรียนรู้ในวิชาตัดหัวไพลดำเลยแม้แต่ท่านเดียว ทุกท่านจะบอกแต่เพียง **ถ้าพบเห็นก็ให้ถือว่าเป็นมงคลแห่งชีวิตแล้ว อย่าได้พยายามขุดขึ้นมาเป็นอันขาด และเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะแสวงหามาไว้เป็นสมบัติเช่นเดียวกับเหล็กไหลเช่นกัน เพราะรังแต่จะก่อให้เกิดกิเลส ความโลภไม่มีที่สิ้นสุด อันเป็นการทำลายขันติสมาธิ ซึ่งจะเป็นไปในทางเสื่อมทรามของการดำเนินชีวิตมากกว่าที่จะเจริญสูงส่งขึ้น** เพราะบรรดาลาภสักการะในทางโลกียะนั้น เป็นอบายของผู้ที่จะแสวงหาความสุขสงบแบบสันโดษ

ระหว่างที่เขาย้อนระลึกไปถึงความหลังและยังสงบนิ่งอยู่นั้น บุญคำได้ใช้มีดประจำตัวของแก ทดลองกวาดๆ ถางๆ และทิ่มลงไปยังบริเวณพื้นดำสนิทโคนต้น เสียงใบมีดของแกกระทบกับพื้นแข็งแกร่ง ปรากฏเสียงกังวานใสกริ๋ง

“เห็นไหมนาย พื้นนี่แข็งโป๊กเลย บุญคำไม่มีปัญญาขุดลงไปได้ร้อก”

“แล้วบุญคำคิดว่าฉันจะขุดได้งั้นรึ?”

“นายมีวิชาเหนือกว่าบุญคำหลายขุม ทำไมจะขุดไม่ได้” แกบอกมาอย่างกระหายอยาก และมุ่งมั่นเต็มที่

“ลืมหลักธรรมประจำใจของเราไปเสียแล้วหรือบุญคำ ในข้อที่ว่าพรานป่าต้องไม่โลภ ถ้าโลภเมื่อไหร่ก็ไม่มีอะไรคุ้มครองตนเมื่อนั้น ไม่ว่าจะมีวิชาแก่กล้าสักแค่ไหน...”

เขาพูดเรียบ ๆ กระแสเสียงต่ำลึก ฉุดแกขึ้นมายืน

“...ชีวิตเราที่รอดภัยจากป่ามาได้โดยตลอด ก็เพราะเรายึดถือหลักของธรรมประจำใจ หรือสัจจะของพรานข้อนี้แหละ อย่าว่าแต่ไพลดำที่บุญคำมาพบเห็นเข้านี่เลย อะไรต่ออะไรอีกมากมายก่ายกอง นับไม่ถ้วนที่จะเป็นผลประโยชน์ทางโลกียสุขของชีวิตมนุษย์บัดซบ เราก็ผ่านพบกันมามากแล้ว แม้แต่ขุมเพชรพระอุมา เพราะฉะนั้น อย่าไปสนใจกับไพลดำกอนี้เลย ให้เขาอยู่ ณ ที่ที่เขาควรอยู่นี่เถิด”

“อ้าว! นาย...”

ตาเฒ่าเอามือโปะลงไปบนหัว อ้าปากครางยาวออกมา รพินทร์กล่าวต่อมาด้วยกระแสเสียงเดิมของเขาว่า

“ถ้าบุญคำคิดว่าต้องการจะได้ไพลดำมาไว้เพื่อจะป้องกันตัวจากว่านผีปอบดงนั้นละก็ บุญคำโกหกฉัน เพราะว่านผีปอบแค่นี้เอง ทั้งบุญคำและฉันก็พอจะเอามันไว้ได้อยู่ ไม่ต้องอาศัยหัวไพลดำหรอก นึกหรือว่า ฉันจะไม่รู้ทันว่าบุญคำต้องการหัวไพลดำไปทำไม ตัวเองไม่มีปัญญาจะตัด ยังจะยืมมือฉันเสียอีก”

แกทำหน้าตื่นอย่างสนิท

“ทำไม นายว่าไอ้คำอยากจะได้ไปทำไม ถ้าไม่ใช่เพราะจะเอาไว้ป้องกันตัวจากภูตผีเสนียดจัญไรทกชนิด ถ้าบุญคำหรือนายได้ไพลดำไว้ก่อน ไอ้มันตรัยก็คงทำอะไรเราไม่ได้เลย”

พรานใหญ่จ้องตาแกลึก มีประกายตำหนิและปรามอยู่ในที

“สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มีสรรพคุณสูงก็จริง แต่ถ้าบุญคำได้ไปก็ยิ่งเพิ่มเสนียดจัญไรให้แก่ตัวเองมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก เพราะสันดานของบุญคำให้อย่แล้ว จะเอาไปหงด้วยอาคมทำน้ำมนต์ขึ้นใช่ไหม จะได้เอาไว้ทาเปลือกตา เวลาเล่นการพนัน ถั่ว โปลูกเต๋า หรือไพ่กับใครจะได้เอาเปรียบโกงเขา มองทะลุไปเห็นแต้มที่ปิดครอบไว้หมด แทงถูกชนะทุกครั้งได้สินพนันมา หรือขนาดไม่มีอะไรเลยก็เอาไว้ทาตา แล้วมองทะลุเสื้อผ้าคนเข้าไปเห็นเนื้อในเขาหมด ว่าขนาดรูปร่างสัณฐานในที่ลับของเขาเป็นยังไงบ้าง คิดดูว่าจัญไรไหมแบบนี้ จะเอาไว้ดูผู้หญิงใช่ไหม?”

บุญคำหน้าเจี๋ยมเจี้ยมลงทันที เอามือเกากบาลกรากๆ

“วะ! นายกู...รู้ทันไปทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่ากูจะขยับไปทางไหน ไม่รู้จะอยู่เป็นบ่าวเป็นนายกันไปทำไม เอางี้ดีไหม ไหนๆ ก็เป็นบ่าวเป็นนายกันมานานแล้ว ขอดูวิชาหน่อยเหอะ ขุดหัวไพลดำให้บุญคำเห็นหน่อย แล้วรับรองว่าบุญคำจะไม่แตะต้องก็ได้ ทิ้งไว้ที่นี่แหละ ถ้านายไม่ต้องการให้บุญคำเอาไป แต่อยากจะดูว่านายพอจะมีอาคมขุดตัดได้ไหม”

รพินทร์สั่นศีรษะช้าๆ

“ถ้าฉันบอกว่าขุดไม่ได บุญคำก็คงไม่เชื่อหรอก เพราะ-

ฉะนั้น ขอให้เลิกความคิดนี้เสียดีกว่า อย่าไปสนใจอะไรอีก ปล่อยให้เขาอยู่อย่างสงบ ๆ อย่างนี้แหละ อย่าไปรบกวนอะไรทั้งสิ้นก็ดีแล้วที่พามาให้เห็นเป็นบุญตา เพราะฉะนั้น ก่อนที่เราจะออกจากที่นี่ บุญคำควรจะทำอะไรในสิ่งที่ถูกที่ควรเพื่อเป็นมงคลกับตัวเอง...เอาละ มีธูปติดตัวมาด้วยหรือเปล่า”

“มี ทำไมเร๊อะนาย?”

แกบอกมาอุบอิบ และพึมบ่นอะไรที่เขาไม่ได้ยิน

“จุดธูปขึ้น บูชาสักการะ และขอขมากับเทพประจำไพลดำกอนี้เสีย อ้อ! จดเผื่อฉันด้วยดอกหนึ่ง”

บุญคำถอนใจเฮือกอย่างผิดหวัง จำใจต้องล้วงธูปในย่ามหลังของแก ซึ่งจะต้องมีติดประจำตัวอยู่เสมอออกมาสองดอก จุดไม้ขีดลนปลายธูปจนติด และสะบัดให้เปลวไฟที่ลุกอยู่ดับเหลือแต่ปลายติดไฟแดง และส่งควันกรุ่นส่งให้เขาดอกหนึ่ง ตนเองทรุดตัวลงคุกเข่า พนมไว้ในมือทำปากหมุบหมิบอยู่อึดใจเดียว ก็ค่อย ๆ บรรจงเสียบไว้ยังรอยแยกระแหงของพื้นดินดำที่แข็งเป็นหินนั้นห่างจากกอไพลดำออกมาราว 3 เมตร

รพินทร์ เมื่อได้รับธูปจากบุญคำ ก็ถอยห่างออกมาจนพ้นบริเวณแผ่นดินดำรอบโคนกอไพลนั้น แล้วลงนั่งขัดสมาธิหลับตาลง จบธูปในมือพนมหว่างอก ดิ่งปราณนิ่งภาวนา

รมิตัง เยน นิพพานัง รักขิตัง โลกะสัมปทัง
รช โทสาทิกะเกลเสหิ รหิตนะตัง นมามิหัง

(พระองค์ทรงยินดีในพระนิพพาน พระองค์ทรงรักษาโลกสมบัติไว้ พระองค์ทรงเว้นจากกิเลส ราคะ โทสะ ข้าฯ ขอนมัสการ)

ครบสามคาบก็ปักธูปลง ณ ที่อันควรแล้วยืนขึ้น รู้สึกเบาตัวปลอดโปร่งเป็นอย่างยิ่ง ตาคำยืนทำตาปริบ ๆ มองดูเขาอยู่ก่อนแล้ว พอรพินทร์หันกลับมา แกก็ถามว่า

"นายภาวนาว่าอะไร สอนบุญคำมั่งซิ"

"อย่าสนใจเลยบุญคำ เดียรัจฉานวิชากับมงคลวิชา มันไปด้วยกันไม่ได้หรอก เอาละ เรามาลองดูกันดู"

"ลองอะไรล่ะ นาย"

"วิทยุของบุญคำ ที่มันรับไม่ได้ ส่งไม่ออกนะ งัดขึ้นมาซิ แล้วทดลองเรียกขึ้นไปที่นายฟารั้ง มาดูกันว่ามันจะทำงานได้แล้วหรือยัง"

"ฮ้า! นายแน่ใจถึงขนาดนั้นเชียวเร๊อะ"

"ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้หรอก ตาคำ ลองกันเดี๋ยวนี้เลย"

บุญคำมองเขาด้วยหางตาอย่างกวนเตะ ท่าทางไม่อยากเชื่อ งัดวิทยุที่ใส่ผ้าขาวม้าผูกรัดติดเอวอยู่ขึ้นมาเปิดสวิตช์ กดคีย์ตะโกนส่งเดชลงไป

"ฮาโล...ฮาโล เลดี แอนด์ เย็นตละเมน, ทั่นเคยเป็นแบบนี้มั่งไหม ปวดเอว ปวดหลังไหล่ ปวดไปทั่วสรรพางค์ จากินจานอน มันมีแต่ทรมาน เบื่ออาหาร แหละโลหิตจาง เบื่อไปแทบทุกอย่าง เป็นทุกข์ไม่สร่าง ร่างกายซูบเวรีมัช..."

แล้วแกก็คลายคีย์ออก ทันใดนั้นเอง เสียงห้าวๆ เร็วปรื๋อของ ดร.สแตนลีย์ ก็ดังสวนออกมาจากลำโพงว่า

“เฮ้! นี่มันเสียงตาคำนี่ แกร้องเพลงอะไรมาให้พวกเราฟัง บุญคำ อยู่ไหน?”

บุญคำแยกเขี้ยวหดคอลง เพราะเสียงของหัวหน้าคณะอเมริกันดังออกมาจากลำโพง กรอกรูหูแกก้องไปหมด แล้วกระซิบเบาๆ

“ฉิบเผง! พวกนั้นได้ยินจริงๆ นั่นแหละ วิทยุเราใช้ได้แล้ว ปากนายศักดิ์สิทธิ์ยังกะพระร่วงยังไงยังงั้นเลย”

รพินทร์คงหน้าเฉยเรียบสนิทอยู่เช่นนั้นเสียงของสแตนลีย์ยังคงโวยวายเอ็ดอึงติดต่อมา เขาจึงคว้าวิทยุจากมือของแกไปตอบเบาๆ ว่า

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ด็อกเตอร์ ตาคำแกแอ้ปๆ อย่างนี้เอง แกร้องเพลงทะลึ่งไปตามเรื่อง ขอทราบว่าเกิดกับเส่ยขณะนี้กลับไปถึงเนินที่พักแล้วยัง?”

“ทั้งสองคนกลับมาถึงแค้มป์เรียบร้อยแล้ว คุณกับบุญคำล่ะ กำลังทำอะไรกันอยู่ ใกล้จะหมดแสงตะวันเต็มทีแล้วนะ”

“ครับ เราจะกลับขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ...เลิกก่อน!”

แล้วเขาก็ปิดสวิตช์ส่งวิทยุคืนไปให้

“เห็นหรือยัง ถ้าบุญคำลงมือขุดพื้นที่กอไพลนี่เมื่อไหร่ ก็ชักตาตั้งเมื่อนั้น แต่พอจุดธูปไหว้ วิทยุของเราก็กลับมาใช้การได้ตามเดิม เพราะฉะนั้นไม่ต้องขุดเขาไปหรอก คืนนี้เขาจะคุ้มครองให้เราเอง”

“ตามใจ ตามใจ อยากจะได้ของดีมาเป็นศรีก๊ะตัวสัก

หน่อยก็ขัดคอ ขัดขวางซะแล้ว อยู่ก๊ะนายไม่ได้ดิบได้ดีอะไรเล้ย มีแต่จนดักดาน แล้วก็เสี่ยงตายอยู่เรื่อย”

แกบ่นของแกไปตามเรื่อง ไม่ได้มีความหมายอะไรในคำพูด และรพินทร์ก็ไม่ถือสา เอื้อมแขนมากอดคอแกไว้พาเดินออกจากบริเวณนั้นมาด้วยกัน

“เราอยู่กันอย่างสันโดษสงบเสงี่ยมเจียมตัวอย่างนี้น่ะดีแล้ว บุญคำ พึงมีพึงได้ในสิ่งที่ควรมีควรได้เถอะ อย่าไปทะเยอ-ทะยานอะไรให้มากนัก ถ้ารอดตายกลับไปได้คราวนี้ บุญคำก็พอจะตั้งตัวได้แล้วในส่วนแบ่งของเงินค่าจ้าง แล้วบุญคำจะทิ้งฉันไปไหนก็ไม่หน่วงเหนี่ยวอีกแล้ว จะตามใจบุญคำทุกอย่าง ก็เห็นใจอยู่ว่า ได้อยู่รับใช้เหนื่อยยากร่วมเป็นร่วมตายกับฉันมานานเต็มทีแล้ว ต่อไปนี้จะให้เลือกทางเดินของตัวเองเสียที”

“แล้วนายเองล่ะ จะทำอะไรต่อไป ถ้าเรากลับไปถึงบ้าน”

“ฉันก็จะอยู่ตามประสาของฉันไปอย่างนี้ ฉันเกิดมาในบ้านป่า ก็จะขอตายอยู่กับป่าที่แวดล้อมหนองน้ำแห้งนั่นแหละ เงินที่ได้มาจากค่าจ้างส่วนหนึ่ง จะแบ่งทำบุญสร้างโรงเรียนให้เด็กๆ ในหมู่บ้าน อีกส่วนหนึ่งก็จะใช้รักษาดูแลคุณแม่ของฉันซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ฉันเหลืออยู่ในโลกนี้”

“นายเป็นคนมีกตัญญูสูง มีสัจจะเป็นที่ตั้ง...”

เสียงของบุญคำหมดแวว่เล่น กลายเป็นจริงจังขึ้น

“...เพราะฉะนั้น เทวดาถึงได้คุ้มตัวนายอยู่ตลอด บุญคำก็พูดไปงั้นเอง นายอย่าถือสาอะไรเลยนะ นายอยู่ที่ไหน บุญคำก็อยู่ที่นั่น ไม่คิดทิ้งนายไปไหนหรอก ว่าแต่ว่า...”

แกเว้นไปครู่ แล้วถามแผ่วเบาว่า

"นายจะไปหานายหญิงไหม ถ้ากลับไปถึงบ้านแล้ว"

เค้าหน้าของสุภาพบุรุษไพรผู้อาภัพสลดลงอย่างเห็นชัด

"...ฉันหมดวาสนาสำหรับนายหญิงของบุญคำมานานแล้ว นับตั้งแต่มีความจำเป็นจะต้องออกเดินทางเข้าป่ามานี่ มีความรู้สึกเหมือนกับว่า ฉันได้ตายจากเธอไปแล้ว เราอยู่กันคนละโลก"

"แปลว่านายตัดใจจากนายหญิงได้แล้ว?"

"ตัดใจรึ?..."

รพินทร์ยิ้มออกมาเศร้าๆ เต็มไปด้วยแววปวดร้าวขมขื่น

"...ไม่ว่าชาตินี้ หรือชาติไหน ฉันไม่มีวันที่จะตัดใจจากนายหญิงของบุญคำไปได้หรอก ไม่มีอะไรที่จะมาเปลี่ยนแปลงได้จำไว้ด้วย! และความรักของฉัน ไม่จำเป็นจะต้องสมรักหรอก ขอเพียงให้ฉันได้รักเธอเท่านั้น ก็เป็นความสุขๆ เศร้าๆ ที่ฉันพอใจแล้ว และฉันก็ไม่สนใจด้วยว่าเธอจะยังคงมีเยื่อใยฉันอยู่หรือไม่ เพียงไร แค่ไหน ขอให้ฉันได้มีความรักแน่วแน่ต่อเธอข้างเดียวก็พอ นี่คือคำปฏิญาณของฉัน ที่เธอไม่จำเป็นจะต้องรับรู้"

บุญคำนิ่งซึมกระทือไปโดยไม่ปริปากคำใดอีก ตลอดเวลาที่เดินบ่ายหน้าย้อนกลับมายังที่ตั้งของแค้มป์

ตะวันกำลังจะลับทุ่งอันเป็นลอนสูงๆ ต่ำๆ ทางทิศ ตะวันตกอยู่รำไรแล้ว แสงสุดท้ายแห่งทิวากาล ณ สายัณห์นี้ดูวังเวงเศร้าเหลือประมาณ ร่างของบุคคลทั้งสองเดินคู่กันไป

กลางที่โล่ง เบื้องหน้าเป็นเนินของที่พัก เบื้องหลังก็คือดงไม้ซึ่งเป็นเงาปริศนาคลุมเครือ ทั้งคู่เดินไปเงียบ ๆ โดยไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย เหมือนกับว่าต่างเดินอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังคนเดียว

ฟากฟ้าด้านอื่นใด บัดนี้สลัวมัวมนลงหมดสิ้นแล้ว คงมีแสงสลัวจาง ๆ อยู่ทางภาคอัสดงคตเท่านั้น ที่ฉายสีโรยราแตะแต้มอยู่กับหมู่เมฆก้อนใหญ่ อากาศหนาวเย็นลงอย่างรวดเร็ว เป็นการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิโดยฮวบฮาบ

ทัศนภาพรอบด้าน ไม่ว่าจะหมู่เมฆเบื้องบน ท้องทุ่งมอมาบ และกลุ่มโขดหินที่แวดล้อมอยู่ทั้งใกล้และไกลออกไป จะดูเป็นภาพของธรรมชาติอันวิจิตรตระการตา หรือมองเป็นภาพอันอ้างว้างวิเวกของโลกร้างซึ่งแฝงไว้ด้วยความน่าพรั่นใจได้ทั้งสองนัย

และบัดนั้น ในจิตประสาทส่วนเร้นลึกของรพินทร์ ก็แว่วสำเนียงเสียงเพรียกนาม 'อัคนีรุทร์...' ชัดเจนมาจากสุดขอบฟ้าด้านหลังของเขา เป็นการสดับได้ยินอยู่เพียงลำพังคนเดียว...

นั่นคือจิตใต้สำนึกของตนเอง ที่ติดตามมาหลอกหลอนอยู่ทุกโอกาสที่ได้ช่องเหมาะ แต่แม้จะปลงใจเชื่อแล้วเช่นนั้น รพินทร์ก็ไม่วายที่จะขนลุกชันขึ้นทั้งกาย สะบัดร้อนสะบัดหนาวอย่างไรสุดที่จะบรรยายได้...

เมื่อรพินทร์กับคนคู่ใจของเขา เดินย้อนกลับขึ้นมาถึงเนินที่วางแค้มป์ ก็ปรากฏว่าทุกหนทุกแห่งมืดสนิทลงแล้ว คงมี

แต่กองไฟที่พวกลูกหาบก่อไว้เตรียมเป็นไฟรุ่ง 1 กอง ทางด้านปากทางขึ้น และไฟอันรุมอยู่ใต้ร้านย่างเนื้อเท่านั้น

นอกจากเบล ผู้พักหลับสนิทอยู่ในระหว่างให้น้ำเกลือพรรคพวกทุกคนกำลังรอคอยเขาอยู่ ทั้งหมดร่วมวงประทังชีพมื้อเย็นพร้อมกันทั้งหมด โดยล้อมวงกองไฟย่างเนื้อ โดยไม่มีการแบ่งฝ่ายลูกจ้างหรือนายจ้าง รวมทั้งลูกหาบทุกคนด้วย สถานการณ์มันทำให้ต่างฝ่ายต่างต้องหล่อหลอมชีวิตเข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวแล้วอย่างเลี่ยงไม่ได้ ตามกาลเวลาและสภาวะจำเป็นบีบบังคับรอบด้าน

ไม่มีใครทางฝ่ายอเมริกันทราบว่าวิทยุมือถือของเขาและบุญคำเกิดอาการ 'ใบ้' ขึ้นมาชั่วขณะ ระหว่างที่อยู่ในดงไม้ประหลาด เพราะระยะเวลานั้น คงไม่มีใครเรียกลงไปนั่นเอง และพรานใหญ่ก็ไม่ได้กระโตกกระตากใดๆ ขึ้นให้เป็นปัญหา

เขาถือหลักปฏิบัติเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว สำหรับฝ่ายนายจ้าง หรือแม้แต่ลูกน้องบริวารทุกคน

อะไรที่มันเกิดวิกลวิการขึ้นในระหว่างการรอนแรมอยู่กลางไพรเถื่อน ถ้าแม้ว่าคนร่วมคณะไม่ทันจะสำเหนียกจับสิ่งผิดปกตินั้นๆ ได้ ก็จะเก็บงำเงียบเฉยไว้เสีย โดยให้มันผ่านๆ ไปเสีย ไม่ต้องให้พลอยรับรู้ด้วย เพราะรังแต่จะเกิดระส่ำระสายในขวัญและอารมณ์ อะไรที่จะแก้ไขขจัดปัดเป่าได้ตามลำพังคนเดียว ก็จะลงมือกระทำไปเงียบๆ สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่ใหญ่นี้ เขาก็ไม่ได้ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไรนัก มันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

"เป็นยังไง ในความรู้สึกของผม น่าจะมีบางสิ่งบางอย่าง

น่าสนใจสำหรับคุณและบุญคำมากพอสมควร ในดงไม้ข้างล่างโน่น เพราะเห็นลงไปง่วนกันที่นั่นนาน”

สแตนลีย์ชวนคุยขึ้น อย่างคนที่คอยจับสังเกตท่าทีเขาอยู่ตลอดเวลา ชนิดไม่ยอมให้มีอะไรผ่านพ้นสายตาไปได้

“ไม่มีอะไรน่าสนใจที่นั่น นอกจากแหล่งน้ำที่ไม่น่าไว้ใจในด้านอาศัยดื่มกิน”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงปกติธรรมดาที่สุด บุญคำเองก็หน้าตายสนิท

“แล้วทำไมถึงกลับกันขึ้นมาช้านักล่ะ ไปมัวโอ้เอ้อะไรกันอยู่”

คี๊ธถาม

“ก็ไม่ได้โอ้เอ้เสียเวลามากอะไรนัก กลับมาทันเวลาอาหารเย็นพอดี...ทางด้านนี้ล่ะ วิทยุเครื่องใหญ่ของนาย หวังว่ายังคงใช้ไม่ได้อยู่ตามเคยนะ หรือยังไง?”

เขาย้อนถามไปบ้าง เปลี่ยนเรื่องเสีย คี๊ธเบ้ปาก

“มันคงพังเรียบร้อยไปแล้วมั้ง ฉันอยากจะโยนมันทิ้งเสียรู้แล้วรู้รอด คนของเราจะได้ไม่ต้องมามีภาระแบกหนักอยู่หอบหิ้วไปด้วยก็ไม่ช่วยประโยชน์อะไรขึ้นมาได้เลย”

“อย่าเพิ่งทิ้ง และยังทิ้งไม่ได้!...”

รพินทร์พูดหนักแน่น

“...มันจะต้องมีโอกาสใช้งานขึ้นมาได้อีก ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง แต่ไม่ก่อนหน้าที่เราจะค้นพบซากตกของเครื่อง บี 52 เครื่องนั้น และในเวลานั้นมันจะช่วยพวกนายเป็นอย่างมากในเที่ยวขากลับ ถ้าหากเรามีโอกาสที่จะได้กลับ”

ทุกคนฝ่ายนายจ้างมองตาเขาเขม็ง
“อะไรที่ทำให้คุณเชื่อและพูดออกมาเช่นนี้?”
อเมริกันอาวโสถามตำ ๆ

“ผมมีประสาทสัมผัสที่หก เชื่อผมเถอะ หรือเราจะมาพนันกันก็ได้ วิทยุของพวกคุณไม่ได้เสียหรือชำรุด มันถูกอำนาจลี้ลับเหนือโลกชนิดหนึ่งเข้ามาครอบคลุมไว้ชั่วขณะเท่านั้นในเส้นทางนี้ แต่ถ้าจะให้ผมอธิบายมากกว่านี้ ก็ไม่สามารถจะอธิบายอะไรได้ เหมือน ๆ กับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกคุณผ่านเผชิญมาแล้วด้วยตนเอง ซึ่งพวกคณก็อธิบายหรือให้คำจำกัดความใด ๆ ไม่ได้เช่นกัน ว่าอะไรมันคืออะไร...”

แล้วเขาก็มองไปทางคริสติน่า ผู้นั่งแทะเนื้ออย่างอยู่เงียบ ๆ ซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างสงบเงียบมิดชิดอยู่ภายใต้อาการแข็งแกร่ง เยือบเย็น และว่างเฉย ยามเมืออยู่รวมกลุ่มกันมาก ๆ คน หรือยามที่หล่อนตั้งสติเป็นตัวของตัวเองได้เช่นขณะนี้

“...เบลเรียบร้อยดีแค่ไหน คริส?”

“คิดว่าไม่มีอะไรน่าห่วงในอาการ และถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากจะให้เขาหลับรวดเดียวจนถึงรุ่งเช้า โดยไม่มีอะไรไปรบกวนเรื่องอาหารสำหรับเขาในคืนนี้ไม่จำเป็น”

จอมพรานพยักหน้า

“ถ้างั้นตอนดึก น้ำเกลือหมดแล้วก็ไม่ต้องปลุกขึ้นมา ว่าแต่ว่าพรุ่งนี้...?”

“ถ้าให้พักอย่างเต็มที่พรุ่งนี้เบลจะแข็งแรงดีกว่าวันนี้ และ

ควรจะดีขึ้นเป็นลำดับ ตราวนี้เป็นคำถามของฉันบ้าง ถ้าคุณจะตอบได้”

“เชิญ”

“คืนนี้ พวกเราจะได้พักกันอย่างปกติสุขหรือไม่เพียงไรแค่ไหน?”

“พระผู้เป็นเจ้า หรือสวรรค์ ควรจะเปิดโอกาสให้พวกเราได้มีเวลาพักผ่อนกันบ้าง จากเหตุการณ์หนักๆ ที่ติดต่อกันมาหลายวันแล้ว”

“คุณตอบไม่ตรงคำถาม และดูไม่ค่อยจะกล้าให้คำรับรองอะไรนัก”

หล่อนติง

“ก็...คิดว่าคงไม่มีอะไรร้ายแรง ที่ทำให้เราต้องตาลีตาเหลือกเผ่นกันขึ้นมากลางดึก สำหรับคืนนี้ ขอเพียงทุกคนอย่าออกนอกบริเวณแค้มป์ที่พัก ถ้าหากมีภารกิจส่วนตัวที่จะต้องออกนอกบริเวณ แม้จะเห็นว่าเป็นระยะเพียงใกล้ๆ โปรดแจ้งให้ผมรู้ด้วย จะได้ออกไปเป็นเพื่อน ขอให้ปฏิบัติเช่นนี้ทุกคนไม่ว่าใครทั้งสิ้น แม้แต่คนของผมเอง ผมก็จะสั่งเขาไว้”

“เราจะปฏิบัติตามที่คุณสั่ง และแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว คุณคงเห็นว่าทุกหนทุกแห่งในนรกดำนี่ ภายหลังตะวันตกดินไปแล้ว พวกเราคนใดจะไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งของคุณ ในกรณีที่ออกนอกบริเวณไปตามลำพังสักครั้ง...ขอถามให้ตรงจุดเลยนะ รพินทร์... คุณยังระแวงฤทธิ์เดชของเจ้าผีดิบมันตรัยอยู่ใช่ไหม?”

สแตนลีย์เป็นคนพูดขึ้น

“ผมจะไม่ประมาทในทุกสิ่งทุกอย่าง คืนนี้จะเป็นคืน

พิสูจน์ครั้งสุดท้าย ถ้าไม่มีวี่แววอะไรจากมันตรัยอีกเลย ก็เชื่อได้ว่าเราหยุดมันไว้ได้แล้ว จากงานที่เราได้ทำกันตลอดทั้งวันนี้เรียกได้ว่า ผ่านพ้นอุปสรรคสำคัญไปได้หนึ่งเปลาะ ที่คอยสกัดกั้นรังควานและทำให้เราต้องเสียเวลาอยู่นานโข เราจะไม่เสียเวลากับมันอีกแล้ว โดยจะพยายามผละหนีออกให้พ้นรัศมีที่มันจะตามราวีได้ เขตแดนในนรกดำที่ลึกเข้าไปอีกนั้น จะเป็นแดนที่แม้แต่อำนาจของมันตรัยไม่ว่าจะมีอิทธิฤทธิ์สักเพียงใด ก็ไม่สามารถจะก้าวก่ายติดตามเข้าไปได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันล้วนมีขอบเขตของมัน”

เชิดวุธเพียงคนเดียวที่นั่งร่วมวงกินอาหารและสนทนาอยู่ด้วย แต่ไม่ได้ปริปากคำใดเลย นอกจากสดับฟังอยู่เงียบ ๆ อาการของนายทหารหนุ่ม อิดโรยกะปลกกะเปลี้ยผิดไปจากทุกวัน

รับประทานอาหารเสร็จ รพินทร์ตรงเข้าไปหยุดยืนดูร่างอันนอนเหยียดยาว ดวงตาปิดสนิทของเบล สังเกตไปยังถุงน้ำเกลือที่แขวนอยู่ ซึ่งพร่องไปเพียงเล็กน้อย ด้วยอัตราการหยดอย่างช้า ๆ สม่ำเสมอ คริสเดินตามเข้ามายืนดูเขาอยู่ด้วยอีกด้านหนึ่ง

“ทำอะไรสักอย่างหนึ่งก็ได้ เพื่อเป็นการป้องกันสิ่งอันชั่วร้ายที่จะเข้ามาสิงสู่หรือทำอันตรายจิตวิญญาณอันอยู่ในภาวะอ่อนแอของเบลในขณะที่หมดสติไม่รู้ตัวนี้”

หล่อนพูดมาด้วยเสียงกระซิบ ฟังไม่ออกว่าท้าทายหรือ

เกิดความเชื่อมั่นศรัทธา รพินทร์เบนสายตาไปที่หล่อนในแนวตรง

“คุณเห็นผมเป็นพ่อมดหมอผีในแอฟริกาไปแล้วหรือยังไง”

“นอกจากความสามารถในเชิงพรานแล้ว ฉันรู้ว่าคุณเป็นผู้ชำนาญในทางไสยศาสตร์มนต์ดำอีกด้วย เว้นแต่คุณจะปฏิเสธหรือปกปิด”

“คุณเชื่อในสิ่งเหล่านี้หรือ?”

“ฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์ก็จริง แต่เดี๋ยวนี้ฉันเชื่อแล้วในเรื่องเช่นนี้ ถ้าคุณไม่มีวิชาการทางด้านนี้ คุณจะไม่สามารถนำพวกเราให้รอดพ้นวิบัติภัยลี้ลับต่างๆ มาจนถึงบัดนี้หรอก”

รพินทร์คว้าข้อมือแม่นักฟิสิกส์ประจำคณะ ลากหลบมุมแง่หินลับตาจากพรรคพวกที่ยังนั่งคุยรวมกลุ่มกันอยู่ริมกองไฟ โดยคนเหล่านั้นไม่ทันสังเกตเห็น มายืนประจันกันในเงามืดสองต่อสอง

“เบลแม้จะอ่อนแอทางสรีระ และดวงจิตกว่าคุณก็จริง แต่ดวงของเธอแข็งมาก ผมรับรองได้ว่า ตลอดเส้นทางเดินท้าทายมฤตยูนี้ เธอจะยังไม่เป็นอะไรทั้งสิ้น แต่สำหรับคุณ ผมยังไม่แน่ใจนัก คนที่แกร่งกล้าแข็งแรงที่สุดนั้น อาจพลาดพลั้งเข้าเมื่อใดก็ได้ ถ้าอยู่ในระหว่างโชคร้ายหรือดวงดาวประจำชีวิตเข้าสู่มุมอับ ถ้าคุณเชื่อมั่นศรัทธาในตัวผมโดยไม่เสแสร้งหรือมีอคติใดๆ คุณจะยอมรับอะไรจากผมด้วยความเต็มใจสักอย่างหนึ่งไหม เพื่อเห็นแก่สวัสดิภาพความปลอดภัยของตัวคุณเอง

ภายในคืนนี้ รวมทั้งคืนต่อ ๆ ไปด้วย และต้องไม่ถามให้มากเรื่องไปด้วยว่าสิ่งที่ผมจะมอบให้นี้ คืออะไร ผมไม่มีเวลาที่จะอธิบาย”

ในเงามืดนั้น ดวงตาของหล่อนดูเหมือนจะเปล่งประกายขึ้นมา

“ฉันยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณจะมอบให้มา ด้วยความเต็มใจและศรัทธายิ่ง”

สุภาพบุรุษไพร ล้วงกระเป๋าเสื้อทางด้านซ้าย หยิบสิ่งหนึ่งออกมา ลักษณะเป็นท่อนเล็ก ๆ ยาวประมาณองคุลีเดียว พันหนาแน่นไว้ด้วยสายสิญจน์ โดยมีเส้นด้ายมงคลร้อยเป็นสายยาวประมาณสองคืบเศษ ออกคำสั่งสั้น ๆ

“คุกเข่าลง!”

คริสทรุดตัวคุกเข่าอยู่ตรงหน้าอย่างสงบโดยดี พรานใหญ่กลั้นใจภาวนา ขณะเดียวกันก็ค่อย ๆ บรรจงสวมสิ่งนั้นผ่านศีรษะของหล่อนลงไปคล้องคอให้ แล้วตบเบา ๆ ลงไปที่เส้นผมสีทองของร่างที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า วางมือกดติดอยู่กับศีรษะของหล่อน

แหม่มสาวขนลุกโชนชันขึ้นทั้งกาย ร่างสั่นเทิ้มไปหมด หล่อนมีความรู้สึกร้อนไปหมดทุกปลายเส้นประสาท ยิ่งกว่าดื่มเหล้าอันมีดีกรีร้อนแรง ความหนาวเย็นอย่างประหลาดที่จับดวงจิตมาตลอดเวลา นับแต่ตะวันตกดินวันนี้สลายไปหมดสิ้น หัวใจเต้นแรงวูบวาบไปหมด เลือดฉีดพล่านจากหนังศีรษะไปจรดปลายเท้าในขณะที่เขายังกดฝ่ามือนิ่งอยู่บนศีรษะ และแล้วอึดใจหนึ่ง เขาก็ยกมือออกคว้าต้นแขนทั้งสองของหล่อน พยุงให้กลับขึ้นมายืนตามเดิม กล่าวเสียงลึกต่อมาว่า

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าเมื่อไหร่ ที่ไหน ตลอดเส้นทางนี้ อย่าให้สิ่งนี้หลุดจากคอคุณเป็นอันขาด จะไม่มีสิ่งที่เลวร้ายทั้งมองเห็นและมองไม่เห็นเข้ามากล้ำกรายเป็นอันตรายใด ๆ ต่อคุณได้เลย รักษาติดตัวไว้ให้ดี เมื่อพ้นจากภารกิจนี้ไปแล้ว คุณจะยังคงเก็บไว้ จะคืนให้ผม หรือจะถอดออกโยนทิ้งก็สุดแล้วแต่คุณ”

“รพินทร์...คุณ...คุณมหัศจรรย์ยิ่งกว่าพระเจ้าเสียอีก!...”

หล่อนอุทานละล่ำละลัก ความปีติปลาบปลื้มโสมนัสท่วมท้นอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในชีวิต

“...ฉันรู้สึก ฉันสัมผัสได้อย่างเด่นชัด ในสิ่งที่คุณมอบให้ฉันนี้ เป็นสิ่งมงคลสูงค่า และเต็มไปด้วยอานุภาพยิ่งใหญ่เหลือเกิน ฉันเพิ่งจะแน่ใจเดี๋ยวนี้เองว่า คุณมีความเมตตาปรานีฉัน มีความปรารถนาดีต่อฉันอย่างแท้จริง คุณเปรียบเสมือนพระเจ้าของฉัน!!”

เขาสั่นศีรษะแช่มช้า ยังคงจับต้นแขนทั้งสองของหล่อนแน่นกระชับอยู่เช่นนั้น

“ผมไม่ใช่พระเจ้าของคุณ แต่ผมเป็นมิตรที่ปรารถนาดีต่อคุณ นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามที่คุณเข้าใจ และจำไว้ด้วยว่าผมไม่ใช่พ่อมดหมอผี แต่ผมเป็นผู้ที่มีทั้งศีลและสัจจะ อันจะก่อให้เกิดพลังและอำนาจในสิ่งที่อยู่ในครรลองอันถูกต้องชอบธรรม สิ่งที่มอบให้แก่คุณไปไม่ใช่เกิดจากมนต์มืด แต่เป็นสิ่งอันเป็นสัญ-ลักษณ์แห่งความดีงาม สะอาด และสว่าง”

“ฉันจะต้องทำอย่างไรบ้างต่อสิ่งนี้”

หล่อนถามอย่างกระตือรือร้น

“ไม่ต้องทำอะไรเลย นอกจากประพฤติชอบ ปฏิบัติชอบเท่านั้น คุณรู้ดีอยู่แล้วว่าอะไรเป็นความดีและความชั่ว แยกมันให้ถก แล้วจงเลือกกระทำแต่ความดี มันเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับคำสั่งสอนในศาสนาของคุณนั่นแหละ แล้วสิ่งนี้จะก่อให้เกิดความเป็นมงคลต่อชีวิตของคุณ ไม่มีสิ่งชั่วร้ายหรือผีห่าซาตานใดๆ เข้ามาใกล้ชิดคุณได้เลย จำไว้! และต่อไปนี้ ระหว่างเราทั้งสอง จงมีแต่ความเป็นมิตรแท้ต่อกัน เป็นน้องสาวกับพี่ชาย เป็นศิษย์กับครู ไม่มีอะไรนอกเหนือกล้ำเกินไปกว่านั้น เข้าใจไหม?”

คริสตินาย้มทั้งน้ำตา โผเข้ามากอดเขาไว้ ซบหน้าลงกับไหล่ ตอบเสียงแจ่มใสชัดเจน

“ค่ะ รพินทร์ ฉันเข้าใจ...ฉันเพิ่งจะมาได้เข้าใจและสว่างในคืนนี้เอง! คุณคือพี่ชายของฉัน คือครูหรืออาจารย์ของฉัน จะไม่คิดลามปามเลื่อนเปื้อนในทางเล่ห์กล เพื่อหวังจะหลอกล่อใดๆ กับคุณอีกแล้ว ขอให้สัญญา ฉันร้ายกาจมามากแล้ว ต่อไปนี้ฉันจะเป็นคนดีเสียที”

รพินทร์กอดตอบหล่อน ตบหลังเบาๆ แล้วจับไหล่ดันให้ห่างออกไป สั่งอย่างเป็นงานเป็นการแต่อ่อนโยน

“กลับเข้าไปได้แล้ว น้องสาว...ดูแลเบลให้ดีด้วย สำหรับคืนนี้ ผมต้องการให้เธอกลับมามีสุขภาพที่แข็งแรงดีเหมือนเดิมเสียโดยเร็ว เพื่อจะได้เดินทางสะดวกขึ้นโดยไม่เสียเวลา สิ่งที่จะสั่งก็คือ คืนนี้ถ้าเห็นหรือได้ยินเสียงประหลาดๆ อะไร อย่าหวั่นไหว นอนดูหรือฟังไปเฉยๆ ไม่ต้องตกใจ หรือทำอะไรทั้งสิ้น ผมจะนอนอยู่ใกล้ๆ พวกคุณ ถ้ายังไงปลุกก็แล้วกัน หากผม

ยังไม่รู้สึกตัวในกรณีที่เกิดสิ่งผิดปกติขึ้น รับรองได้ว่าจะไม่มีอะไรเข้ามาในแค้มป์ของเราได้เลย...เอาละ กลับเข้าไปได้แล้ว”

คริส ซึ่งบัดนี้ ทั้งสายตาและอาการเปลี่ยนไปชนิดเป็นคนละคน เดินก้าวถอยหลังไปสองสามก้าว แล้วหยุดชะงักลงนิดหนึ่ง

“คืนนี้เย็นวังเวงอย่างไรชอบกลนะ มันเย็นเยือกกว่าตอนที่เราพักแรมกันอยู่หน้าสุสานโบราณนั่นเสียอีก เพียงแต่ฉันไม่กล้าพูดเท่านั้น”

“ใช่! บรรยากาศมันไม่ค่อยจะเข้าท่านัก แต่ไม่มีอะไรหรอกเชื่อเถอะ ยังกลัวอยู่หรือเปล่า”

หล่อนสั่นศีรษะ ยิ้มให้

“ตอนนี้ไม่กลัว ไม่หวั่นไหวต่ออะไรอีกแล้ว”

“ดีมาก ถ้ากลัวก็ไม่ใช่น้องสาวหรือลูกศิษย์ของรพินทร์ไพรวัลย์ ไม่ต้องกลัวอะไรอีกทั้งสิ้น นับแต่นี้ไป กลัวอย่างเดียวคือความชั่ว อย่างอื่นๆ ในร่างกายจะไม่อายก็ไม่เป็นไร แต่ขอให้ละอายต่อบาป! เท่านั้นพอ ถึงไหนถึงกัน พระเจ้าจะยืนอยู่ข้างคุณเสมอ”

คริสหมุนตัวกลับ เดินเข้าไปในบริเวณแค้มป์อย่างว่าง่ายเป็นครั้งแรก

ทันทีที่ลับร่างของหล่อน เงาผอมๆ เล็กๆ ของใครคนหนึ่งก็โผล่ออกมาจากซอกหินอีกด้าน

"เด็ดแท้ ๆ นายกู ในที่สุดก็สะกดแม่เสือสมิงนั่นเสียอยู่หมัด หมอบราบคาบแก้วไปเลย ต่อไปนี้แม่เจ้าประคุณคงไม่คิดปล้ำเอาทำผัวอีกแล้วนิ เห็นศิโรราบกราบกรานพระอาจารย์ตัวสั่นเป็นเจ้าเข้า ถ้าทำให้แหม่มคริสเลิกจ้องตะครุบนายเสียได้เมื่อไหร่ นายก็หมดเคราะห์ไปอีกยกหนึ่งแล้ว ฮ่า! ฮ่า! กลับบ้านคราวนี้ บวชเสียเต๊อะ คงได้อรหันต์แน่"

"ก็คิดจะบวชอยู่เหมือนกัน ถ้ารอดตายกลับไปได้"

เขาตอบเรียบ ๆ ไม่รู้สึกประหลาดใจอะไร ที่จู่ ๆ ตาคำก็โผล่ออกมาจากมุมมืดนั้น เพราะคุ้นเคยเสียแล้ว อีตานี่แกทำหน้าที่เป็นแมวมอง คอยสอดส่องความประพฤติของเขาอยู่ตลอดเวลา อยากจะเตะเสียจนไม่อยากแล้ว

บุญคำย่องเข้ามาใกล้ แล้วเริ่มต่อว่าทันที

"นายนะนาย ทีแหม่มคริสละก็ให้ของดีไปได้ ทั้ง ๆที่เป็นฟารั้งมังค่า ทีไอ้คำรับใช้มานาน เพียรขอมานักต่อนัก ไม่เคยให้อะไรเล้ย นอกจากลูกถีบ"

"เรามันมีดีเกินตัวอยู่แล้ว จะเสือกมาขออะไรอีก นอกจากลูกถีบ"

"เอ๊ะ แล้วเราจะร้ากกันได้หยั่งไง..."

แกร้องเพลงออกมาท่อนหนึ่งเบา ๆ รพินทร์คว้าคอหมับลากให้ออกเดินเข้าไปในระหว่างซอกหิน

"มานี่! มาช่วยกันขีดเส้นกำหนดปริมณฑล กำกับเส้นให้หมดทั้งสิบสองทิศ ถึงยังไงก็ประมาทไม่ได้ คืนนี้บุญคำเล่นไปฉี่รดอวดของดีแบบนั้น สมัยไอ้แงซายก็ยังไม่สัปดนอุบาทว์ถึงอย่างนั้น แส่ไม่เข้าเรื่อง"

บุญคำหัวเราะคิก ๆ แล้วเดินตามเขาไปทันที เพื่อทำพิธีวางรั้วอาคมป้องกันภูตพรายวิญญาณร้ายทั้งปวง ไม่ให้ล่วงล้ำเข้ามาภายในบริเวณปางพักได้ เสร็จสรรพภายในระยะเวลาไม่นาน จากนั้นทั้งสองก็กลับเข้ามาในบริเวณอีกครั้ง รพินทร์บอกให้ฝ่ายนายจ้างและลูกจ้างและลูกหาบของเขาเข้าพักนอนในที่ของตนทันที ทุกคนก็อยากจะพักผ่อนอยู่แล้ว เพราะอ่อนเพลียเหน็ดเหนื่อยกันมาทั้งนั้น เชิดวุธนั้นแอบไปหลับก่อนใครทั้งสิ้นในฝ่ายของนายจ้าง ส่วนสแตนลีย์ก่อนจะเอนกายลง ถามเขาว่า

"คุณล่ะ ยังไม่นอนหรือ?"

"ผมมีธุระอีกนิดหน่อยครับ เชิญตามสบายเถอะ ไม่ต้องห่วง และขอให้หลับสบายกันทุกคน"

หัวค่ำนี้ ฝ่ายของนายจ้างอเมริกันทุกคนหลับกันไป ด้วยความระโหยโรยแรง ไม่มีคนใดเข้ามารบกวนสมาธิของเขาในด้านชวนพูดคุยซักถามใด ๆ อีกทั้งสิ้น แม้แต่เชิดวุธ

รพินทร์เรียกคนของเขาทั้งสี่เข้ามากำชับสั่งการกำหนดหน้าที่เวรยามซึ่งจะต้องมีการกวดขันเป็นพิเศษ โดยเฉพาะการแอบออกไปนอกบริเวณแค้มป์กลางดึกของพวกลูกหาบทั้งหลายเพื่อกิจหนักเบาส่วนตัว ทุกคนจะไม่ได้รับอนุญาตให้ลอบออกไปตามลำพังโดยเด็ดขาด เว้นแต่จะมีเพื่อน และได้รับการรู้เห็นจากเขา หรือบุญคำคนใดคนหนึ่ง โดยถ้าจำเป็นก็ให้มาปลุกเพื่อให้รู้ไว้ก่อนว่าจะมีการปลีกตัวออกไปทำธุรกิจนอกแค้มป์

และกำหนดให้คนทั้งหมดนอนรวมกลุ่มกันอยู่ใจกลางปริมณฑล เป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน รายรอบตำแหน่งที่พักนอนของฝ่ายนายจ้างเพื่อการตรวจสอบนับจำนวนได้โดยง่าย

แล้วก็ให้ทุกคนพักผ่อนได้ทันที ภายหลังนัดแนะสั่งการเสร็จ ตนเองนั่งสูบบุหรี่ใบตองแห้งอยู่ริมกองไฟ ตรงหน้ามีลายแทงเก่าแก่ดั้งเดิมของมังมหานรธากางอยู่ พินิจใคร่ครวญแผนที่โบราณนั้นอย่างใช้ความคิดหนัก บัดนี้เขาไม่สนใจกับแผนที่ทางอากาศของฝ่ายนายจ้างอีกต่อไปแล้ว และไม่ประสงค์จะนำมันมาเปรียบเทียบให้เสียเวลาเปล่า

ในเวลาเช่นนี้แหละ ที่เขามีความรู้สึกต้องการแงซายอย่างที่สุด!

ทว่า ไม่มีแงซาย เจ้าคู่ปรับคู่คิดในยามยากมาอยู่ใกล้ชิดเคียงข้างเขาเหมือนยุคก่อนนี้อีกแล้ว นอกจากตัวเขาลำพังคนเดียว กับลูกน้องร่วมตายอีก 4 คนเท่านั้น ซึ่งแทบจะเป็นที่ปรึกษาหารือใดๆ ไม่ได้เลย เพราะมันสมองต่างระดับ คงอาศัยได้แค่งานทางด้านพละกำลังและฝีมือเชิงพรานระดับลูกป่าสามัญธรรมดาเท่านั้น

เขาจะนั่งคิดค้นหาแนวทาง เพื่อกำหนดเส้นเดินหน้าอยู่นานสักเท่าใดไม่ทราบได้ มารู้สึกตัวเมื่อถูกสะกิดแขนจากข้างหลัง พอหันกลับมาก็เห็นจันยื่นถ้วยพลาสติกบรรจุกาแฟที่ต้มร้อนๆ ส่งควันกรุ่นมาให้ และในเงาตะคุ่มเบื้องหลังออกไปอีกเล็กน้อย ตาคำก็นั่งกอดเข่าอยู่เหมือนตอไม้ ทั้งคู่คงจะนั่งเฝ้าดูเขามาเป็นเวลาช้านานแล้วอย่างเงียบๆ

สุภาพบุรุษไพรรับถ้วยกาแฟมา พร้อมกับยิ้มให้คนของเขาทั้งสอง แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เข้ามาหา ตาคำจึงคลานเข้ามานั่งใกล้ๆ ในขณะที่จันนั่งขนาบอีกข้างหนึ่ง

“ยังไม่นอนกันอีกหรือ จัน บุญคำ”

“เป็นห่วงนาย เห็นนั่งคิดหวยเบอร์อยู่คนเดียวมานานแล้ว ร่วมครึ่งชั่วโมงแล้วมั้ง...เป็นยังไง งวดหน้าออกอะไร?”

ตาคำพูดเบาๆ หน้าตาเฉย อ้าปากหาวหวอด

“เรามันก็ดีอยู่ตรงข้อนี้แหละนะตาคำ จะเป็นจะตายยังไงก็ขอให้มียารมณ์สนกเข้าไว้ก่อน...เอาละ ทั้งสองคนนี่แหละ ถ้ายังไม่นอนจะมานั่งคุยกันก่อนก็ได้”

“จันกะพี่คำเห็นนายนั่งดูลายแทงเก่านั้นอยู่นานแล้ว ท่าทางนายก็คิดหนัก ไม่เป็นสุขเลย”

จันพูดอย่างกังวล ตาที่มองดูเขาเต็มไปด้วยความอาทรรักใคร่ภักดี

พรานใหญ่ยิ้มขรึมๆ ตบไหล่มือซ้ายของเขาหนักๆ

“ฉันประมาทไปหน่อยในครั้งนั้น และไม่คิดว่าเราจะต้องมาเสี่ยงตายเดินในเส้นทางนี้อีกแล้วตลอดทั้งชีวิตนี้ ในเที่ยวขากลับเลยไม่ได้ทำแผนที่แน่นอนเอาไว้ต้องมาอาศัยแกะลายแทงเก่านี่อยู่อีก ว่าแต่จันกับบุญคำพอจะจำทางที่เราเดินกลับได้ไหม มันเป็นทางลัดมาก และไม่มีอุปสรรคอะไรมากนัก ต่างกว่าในเที่ยวขาไปตามลายแทงนี้”

สมุนซ้ายขวาของเขามองหน้ากัน นิ่งคิดไปพักใหญ่ จันก็ถามไปทางลูกพี่ว่า

“จันพอจะจำได้บ้างนิดหน่อยเท่านั้น พี่คำละ แม่นไหม?”

ตาคำเอามือลูบหัวหยิกขอดไปด้วยเส้นผมของแก

“เอ ข้าก็ไม่ค่อยจะแน่ใจเหมือนกันแหละว่ะไอ้จัน แต่เดินไป ค่อยๆ สังเกตสังกาไปก็น่าจะจำได้มั่ง จุดใหญ่ๆมันพอมีให้จำได้บ้างเหมือนกัน...”

แล้วแกก็เอามือจับเข่าเจ้านาย ถามว่า

“...ทำไมนายคิดว่าไอ้เรือบินของฟารั้งมันตกอยู่ในเส้นทางนี้แน่เร๊อะ?”

“ไม่ได้คิดหรอก แต่...”

เขาเว้นระยะนิดหนึ่ง ดีดก้นบุหรี่ใบตองแห้งเข้าไปในกองไฟ แล้วยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ

“...แน่ใจเลยว่ามันต้องอยู่ในดินแดนหลังเทือกเขาพระ-ศิวะโน่น!!”

“ธัมโม สังโฆ ค.โต!...”

ตาเฒ่าพึมพำออกมาเบาที่สุด เอามือโปะอยู่กลางกบาลจัน นิ่งงันไปอึดใจหนึ่ง ตาจับอยู่ที่เขาแน่วนิ่ง

“มรกตนครของแงซายรึนาย?”

“ใช่”

“ถ้างั้นเราก็ต้องตรงไปที่นั่น ทั้งๆที่ไม่คิดกันว่าจะต้องหวนกลับไปอีก?”

“เราต้องไป จัน...ไปเพื่อให้คณะนายจ้างของเราเห็นชัดกับตา เพราะเราสัญญากับเขาไว้แล้วว่าจะต้องค้นหาให้พบ ส่วนหลังจากพบแล้ว เขาจะเอากลับคืนได้หรือไม่ได้อย่างไร หมดหน้าที่ของเราที่จะต้องรับผิดชอบต่อไป”

“ไปก็ไป นายไปที่ไหน จัน พี่คำหรือไอ้เด็กๆ พวกเรา

ทุกคนก็ตามนายไปทุกแห่งนั่นแหละ เรื่องนี้ไม่มีปัญหาอะไรร็อก แต่เห็นนายมานั่งกุมขมับคิดหนักอยู่เรื่องอะไรอีก?”

จันถามมาเบา ๆ

“ฉันกำลังคิดหาทางที่มันย่นระยะ หรือทางลัดที่สุด เราจะไม่เสียเวลากันมากมายโดยการเดินไปตามลายแทงนี้เหมือนครั้งแรกแล้ว...”

รพินทร์พูดชัดเจน แช่มช้า แต่แผ่วเบา เอาดินสอชี้ลงไปในแผ่นลายแทง

“เราจะหาทางเลี่ยงทะเลสาบมรณะ เลี่ยงภูเขานิลกาญจน์ของวายา หลีกหลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง สอง และสาม โดยตัดตรงเข้าหาเนินพระจันทร์เลยเพื่อย่นทาง เพราะฉะนั้น ฉันจึงถามจันกับบุญคำว่าพอจะจำเส้นทางขากลับของเราในครั้งนั้นได้บ้างไหม”

“เดินไป ดูไป เดี๋ยวก็จำทางได้เองแหละนาย...”

บุญคำบอกมาง่าย ๆ อย่างคนไม่คิดอะไรมาก อันเป็นปกตินิสัยของแก

“...ทิวเขา ดวงดาว ดวงตะวัน ก๊ะความที่เคยผ่านมาก่อนแล้ว จะช่วยให้เราค่อย ๆ จำได้เอง บุญคำดูลายแทงของนายไม่เป็น เห็นมีนายก๊ะไอ้แงซายสองคนเท่านั้นที่อ่านออกสำหรับลายแทงแผ่นนี้ แต่บุญคำดูดาวจระเข้กับดาวลูกไก่ออกว่าหัวหางมันหันไปทางไหน ถ้าเมฆหมอกไม่บัง แปลว่านายต้องการตรงดิ่งเข้าหาเนินพระจันทร์ให้ได้เลยหรือ นับจากนี้ไป”

“ถูกต้อง มุ่งเนินพระจันทร์ โดยใช้วิธีตัดทางลัดให้มากที่สุด”

รพินทร์ ย้ำคำหนักแน่นอย่างตัดสินใจไว้แล้วแน่วแน่ “ทีนี้ถ้าไปถึงเนินพระจันทร์แล้ว...”

จันเอ่ยขึ้นอย่างรอบคอบระมัดระวัง หางเสียงไม่วายกังวล

“...นายก็คงรู้ดีอยู่ว่า สมัยที่เราไปในครั้งนั้น มันได้เวลาพอดีกับข้อกำหนดของลายแทง ขึ้น 5 ค่ำ เดือนสิบสอง จันทร์เสี้ยวทำมุมกับสันเขาทางด้านตะวันตก ทำให้เรามองเห็นเส้นทางตัดขึ้นเทือกพระศิวะ...”

มือซ้ายของเขากล่าวค้างไว้เพียงแค่นั้น จอมพรานพยักหน้าช้า ๆ

“ถูกต้อง! ตามข้อกำหนดของลายแทงฉบับนี้ ระบุไว้แน่ชัดว่า ต้องเป็นวันเวลาดังกล่าวไว้แล้วนั้นด้วย จึงจะมองเห็นเส้นทางขึ้น โดยกำหนดไว้ด้วยข้อความว่า ‘ปิ่นพระศิวะฉายแสงขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาจะปรากฏให้เห็น...’ แต่การมาของเราคราวนี้ถึงอย่างไรมันก็ไม่ตรงกับเวลาที่กำหนดไว้ในลายแทง ทว่าฉันก็มีความมั่นใจว่า ถ้าเราได้ไปถึงเนินพระจันทร์ตำแหน่งนี้เมื่อใด...”

เขาเอื้อมมือไปวงเส้นดินสอเบา ๆ ลงตรงตำแหน่งหนึ่งในแผนที่ลายแทงเก่าแก่ฉบับนั้น หรี่ตาลง ประกายไฟในกองที่ลุกพลอมแพลมอยู่ สาดจับสีหน้ากร้านแข็งเกรียมกระด้างเป็นเงาเหมือนภาพแกะสลักด้วยหิน

“...ถึงแม้ ‘ปิ่นพระศิวะ’ ไม่ฉายแสงให้เรา ถึงแม้กาลเวลาจะไม่ตรงกัน อันมีอยู่เพียงคืนเดียวในรอบ 1 ปี ฉันก็เชื่อว่าฉันพอจะจำเส้นทางขึ้นไปถึง ‘ถนนพระศิวะ’ ได้ถูก ขอให้ไปถึงเนิน

สำคัญนี่ก่อนเท่านั้น เพราะฉะนั้น หน้าที่ของบุญคำกับจันก็คือช่วยกันคิดค้น คลำเส้นทางไปจนถึงเนินนี้ให้ได้ เราจะปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา ฉันอาจเป็นผู้ชี้กำหนดเส้นทางก็จริง แต่ถ้าบุญคำหรือจันเห็นว่ามันจะคลาดเคลื่อนไปอย่างไร ขอให้ทักท้วงได้ทันที เพราะสามสายตา สามความทรงจำ และสามความคิด ย่อมจะดีกว่าฉันคนเดียว นับจากการออกเดินทางพรุ่งนี้เป็นต้นไปเลย และให้ทั้งสองคนเอาความคิดหรือความตั้งใจของเรานี่ ไปบอกกับเกิดและเส่ยด้วย ไอ้สองคนนั่นก็อาจจำอะไรได้บ้าง ซึ่งมันจะช่วยประโยชน์ได้มาก เอาไว้พรุ่งนี้ค่อยบอกมันก็ได้ ไม่ต้องปลุกขึ้นมาพูดกันเสียในคืนนี้หรอก”

“ตกลงครับ นาย...เอายังไงก็เอากัน จันจะพยายามช่วยนายจำทางที่เราผ่านกันมาแล้วให้ได้มากที่สุด ถึงเกิดกับเส่ยก็คงจะช่วยได้บ้างไม่มากก็น้อย”

จันรับคำอย่างเต็มใจและพยายามเป็นกำลังใจกับเขาอย่างเต็มที่ รพินทร์หันมาทางตาเฒ่าที่ยังนั่งม้วนบุหรี่เฉยอยู่ ถามว่า

“แล้วเราละ บุญคำ ยังไม่เห็นรับปากเลย”

“ครั้งก่อน นายถึงเนินแหม่มเมย์ก่อน แล้วจึงถึงเนินพระ-จันทร์ได้ มาคราวนี้นายถึงเนินแหม่มเบลแล้ว แต่ไม่ถึงเนินแหม่มคริส แล้วนายแน่ใจเร๊อะว่าจะไปถึงเนินพระจันทร์ได้”

รพินทร์ตาเขียว ชี้หน้า

“อีตานีปากเสียตลอดเวลา ไม่รู้จักกาลเทศะเสียบ้างเลย หยุดทะลึ่งลามกแบบนี้เสียทีได้ไหม เดี๋ยวถองจมกองไฟนี่ซะเลย ในหัวขมองไม่เคยมีความคิดอะไร มีแต่เรื่องอัปรีย์สีกบาลประเภทนี้อย่างเดียว”

บุญคำอ้าปากหัวร่อแบบไม่มีเสียงแล้วก็หุบปากลงฉับพลัน พูดต่ำ ๆ ในลำคอ

"ใครว่า เรื่องอัปรีย์สีกบาล มันเป็นเรื่องสร้างสรรค์โลกให้เกิดชีวิตชีวาขึ้นนา นาย ถ้าบุญคำไม่มีความคิดสุนทรีย์ยังงี้ซะอย่างเดียว จ้างก็ไม่มีแรงเดินตามนายมาได้แค่นี้หรอก เหอะ! เหอะ! พูดถึงเนินพระจันทร์ บุญคำเองก็อยากจะไปให้ถึงที่นั่นอีก ขึ้นไปดูเนินบนที่สูง หุ่นทรงงามจับใจแท้ เห็นแล้วก้าวขาแทบไม่ออก อยากจะนอนดูอยู่บนที่สูงทั้งวัน ไอ้แงซายยุคนั้นก็เหลือร้าย มันเอาพวกเราไปวางปางพักอยู่หว่างร่องเนินพอดี มองลงมาจากที่สูงถึงได้เห็น แทนที่จะซวย กลับโชคดีส่งไปเลย..."

แล้วตาเฒ่าเจ้าเล่ห์แสนกล ก็บุ้ยปากไปทางที่พักนอนของกลุ่มนายจ้าง

"...ว่าแต่ พวกนั้นจะเดินตามเราไหวเร๊อะ นาย...เห็นป้อแป้ตุปัดตุเป๋กันเต็มทีแล้ว ประเดี๋ยวคนนี้เจ็บ ประเดี๋ยวคนโน้นไม่สบาย ผลัดกันนอนแอ้งแม้งอยู่เรื่อย"

"ไหวหรือไม่ไหวก็ต้องไป ใคร 'ตาย' ก็ฝัง ใคร 'ยัง' ก็เดินจนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง"

รพินทร์พูดเสียงลึก บุญคำถอนใจเฮือก โคลงหัว

"ทั้งเหี้ยมและทั้งเลือดเย็นเลยเจ้านายกู กลัวใจซะจริง ๆ พับผ่า...เขาจะกลับกันแล้ว ก็ไม่ยอมให้เขากลับ จะลากโครงต่อไปให้ได้ ไม่รู้มีดีอะไรอยู่ที่เมืองมรกตนครของไอ้แงซาย ไปถึงที่นั่นได้ในครั้งนี้ ไอ้คำไม่กลับแล้ว ขอรับใช้สนองพระเดชพระคุณสมเด็จพระเจ้าจักราธิราช ขอตำแหน่งเป็นราชปุโรหิต

ที่ปรึกษาราชการแผ่นดินแบบเดียวก๊ะไอ้ส่างปา มีเมียสาว ๆ สัก 500 คน ไอ้แงซายมันคงให้นิ ไอ้จัน”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น เก็บแผนที่ลายแทงที่กางอยู่ แล้วลุกขึ้นเดินผละไปทันที จันจุ๊ปากเบา ๆ หันไปต่อว่าบุญคำ

“พูดบ้า ๆ อะไรไม่เป็นเรื่องพี่คำนี่ นายยิ่งกำลังกลุ้ม ๆ อยู่ด้วย อย่างนี้ไงล่ะที่เค้าเรียกโตเพราะแดกข้าว เฒ่าเพราะเกิดนาน ไม่ได้เฒ่าด้วยความคิดมั่งเล้ย”

“เฉย ๆ เหอะน่าไอ้จัน กูเห็นว่านายเครียดอยู่ตลอดเวลานะซิ ถึงได้ให้แกเปลี่ยนอารมณ์เสียมั่ง ไม่มีกูคอยแหย่แกเล่นให้หันเหความเครียดซะมั่ง นายจะทุกข์หนักมากกว่านี้ คิด ๆ ก็สงสารแกว่ะ เกิดมามีกรรมแท้ ๆ มีรัก ก็ไม่สมรัก มีของดีจะให้กิน ก็กินไม่ได้ ต้องฝืนอดกลั้น มีวิชาความรู้ แต่ก็ต้องมาอยู่ป่าอยู่ดง...ไหน รินข้าวแฝ่มาให้กูซักถ้วยนึงซิ ตาชักจะปิดเต็มทีแล้ว เดี๋ยวมึงเฝ้าเป็นยามแรกแทนกูนะ จะของีบสักหน่อย หมดเวรมึงจะนอน ปลุกให้เส่ยก๊ะไอ้เกิดขึ้นมา ส่วนกูจะอยู่เวรใกล้รุ่ง”

ผละจากบุญคำและจัน รพินทร์เดินกลับเข้ามายังบริเวณพักนอนของนายจ้างซึ่งนอนเรียงรายกันอยู่ คี๊ธกับเชิดวุธหลับสนิทอยู่ริมซ้ายสุด ถัดมาเป็น ดร.สแตนลีย์แล้วจึงเป็นเบลผู้สนิทนิ่งเหมือนตาย สายน้ำเกลือยังเดินเข้าเส้นเลือด ขณะนี้

หมดไปประมาณ 1 ใน 4 ของถุงที่แขวนอยู่ โดยมีคริสตินาน่อนเฝ้าอยู่ใกล้ๆ

พรานใหญ่สำรวจคณะพรรคไปทีละคน สภาพของเขาเปรียบไม่ผิดอะไรกับบิดา ที่จะต้องคอยดูแลตรวจตราเอาใจใส่บุคคลใต้ความรับผิดชอบทุกคน ถึงแม้ฐานะจะเป็นเพียงแค่มัคคุเทศก์นำทาง แต่โดยหน้าที่แท้จริง ไม่อาจละทิ้งภาระรับผิดชอบดูแลทุกข์สุขเยี่ยงผู้นำคณะทั้งหมดไปได้

รพินทร์เดินอ้อมมาทางด้านหัวนอนของแต่ละคน ใช้มือจับตรวจบริเวณหน้าผากและซอกคอ พบว่าคี๊ธนั้นปกติดีพอสมควร แต่หลับอย่างไม่รู้สึกตัว เชิดวุธตัวรุมๆ เล็กน้อยเหมือนจะมีไข้ แต่คงไม่มากนัก สแตนลีย์ก็มีอาการหนาวสั่นเป็นระยะๆ ไม่ยอมลืมตาขึ้นมาเลย เบลนั้น คงไม่มีอะไรจะต้องกังวลแล้ว เพราะถูกยาเข้าไปหลายขนาน และตกอยู่ในความดูแลอย่างดี

แล้วก็มาถึงตัวหมอจำเป็นในยามนี้ คือคริสตินาผู้นอนประสานมืออยู่ระหว่างทรวงอก ตาหลับพริมอยู่ พอหลังมือแตะแก้ม หล่อนก็เปิดเปลือกตาพร้อมกับยิ้มให้นิดหนึ่ง ขยับริมฝีปากบอกกับเขาแผ่วที่สุด

“ขอบคุณ”

“ยังไม่หลับหรือ?”

“ฉันตื่นไวเสมอ ถ้าร่างกายปกติ”

“นอกจากเบลแล้ว มีคนที่เริ่มจะไม่ปกติอยู่สองคน คือด็อกเตอร์สแตนลีย์และเชิดวุธ ถ้าคุณจะช่วยจัดการหายาให้ก็จะเป็นการดีมาก แต่มันขึ้นอยู่กับความเห็นในทางแพทย์ของคุณด้วย”

คริสดึงกายขึ้นนั่งในทันที

“ขอบคุณอีกครั้ง ที่ช่วยมาตรวจดูพวกเราทุกคน ฉันไม่ทันได้สังเกต เห็นทกคนหลับกันดี จะตรวจอาการให้เดี๋ยวนี้”

ว่าแล้วหล่อนก็ขยับอย่างแผ่วเบาตรงไปตรวจดูอาการของสแตนลีย์และเชิดวุธ แล้วก็ง่วนจัดการอะไรอยู่ตามลำพังในขณะที่รพินทร์เดินผละต่อไป ตรวจดูสภาพการนอนของพวกลูกหาบทั้งหลายจนทั่วทกคน โดยไม่มองผ่านข้ามใครไปเลยแม้แต่คนเดียว รวมทั้งนับจำนวนด้วย หลังจากนั้นจึงย้อนกลับมาเอนกายลงนอนบนกระสอบป่าน ที่ปูไว้ทางฝั่งขวาสุดของแถวนายจ้างที่นอนเรียงรายกันอยู่

พอหลังของเขาราบลงกับพื้น ศีรษะพาดย่ามหลังแทนหมอน คริสก็คลี่ปลายผ้าห่มขนสัตว์ผืนใหญ่แบ่งมาให้ หล่อนบอกด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาให้เขาขยับเข้ามาชิด เพราะชายผ้าไปไม่ถึง รพินทร์ปฏิบัติตามคำสั่ง โดยไม่ประสงค์จะให้เกิดปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น

หล่อนห่มให้เขาทับลงไปบนผ้าผวยผืนบางๆดำเป็นขี้เป็ดของเขา แขนขวาของเขาแนบลงไปกับเนื้อเหล็กอันเย็นเยียบของเอ็ม 16 ที่หล่อนวางไว้ข้างกายทางด้านเขา ตามปกติสภาพในการนอนของหล่อน โดยหันปากลำกล้องไปทางด้านปลายเท้าหล่อนจับปืนขยับจะย้ายไปไว้ทางด้านขวา อันเป็นที่นอนของเบล แต่สุภาพบุรุษไพรวางฝ่ามือลงไปบนข้อมือของหล่อนเสียก่อนกดยึดไว้

“ให้ปืนของคุณมันวางอยู่ตรงนี้แหละ ถูกต้องแล้ว”

“ต้องใช้ปืนเป็นกำแพงกั้นทีเดียวหรือระหว่างคุณกับฉัน?”

“ความจริงไม่จำเป็น ศีลกับสัจที่เราให้ไว้ต่อกันก็พอแล้ว แต่การวางปืนไว้แนบตัวทางด้านซ้ายในเวลานอนไพร เป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดอย่างที่ผมเคยสอนคุณไว้แล้ว หากเกิดอะไรขึ้น คุณจะคว้ามันขึ้นมาได้เร็วกว่าอยู่ทางขวา หากว่ามันเป็นปืนยาว คือมือซ้ายจับกระโจมมือ พอยกขึ้น มือขวาก็กำคอปืน และนิ้วสอดเข้าโกร่งไกได้พอดี”

“มันอาจเกะกะแขนขวาของคุณ ทำให้คุณนอนไม่ถนัด”

“ไม่เกะกะ ตราบใดก็ตามที่ผมไม่คิดที่จะเบียดชิดคุณเกินไปนัก และผมเป็นคนนอนไม่กินเนื้อที่มาก วางตัวลงไปตรงไหนก็เหมือนท่อนไม้ตรงนั้น แทบไม่กระดิก”

“ทำไมมานอนข้างฉันตรงนี้ ทำไมไม่ไปนอนฝั่งโน้น ใกล้คี๊ธ”

“ผมต้องการเฝ้าคุณในสองกรณี หนึ่ง ดว่าคุณจะแอบลุกขึ้นกลางดึกหรือเปล่า ซึ่งผมจะรู้สึกตัวทันที และสอง คุณจะตื่นขึ้นดูเบลในจังหวะที่น้ำเกลือหมดถุงหรือไม่ ถ้าคุณไม่ตื่นผมก็จะต้องปลุกคุณ”

“ฉันดีใจที่คุณเลือกมานอนฝั่งด้านฉัน ทั้งๆ ที่ทุกคืนที่ผ่านมาตลอดนั้น คุณจะเลือกนอนให้ห่างฉันที่สุด และฉันทั้งๆ ที่เป็นผู้หญิงแท้ๆ ก็มักจะถูกนอนอยู่ชิดริมสุดเสมอ ไม่ด้านใดก็ด้านหนึ่ง ซึ่งคิดแล้วมันไม่เป็นการยุติธรรมเลย”

“ความจริงการนอนริมที่สุดด้านใดด้านหนึ่งของคุณ เป็นการยุติธรรมที่สุดแล้ว”

“ทำไม?”

“คุณเป็นคนที่นอนไวที่สุด กล้าหาญมั่นคงที่สุด และมีสัญชาตญาณระวังภัยได้ดีที่สุดในหมู่คณะของคุณ”

“แต่...ฉันเป็นผู้หญิงนะ”

“ผู้หญิงหรือผู้ชาย หรือกะเทยไม่สำคัญ มันสำคัญที่สมรรถนะ ความสามารถเฉพาะตัวต่างหาก คุณเป็นผู้หญิงแต่เพียงรูปร่างสรีระ แต่จิตใจของคุณเข้มแข็งยิ่งกว่าผู้ชายอีกหลายๆ คนเสียอีก คุณมักจะเป็นผู้พิทักษ์คนอื่นๆ ไม่ใช่เป็นผู้ถูกพิทักษ์”

“เข้าใจใช้คำพูดหลอกฉันนะ มันแปลว่า คุณปล่อยให้ฉันช่วยเหลือตัวเองมาตลอดเวลา โดยไม่สนใจจะมาเฝ้าดูแลปกป้องฉันบ้างเลย อย่างนั้นใช่ไหม?”

“ใช่”

“ทำไมคุณถึงใจร้ายกับฉันนักนะ รพินทร์?”

“ผมให้เกียรติในความสามารถของคุณมากกว่า ถ้าผมมัวแต่คอยช่วยคนที่แข็งแรงแกร่งกล้าอยู่ แล้วคนที่อ่อนแอกว่าใครจะช่วย”

“เอาละ ใครเป็นคนอ่อนแอที่สุดในคณะของเรา ที่คุณว่าคุณจะต้องช่วยไว้ก่อน ถ้าหากเกิดเหตุร้ายขึ้น”

“ทายซิ”

“เบล?”

“ไม่ใช่”

“ถ้างั้นใคร?”

“เคอแนล คี๊ธ รูปร่างของเขาใหญ่โตแข็งแรงก็จริง แต่

แก่นลึก เขาเป็นคนไม่เอาไหน เชื่องช้า งุ่มง่าม เอาตัวรอดยากในเวลาเกิดวิกฤติการณ์ขึ้น และจุดอ่อนอันตรายที่สุดก็คือความโอหังอวดดี นั่นคือความอ่อนแอ จำไว้!”

คริสมีสีหน้าฉงนอยู่ในความมืด เมื่อได้ยินคำพูดประโยคนั้น

“แปลก!...ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าคุณจะจำแนกพวกเราแต่ละบุคคลเอาไว้เช่นนี้ แล้วคี๊ธซึ่งแข็งแรงที่สุดในสายตาของพวกเรา คุณกลับดูเป็นคนอ่อนแอ ที่จะต้องคอยระมัดระวังไปได้”

“ก็มีเหตุผลอย่างที่อธิบายแล้ว”

“แล้วเชิดวุธ”

“รายนั้นก็แทบไม่ต้องห่วง เขามีสิ่งที่มองไม่เห็นคอยพิทักษ์คุ้มตัวอยู่แล้ว สังเกตดูได้ ตั้งแต่เดินทางมา คุณเคยเห็นเชิดวุธเจ็บป่วยได้รับอันตรายอะไรบ้างไหม เขาแคล้วคลาดไปได้ทุกที ถึงแม้ภูเขาจะถล่มฝังเขาไว้ใต้ดินพร้อมกับคุณ เขาก็มีปัญญาที่จะแสวงหาทางนำคุณออกมาจนได้นั่นแหละ ถ้าคุณเชื่อเรื่องเกณฑ์ดวงชะตา ก็จงรู้ไว้เถิดว่า ดวงของคนไม่เหมือนกัน พระเจ้าไม่ดูแลมนุษย์เสมอเหมือนกันหรอก มิฉะนั้นจะไม่มีคนเคราะห์ดี และคนเคราะห์ร้าย”

“ร่วมทางกับคุณไปนานๆ ดูฉันจะได้ศึกษาอะไรต่ออะไรมีความรู้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นะ แม้กระทั่งตรรกศาสตร์และปรัชญา”

“ผมอยู่ในโลกนี้มานานพอสมควร และอยู่อย่างสังเกตร่ำเรียน ศึกษา วิเคราะห์ มันมีสิ่งใหม่แปลกมาให้เราได้เรียนรู้ไม่มีวันจบสิ้น เพียงแต่เราจะรับเอามันไว้หรือไม่เท่านั้น อย่าปล่อยให้อะไร มันผ่านพ้นเราไปเฉยๆ แม้แต่ความขมขื่นเจ็บปวดทุกข์ยากที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นครูสอนเราทั้งนั้น”

หล่อนพลิกตัวตะแคง หันมาทางเขา ลืมตาใสในความมืด

“แล้วฉันเป็นคนยังไง...เชื่อว่าป่านนี้ คุณจะศึกษาร่ำเรียนหรือวิเคราะห์ออกไปปรโปร่งหมดแล้ว”

“คุณไม่มีพิษมีภัยอะไรเลย เมื่อสามารถหยั่งซึ้งถึงจิตใจกันได้แบบนักกีฬา และเป็นเพื่อนตายที่ดีที่สุดคนหนึ่งในสถาน-การณ์คับขัน เป็นคนเคารพซื่อตรงต่อหน้าที่ รักเพื่อน รักหมู่คณะ รับผิดชอบ คุณสมบัติเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ผมต้องการสำหรับผู้ที่จะมาร่วมเดินทางสายมรณะนี้”

“คุณเป็นนักจิตวิทยาอีกด้วยนะ!”

“ไม่รู้ซิ ผมรู้แต่เพียงว่า รู้สึกอย่างไร ก็พูดออกมาอย่างนั้น ไม่ได้หวังจะมาปลอบโยนเอาอกเอาใจอะไรคุณทั้งสิ้น เพราะมันไม่จำเป็น คุณทำอะไรไม่ถูกต้อง ผมก็ยังซัดเอาตรงๆ ซึ่งๆ หน้า”

“อย่างไม่เคยถนอมน้ำใจ หรือแคร์อะไรเลย”

“ผมเป็นคนตรงไปตรงมา ไม่ชอบอ้อมค้อม”

“แล้วคุณพิจารณาหัวหน้าคณะของฉันอย่างไร?”

“เขาได้รับเลือกมาให้เป็นหัวหน้าคณะของคุณถูกต้องแล้ว สุขุม รอบคอบ เยือกเย็น และมีเหตุผล เป็นคนที่ผมไม่ต้องห่วงอะไรมาก ถัดไปจากคุณ”

“อิสซาเบลล่ะ?”

“ผมเห็นว่าเธอเป็นน้องเล็กที่สุดในคณะเดินทาง แต่ก็ยังดแลง่ายกว่าคี๊ธ ซึ่งเทียบแล้วกลายเป็นทารกที่สดของคณะ นอกจากความรู้ในทางแพทย์และธรณีวิทยาแล้ว เบลไม่เลวนะในด้านฝีไม้ลายมือทางการเอาตัวรอด เมื่อเกิดภัยพิบัติ เธอคล่องพอตัวทีเดียวแหละ รักษาเธอให้หายเสียโดยเร็ว เธอจะเป็นกำลังช่วยพวกเราได้มาก จากวิชาความรู้ที่มีอยู่”

“วันนี้ เบลดีกว่าเมื่อวาน และพรุ่งนี้จะดีกว่าวันนี้ สำคัญว่าอย่าให้มีอะไรมาซ้ำเติมเข้าอีก ว่าแต่...ขากางเกงของคุณ?”

“ทำไม?”

“เมื่อบ่ายวันนี้ ฉันตัดขาดออกขาหนึ่ง คุณก็ยังทนทุเรศใส่มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“พรุ่งนี้ก็ช่วยตัดออกอีกข้างให้เท่ากันมันจะได้เป็นกางเกงขาสั้นไปเลย ผมไม่ยอมทิ้งมันหรอก จนกว่ามันจะขาดจนนุ่งไม่ได้”

“เสื้อผ้าคุณมีน้อยหรือ ในเวลาออกเดินป่า?”

“คุณน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า ยิ่งมากเท่าไหร่ ก็ยิ่งเป็นภาระเท่านั้น พวกผมเวลาเดินป่า มีสำรองกันมาอย่างมากไม่เกิน 3-4 ชุดเท่านั้น ยกเว้นเสื้อกันหนาวและกันฝน อันเป็นตัวเดียวกันที่คุณจะเห็นผมใส่ในเวลากลางคืนทุกคืน”

“อยากจะบอกอะไรกับคุณมานานแล้ว แต่เห็นว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ และยังไม่มีโอกาส คืนนี้ขอปรึกษาหน่อยได้ไหม?”

“เชิญ ผมรับฟังได้ แต่อย่าให้ยาวเกินไปนัก เพราะกำลังจะหลับ”

“อันเดอร์แวร์ ของฉันและเบล”

รพินทร์หูผึ่งขึ้นทันที

“ทำไม?”

“มันหายไปเรื่อยๆ คนละสองสามตัว บางขณะยังไม่ได้ซัก บางขณะซักแล้ว ตากผึ่งอยู่กับกิ่งไม้ จะว่าลิงหรือสัตว์อื่นมันมาแอบขโมยไป ก็มองไม่เห็นสัตว์พวกนั้นในละแวกที่ของหายไปเลย”

จอมพรานเป่าลมออกจากปากเบาๆ คอที่เริ่มจะชันขึ้นหงายไปพาดเป้หลังตามเดิม หลับตาลง แต่ปากพูดเรียบๆ ว่า

“คุณมีพอใช้ไหม?”

“พอ เรามีเตรียมกันมาอย่างน้อยก็คนละโหลครึ่ง แต่สงสัยว่ามันหายไปอย่างลึกลับได้ยังไง”

“ถ้ายังมีพอใช้ ก็อย่าไปสนใจกับมันเลย ถ้าหายเสียจนไม่พอใช้ก็บอกผม”

“หมายความว่ายังไง?”

“ก็...จะไปตามเอาคืนมาให้ และต่อไปนี้ควรจะยุติการหายได้แล้ว ไม่ใช่ยังหายอยู่เรื่อยๆ”

“เอ๊ะ ฉันไม่เข้าใจที่คุณพูด อธิบายหน่อยซิ”

เขานิ่ง หล่อนซักมาอีกอย่างเอาจริงเอาจัง จึงถอนใจยาว

“สัญญาก่อนว่าบอกแล้วจะต้องหุบปากนิ่ง ไม่ต้องบอกใครทั้งสิ้น ไม่ว่าหัวหน้าของคุณ คี๊ธ เชิดวุธ หรือแม้แต่เบลเอง”

“ฉันให้สัญญา”

“เชื่อว่าเป็นบุญคำแอบขโมยของคุณสองคนไป แกไม่ได้

มีจิตทางกามวิปริตอะไรหรอก แต่คงจะขโมยเอาไปทำพิธีทางไสยศาสตร์ของแก ตอนที่เราเผชิญกับการรังควานของไอ้ผีดิบมันตรัย รู้แล้วก็เงียบๆ เสีย ไม่ต้องไปถามแกด้วย และขอร้องว่าอย่าไปตามทวงคืน ยกให้แกไปเสียเถอะ ไม่ตายเสีย กลับไปถึงบ้าน ผมจะชดใช้ให้ ถ้าคุณคิดว่ามันมีค่าสำหรับคุณนัก”

คริสลืมตาโต อ้าปากจะร้องอะไรออกมาอย่างลืมตัว แต่รพินทร์เร็วกว่า เอื้อมมือไปตะปบอุดปากหล่อนเสียได้ทัน กระซิบเบา

“อย่าเอะอะไป อตส่าห์บอกให้ตามตรงแล้ว...ไม่ต้องมีคำถามอะไรอีกทั้งสิ้น แล้วก็นอนเสีย สัญญาต้องเป็นสัญญา”

เมื่อเขาแน่ใจว่าหล่อนจะเงียบเสียงไปได้ ก็ค่อยๆ คลายมือที่อุดปากออก คริสตินาน่อนกะพริบตาถี่ๆ อย่างประหลาดใจมึนงง พรานใหญ่ตัดบทโดยวิธีพลิกตะแคงนอนหันหลังให้เสีย

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างภายในแค้มป์ก็อยู่ในภาวะสงบเงียบ ได้ยินแต่เสียงไฟปะทุอยู่ในกองเป็นครั้งคราว และสายลมที่พัดหวีดหวิวผ่านแง่หิน หนาวเยือกสะท้านทรวง...

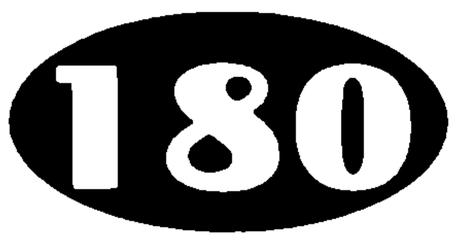

ณ คืนเดียวกันนี้เอง คณะของฝ่ายเชษฐาวราฤทธิ์ ภายใต้การนำของเจ้าด้วน ก็ได้มาหยุดพักแรมอยู่กลางความทึบทะมึนของป่าดงดิบ ซึ่งมียอดไม้สูงทะยานเยี่ยมฟ้า แผ่ปรกกิ่งใบคลุมไว้ จนมองไม่เห็นดาวเดือน

หนานอินและอนุชา เป็นผู้กำหนดบริเวณอันเป็นแหล่งน้ำซับ ในวงแวดล้อมของดงเถาวัลย์ขนาดเขื่องเป็นที่วางแค้มป์เมื่อเวลา 18.00 น. เศษ เมื่อตรวจสอบแหล่งน้ำอันทับโถมอยู่ด้วยใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นลงมาหมักหมมจนน้ำเป็นสีชา ว่าเป็นน้ำที่พอจะอาศัยได้ ภายหลังใส่ยาฆ่าเชื้อ โดยไม่มีพืชหรือสิ่งปฏิกูลอื่นใดที่เป็นพิษเจือปนอยู่ ก่อกองไฟลุกโชนขึ้น 3 มุม เพื่ออาศัยไออุ่น ขับไล่พวกแมลงหรือสัตว์เลื้อยคลาน ที่จะมาก่อความรำคาญ

บริเวณพื้นด้านล่างลงไปเป็นแท่นหินขนาดใหญ่ ภายหลังทดลองปัดกวาดใบไม้เกลื่อนเหล่านั้นออกไป ซึ่งเป็นชัยภูมิที่ดีกว่าพื้นดินชื้นแฉะอันมักผ่านพบกันมาโดยตลอด นับตั้งแต่เริ่มบุกดงกันเข้ามาจากเวลาบ่าย เป็นที่พิสูจน์ได้ว่า การนำทางของเจ้าด้วนมีประสิทธิภาพยิ่ง เหมือนมันจะรู้ว่าในสภาพไหนที่กลุ่มมนุษย์สามารถจะอาศัยเป็นแหล่งพักพิงได้ และยิ่งเมื่อมีหนานอินเป็นคนคอยช่วยสังเกตตรวจสอบอยู่ด้วยเช่นนี้อีกชั้นหนึ่ง ทั้งคณะก็พอจะไว้วางใจได้ว่า ตำแหน่งพักแรมคืนสำหรับราตรีนี้ ย่อมไม่มีที่ไหนจะเหมาะสมไปกว่านี้อีกแล้ว โดยระยะเวลาที่มีอยู่จำกัด ซึ่งไม่สามารถจะยืดการเดินทางเพื่อแสวงหาที่เหมาะสมไปกว่านี้ได้อีกแล้ว

กิ่งและลำต้นของเถาวัลย์ใหญ่ที่คดเคี้ยวขมวดพันราวกับลวดลายกระหนก อันธรรมชาติสร้างสรรค์ไว้ กลายเป็นที่ผูกโยงผ้าขาวม้าทำเปลนอนได้อย่างสบายของพวกลูกหาบ และบางคนก็สามารถจะจัดหาที่นอนแวดล้อมบริเวณพักของเจ้านายได้บนกระเช้าเถาวัลย์ อันเปรียบเสมือนเตียงสปริงรองรับอย่างดี ซึ่งมีอยู่ทั่วไป

มีเจ้าด้วนอยู่ร่วมขบวนด้วยเพียงตัวเดียว ย่อมเป็นที่ไว้วางใจได้ว่า มันจะเป็นยามระวังเหตุให้ได้เหนือกว่ามนุษย์ที่เจนป่ามาอย่างดีแล้วสัก ๑๐ คนก็ไม่ปาน เพราะไม่ว่าอะไรที่จะแผ้วพานเข้ามาใกล้ที่พัก มันย่อมจะต้องสัมผัสได้ในทันที ตามสมรรถภาพของช้างป่าและตัวมันเองโดยสันดาน นอกจากความแสนรู้แล้ว ก็ยังเป็นนักสู้ตัวฉกาจอีกด้วย

เมื่อกองไฟลุกโชติ เมื่ออาหารประทังชีพมื้อสุดท้าย

แห่งวันผ่านพ้น ทั้ง 16 ชีวิต ก็เข้ามานั่งล้อมวงผิงไฟก่อนที่จะเข้านอน ดารินยังคงพะวงกังวลอยู่กับเจ้าช้างโทนค่บารมีของหล่อนอยู่ พยายามสั่งเสียมัน ไม่ให้เร้นตัวแยกไปไหนภายในคืนนี้ หล่อนพูดกับมันในขณะที่มันลงไปยืนแช่อยู่ในแหล่งน้ำซับเอางวงดูดน้ำพ่นใส่หลังตัวเอง

"อย่าไปไหนนะลูกนะ อยู่แถวๆ นี้แหละ!"

"คุณลูกจะไปไหนก็ไม่เป็นไรหรอกสำหรับคืนนี้ สำคัญว่าคุณแม่จะขึ้นคอแอบชักชวนกันไปประพาสพงไพรกลางดึกนี่ซิมันไม่เหมาะนัก...มานี่!"

มีเสียงหนักๆ ดังมาจากด้านหลัง แล้วใครคนหนึ่งก็คว้าต้นแขนหล่อนหมับ ลากดึงให้เดินตามมาด้วย นำกลับเข้าไปในบริเวณกองไฟที่พรรคพวกรออยู่ก่อนแล้ว เป็นพี่ชายกลางนั่นเอง ขณะที่จับตัวน้องสาวนำเดินเข้ามา ก็พูดต่อไปว่า

"...ป่าที่พักอยู่นี่น่ากลัวมากนะน้อย อย่าชะล่านัก และก็อย่าไปเรียกมันว่าลูก เดี๋ยวมันโกรธเอา รู้ไว้เสียด้วย ว่ามันอาจเกิดก่อนเธอเสียอีก"

"ทำไมจะเรียกไม่ได้ ก็น้อยรักเขาเหมือนลูก และถ้ามีลูก ก็ยังไม่รู้เลยว่าจะรักเท่าเจ้าด้วนหรือเปล่า เรื่องอายุไม่ต้องพูดถึง เพราะเอามาเทียบกันไม่ได้ ระหว่างช้างกับคน พี่กลางนี่ชอบยุ่งกะน้อยเสียจริงเชียว เวลาน้อยจะเข้าไปใกล้เจ้าด้วน"

หญิงสาวฉุนนิดๆ พยายามจะสะบัดแขนออก แต่อนุชาคงรวบต้นแขนไว้มั่นไม่ยอมปล่อย ครึ่งลากครึ่งจูงเอาตัวกลับเข้ามาในบริเวณกองไฟ ซึ่งมีพรรคพวกนั่งดื่มกาแฟกันอยู่

“ใช่ซิ พี่ยุ่ง ถ้าไม่ยุ่ง ก็คงไม่ลำบากลำบนอยู่ด้วยอย่างนี้หรอก เห็นไหม รอบด้านมืดมิดยังกะเหวนรก ออกไปยืนลูกจ๊ะลกจ๋าอย่ได้ยังไง รับรองว่าไม่ต้องสั่งอะไรมันมากหรอก มันรู้ดีโดยธรรมชาติอยู่แล้วว่า ต่อไปนี้มันจะต้องอยู่ใกล้ๆพวกเรา ให้มันติดเธอ แต่เธออย่าไปติดมันเข้า มิฉะนั้นจะคุมไม่ได้ พากันเตลิดเปิดเปิงใหญ่”

เมื่อเข้ามาถึง ระหว่างที่น้องสาวยังบ่นอะไรอบอิบอยู่ อดีตพรานชดก็กดไหล่ให้ลงไปนั่งอยู่กลางวง เชษฐาเงยหน้าขึ้นจากหม้อต้มกาแฟ ส่งถ้วยไปให้น้องสาว แต่ดารินสั่นศีรษะ พี่ชายกลางจึงเอื้อมมารับแทน

“อะไรกันอีกล่ะ สองคนนี่ ง่องแง่งอะไรกันมา?”

ไชยยันต์ผู้กำลังเขี่ยยาเส้นในกล้อง ถามขึ้น อนุชาทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินใกล้ๆ ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ แล้วหัวเราะหึๆ

“โน่น! ไปยืนเรียก ลูก...ลูก...ลูก อยู่ริมแอ่งน้ำโน่น ดีที่ไอ้ด้วนมันไม่พ่นน้ำใส่ให้ ถ้าไม่ไปตามลากตัวมา ดีไม่ดีอาจลงไปขัดขี้ไคลให้ช้าง อีกไม่นาน น้อยคงอุ้มช้างอาบน้ำ ขัดสีฉวีวรรณให้มัน”

“บ้า!”

น้องสาวร้องออกมาเบา ๆ หน้าบึ้ง แล้วหัวเราะออกมานิดหนึ่ง สวมถุงมือหนังช้า ๆ ล้วงบุหรี่ออกมาจากอกเสื้อแจ็กเกต พี่ชายใหญ่ส่งกระติกบรั่นดีให้ หล่อนสั่นศีรษะอีก

“ไม่ค่ะ ขอบคุณ”

แล้วสะบัดไลท์เตอร์จุดบุหรี่ ถามรวมๆ ไปยังทุกคนว่า

“มีใครรู้สึกตะครั่นตะครอไม่ค่อยสบายบ้างไหม บอกเสียเลยนะ จะได้แจกยา บรรยากาศในดงนี่ไม่ค่อยจะดีเลย อับชื้นและทึบมาก เผลอๆ อาจเป็นไข้เอาง่ายๆ”

“คงไม่มีใครเป็นอะไรหรอก เมื่อกี้นี้ให้หนานอินสอบถามดูหมดแล้ว แต่เดี๋ยวก่อนนอน ช่วยจัดการเรื่องคะหยิ่นหน่อย เห็นบ่นๆ ว่าปวดแผลที่ลิงกัดเมื่อบ่ายนี้ขึ้นมาอีกแล้ว”

พี่ชายใหญ่บอก ดารินไม่ยอมรอช้าเลย หันกลับไปทางหีบเวชภัณฑ์ ปากก็บอกให้ไชยยันต์ช่วยเรียกคะหยิ่นเข้ามา เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง กำลังผูกผ้าขาวม้าทำเปลอยู่ แต่ท่าทางจะไม่สำเร็จ เพราะตัวมันโตเกินขนาดผ้า ซึ่งทุกคนสังเกตดูอยู่แล้วอย่างขันๆ ว่ามันจะมีปัญญาทำยังไง พอไชยยันต์ตะโกนเรียก มันก็ผละเดินตรงเข้ามาหา ดารินหันกลับมาสอบถามอาการ แล้วส่งยาไปให้ชุดหนึ่ง

“กินเสีย! แล้วก็ไม่ต้องพยายามทำเปลนอนให้เสียเวลาหรอก เดี๋ยวย้ายมานอนใกล้ๆ พวกฉันตรงนี้แหละ ตัวเธอออกเบ้อเร่อเบ้อร่า ผ้าจะผูกเปลก็เล็กนิดเดียว เดี๋ยวก็ได้ขาดพลัดตกลงมาหรอก”

หล่อนสั่ง คะหยิ่นยิ้มแห้งๆ เดินกลับไปแกะผ้าขาวม้าที่ผูกยึดไว้ออกตามคำสั่งโดยดี แล้วหอบย่ามภาระส่วนตัวเดินเข้ามาอาศัยแอบหาที่บนแท่นหินใหญ่ที่ตัวมันเองกับพวกลูกหาบช่วยกันกวาดไว้ ยึดเป็นที่ปักหลักอยู่มุมหนึ่งอย่างสงบเสงี่ยม ยังนั่งจ๋องอยู่เพราะเจ้านายยังไม่มีใครเข้าที่ประจำนอนกันสักคน เชษฐาจึงพยักหน้าบอกมา

"เอ็งเป็นคนเจ็บ คะหยิ่น เพราะฉะนั้นนอนพักเสียเถอะ คืนนี้ไม่ต้องกังวลเรื่องเวรยามอะไรทั้งนั้น หลับให้ตลอดไปเลย"

คะหยิ่นก็ว่าง่ายดีเหมือนกัน ฉวยโอกาสนอนคัดตัวลงทันที การเดินทางสำหรับวันนี้ มันเป็นคนโชคร้ายกว่าเพื่อน เพราะเป็นคนเดียวที่ถูกลิงบาดเจ็บกัดเอาจมเขี้ยว หนานอินโยนกระสอบป่านไปให้อีกผืนหนึ่งให้คลุมอก ลูกหาบคนอื่นๆ ส่วนมากยังไม่นอน ก็ยังนั่งพักผ่อนกันอยู่ริมกองไฟที่ก่อไว้ในตำแหน่งต่างๆ แต่ไม่ห่างกันออกไปนัก

"พรุ่งนี้จะเอายังไงต่อไป พรานใหญ่ชด"

ไชยยันต์ถามขึ้น

"ก็อย่างที่กำหนดกันไว้แล้ว..."

อนุชาพูดง่ายๆ ใช้ผ้าขนหนูลูบเช็ดไรเฟิลประจำมือจากฝ่นละอองและคราบสกปรกที่จับอยู่

"...ทดลองให้เจ้าด้วนนำทางไปเรื่อยๆ ทางด้านเราก็มีหน้าที่เฉพาะคอยตรวจสอบทิศทาง ว่ามันจะพาเตลิดเปิดเปิงออกไปนอกลู่นอกทางที่เรากะกันไว้ก่อนหรือไม่เพียงไร"

"แต่ถ้ามันพาบุกเข้าไปดงดิบอันชื้นแบบนี้อยู่ตลอดเวลาโดยไม่ยอมโผล่ออกภูมิประเทศที่เดินได้สะดวกบ้างเสียเลย เราจะพากันแย่ทั้งหมดนะ มันเป็นช้าง เราเป็นคน สภาวะความอดทนมันต่างกันมาก"

เชษฐาให้ความเห็น

"สมัยที่ผมเดินทางมากับลุงอินเพียงสองคน บางขณะเรา

มุดอยู่ในดงดิบ ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันตั้งร่วม 7 วัน เพราะต้องการจะตัดทางให้มันใกล้ที่สุด ครั้งนั้นอุปกรณ์อะไรก็ไม่พร้อมสักอย่าง”

“โชคเข้าข้างแกที่รอดเส้นทางนี้มาได้ แล้วก็เข้าไปติดคุกอยู่ในมรกตโน่น ความจริงควรจะตายเสียระหว่างทางแล้ว! ไม่มีหลักการหรือหลักเกณฑ์อะไรสักอย่างในการเดินทางของแกกับลุงอินคราวนั้น มีแต่ความบ้าระห่ำอย่างเดียว แล้วก็ดันมาจับคู่กันได้อย่างดิบดี ระหว่างคนหนุ่มกับคนแก่”

ไชยยันต์ว่าเอาตรง ๆ

“มันไม่มีทางเลือก สำหรับฉันและลุงอินยุคนั้น...แต่เอาเถอะ ในการรับผิดชอบนำทางในครั้งนี้ จะพยายามเสาะแสวงหาลู่ทางที่ดีที่สุด เข้าใจว่า เจ้าด้วนคงจะไม่นำเราบุกอยู่ในดงดิบอันทึบแบบนี้นานเกินไปหรอก ถ้ามันแสนรู้และฉลาดอย่างที่น้อยรับใช่ไหม คุณแม่ช้าง?”

ประโยคหลังพี่ชายกลางหันไปถามน้องสาวอย่างสัพยอก

ดารินกำลังนั่งมองดูเปลวไฟในกอง คิดอะไรอยู่คนเดียว ฝืนยิ้มให้นิดหนึ่ง ตอบแผ่วเบาว่า

“ด้วนแสนรู้ และฉลาดกว่าพี่กลางมากนักค่ะ ในป่าที่เรากำลังเดินอยู่นี่ รวมทั้งเข้าใจความรู้สึกของน้อยได้ดีกว่าพี่กลางด้วย”

ไชยยันต์หัวเราะก๊ากออกมาเมื่อได้ยินน้องสาวตอบพี่ชายอย่างสาสมกับการที่ถูกกระเซ้าเย้าแหย่ในเชิงเหน็บ เชษฐานั้นเพียงแต่ยิ้ม แต่อนุชาจุ๊ปากเบา ๆ บ่นพึม

“ให้ตายเถอะ! นี่เดินกันเข้ามาลึกเสียจนหันหลังกลับไม่

ได้แล้ว ม่ายงั้นฉันกลับดีกว่า ปล่อยแม่ ‘ทมยันตี’ ยุคใหม่คนนี้เดินตามหา ‘พระนล’ ไปตามลำพังเสียให้เข็ด ก็คงจะตามกันทันหรอก โน่น ในปรโลกโน่น!”

“ถึงปรโลก น้อยก็จะไปตามค่ะ...มันหลายชาติหลายภพมาแล้ว ที่เราจะต้องมีกรรม ติดตามแสวงหากันอยู่เช่นนี้ โดยไม่รู้ว่าชาติไหนจะตามกันได้ทันเสียที”

ประโยคหลังของหล่อนเบาหวิว กลืนหายเข้าไปในลำคอ ซึ่งไม่มีใครสามารถจะจับกระแสคำได้ถูกต้อง และในระหว่างพี่ๆ กับเพื่อนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ก็ไม่มีใครสนใจจับฟังข้อความนั้นและพากันพูดจาหารือกันไปในเรื่องแผนการเดินทางต่อไป ส่วน **ดารินนั้น แม้กายหล่อนจะนั่งรวมกลุ่มอยู่ด้วย แต่ความคิดคำนึงล่องลอยเตลิดไปไหน ก็สุดที่ใครจะทายได้ ไม่ได้เอ่ยอะไรโดยเข้ามาร่วมอยู่ในวงหารือนั้นอีกเลย นอกจากมองดูกองไฟในอาการเหม่อภวังค์อยู่เช่นนั้น**

“ฉันผละหนีเธอมาหลายสิบชาติแล้ว อัคนีรุทร์...”

หล่อนรำพึงอยู่ในใจ

“ฉันไม่เคยให้อภัยแก่เธอเลยจากกรรมเวรในครั้งกระโน้น แต่มาบัดนี้ ณ ชาตินี้ ฉันอภัยให้เธอหมดสิ้นแล้ว และเป็นฝ่ายติดตามเธอ ฉะนั้น ขอให้เราได้พบกันในชาตินี้เถิดนะ สุดที่รักของจิตรางคนางค์...รพินทร์ ขณะนี้เธออยู่ที่ไหน เธอจะล่วงรู้บ้างหรือไม่ว่า ในอดีตชาติไกลแสนไกลนั้น เราต่างฝ่ายต่างมีความเป็นมา และเป็นไปเช่นไร...”

ตื่นจากภาวะภวังค์ด้วยอาการสะดุ้งน้อยๆ เมื่อฝ่ามือ

หนัก ๆของพี่ชายใหญ่ ผู้นั่งอยู่ข้าง ๆ ตบมาที่ไหล่ พร้อมกับเสียงทุ้มปรานีทักมาว่า

"น้อย! เป็นอะไรไปหรือเปล่า นั่งซึมไม่พดอะไรเลยสักคำ"

หล่อนสะบัดหน้าไล่ความมึนงง แล้วหันไปยิ้มจืด ๆ ให้กับทุกคน

"เปล่าค่ะ น้อยไม่ได้เป็นไร...ตกลง ทุกคนมีความเห็นในข้อสรุปได้แล้วใช่ไหมคะ?"

"เรายังไม่ได้สรุปอะไรกันสักอย่าง..."

พี่ชายกลางบอกมาต่ำ ๆ จ้องหน้า

"...เห็นนั่งตาค้างมองกองไฟแบบหลับใน เอาละนอนกันเถิด พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่"

ทั้งหมดเข้าประจำที่นอน ภายหลังที่พวกลูกหาบช่วยกันสุมกองไฟทั้งสามกองจนลุกโชติ เสียงกระดึงที่ผูกคอเจ้าด้วนไว้ นาน ๆ จะแว่วโกรกเกรกขึ้นในความเงียบสักครั้ง แสดงว่ามันไม่ได้ไปไหน คงป้วนเปี้ยนอยู่ละแวกใกล้ที่พักนั่นเอง ดารินนอนอยู่ในระหว่างการขนาบข้างของพี่ชายทั้งสอง ปลายสุดด้านหนึ่งเป็นหนานอิน และอีกด้านหนึ่งคือคะหยิ่น ผู้คู้หลับไปก่อนแล้ว

ชั่วไม่นาน ทั้งหมดก็หลับกันไปด้วยความอ่อนเพลีย ในความเงียบสงัดของป่าทึบรอบด้านที่แวดล้อมอยู่ ดารินสอดประสานมือไว้กลางอก สวดมนต์ภาวนาไปหลายจบแล้ว แต่

ก็ไม่อาจหลับสนิทลงได้ ทั้งๆ ที่ร่างกายต้องการพัก ในที่สุดก็ต้องอาศัยยาระงับประสาท เพื่อยุติดวงจิตอันฟุ้งซ่าน กระวน-กระวาย

ในห้วงฝันอันวกวน...เป็นฝันอันหลอกหลอนทรมาน ความรู้สึกของหล่อนอยู่เช่นเดิม...กลางทุ่งหญ้าอันแวดล้อมไปด้วยขุนเขาตระหง่านเป็นทิวจรดขอบฟ้ารอบด้าน หล่อนกระเซอะ-กระเซิงอยู่ตามลำพังคนเดียวในสภาพหลงป่า และในทันใดก็ได้เหลือบไปเห็นร่างของสุภาพบุรุษไพรผู้นั้นเดินหันหลังให้แก่หล่อน ลักษณะของเขาเดินดุ่มๆ ไปเบื้องหน้า โดยไม่ยินยลต่อเสียงร้องตะโกนเรียกของหล่อน...หล่อนได้ตะโกนเรียกอยู่สุดเสียง แล้วก็ออกแล่นตามหลังไป!

หล่อนวิ่ง และวิ่ง แต่ร่างนั้นก็ไม่ได้สำเหนียกใดๆ ทั้งสิ้น คงเดินในสภาพปกติไปอย่างไม่ยอมหยุด ไม่ว่าจะออกแรงวิ่งตามหลังไปจนสุดกำลังสักเท่าไหร่ หล่อนก็ไม่สามารถจะกวดตามเขาทัน ทั้งๆ ที่เห็นกันอยู่ในระยะสายตาเท่านั้น จนกระทั่งตนเองหมดสิ้นเรี่ยวแรง และล้มฟุบลง

มันเป็นความฝันที่ซ้ำซาก...ซ้ำอยู่เช่นนี้ทุกครั้งไป...หรือมิฉะนั้น ก็เป็นภาพที่หล่อนไปพบเขาในลักษณะที่นอนตะแคงคู้กายสั่นเทาด้วยพิษไข้จับสั่นไม่ได้สติ ร่างกายซีดหมอง ดวงตาปิดสนิท หล่อนได้ถลาเข้าไปกอดไว้แนบกาย สั่นเขย่า และเรียกนามเขาอยู่ละล่ำละลักข้างหู แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ก็ยังคงสั่นเทิ้มด้วยพิษไข้อยู่เช่นนั้น ไม่อาจที่จะรู้สึกกาย หรือแม้แต่จะลืมตาขึ้นมามองเห็นหล่อนได้...

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ตื่นขึ้นพร้อมกันกลางดึก

เพราะอาการดิ้นและร้องละเมอเรียกนามรพินทร์ของดาริน ทั้งสามพรวดพราดลุกขึ้นอย่างชลมน จับตัวน้องสาวคนเล็กไว้พร้อมเขย่าเรียก แล้วอดีตท่านทูตทหารพี่ชายใหญ่ก็อุทานออกมาว่า

"ตัวร้อนยังกะไฟ! ไข้เล่นงานน้อยเข้าแล้ว!!"

ดึกของคืนนี้ หล่อนจับไข้จริงๆ! หนาวจับจิต กายสั่นรัว จำไม่ได้ว่าใครต่อใครที่ตื่นขึ้นมาตรวจสอบรมล้อมอยู่รอบตัวหล่อนขณะนี้ ได้ดำเนินการลงไปอย่างใดบ้างเกี่ยวกับตัวหล่อน มันเป็นภาพพร่าที่ปะปนไปกับความฝันที่จะแสนจะโหดร้ายนั้น

พี่ชายทั้งสองและเพื่อนช่วยกันรักษาพยาบาลหล่อนอย่างเต็มที่ คนละไม้ละมือ เท่าที่ความรู้ในด้านปฐมพยาบาลที่คนเหล่านั้นจะมีอยู่ รู้สึกเหมือนกับว่า เชษฐาพยายามจะเรียกหล่อนเพื่อให้รู้สึกตัว และปรึกษาหารือกับพรรคพวกในเรื่องยา แต่หล่อนไม่ได้ตอบ ไม่ยอมแม้แต่จะลืมตาขึ้นมา นอกจากอาการสั่นเทิ้มของร่างกาย และน้ำตาไหลพรากอาบแก้ม

มีใครไม่ทราบขอร้องให้หล่อนอ้าปากเพื่อกินยา แต่ดารินสั่นศีรษะไปมา เม้มริมฝีปากไว้แน่น เอาแต่สะอื้น พวกนั้นช่วยกันพยายามอยู่พักใหญ่ แต่ก็ไม่สามารถจะให้ยาแก่หล่อนได้

สภาพของหล่อนยามนี้ เหมือนเด็กดื้อที่ไม่ยอมรับรู้ รับทราบเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น ไหวกายอยู่ไปมาอย่างกระสับกระส่าย ร้อนรุ่มภายใน แต่หนาวสั่นอยู่ด้านนอก สำเนียงเสียงที่พูดกัน

อย่างร้อนรนอยู่รอบกาย เหมือนจะแว่วมาจากไกลแสนไกล จับศัพท์ไม่ได้

ต่อมา ในความมืดที่มีเปลือกตาเป็นม่านกำบังอยู่นั้น หล่อนก็เห็นเป็นแสงสีน้ำเงินนุ่ม ค่อยๆ สว่างขึ้นทีละน้อย แล้วใบหน้าหนึ่งก็ปรากฏอยู่ท่ามกลางแสงสว่างเย็นตานั้น อาการเหมือนจะก้มลงมาจนเกือบชิด ดารินชะงักการดิ้นรน ตะลึงแล

“แงซาย!...”

นัยว่า หล่อนได้หลดคำออกไป

ดวงหน้างามเหมือนเทพบุตรของเจ้าอดีตคนรับใช้ประจำตัว ยิ้มอย่างปลุกปลอบใจให้แก่หล่อน

“ครับ!...นายหญิง”

“ฉัน...ฉันหมดแรง สิ้นหวังแล้ว...ฉันกำลังจะละทิ้งร่างกายในชาตินี้ไปอีก ฉันตามเขาไม่ทัน”

“อย่าเพิ่งท้อแท้ สิ้นหวัง ด้วยสัจจาธิษฐานที่นายหญิงตั้งไว้ ด้วยกรรมที่นายหญิงชดใช้มาถึงที่สิ้นสุด นายหญิงจะต้องตามเขาจนพบในชาติภพนี้แหละ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทิวาพบราตรีกาล ขณะนี้นายหญิงกำลังป่วยมาก และนายใหญ่กับบรรดาพี่ๆ ที่แสนจะรักห่วงใยต่อนายหญิง กำลังจะฉีดยาให้ โปรดอย่าได้ดิ้นหรือขยับเขยื้อนใดๆ ก่อนทั้งสิ้น แล้วภาวะทางกายของนายหญิงจะดีขึ้น อย่าปล่อยให้ความทุกข์ระทมโทมนัสเข้ามาทำลายตนเอง สติสัมปชัญญะ และความมานะบากบั่นจากพื้นฐานของจิตใจและร่างกายอันแข็งแกร่งเท่านั้น ที่จะเป็นพาหนะนำนายหญิงไปสู่ความปรารถนาที่ตั้งไว้ได้”

ราชสกุลสาวแว่วสำเนียงเสียงทุ้มไพเราะนั้นอย่างถนัดชัดเจนที่สุด หล่อนสงบนิ่ง ยุติการดิ้นรน รู้สึกว่าแขนทั้งสองข้างถูกกดให้นิ่งอยู่กับพื้น แล้วมีอาการเหมือนถูกมดกัดที่ท้องแขนข้างหนึ่ง ความร้อนวาว วูบวาบ เริ่มแผ่ซ่านไปทุกเซลล์ในร่างกาย ขับไล่ความหนาวเหน็บเยือกเย็นออกไปทีละน้อย

ดวงตาใหญ่คมงามของแงซาย ยังคงจับนิ่งเหมือนจะสะกดมาเช่นนั้นหลายมือที่ช่วยกันยึดร่างกายภายนอกของหล่อนบัดนี้คลายออก ความหนาของผ้าห่มคลุมทับลงมาบนร่างหลายชั้น ศีรษะถูกประคองให้วางราบลงกับผ้าหนานุ่ม แล้วความอบอุ่นจากไอไฟก็โชยเข้ามากระทบผิวกาย**สัมผัสภายนอกเหล่านี้มันเลือนลาง แต่สัมผัสจากดวงจิตเป็นแผ่นภาพที่ใสและชัดเจนเหลือประมาณ**

“แงซาย เธออย่าผละทิ้งฉันไปไหนนะ สำหรับคืนนี้ ฉันว้าเหว่เปล่าเปลี่ยวเหลือประมาณแล้ว เหมือนหมดที่พึ่งที่หวังถูกทอดทิ้งอยู่เดียวดายในโลกร้าง”

“แงซายจะไม่ทอดทิ้งนายหญิงไปไหน จะวนเวียนคอยพิทักษ์รับใช้นายหญิงทุกขณะจิต จะเป็นกำลังใจให้แก่นายหญิง แต่นายหญิงต้องไม่ท้อถอยเสียก่อน จงหลับเสียเถิด นายหญิงของแงซาย หลับอย่างสนิท จะได้หายป่วยไข้ และพรุ่งนี้สติปัญญากำลังกายใจจะได้กลับคืนมาเหมือนเดิม เพื่อเผชิญหน้ากับภาระหนักแห่งวันต่อไป”

“มันฝันร้ายอยู่ตลอดเวลา แงซาย แม้แต่ในความฝัน ฉันก็ไม่อาจจะวิ่งตามเขาได้ทันเลยสักครั้ง จะเรียกเท่าไหร่ เขาก็

ไม่ได้ยินไม่หันกลับมามองเลย ฉันไม่อยากจะฝันเห็นภาพอย่างนี้ มันทรมานจิตใจเหลือเกิน”

หล่อนรำพัน

“อนุสติของนายหญิง คอยที่จะกดดันบีบบังคับนายหญิงโดยไม่รู้ตัว ทำให้นายหญิงต้องฝันร้ายอยู่ตลอดเวลา เกี่ยวกับผู้กอง จงคิดถึงเขาในแง่ดี คิดในสิ่งที่เป็นมงคลสำหรับชีวิตตนเอง คิดถึงความสุขสมหวัง แล้วนายหญิงจะฝันดีเอง ผู้กองรพินทร์ ยังคงรักและซื่อสัตย์ต่อนายหญิงอยู่เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยแปลงเขาได้ ไม่ว่าอดีตชาติหรือปัจจุบันชาติ และแม้ขณะนี้ เขาก็ระทมตรมทุกข์อยู่ในความรักที่พลัดพรากมิได้น้อยไปกว่านายหญิงเลย”

“จริงรึแงซาย? จิตใจเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากฉันแน่นะ?”

ดารินค่อยแช่มชื่นขึ้น ดุจได้กระแสน้ำทิพย์ชโลมลูบหัวใจอันระบม

แงซายก้มศีรษะลง

“เป็นความจริงในชีวิตของคนคนหนึ่ง ที่ยากจะหาใครเสมอเหมือนในโลกนี้ เท่าๆ กับเป็นสิ่งที่เทพเจ้าได้กำหนดลิขิตไว้เช่นนี้ ไม่เสียแรงหรอก ที่นายหญิงสู้อุตส่าห์สละชีวิตออกติดตามเขามาในครั้งนี้ อดทนรออีกสักนิด ขอให้กรรมเก่าที่เคยมีต่อกันนั้นสิ้นสุดเด็ดขาดลงเสียก่อนเท่านั้น นายหญิงและเขาก็จะได้พบกัน”

“อีกนานสักเท่าไหร่?”

“คงไม่นานเกินกว่าที่ความอดทนมานะพยายามของนาย

หญิงจะสิ้นสุดลง นายหญิงผ่านอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ที่สุดมาได้แล้ว แงซายผู้เฝ้าจับดูการเคลื่อนไหวของนายหญิงมาตลอดเวลานับแต่การเริ่มต้นออกติดตามในครั้งนี้ รู้สึกเบาใจขึ้นแล้ว เมื่อนายหญิงสามารถกำจัดมารร้ายที่ติดตามรังควานสกัดกั้นมาทุกชาติลงได้สำเร็จด้วยน้ำมือตนเอง จะไม่มีมือของผู้ใดทำลายล้างมันตรัยลงได้ นอกจากโดยน้ำมือของนายหญิงเพียงคนเดียวเท่านั้น และขอได้โปรดรับรู้ไว้ด้วยเถิดว่า การที่วิญญาณร้ายของปุโรหิตมันตรัยได้ถูกทำลายลงอย่างเฉียบขาดราบคาบในครั้งนี้เป็นผลสะท้อนช่วยให้ผู้กองรพินทร์ หรืออัคนีรุทร์พลอยพ้นวิบัติภัยไปด้วย”

“แล้วขณะนี้เล่า เขาอยู่ที่ไหน?”

“ไม่ใกล้...ไม่ไกลเพียงแต่ม่านกรรมบังตายังไม่ถูกคลี่คลายเพื่อเปิดทางให้เท่านั้น แงซายบอกได้เพียงแค่นี้...เชื่อน้องชายผู้เคยเป็นทาสผู้ซื่อสัตย์คนนี้สักนิดได้ไหมครับนายหญิง”

“เธอจะให้ฉันทำอะไร?”

“ตั้งพุทโธนุสติ ข่มจิตให้สงบลงเสีย หลับโดยไม่ต้องประหวัดคิดถึงสิ่งใดอีก ตลอดราตรีนี้ จิตวิญญาณของแงซายจะไม่ห่างไกลไปไหน จะอยู่เฝ้าคุ้มรักษาพิทักษ์ผองภัยให้ จะไม่มีฝันร้ายใดๆ เข้ามากล้ำกรายอีกแล้ว”

“ตกลง เธอคอยควบคุมดวงจิตฉันไว้ด้วยนะ ถ้าเธอทำได้ อย่าให้มันล่องลอยเตลิดหลงไปไหน”

“ครับ นายหญิง แงซายจะขอบารมีของโกฑัญญะมหามุนีเข้ามาคุมดวงจิตนายหญิงไว้ และแม้ว่าจะฝัน ก็ขอให้เป็นฝันดีตลอดทั้งราตรีอันยังมีอยู่อีกยาวนานนี้...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ รู้สึกตัวตั้งแต่ปลายผ้าแบล็งเกต ขนาดกว้างใหญ่ที่แบ่งเฉลี่ยมาคลุมหมิ่นๆอยู่บนร่างกายของเขา มีอาการเคลื่อนเหมือนถูกดึง แต่เขายังคงนอนสงบนิ่งเหมือนหลับสนิทอยู่เช่นนั้น ต่อมาก็รู้สึกว่าคริสติน่าค่อยๆ ดึงกายขึ้นนั่ง แล้วเอื้อมมือมาเขย่าไหล่เขาเบาๆ

แทนการขานตอบใดๆทั้งสิ้น พรานใหญ่จับหลังมือสวมถุงหนังของหล่อนที่เขย่าไหล่เขา เป็นความหมายว่าเขารู้สึกตัว เมื่อนั้นหล่อนจึงเอนตัวลงมากระซิบเบาที่สุดข้างหู

“รพินทร์ คณ...คณรู้สึกตัวหรือยัง?”

“มีอะไร?”

“ฉันว่าฉันไม่ได้หูฝาด หรือฝันไปแน่ๆ ฟังเสียงนั่น...ฟังซิ คุณได้ยินไหม?”

“เวลาเท่าไหร่แล้ว คริส?”

“สาม...หนึ่งศูนย์ หลังเที่ยงคืน...”

“เอาละ ก่อนอื่น ตรวจดูน้ำเกลือของเบล มันน่าจะหมดแล้ว ถ้าเห็นว่าจำเป็น ให้ต่อไปอีกถุงหนึ่ง ถ้าพอแล้วก็ถอดเข็มออก!...”

“แต่ฉัน...” หล่อนเร่าร้อน เขย่าเขาแรงขึ้นอีก

“ทำตามที่ผมสั่งก่อน!”

นั่นเป็นคำสั่ง หรือข้อแนะนำที่ค่อนข้างเฉียบขาด

คริสขยับตัวลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่แผ่วเบาใช้ไฟฉาย ประจำตัวส่องดูถุงน้ำเกลือที่แขวนอยู่กับเสากิ่งไม้ รพินทร์นอน

อยู่ในอาการเดิม แต่หรี่ตาจับดูอยู่ เห็นหล่อนจัดการถอดเข็มที่ปักอยู่บนหลังฝ่ามือของอิสซาเบล แล้วเอาปลาสเตอร์ปิดไว้ตรงรอยที่เข็มปัก จากนั้นก็ดึงสายน้ำเกลือกับถงออกจากแง่ไม้ม้วนพันลวกๆ โยนไปทางหนึ่ง หันไปจับตัวเบล ลูบๆ คลำๆ อยู่อึดใจ แล้วหันกลับมาทางเขาอีก

“เบลหลับสนิท และอาการดีขึ้นมากแล้ว ฉันคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องให้น้ำเกลือต่อไปอีก”

“ดีแล้ว ตัวคุณเองก็ควรจะหลับต่อ...พยายามพักให้มากที่สุด”

“นี่คุณไม่สนใจที่ฉันบอกตะกี้นี้เลยรึ?”

“คุณได้ยินอะไร?”

“เสียง...”

อาการของหล่อนอึกอัก ในความมืดสลัวของสถานที่เห็นแต่ดวงตาเบิกโพลงเต็มไปด้วยแววฉงน ระคนตื่นเต้นร้อนรน

“...ฉันกล้าสาบาน มันเป็นเสียงคล้ายๆ มีใครมากู่ร้องรับกันอยู่ไปมา เป็นเสียงโหยหวนเยือกเย็นมาก ทีแรกมันดังมาไกลก่อน แล้วมันก็ค่อยๆใกล้เข้ามาทุกขณะ...เป็นเสียงประหลาดมาก แล้วก็...”

หล่อนพยายามมองไปรอบๆ บริเวณแค้มป์พัก อันบัดนี้เงียบสงบ กองไฟที่ก่อไว้โทรมลงเหลือแต่เถ้าแดงๆ แสดงว่าใครก็ตามที่อยู่ยามตามไฟ คงจะเผลอม่อยหลับไป ไม่ได้ใส่ฟืนเพิ่มไว้

“...แล้วก็มีเสียงคล้ายๆฝีเท้าคนเดินย่ำขึ้นมาบนเนินที่พักนอนแห่งนี้ รอบด้าน รอบตัวเต็มไปหมด”

จอมพรานค่อย ๆ ใช้นิ้วชี้เสยปีกหมวกที่ครอบปิดหน้าขึ้นช้า ๆ เผยให้หล่อนเห็นสีหน้า และแววตาอันอยู่ในสภาพปกติของเขา

"เอ้า! ฟังต่อไป ยังได้ยินอยู่อีกหรือเปล่า เสียงต่าง ๆ ที่คุณบอกว่าคุณได้ยินนั่นนะ?"

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวกัดริมฝีปากแน่น พยายามเงี่ยหูอยู่อึดใจ

"แปลก! ตอนนี้มันเงียบไปแล้ว..."

"ผมบอกคุณแล้ว ว่าคืนนี้ถ้าได้ยินเสียง หรืออาจตาฝาดเห็นอะไรแปลก ๆ ก็ให้สงบเฉยเสีย รับรองได้ว่าจะไม่มีอะไรล่วงล้ำเข้ามาในบริเวณที่พักของเราได้อย่างเด็ดขาด ทำตามที่ผมบอกดีที่สุด คือนอน!"

คริสยังคงนั่งเอามือยันพื้นอยู่เช่นนั้น ดวงตาลอกแลกมันเต็มไปด้วยแววฉงนคลางแคลง มองไปรอบ ๆ ตัวอันประกอบไปด้วยเงาของหน่อหินที่ขึ้นเรียงรายอยู่ แล้วกลับมามองหน้าเขาสลับกันไปมาอยู่เช่นนั้น

"ตามปกติแล้ว คุณเป็นคนนอนไวที่สุด ขนาดแตะเบา ๆ คุณก็รู้สึกแล้วตะกี้ จนทำให้ฉันรู้สึกว่าตลอดเวลาคุณไม่ได้หลับด้วยซ้ำ คุณบอกฉันมาสักคำซิว่าคุณไม่ได้ยินเสียงแปลก ๆ ที่ฉันบอกนี่เลยหรือ ฉันกำลังนอนหลับ แต่ตื่นขึ้นมาด้วยเสียงพิลึกชนิดนี้"

"คุณอาจฝันเลอะเทอะไปเอง แล้วก็สะดุ้งตื่นขึ้นโดยแยกไม่ถูกว่า เสียงที่อ้างว่าได้ยินนั้น มันอยู่ในความฝันที่เพิ่งตื่นขึ้น

มา หรือว่าหูได้ยินไปจริง ๆ แต่ก็ดีแล้ว ที่คุณตื่นขึ้นมาตรงเวลากับที่น้ำเกลือของเบลหมดพอดี โดยผมไม่ต้องปลุก”

คริสเอามือข้างหน้าขยี้ใบหน้า แล้วถอนใจเฮือก

“ฉันสงสัยเสียจริง นี่ตลอดเวลาคุณได้หลับไปบ้างหรือเปล่านะ?”

“ผมหลับง่าย ตื่นเร็ว ประสาทมันถูกฝึกมาจนเคยชินแล้ว ถ้าร่างกายไม่เจ็บป่วย”

“แล้วคุณไม่ได้ยินอะไรเลย?”

“ประสาทคุณหลอน จากการเหน็ดเหนื่อยตรากตรำหนัก คุณจะกินยานอนหลับก็ได้นะ จะได้หลับสนิทรวดเดียว ไปตื่นตอนตะวันขึ้นเลย ไม่ต้องมาคอยสะดุ้งผวาหลับ ๆ ตื่น ๆ มัวระแวงอะไรอยู่แบบนี้”

“ดูคุณใจเย็นเหลือเกินนะ สำหรับคืนนี้”

“ใช่! เป็นคืนที่พวกเราทุกคนควรจะได้นอนหลับกันให้สบายที่สุด โดยไม่ต้องไปมัวกังวลว่าจะต้องเผ่นพรวดพราดกันขึ้นมากลางดึกเหมือนอย่างที่แล้ว ๆ มา คุณเป็นนักสังเกตอยู่แล้ว ดูอาการของผม แล้วคุณจะรู้เองว่า มันจะไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นในคืนนี้ มิฉะนั้น ผมจะต้องลุกขึ้นแล้ว แต่นี่เห็นไหม ผมก็ยังนอนอยู่ตามปกติ ไม่เชื่อผมแล้วคุณจะไปเชื่อใคร”

“แต่คุณไม่เชื่อฉันบ้างเลยหรือ ว่าฉันได้ยิน...”

“ลมดึก ๆ พัดผ่านโพรงหิน และแก่งโขด หรือต้นไม้บางทีมันก็ทำให้เกิดเสียงแปลก ๆ ได้เหมือนกัน และดึกคืนนี้ ลมมันก็ค่อนข้างจะแรงเสียด้วย”

เขากระซิบด้วยน้ำเสียงเรื่อย ๆ ปราศจากอาการตื่นเต้น

ใด ๆ ทั้งสิ้น ตบไหล่หล่อนเบา ๆ แล้วดึงให้เอนกายลงนอนตามเดิม คริสยังลืมตาสว่างโพลงอยู่เช่นนั้น รพินทร์ยิ้มให้อย่างปรานี เอื้อมมือมาแตะที่เปลือกตาสีฟ้างาม กดเบา ๆ เป็นการบังคับให้ปิดตาลงเสีย อีกพักใหญ่หล่อนจึงสงบนิ่งไปได้ ลมหายใจสม่ำเสมอระทวย

พรานใหญ่ค่อย ๆ เขยิบตัวผละห่างออกมาโดยไม่ให้เกิดเสียงแม้แต่น้อย พอพ้นระยะก็ดึงกายลุกขึ้นแผ่วเบา คว้าไรเฟิลกับไฟฉายออกเดินตรวจอย่างระมัดระวังไปยังบริเวณกองไฟที่หมดเปลวลุก เหลือแต่ถ่านผสมขี้เถ้าซึ่งจะแดงโร่ขึ้นเป็นครั้งคราว เมื่อมีกระแสลมเย็นเฉียบพัดผ่านเข้ามา

เขาใช้ไฟฉายส่องตรวจไปยังบรรดาพวกลูกหาบทั้งหลายเห็นหลับคุดคู้เอากระสอบคลุมตัวอยู่เป็นกลุ่ม ๆนับจำนวนดูเพื่อให้แน่ใจอีกครั้งว่าจะไม่มีใครขาดหายไป เกิด เส่ยและจัน นอนรวมกลุ่มกันอยู่ริมกองไฟมอดดับ ด้านที่จะออกไปทางปากทางซอกหิน ซึ่งเป็นทางผ่านเข้าออกที่สะดวกที่สุด แต่ไม่มีบุญคำรวมอยู่ในจำนวนนั้นด้วย

สายตาคมกริบของจอมพราน กวาดค้นหาไปอย่างรวดเร็วแล้วก็เห็นเงาตะคุ่มผอมเกร็งของแกยืนอยู่ในซอกหินบริเวณซ้ายมือ ซึ่งต่ำจากตำแหน่งนั้นลงไป พวกลูกหาบได้แล่เอาหนังศีรษะ และเครื่องในของเลียงผาที่ยิงได้เมื่อเย็นทิ้งไว้ เป็นการยืนอยู่ตามลำพังคนเดียวในเงามืด เกือบจะนอกเขตปริมณฑลที่ขีดเส้นกำหนดไว้

รพินทร์เคลื่อนเข้าไปหยุดอยู่ข้างหลัง

"เวรยามของเราหรือ บุญคำ?"

เขาถามขึ้นดังไม่เกินกระซิบ

"ใช่ นาย บุญคำเพิ่งรับเวรต่อจากไอ้จันซักครึ่งชั่วโมงมานี่ได้มั้ง"

แกตอบเบาๆ โดยไม่ได้หันหน้ากลับมาดู แสดงว่ารู้ถึงการเคลื่อนไหวเข้ามาของเขาแล้ว ตายังมองฝ่าความมืดลงไปเบื้องล่าง

"ทำไมถึงปล่อยให้ไฟมอดหมดทั้งสามกอง?"

"สุมไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร อีกสักกะเดี๋ยวฝนก็จะเทลงมาแล้ว เราไม่อดน้ำแล้วนาย พรุ่งนี้ก็ไม่ต้องเดือดร้อนไปตะเกียกตะกายหาน้ำที่ไหน เดี๋ยวขึงผ้าใบรองไว้ สำคัญว่าถ้ามันซัดหนัก แล้วมีพายุ หรือมีลูกเห็บตกลงมาด้วย มันคงยุ่ง"

พรานใหญ่แหงนหน้าดูท้องฟ้าอันมืดสนิท ไม่เห็นแม้แต่ดาวสักดวง ไอความเย็นชื้นกรรโชกผ่านผิวหน้าของเขามาเป็นระลอกริ้ว เขาเพิ่งจะสัมผัสได้นี่เอง แต่บุญคำคงจะจับรหัสนี้ได้ก่อนแล้ว เพราะแกมายืนอยู่กลางที่โล่งนานพอสมควร

"ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีไม่ใช่รึ?"

ตาพรานเฒ่ามือขวาของเขา แยกเขี้ยวยิ้ม เห็นฟันหน้าหลอ

"มันแห่กันมาครืด เต็มทุ่งเลย นาย แต่วนเวียนอยู่ตีนเนินนี่เท่านั้น ไม่กล้าเข้ามาใกล้บริเวณที่นายลงไว้ร็อก แล้วก็ไปรุมตอมหึ่งที่ซากเครื่องในเลียงผาตรงตีนเนินนั่น"

รพินทร์เอาหลังมือเช็ดปลายคางสากไปด้วยเครา อีกมือ

หนึ่งของเขาถือไฟฉายก็จริง แต่ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องฉายไฟลงไปให้เสียเวลา

"แล้วนี่มายืนดอย่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?"

"ไม่ได้ยืนดูอยู่ตรงนี้ร็อกก็ดูไปรอบ ๆปางทุกด้านนั่นแหละ บุญคำเห็นตั้งแต่นายก๊ะแหม่มคริสลุกขึ้นมาแล้ว พวกนายฟารั้งหลับกันดีอยู่รึนาย?"

"ฮือม์ ก็เรียบร้อยดี มีแหม่มคริสคนเดียว ที่ได้ยินเสียงแล้วปลุกฉันขึ้นมา แต่ตอนนี้คงหลับไปแล้ว...พวกมันเริ่มแสดงวี่แววตั้งแต่เมื่อไหร่นี่ ฉันเองก็หลับสนิทไปหลายชั่วโมง พวกเราคนอื่น ๆ จับพิรุธหรือระแคะระคายอะไรบ้างไหม ก่อนที่บุญคำจะลุกขึ้นมาผลัดยาม?"

แกสั่นหัวช้า ๆ

"ไม่มีใครรู้ตัว หรือจับเค้าเงื่อนอะไรได้เลยนาย แม้แต่ไอ้จัน ที่เป็นเวรสุดท้ายก่อนที่บุญคำจะลุกขึ้นมาแทนมัน ปกติตั้งแต่หัวค่ำมาตลอด เพิ่งจะยกโขยงกันออกมาตอนที่บุญคำเข้าเวรนี่แหละ เสียงมันหัวร่อต่อกระซิก บางทีก็คุยอะไรกันงึมงำแซดไปหมด"

ลมดึกพัดผ่านทุ่งและป่าหินย่อม ๆ ดังอยู่หวีดหวือ ในสำเนียงเสียงลมพัดนั้น เมื่ออยู่ในภาวะและบรรยากาศเช่นนี้ประสาทหูของคนฟังอาจฟังเป็นศัพท์สำเนียงอย่างใดก็ได้ทั้งสิ้น แต่เขาก็รู้ว่าบุญคำมีโสตสัมผัสส่วนพิเศษของแก

อย่าว่าแต่บุญคำเลย ขนาดคริส ผู้ไม่เคยรู้อะไรมาก่อน

ยังจับสำเหนียกได้ ก็แสดงว่าบางขณะมันได้สำแดงออกมาอย่างชัดเจนทีเดียว

โชคดีอยู่บ้างที่บรรดาลูกหาบทั้งหลายและนายจ้างส่วนใหญ่ของเขา พากันหลับสนิทเป็นตาย หาไม่เช่นนั้น การระส่ำระสายในอารมณ์และปัญหามันก็จะเกิดขึ้นอย่างมากมาย ซึ่งเขาไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น เพราะรู้แน่ว่า ถึงอย่างไรมันก็ไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นได้ ภายในปริมณฑลที่กำหนดขีดเส้นเอาไว้

ระหว่างที่เขายังยืนนิ่ง เพ่งสายตาไปยังความมืดมิดเบื้องล่าง ซึ่งเมื่อจ้องพินิจไปนาน ๆ ก็จะมองเห็นลักษณะคล้าย ๆ หมอกควันสีขาวจาง ๆ ลอยว่อนอยู่ไปมายังบริเวณตีนเนินที่พักในรูปลักษณ์วิกลวิการแปลก ๆ ออกไป ตาคำก็เข้มน้นมองลงไปอยู่เหมือนกัน แล้วแกก็บุ้ยปากบอกเบา ๆ ต่อมาว่า

"นายเห็นอะไรดี ๆ อย่างบุญคำมั่งไหม?"

เขาละความสนใจจากเงาหมอกปริศนาเหล่านั้น ควักบุหรี่ที่ดับทิ้งไว้ครึ่งหนึ่งในกระเป๋าเสื้อขึ้นมาจุดสูบ ถามทั้งที่ปากยังคาบก้นบุหรี่

"อะไร ที่ว่าดี ๆน่ะ"

"อีตัวที่หน้าแฉล้ม ที่บุญคำไปฉี่รดไว้นั่นไง มาชม้อยชม้ายโบกมือเรียกบุญคำอยู่หยอย ๆ ตรงมุมหินข้างล่างโน่น ผ้าผ่อนก็ไม่นุ่ง เห็นโล่งโจ้งโหมด หุ่นงี้แหม่มคริสทำอะไรไม่ได้เลย... แนะ ๆ ส่ายเอว โยกตะโพก ร่อนอกท้าอยู่นั่น บ๊ะ! แบบนี้ไอ้คำตบะจะแตกอยู่แล้ว"

"เอาซิ ไม่ว่าอะไรหรอก ถ้าอยากจะลงไปหาแม่สาวงามตนนั้น เห็นคุยไว้นักหนาเมื่อตอนเย็น ตอนนี้หล่อนก็มาหาแล้วยังไงล่ะ"

รพินทร์พยักหน้า บุญคำยิ้มแห้งๆ บอกมาเสียงอ่อย

"นายลงไปเป็นเพื่อนบุญคำหน่อยซิ"

"อย่าบ้าให้มากนักเลยตาคำ แล้วก็เลิกสนใจกับมันเสียที มานี่มาช่วยกันเอาฟืนใส่กองไฟไว้สักกองก็ยังดี ฝนอาจตก แต่คงไม่เร็วนักหรอก อาจใกล้ๆ สว่าง ตอนนี้ปางพักเรามืด และหนาวเย็นเหลือเกิน"

พร้อมกล่าว เขาดึงไหล่บุญคำให้เดินตามหลังมา แล้วทั้งสองก็ช่วยกันเอากิ่งไม้ที่เก็บมากองตุนไว้ตั้งแต่เย็น ซึ่งยังเหลืออยู่อีกจำนวนเล็กน้อย โยนใส่เข้าไปในกองไฟ ด้านที่อยู่ใกล้ปลายเท้าของที่พักนอนของนายจ้างทั้งหลาย ตาคำโก้งโค้งเป่าอยู่ครู่เดียว มันก็เกิดเป็นเปลวลุกติดขึ้นตามเดิมจากถ่านที่ยังพอเหลืออยู่ ทั้งคู่นั่งผิงไอไฟอยู่ริมกอง เมื่อทั้งรพินทร์และบุญคำลุกขึ้นมานั่งคุยกัน และก่อไฟให้เกิดเป็นเปลวขึ้นแล้วเช่นนี้ สภาพอันคลุมเครือน่าหวาดระแวงไปด้วยเงาปริศนาทั้งหลายที่แวดล้อมสถานที่อยู่ ก็พลอยสลายลง

"นายไปนอนเหอะ บุญคำจะเฝ้าเอง จนถึงสว่างเลย เอาไว้ฝนตก ค่อยตื่นขึ้นมาช่วยกัน"

แกบอกมาอย่างหวังดี เมื่อเห็นเขานั่งก้มหน้า เอามือทั้งสองลูบเส้นผมอยู่

"เดี๋ยว ขอนั่งผิงไฟสักเดี๋ยว หนาวเหลือเกิน"

"ฮ้า! นายไม่ใช่เกิดเป็นไข้จับสั่นขึ้นมาตอนนี้นา"

"คงไม่หรอก บุญคำ...ไหน ลองดูที่หม้อต้มกาแฟนั่นหน่อยซิ พอมีเหลืออยู่มั่งไหม ถ้าเหลือก็รินมาให้สักนิดเถอะ"

บุญคำชะโงกเข้าไปที่หม้อสนาม ที่พวกพรานพื้นเมืองลูกน้องแกต้มเอาไว้ วางอยู่บนก้อนหินริมกองไฟ เขย่าดูแล้วเทลงถ้วยพลาสติกเก่าๆ ที่ทิ้งเกะกะอยู่ใบหนึ่ง ส่งไปให้เขาครึ่งถ้วย ซึ่งมันก็มีอยู่แค่นั้นเอง รพินทร์รับมาถือ คลึงอยู่ในฝ่ามือทั้งสอง แล้วยกขึ้นจิบ จากนั้นก็นั่งมองดูเปลวไฟอยู่เงียบๆ ไม่ได้โต้ตอบอะไรกับแกทั้งสิ้น ไม่ว่าแกจะพูดอะไรมา

อึดใจใหญ่ แกก็เอื้อมมือมาสะกิดที่เข่าแรงๆ พอหันไปสบตา ก็บุ้ยปากไปทางบริเวณที่นอนของฝ่ายนายจ้าง เขาจึงหันไป

เงาตะคุ่มของใครคนหนึ่ง ที่นอนอยู่ริมสุดด้านขวา ผุดลุกขึ้นมานั่ง มีอาการเกาอยู่ขยุกขยิกที่บริเวณเป้ากางเกง และสบถอะไรพึมพำอย่างหัวเสีย เชิดวุธ ผู้หลับไปก่อนใครเพื่อนในคณะ ตั้งแต่หลังอาหารเย็นนั่นเอง ตอนนี้เขาถูกปลุกขึ้นมาด้วยอะไรสักอย่างที่เข้าไปทำความรำคาญให้อย่างกะทันหัน เดี๋ยวเกาแขน เดี๋ยวเกาโคนขา และมีอาการเหมือนจะรูดซิปกางเกงออก แล้วในที่สุดก็ผุดลุกขึ้นยืน มือหนึ่งถือไฟฉาย อีกมือหนึ่งยังคงกุมขยี้อยู่ที่เป้ากางเกงเช่นนั้น เดินเปะปะทำท่าเหมือนจะออกไปหาที่ปัสสาวะอย่างยังไม่รู้ทิศทางว่าจะมุ่งไปทางไหนดี และยังไม่ทันหันมาเห็นเขากับบุญคำ ที่นั่งจับตามองอยู่เงียบๆ ก่อนแล้ว

เมื่อนั้นเอง รพินทร์จึงลุกขึ้น แล้วก้าวสกัดหน้าก่อนที่ นายทหารหนุ่มจะทันเดินเข้าไปในซอกโขดหินลับตา...

"คุณวุธ!"

เขาร้องทักเบา ๆ ขณะที่แตะยันไหล่นายทหารหนุ่ม ซึ่งเป๋เข้ามา เชิดวุธขยี้ตามองแล้วอุทาน

"อ้าว! พี่..."

"จะไปไหนหรือครับ?"

อีกฝ่ายยิ้มแห้ง ๆ มือยังกุมเป้ากางเกงในลักษณะเกาขยี้อยู่นั้น

"ปวดฉี่...อูยย์!"

"ไป! ผมจะไปเป็นเพื่อนด้วย หลบมุมตรงหินนี่แหละครับ ไม่ต้องไปไหนไกล"

พร้อมพูด รพินทร์หลีกทางให้ จับต้นแขนลูกชายท่านนายพล ผู้มากับคณะด้วยในฐานะฝ่ายประสานงาน ดันเข้าไปในซอกหินบริเวณหนึ่งใกล้ ๆ ลับมุมทิศทางใต้ลมของแค้มป์ เชิดวุธรีบปลดซิปกางเกง ปล่อยน้ำไปพลางก็บ่นอู้อี้ไปพลาง

"ไอ้มดเวรตะไลมันดันเข้าไปซอกแซกกัด ผมก็เลยสะดุ้งตื่นขึ้นมา โอ้โฮ! มันแข็งโปกยังกะหิน แล้วก็น้ำเต็มกระเพาะฉี่เลย...อูยย์ ชิบหายนี่ กัดที่ไหนไม่กัด..."

"ฝนกำลังจะตกครับ พวกมดพวกแมลงทั้งหลายมีการเคลื่อนไหวตัว ภูมิประเทศแถบนี้ คงแล้งมาเป็นเวลานานแล้ว และถ้าฝนเทลงมาก็คงจะเป็นการตกครั้งแรกในระยะว่างเว้นยาวนาน"

อีกฝ่ายหนึ่ง เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าดำสนิท

"จริงด้วยพี่ มองไม่เห็นดาวสักดวง...นี่พี่ตื่นมาตั้งแต่เมื่อไหร่นี่?"

"ก็สักครู่ใหญ่ ๆ นี่เองครับ...เป็นไง เห็นวันนี้คุณเพลียมากไปกว่าทุกวัน หลับไปตั้งแต่หัวค่ำเลย"

"ครับพี่ ผมหลับรวดเดียวตลอด จนกระทั่งไอ้มดจัญไรกัดไข่ปลุกขึ้นมาให้ฉี่นี่แหละ หลับไม่รู้ตัวเล้ย"

ทั้งสองพูดคุยกันเบา ๆ ในระหว่างที่เชิดวุธยืนปล่อยน้ำอยู่

"ตอนนี้รู้สึกเป็นยังไงบ้างครับ มีอาการไม่สบายบ้างหรือเปล่า? "

"เมื่อตอนเย็นก่อนจะหลับ มันทำท่าไม่ดีอยู่เหมือนกัน หลับไปตอนไหนผมไม่ทันรู้สึกตัวเลยจริง ๆ ทีแรกว่าจะมาคุยกับพี่ด้วยตอนหลังอาหารค่ำ ไม่รู้เผลออีท่าไหนดับเครื่องไปเลย ได้หลับหลายชั่วโมงแล้วก็พอจะมีแรงมั่ง นี่มันดึกดื่นกี่โมงยามแล้วนี่"

"เกือบตีสี่แล้ว"

"มืดทะมึน ลึกลับน่ากลัวดีเหลือเกิน คืนนี้..."

เสียงเชิดวุธพึมพำเหมือนจะบ่นกับตัวเอง ขณะที่กวาดตามองไปยังความดำรอบด้าน

"...ความจริง เราก็ผ่านกันมาในสถานการณ์หนัก ๆ มากแล้ว แต่คืนนี้ผมก็ยังรู้สึกว่ามันมีอะไรน่ากลัวเป็นพิเศษ ทั้ง ๆ ที่ดูแล้วไม่เห็นน่าจะมีอะไรสักอย่าง ขนลุกซู่ ๆ ยังไงพิกล"

รพินทร์ยิ้มบาง ๆ ซ่อนอยู่ในเงามืด

"ประสาทหลอนไปเองกระมังครับ หรือมิฉะนั้นร่างกาย

ก็อ่อนแรง ดวงจิตเลยพลอยอ่อนไปด้วย ที่นี่เป็นที่พักอันสบายและปลอดภัยที่สุดอีกแห่งหนึ่งที่เราผ่านกันมาแล้ว และเป็นที่แน่ชัดว่าไม่ได้มีอิทธิฤทธิ์อะไรของไอ้ผีดิบมันตรัยเข้ามาข้องแวะกับเราอีกแล้ว...ไม่มีจริงๆ สำหรับมันตรัย!”

“พี่มั่นใจหรือ?”

“ผมมั่นใจมาตั้งแต่ก่อนค่ำแล้วครับ ว่าต่อไปนี้เราพ้นพิษภัยจากมันตรัยแน่นอนแล้ว เพียงแค่รอผลพิสูจน์ในคืนนี้อีกหน่อยเดียวเท่านั้น นี่ก็ผ่านเข้ามาถึงตีสี่แล้ว ยังไม่มีเค้าเงื่อนอะไรที่มันจะส่งฤทธิ์เดชในด้านใดมาราวีก่อกวนเรา ก็แปลว่าปลอดโปร่งแล้ว เพราะถ้ามันจะเล่นงานเราต่อไป ก็คืนนี้แหละที่มันจะต้องฉวยโอกาสเล่นงานเราให้แตกหัก นี่ไม่มีอะไรเลยราบคาบสงบดี”

เชิดวุธห่อไหล่สะท้านเยือก

“แล้วทำไมผมมีอาการขนลุกอยู่เกรียวๆ อย่างนี้ก็ไม่รู้ มันสัมผัสแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก เหมือนๆ กับว่ามีวิญญาณร้ายเป็นจำนวนมากมาจ้องมองเราอยู่ในขณะนี้”

“ไร้สาระ คุณมีของดีอยู่กับตัวจะกลัวอะไร ทำสติและปรับจิตใจให้มั่นคงเถิดครับ รับรองว่าไม่มีอะไรจนถึงตะวันขึ้นนั่นแหละ อาจมีธรรมชาตินิดๆ หน่อยๆ ที่ทำให้เราต้องหลบฝนกัน แต่เราก็ไม่ต้องไปลำบากหาน้ำในวันพรุ่งนี้”

เขาบอกมาด้วยน้ำเสียงปกติ รักใคร่สนิท เชิดวุธปัสสาวะเสร็จแล้วบ่นอะไรงึมงำเกี่ยวกับอวัยวะบางส่วนของเขาเอง พยายามจะเอามันเก็บเข้าที่ทาง แต่รู้สึกว่ามันจะทำได้อย่างขลุกขลักเพราะมันไม่ยอมลดตัวลงง่ายๆ ยิ่งคันก็ยิ่งเกาขยี้ และยิ่งไป

สัมผัสมันมากๆ มันก็ยิ่งคึกคัก เสียงอุบอิบของเชิดวุธ ทำให้พรานใหญ่หัวเราะกึกๆ อยู่ในลำคอ เขี่ยไหล่แล้วส่งตลับขี้ผึ้งเล็กๆ ไปให้ นายทหารรุ่นน้องรับไปเปิดฝา ป้ายออกมาทาแล้วสะดุ้งโหยง ตัวงอลง

“อูยย์ ทั้งแสบ ทั้งร้อน...พี่ นี่มันยาหม่องนี่!...”

“ครับ! ไม่เป็นไรหรอก ทนเอาหน่อยเดี๋ยวก็หายเอง ดีกว่าคันคะเยออยู่ เกามากๆ อักเสบเสียเปล่าๆ”

เชิดวุธสูดปาก หน้าเหยเก รพินทร์เหนี่ยวไหล่ให้เดินกลับมาในบริเวณแค้มป์ด้วยกัน สั่งยิ้มๆ ด้วยความปรานีต่อมาว่า

“...ไป! ไปนอนเสีย อย่างน้อยคุณก็ยังมีเวลาพักอีก 2 ชั่วโมงก่อนสว่าง ถ้าฝนไม่ตก แต่ถ้าฝนตกก็จะขลุกขลักนิดหน่อย ธรรมชาติในป่ามันเอาแน่ไม่ได้ บางทีมันมีเค้าว่าจะตก มันก็ไม่ตก บางทีไม่มีเค้าเลย มันก็เทลงมายังกะฟ้ารั่ว อาจเป็นตอนใกล้ๆ สว่างก็ได้ครับที่มันจะตกลงมา”

“ตอนนี้ผมไม่ง่วงแล้ว...”

เชิดวุธบอก อาการเริ่มหายงัวเงีย

“...ผมอยากจะคุยกับพี่มาตั้งแต่เย็นแล้ว แต่ตัวเองหลับเค้เก้ไปเสียก่อน พี่ตื่นมาทำไมครับนี่ แล้วก็มีพวกเราคนไหนตื่นอยู่ในขณะนี้บ้างหรือเปล่า”

พลางก็กวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณภายใน ซึ่งมองเห็นกองไฟที่สุมไว้บัดนี้เหลืออยู่กองเดียวมีบุญคำนั่งห่อตัวอยู่ตรงนั้น

“ผมก็นอนมาแล้วพอสมควรเหมือนกัน ลุกขึ้นมาตรวจบริเวณเป็นเวลายามของบุญคำพอดี เห็นคุณวุธพรวดพราดขึ้นมาจากที่นอน ก็เลยเข้ามาดู”

“ผมขอไปนั่งผิงไฟที่นั่นกะพี่สักเดี๋ยวได้ไหมครับ”

แทนคำตอบ รพินทร์โอบไหล่นำเชิดวุธเดินเข้ามาตรงบริเวณที่เขานั่งอยู่กับบุญคำเมื่อครู่นี้ พอใกล้เข้ามา ตาคำก็ขยับตัว นายทหารหนุ่มยิ้มและทักทาย พร้อมกับหย่อนตัวลงนั่งใกล้ๆ ตาพรานเฒ่ารินกาแฟในหม้อส่งมาให้

“เป็นยังไง นายตะหาน หลับปุ๋ยมาแต่หัวค่ำเลยนะซำบายดีมั้ย?”

“สบายอะไรล่ะ ไอ้หลับน่ะมันหลับหรอก แต่ฝันไม่ค่อยดีเลย ลุงคำ”

เชิดวุธถอดถุงมือหนัง เอาฝ่ามือลนไฟแล้วนำมาแนบใบหน้า

“ทำไมฝันไม่ดี?...ถ้าฝันว่าผีมันจับหัวละก็ พูชายฝันแบบนั้นไม่ดีแน่ แต่ถ้าเป็นพูหญิงจะได้ลาภสัตว์สองขา”

แกพูดน้ำเสียงเหน่อๆ เรื่อยๆ หน้าตาเฉย รพินทร์จุ๊ปากเบาๆ อย่างถือนฉว สวนเชิดวุธพาซื่อ

“เหรอ อื้ม แปลกนี่ ลุงคำเป็นนักทายฝันด้วยรึ”

“อ้าว! พูดแล้วจะว่าคุย บุญคำน่ะ ทายฝันแม่นยังงี้เลย ไม่เชื่อถามนายดูซิ ถ้าอยู่บ้านไม่เข้าป่า บุญคำก็รับจ้างทายฝันให้ก๊ะอีสาวๆ ในหมู่บ้านเป็นประจำ แม่นยำไม่เคยพลาดสักกะรายเดียว ค่าธรรมเนียมยกครูไม่มีอะไรมาก ทายถูกให้มันมานวดให้เท่านั้น อีพวกสาวๆ มันมักจะฝันวนเวียนอยู่กับเรื่องผีๆ หรือหมีๆ นี่แหละ...ว้าย!”

บุญคำพูดยังไม่ทันจบประโยค ก็หกคะเมนลงไปจากก้อนหินที่นั่งอยู่ เพราะถูกเจ้านายถองด้วยศอก นอนครางอู้ เชิดวุธ

คงไม่รู้เรื่อง หัวเราะออกมาหน้าตื่นๆ ระคนขันในกิริยาอาการของแกที่ลงไปนอนเค้เก้อยู่ ช่วยหิ้วปีกแกประคองขึ้นมา

"อ้าว! เป็นอะไรไปล่ะลุง ทำไมลุงหล่นลงไปนอนอยู่ยังงั้น"

"โอ๊ย! จุกเลยกู นายรพินทร์แก่ซุ่มซ่ามจริงจริ๊ง จะยกแขนยกแมนไม่ดูให้ดีเสียก่อน ข้อศอกผ่ามาตอกเอากลางอกของบุญคำ สักวันนึง บุญคำจะไม่อยู่ก๊ะแกแล้ว เวลาแกนอนเป็นไข้จับสั่นงกๆ บุญคำจะยกหีบหนีแกไปเสียเลย"

แล้วแกก็ไอแค๊กๆ กระย่องกระแย่งขึ้นมากุมอก ค้อนเจ้านายปะหลับปะเหลือก รพินทร์ชี้หน้า

"ไปให้พ้นหูพ้นตาเสียเดี๋ยวนี้นะ ตาคำ จะไปไหนก็ไปรำคาญเต็มทีแล้ว"

"หวาน! เสียรู้ไอ้คำจนได้ ไอ้คำไปนอนก่อนละนะ นายมีเพื่อนคุยแล้วนี่"

ว่าแล้ว แกก็เดินกลับไปทิ้งกายลงนอนตรงที่ของแกอย่างสบายใจเฉิบ รพินทร์ถอนใจเฮือก โคลงศีรษะอย่างช้าๆ

"เหลือขอจริงๆ อีตาคำนี่ ถ้าถอยอายุแกลงมากกว่านี้อีก สัก 20 ปี จะเขกหัวให้น่วมทีเดียว เตะไม่ซ้ำท่าสามเวลาหลังอาหาร"

"ทำไมเหรอพี่ พี่ไปไล่แกทำไม นานๆ ผมถึงจะมีโอกาสคุยกับแกสักครั้ง ลุงคำคุยสนุกออก"

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ

"อย่าไปสนใจอะไรกับคำพูดคำจาของตาคำเลย แก

เหลวไหล ไร้สาระเหมือนเด็กอมมือ ขืนไปคบกับแกมากๆ แกจะหลอกคุณให้เสียเด็กเปล่าๆ วันไหนถ้าแกไม่มีเรื่องสัปดี้สี-ประดนมาเล่น แกอกแตกตาย ไม่รู้แกรอดเขี้ยวรอดงาในป่ามาได้ยังไง จนอายุถึงปูนนี้...ไหนเมื่อกี้คุณบอกว่าฝันไม่ค่อยดี ฝันอะไรหรือ?”

เขาเปลี่ยนเรื่องบ่ายเบนความสนใจเชิดวุธเสีย

นายทหารร่นน้อง เอามือจับปลายคางคิด เหมือนจะทบทวน เค้าหน้าเปลี่ยนไป

“มันคล้ายๆ กับว่า...รอบๆ ที่พักของเรานี่ ถูกล้อมไปด้วยผู้คนที่มีรูปร่างหน้าตาแปลกๆ เห็นแล้วไม่จำเริญตาเลย พากันแห่กันมาเต็มทุ่งไปหมด และมุ่งมารุมอยู่ที่นี่ ทั้งหญิง ทั้งชาย หนุ่ม สาว แก่เฒ่าชรา และเด็ก แต่ละสารรูป มันน่าเกลียดน่ากลัวเหลือเกิน แต่ละสีหน้า ดูหิวโหยเหมือนเหล่าอสุรกายในนรกมาขอส่วนบุญ พูดแล้วยังขนลุกอยู่นี่...”

“คุณคิดไปถึงสุสานต่างๆ ของนิทรานคร ที่เราช่วยกันระเบิดกลบปากทางตลอดทั้งวันที่ผ่านมากระมัง ก็เลยคิดวาดภาพไปต่างๆ”

เสียงของรพินทร์เรียบๆ ปกติ ไม่แสดงอาการสนใจอะไรทั้งสิน แต่เชิดวุธสันศีรษะ

“ไอ้พวกมอนสเตอร์ หรือผีดิบทั้งหลายที่เราผจญกันมาแล้วเหล่านั้น มันเป็นอีกลักษณะหนึ่งนะพี่ มันไม่เหมือนกันกับที่ผมเห็นในฝันหยกๆ นี่หรอก คล้ายๆ เราจะหลงเข้าไปใน

หมู่บ้านอดอยาก หมู่บ้านที่มีการตายหมู่ และวิญญาณเต็มไปด้วยทุกข์ทรมาน แต่แปลกอีกอย่างหนึ่ง แต่ละร่างเหล่านั้นมันคล้าย ๆ จะมีปีกกระพือบินได้พะเยิบพะยาบ ลอยวนเวียนอยู่ไปมา แต่มันก็ไม่สามารถจะเข้ามาในบริเวณที่พักของเราได้มาล้อมรอบ ดูพวกเราอยู่อย่างหิวโหย...เอาละ ขอผมถามพี่จริง ๆ เถอะ เมื่อตอนเย็นใกล้ค่ำที่ผ่านมา พี่กับลุงคำเดินลงไปดูอะไรอยู่ที่ชายละเมาะข้างล่างโน่นอยู่เป็นเวลานาน ผมไม่กล้าถามต่อหน้าไอ้พวกนั้น”

“คุณเป็นคนช่างสังเกตเหมือนกันนะ”

“โธ่! ผมคอยจับตามองดูพี่อยู่ทุกการเคลื่อนไหวนั่นแหละ ลุงคำแกสอนผมไว้ว่าให้พยายามดูพี่เถอะ แล้วจะรู้หรือสัมผัสกับเหตุการณ์อะไรได้บ้าง ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น”

“แล้วคุณเห็นยังไง?”

“ท่าทางพี่อึดอัด กังวล ขณะที่เรามาตั้งที่พักกันอยู่ที่นี่เมื่อตอนเย็น แล้วก็ลงไปสำรวจบริเวณอยู่นาน โดยเฉพาะตรงดงไม้โน่น ถึงผมจะไม่ได้วิทยุถามพี่ลงไป ผมก็ใช้กล้องส่องทางไกลจับดูอยู่เงียบ ๆ เห็นพี่ไปป้วนเปี้ยนทำอะไรอยู่ที่นั่นนานผิดสังเกตทีเดียว ขนาดส่งให้พวกพรานเด็ก ๆ กลับมาก่อนแล้วพี่กับลุงคำสองคนก็ยังอยู่ตรงบริเวณนั้นอีกตั้งนาน มันจะต้องมีอะไรผิดปกติแน่ ๆ”

รพินทร์มองจับอยู่ที่สายตาอันจ้องมาอย่างเต็มไปด้วยความสงสัยอยากรู้นั้น นิ่งไปครู่

“ความจริงมันไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรนักหรอกคุณวุธ

และมันก็จะไม่เกิดเรื่องเป็นพิษเป็นภัยใดๆ ต่อพวกเราทั้งหมด เพราะผมเชื่อแน่ว่าสกัดกั้นไว้ได้ เป็นแค่เรื่องปลีกย่อยขี้ผงเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ถ้าจะเปรียบกับสิ่งที่เราเคยผ่านมาแล้ว ผมไม่มีอะไรจะปิดคุณ แต่ถ้าอธิบายให้ฟังแล้ว ขอให้มันอยู่เฉพาะตัวคุณได้ไหม อย่าแพร่งพรายไปที่พวกนายจ้าง เพราะผมขี้เกียจจะอธิบายอะไรกับพวกเขา”

“ผมรับรองเลยพี่ จะไม่บอกให้พวกนั้นรู้อย่างเด็ดขาด”

เชิดวุธรับปากอย่างมั่นคง เต็มไปด้วยอาการตื่นเต้น

รพินทร์จำใจต้องอธิบายให้เชิดวุธทราบ ในสิ่งที่เขาและบุญคำพบเห็นมาเมื่อเย็นนี้ ตลอดจนการสกัดกั้นป้องกัน

นายทหารหนุ่มอ้าปากงงงันไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ สำหรับความรู้ใหม่แปลกในเรื่องนี้ของเขา

“มันทำอะไรเราไม่ได้หรอกครับขอให้วางใจได้ อย่างมากที่สุดก็เพียงแค่เข้ามาให้คุณเห็นในความฝัน คือกระทบเข้ามาในมโนทวาร หรือจิตวิญญาณของคุณ และสำหรับคริสนั้น ก็อาจแว่วทางประสาทหูบ้างเล็กน้อยเท่านั้น ผมไม่พยายามบอกอะไรให้หล่อนทราบเลย”

เชิดวุธคราง ยาว สีหน้าบอกไม่ถูก

“พี่แน่ใจหรือครับว่ามันเป็นพืช?”

“พืชบางชนิดในนรกดำนี่ เป็นกึ่งพืชกึ่งสัตว์ บางชนิดก็เป็นกึ่งพืช กึ่งภูต มันสุดแต่ว่าเราจะดูออกรู้ตัวล่วงหน้าหรือไม่ และมีทางที่จะป้องกันตัวเราเองหรือไม่เท่านั้น สำหรับคุณเอง

ผมไม่ห่วงเท่าไหร่นัก เพราะมีพระดีคุ้มตัวอยู่แล้ว แม่อเมริกันพวกนั้นกับพวกลูกหาบ ถ้าไม่ป้องกันให้ดีอาจเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นได้ สิ่งที่พวกเราทั้งหมดจะทำเฉพาะเพียงคืนนี้ และอยู่ที่นี่ก็แค่ปฏิบัติตามคำสั่งผม อย่าออกพ้นบริเวณที่พักที่ผมกำหนดให้เท่านั้น...เอาละครับ ตอนนี้ผมอยากให้คุณวุธไปนอนเสียดีกว่า ถ้ามดมันรบกวนคุณมากนัก ก็ย้ายที่เสียมานอนฝั่งนี้”

เขาชี้มือบอก เชิดวุธลุกขึ้นอย่างไม่สู้เต็มใจนัก ยังอยากจะนั่งคุยกับเขามากกว่า แต่คำสั่งของรพินทร์ ดูเหมือนจะไล่

“ใครนอนอยู่ริมสุดทางด้านนี้ละครับ?”

รพินทร์ซ่อนยิ้ม บอกเรียบ ๆ ว่า

“คริสติน่า อ้อ! สำหรับคืนนี้อย่าเพิ่งรบกวนอะไรหล่อนนะครับ ผมต้องการให้หล่อนพักอย่างเต็มที่เช่นกัน คริสเพิ่งหลับไปเมื่อไม่นานนี่เอง!”

นายทหารหนุ่มชะงักนิดหนึ่ง **หันมาจ้องหน้าเขาอย่างพยายามค้นหา แต่ก็ไม่อาจสังเกตอะไรได้จากเค้าหน้าที่เย็นเยียบประดุจหินแกะสลักนั้น ซึ่งบัดนี้แสงวอมแวมจากไฟในกองสาดจับมาราง ๆ เป็นภาพเงาปริศนา ยากจะอ่านสิ่งใดได้ถูก**

“ก่อนที่จะลุกขึ้นมา พี่นอนอยู่ทางด้านนี้หรือครับ?”

เชิดวุธถามเบา ๆ พรานใหญ่ก้มศีรษะลงนิดหนึ่งแทนคำตอบ

“...และพี่บอกว่า คริสเพิ่งจะหลับไปเมื่อไม่นาน...”

“คุณคงอยากถามผมว่า หล่อนพูด หรือคุยอะไรกับผมบ้าง...”

สุภาพบุรุษไพรดักคอมาด้วยเสียงต่ำลึก ไหวกายอันสนิทนิ่งนั้นเล็กน้อย โยนเศษกิ่งไม้เข้าไปกองไฟ ขณะที่กล่าวต่อ

“...คริสคงมีกังวลเกี่ยวกับน้ำเกลือที่ให้กับอิสซาเบล เลยอาจทำให้หลับไม่ได้สนิทตลอดนัก ส่วนผมหลับได้ในทุกสถานการณ์เพราะสั่งตนเองได้ในเรื่องนี้ หล่อนเขย่าปลุกผมเนื่องจากได้ยินเสียงประหลาดๆ ผมพยายามปัดความสนใจของหล่อนออกไปเสีย เพราะไม่อยากอธิบายอะไรมาก อย่างที่บอกกับคุณไปแล้ว เราไม่ได้พูดอะไรกันมาก พอผมแกล้งทำเป็นนอนหลับคริสก็เลยหลับไปเพราะความอ่อนเพลีย ผมจึงลุกขึ้นมานั่งคยกับบุญคำ ก็พอดีเห็นคุณตื่นขึ้นมานี่แหละ”

“พี่สั่งให้ผมไปนอนทางด้านนั้น มันจะเหมาะหรือครับ”

“หรือคุณจะเลือกกลับไปนอนทางด้านเดิมที่มดมันเริ่มกวนคุณ ผมก็ไม่ว่าอะไรนะ”

“แล้วตัวพี่เองล่ะ ไม่นอนอีกหรือ?”

“ยังไม่แน่ อาจนอนหรืออาจไม่นอน แล้วถ้าผมจะนอนผมก็เลือกนอนได้ทุกที่ในบริเวณแค้มป์ของเราไม่ต้องห่วง จากหัวค่ำที่ผมมานอนชิดทางด้านนี้ก็เพื่อคอยดูเข็มน้ำเกลือของเบลจะได้คอยเตือนให้คริสช่วยจัดการให้ตอนนี้เรียบร้อยดีแล้วก็เห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องคอยปลุกเรียกคริสขึ้นมาอีกไปเถิดน่าน้องชายไปนอนพักเสียตรงที่ผมเคยนอนสกัดคริสไว้นั่นแหละ แต่ที่เตือนไว้ตะกี้ก็เพราะเห็นว่าคุณได้หลับมาแล้วนานพอสมควร แต่คริสนั้นหล่อนไม่ค่อยจะได้พักนักในคืนนี้ คุณเกิดไปจุกจิกอะไรกับหล่อนเข้าอาจเกิดเรื่องขึ้นได้ง่ายๆ ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นกับเวลาที่เหมาะสมนะครับ พูดแค่นี้คุณคงเข้าใจดี”

"ถ้าหล่อนเกิดนอนละเมอ มาทำจุกจิกกับผมเองล่ะ"

คราวนี้รพินทร์เหลือบขึ้นมองหน้า

"ผมว่า คุณมีความหมายอะไรสักอย่าง เกินกว่าที่พูดนะ"

"ครับ! คริสอาจหันมากอดผมก็ได้เพราะเข้าใจว่าผมเป็นพี่"

เชิดวุธประสานสายตากับเขาอย่างตรงไปตรงมา

จอมพรานลุกขึ้นยืนช้า ๆ ก้าวเข้ามาใกล้ ตบเบา ๆที่ต้นแขนของนายทหารรุ่นน้อง

"ไม่มีวัน! ผมรับรองได้ ผมคิดว่าผมรู้จักคริสได้ดีกว่าคุณเสียอีก อย่าดูหมิ่นหล่อนอย่างนั้น คุณอาจสงสัยอยู่ว่าคริสมีใจฝักใฝ่อยู่กับผม แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่า หล่อนเป็นคนถือตัวและมียางอายพอสมควร ประวัติในอดีตของหล่อนจะมีมาเช่นไรผมไม่ทราบ แต่นับตั้งแต่รู้จักกันในเส้นทางสายนี้ คริสไม่ใช่ผู้หญิงประเภทอย่างนั้น เชื่อผมเถอะ"

เชิดวุธยืนหน้าชา คอแข็ง งันไปชั่วขณะ แล้วยิ้มออกมาเจื่อนจืด

"ผมขออภัย ที่อาจพูดอะไรออกไปเพราะความโง่ พี่อย่าโกรธผมนะครับ"

"ไม่หรอก ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดี...จงเป็นสุภาพ-บุรุษ และให้เกียรติหล่อนบ้าง แล้วคุณจะสมหวังในสิ่งที่คุณต้องการ"

นายทหารหนุ่มเปลี่ยนท่าทีไปจากเดิม แววตาที่มองไป

ยังรพินทร์เต็มไปด้วยความคารวะยำเกรงที่เกิดขึ้นอย่างเปี่ยมล้น ระคนไปกับความละอายแก่ใจตนเอง ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาอีกทั้งสิ้น เมื่อผู้มีอาวุโสและหนักแน่นเยือกเย็นกว่าพยักหน้าเตือนอีกครั้ง เขาจึงเดินตรงไปยังบริเวณที่พักนอน ค่อย ๆ หย่อนกายลงตรงบริเวณริมสุดที่รพินทร์ปูกระสอบป่านเอาไว้ เอนกายลงนอนอย่างสงบ ห่างจากคริสออกมาประมาณฝ่ามือ และนอนลืมตาค้างอยู่ในสภาพเช่นนั้นเป็นเวลานาน

แล้วเชิดวุธก็หลับไปอีกครั้ง ท่ามกลางความหนาวเย็นของอากาศ โดยไม่ได้ขยับเข้าไปอาศัยไออุ่นจากร่างที่นอนอยู่ใกล้ ๆ เขาเลย ไม่กล้าแม้แต่จะขอแบ่งชายผ้าแบล็งเกตผืนใหญ่มาคลุมกาย ไม่รู้สึกตนด้วยว่ามีคนเอื้อเฟื้อคลี่ผ้าห่มมาคลุมให้ที่ทรวงอกเขาอย่างเงียบเชียบด้วยน้ำใจการุณย์ที่มีต่อเขาอย่างบริสุทธิ์เป็นครั้งแรก

คนคนนั้นก็คือแม่ผมทอง คริสตินา ที่หัวใจของเขาตกเป็นทาสโดยไม่รู้ตัวนั่นเอง

ประมาณ 05.00 น. ฝนได้กระหน่ำลงมาอย่างหนัก ทั้งคณะถูกปลุกขึ้นมาด้วยการจู่โจมของภาวะปรวนแปรของธรรมชาติ เกิดโกลาหลขึ้นบ้างพอสมควร เพราะต้องหลบทั้งลมทั้งน้ำฝน โชคดีอยู่บ้างที่ไม่ถึงกับเป็นพายุใหญ่นัก

พวกลูกหาบได้รับคำสั่งให้ใช้ผ้าพลาสติกส่วนหนึ่งขึงหย่อน ๆ ในลักษณะอ่างสำหรับรับน้ำ เพื่อใช้ในการประทังชีพต่อไปในภาวะที่กำลังขาดแคลนน้ำ โดยไม่ต้องห่วงว่าจะต้องตระเวนแสวงหาในวันต่อไป ซึ่งอย่างน้อย ก็เป็นเสบียงน้ำไป

ได้อีก 2 วัน เต็มภาชนะทุกชิ้นเท่าที่มีติดตัวมาและสามารถจะหอบหิ้วไปได้

ทุกคน ไม่ว่าฝ่ายนายจ้างอเมริกัน พรานพื้นเมืองของรพินทร์ และพวกลูกหาบ พากันมารวมกลุ่มนั่งเจ่าบังฝนและพายุกันอยู่ในซอกโขดหิน โดยมีพลาสติกที่ใช้ปูนอน ขึงกั้นเป็นหลังคาเตี้ย ๆ อยู่ด้านบนโดยวิธีคลุมครอบลงไปบนยอดหินเตี้ยที่งอกสูงขึ้นมาจากพื้นประมาณ 2 เมตร แต่มีลักษณะล้อมเป็นเหมือนรั้ววงกลม และอยู่ในตำแหน่งที่สูงที่สุดของบริเวณยอดเนิน อันจะไม่มีน้ำจากบริเวณที่สูงกว่าไหลเทลงมาตามพื้น ต่างเปียกปอนไปตาม ๆ กันจากละอองฝนที่สาดแรงรอบด้าน เพียงแต่ไม่ถึงกับโชกน้ำทั้งตัวเท่านั้น หนาวสะท้านสั่นชนิดคางกระทบไปตาม ๆ กัน

นับเป็นครั้งแรก ที่กลุ่มนายจ้างอเมริกันและฝ่ายลูกหาบทุกคนเข้ามาจับเจ่ารวมกันเป็นกระจุก อาศัยไออุ่นจากกายของกันและกันอย่างใกล้ชิดเช่นนี้ โดยไม่คำนึงถึงว่าใครเป็นใคร พวกลูกหาบพากันนั่งล้อมเป็นวงกลมกำบังให้ในรอบนอก กันเอาฝ่ายเจ้านายทั้งสี่ให้เป็นไข่แดงอยู่ตรงกลางในที่กำบังฝนอันฉุกละหุกนั้น แม้มันจะไม่ช่วยอะไรได้มากนัก แต่ก็ยังเปียกน้อยกว่าที่จะอยู่ทางด้านริมโดยรอบ เพราะละอองและกระเซ็นฝนย่อมจะปลิวมาถูกร่างกายพวกนั้นก่อน

รพินทร์นั่งชันเข่าอยู่ทางด้านหนึ่งของกระจุก 20 คน ที่เข้ามาเบียดเสียดเป็นกลุ่มก้อนเดียวกันนั้น อยู่ที่มุมเพิงอัน

เตี้ยที่สุด ใช้มือคอยดันน้ำฝนที่ตกลงมาขังอยู่ผ้าพลาสติก และขังเป็นแอ่งหย่อนต่ำลงมา โดยให้มันไหลเทจากการถ่วงหนักลงมาเป็นครั้งคราว

ขณะที่ฝนเริ่มซัดกระหน่ำลงมาเขาและบุญคำช่วยกันปลุกเตือนทุกคนให้รู้สึกตัวและลุกขึ้นมาประจันหน้ากับเหตุการณ์ก่อน ที่ร่างกายของแต่ละคนจะเปียกโชกแม้จะตื่นกันขึ้นมาด้วยอาการง่วงเงีย แต่ลมและหยดน้ำอันเย็นเฉียบที่ซัดสาด ทำให้ทุกคนได้สติสำนึกถึงภาวะการณ์อย่างรวดเร็ว ต่างเผ่นกันขึ้นมาในลักษณะฉกละหกโกลาหลพอสมควร และก็ช่วยกันปลุกบุคคลอื่น ๆที่นอนอยู่ข้าง ๆต่อ ๆกันไป เขาไม่อาจสังเกตได้ว่าอิสซาเบลที่จัดว่าอยู่ในสภาพของคนป่วยนั้น เป็นเช่นไรบ้างในภาวะเช่นนี้ เพราะสภาพมันชุลมุนไปหมด รู้แต่เพียงว่าแต่ละคนในยามนั้นล้วนมีการเคลื่อนไหวที่แคล่วคล่องว่องไวปราดเปรียว ไม่มีใครงุ่มง่ามปวกเปียกผิดสังเกตไปเลย

สิ่งที่เขาจะร้องเตือนได้ในขณะนั้นก็คือ ให้ระวังอาวุธประจำตัวของแต่ละคนก่อนอื่น และให้นำสัมภาระอันเสี่ยงต่อการเสียหาย จากสภาพเปียกน้ำให้หลบเข้าที่ปลอดภัยก่อน จนกระทั่งมาสิ้นสุดลงชั่วขณะเอาเดี๋ยวนี้ ภายใต้โปงคลุมของผ้าพลาสติกใหญ่ผืนเดียวกัน ฟังเสียงเม็ดฝนที่ซัดลงมาบนศีรษะและลมแรงกรรโชกผ่านเสาหินธรรมชาติที่แวดล้อมอยู่ท่ามกลางความมืดเหมือนเหวนรก ซึ่งสว่างจ้าวูบวาบขึ้นเป็นครั้งคราวเมื่อฟ้าแลบ ติดตามมาด้วยเสียงคำรนครืนครัน สลับไปกับสายอสุนีบาตที่แผดสะเทือนเลื่อนลั่น บางครั้งผ่าไกลจากยอดเนินที่พักกันอยู่ และบางครั้งก็ฟาดลงมาใกล้ ๆ จนมองเห็นสายฟ้า

สีเขียวปลาบพุ่งดิ่งลงมา และกัมปนาทจนหูชา ทำให้รู้สึกว่าอาจผ่าลงมากลางคณะของมนุษย์กระจ้อยร่อย ที่มาซุกตัวจับเจ่ากันอยู่ในซอกหินตำแหน่งนี้เมื่อใดก็ได้ เมื่อฟ้าแลบหรือผ่าก็สว่างวาวขึ้นเสียครั้งหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นก็เป็นความมืดราวกับเหวนรก

เขาตรวจนับจำนวนคน โดยเรียกชื่อไปในยังพวกลูกหาบก่อน ก็ปรากฏว่าพวกนั้นขานตอบมาจนครบ ต่อมาก็เป็นพวกพรานพื้นเมือง และฝ่ายนายจ้างตามลำดับ สแตนลีย์ คี๊ธ คริสติน่า เชิดวุธ และเบลเป็นคนล่าสุด

"หย่ะ!"

เสียงขานตอบหนักแน่น ดังมาจากแม่ผมแดง ในกลุ่มที่นั่งเบียดกันอยู่ด้านหลังของเขาขณะนี้ ระหว่างที่เขาหยุดเงียบลงภายหลังเมื่อเรียกชื่อเบลเป็นคนสุดท้าย ก็มีเสียงห้าวของสแตนลีย์ถามขึ้นว่า

"ครบหมดทุกคนไหม รพินทร์ โดยเฉพาะพวกลูกหาบทางด้านผมไม่เป็นไรหรอก แค่ 4 คนเท่านั้น เราตรวจสอบกันเองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าใครอยู่ หรือใครขาด"

"ครบหมดทุกคนครับ"

เขาร้องบอกไปเบาเรียบ

"ยังขาดอีกคนหนึ่ง คุณยังไม่ได้เรียกนามตัวคุณเองเลย คุณอยู่ในกลุ่มของพวกทุกคนด้วยหรือเปล่า สุภาพบุรุษไพรวัลย์?"

น้ำเสียงสัพยอกดังมาจากอิสซาเบลเป็นประโยคแรกหลัง

จากเป็นใบ้ไปนานกว่า 10 ชั่วโมง เพราะอาการเจ็บป่วยสะบักสะบอมมาตั้งแต่เย็นวาน

"เสียงของคุณใสกังวานดีมาก เบล ผมดีใจ มันแปลว่าคุณน่าจะปกติดีเหมือนเดิมแล้ว"

"ขอบคุณทุกคนที่ดูแลเอาใจใส่ฉัน ในระหว่างที่ฉันช่วยตัวเองไม่ได้ และกลายเป็นภาระ"

เสียงแม่ผมแดงชัดเจนแจ่มใส ดูหล่อนจะกลายมาเป็นเบลคนเดิมแล้วโดยสมบูรณ์แบบ สดับได้จากกระแสเสียงสำเนียงพูด คี๊ธบ่นอะไรอู้อี้อยู่ในคอ ยังมึนงงต่อเหตุการณ์ที่ถูกปลุกขึ้นมาด้วยสายฝนใกล้รุ่ง ส่วนสแตนลีย์นั้นยังคงสุขุม มีความใคร่ครวญที่รอบคอบอยู่ตามบุคลิกเดิมของเขา ไม่ปริปากบ่นอุทธรณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เอื้อเฟื้อบอกให้พวกลูกหาบทั้งหลายขยับหนีละอองฝนเบียดเข้ามารวมกลุ่มอย่างปราศจากความรังเกียจเดียดฉันท์ เชิดวุธนั้นรู้สึกว่าได้เผลอหลับไปเพียงครู่เดียว ก็ต้องตาลีตาเหลือกขึ้นมาอีกครั้ง บัดนี้เขานั่งกอดเข่าอยู่ด้านหลังของคี๊ธในสภาพหนาวสั่นฟันกระทบกันกึก ๆ

คริสกอดเบลผู้อยู่ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่กับตักเหมือนจะถ่ายทอดไออุ่นและพลังจิตอันกล้าแข็งของหล่อนไปสู่แม่เพื่อนสาว และคอยใช้ฝ่ามือผลักดันผ้าคลุมที่ถ่วงหนักด้วยน้ำขัง ห้อยต่ำลงมาระกับศีรษะ เพื่อไล่น้ำให้ไหลไปทางด้านปลายลงสู่พื้นอย่างคนฉลาด

ทุกคนมีสภาพเหมือนลูกนกภายในรังเดียวกัน เพราะไม่มีที่จะให้แยกออกไปกำบังอื่นใดได้อีกแล้ว นอกจากรวมกลุ่มกันอยู่

"เหม็นสาบพวกของบุญคำหน่อยนะ แหม่มจ๋า"

หล่อนได้ยินเสียงตาพรานเฒ่ามือขวาของรพินทร์ดังเบา ๆ มาจากเบื้องหลัง จึงรู้ว่าคนที่นั่งหันหลังพิงยันอยู่กับหล่อนในขณะนี้คือตาคำนั่นเอง

"ไม่เป็นไรหรอกบุญคำ จมูกของฉันเคยชินเสียแล้ว กับกลิ่นไอของพวกบุญคำ นับตั้งแต่เหยียบเข้ามาในนรกดำนี บอกให้พวกเราทุกคนเบียดกันเข้ามาให้ชิดที่สุด ไม่ต้องเกรงใจพวกฉัน และไม่ต้องเอาตัวออกไปเป็นที่กำบังฝนให้พวกเราอย่างนั้นหรอก"

"ฮา! ยังงี้ซี ถึงจะไปด้วยกันได้ เรามันคนด้วยกันนะแหม่มนะ ชาวป่าชาวดอยหรือฟารั้งมังค่า มันก็ไอ้คนด้วยกัน ถ้ามันจะเหม็น มันก็เหม็นพอ ๆ กันนั่นแหละ ตอนนี้ขอให้พวกแหม่มรู้เถิดว่า พวกของบุญคำพร้อมที่จะตายให้แก่พวกนายแหม่มก่อนซำเหมอ แต่ถ้าจะมีทางรอด พวกนายแหม่มก็จะต้องมีโอกาสได้รอดก่อน...เอ้า! เฮ้ย ไอ้จัน ไอ้เกิด ไอ้เส่ย แล้วก็ไอ้ทุกคนที่นั่งงอก่องอขิงอยู่ปลายแถวนั่นนะ เบียดเข้ามา...คะเยิ้บ...คะเยิ้บ...คะเยิ้บ...ขะเยิ้บ เข้ามาซิ...คะยิก...คะยิก...คะยี...ขะยับ...ขยุ้มยวย...โอ๊ย! ใครถีบกู..."

ประโยคหลังแกร้องจ๊ากออกมาดังลั่น เพราะไม่ทราบตีนผีที่ไหนแอบมาเหน็บเข้าที่สีข้างจนแทบจุก จะว่าเจ้านายของแกโดยตรง ก็คงไม่ใช่ เพราะเขานั่งห่างอยู่อีกด้านหนึ่ง เป็นตรงข้ามกับแกในขณะนี้ จะว่าไอ้พวกเด็ก ๆ ลูกน้องก็คงไม่ใช่อีก เพราะพวกนั้นเอาส่วนหลังดันแกเข้ามาทั้งนั้น ไม่มีใครหันส่วนเท้ามาทางแกเลย แหม่มคริสก็ทำได้ยาก เนื่องจากหล่อนหัน

หลังให้เช่นกัน ก็เลยกลายเป็นปลายเท้าลึกลับอันยากจะคะเนได้แหย่มาทางทิศทางใด บุญคำสบถด่าพึมพำอยู่คนเดียว จนรพินทร์ผิดสังเกตร้องถามมาว่า

“อะไรหรือบุญคำ เอะอะโวยวายอะไร?”

เมื่อนั้น แกจึงสงบปากคำลง พยายามค่อยๆ ใช้มือควานหาไปในทิศทางที่สงสัยว่าปลายบาทาจะยันมาทางสีข้างซีกขวาของแก แล้วก็คลำไปพบปลายบู๊ตข้างหนึ่งอยู่กับพื้นในตำแหน่งที่น่าสงสัยที่สุด ค่อยๆ ลูบขึ้นไป ก็พบว่าเป็นปลีน่องนุ่มๆ หยุ่นๆมือผิดสังเกตไป ขาข้างนั้นอยู่ในสภาพกึ่งเหยียดในท่อนบน และงอในท่อนล่าง พับตะแคงราบกับพื้น ขณะที่แกคลำไปพบนั้น ขาสวมบู๊ตดังกล่าวอยู่ในสภาพนิ่งเฉย ไม่มีอาการว่าจะดึงหดหนีใดๆ ทั้งสิ้น คลำสูงขึ้นไปอีก พบบริเวณข้อพับ แล้วก็เป็นท่อนขาอ่อนอันอวบตึง พอแกไต่ตามไล่ระขึ้นไปเรื่อยๆ เพื่อจะล้วงเข้าไปถึงซอกกลางของโคนขาด้านในนั้น ปลายที่สวมบู๊ตก็วัดผลัวะขึ้นอีกครั้ง จนต้องร้องอุบ แยกเขี้ยว... มันตำแหน่งเดียวกับที่แกถูกเหน็บด้วยปลายบู๊ตเมื่ออึดใจที่แล้วไม่มีผิดองศาไปเลย

“ฮ้วย! ตีนผีอยู่นี่เอง! จับได้แล้ว”

เสียงหัวร่อคิกๆ ดังมาจากอิสซาเบล ซึ่งครึ่งนั่งครึ่งนอนหนุนตักคริสอยู่ในขณะนี้ โดยมีลำตัวส่วนหน้าขดงอหันไปทางบุญคำ หล่อนเตะปลายเท้าออกไปก่อนที่จะถูกล้วงเข้ามาถึงซอกขากลางลำตัว...

181

ทุกคนเริ่มหันมาให้ความสมใจกับเสียงโว้ก ว้ากของบุญคำ เพราะแกเอ็ดตะโรลั่นอยู่กายใต้ผ้าพลาสติกคลุมฝน ที่ทั้งหมดเข้าไปซุกรวมตัวกันอยู่ทั้งหมด ฝ่ายมายจ้างถามมาแซ่ดว่าอะไรเป็นอะไรเพราะไม่รู้เรื่อง แม้กระทั่งคริสเอง ผู้ให้เบลมอนงอตัวหมุนดักอยู่ในขณะนี้ เนื่องจากหล่อนก็นั่งหันหลังให้บุญคำ ไม่อาจสังเกตเห็นอะไรทางด้านหลังได้ รพินทร์จุ๊ปากลั่นอย่างสุดที่จะรำคาญใจ

"อะไรนะ บุญคำ วุ่นวายเสียจริง"

"โธ่ นาย...เกือบจุกเชียวนะนี่ ซี่โครงเหี่ยวๆ ของบุญคำก๊ะปลายบู๊ตแข็งๆ น่ะ แหม่มเบลเห็นสีข้างไอ้คำเป็นลูกฟุตบอลไปซะแล้ว ดีดได้ดีดเอา"

ตาคำร้องฟ้องมาเสียงสูงอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง เอื้อมมือ

จะควานหาเท้าข้างนั้นให้ได้อีก แต่เบลหดหนีไปเสียแล้ว บอกปนหัวหัวเราะออกมาว่า

"ก็มีอย่างรึ อยู่ไม่อยู่ก็ล้วงเข้ามาถึงโคนขา ฉันจั๊กจี้ เส้นขามันก็เลยกระตุกออกไปนะซิ"

"ก็แหม่มถีบซี่โครงบุญคำก่อนน่ะ!"

เสียงแกดังอย่างฉุน ๆ ขึ้นอีกในลักษณะทุ่มเถียงทะเลาะ

"ก็ร้องเพลงอะไรไม่รู้ คันหูพิลึก!"

"วะ!...ก็ไอ้คำร้องเพลงให้ไอ้พวกนี้มันเขยิบเข้ามาใกล้ ๆ มันหนักอะไรแหม่มเบลด้วยล่ะ พอหายเจ็บหายไข้ค่อยยังชั่วขึ้นมาได้ก็ทักทายไอ้คำด้วยบาทาทีเดียวนะ น่ารักเสียจริงจริ๊ง แหม่มเบลนี่"

"ขอโทษ...ขอโทษนะบุญคำ ฉันไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ

แม่ผมแดงรีบบอกมา ในขณะที่รพินทร์ก็บอกให้แกหุบปากเสียที เชิดวุธกับพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย พากันหัวเราะขึ้นด้วยความขันคี๊ธกับสแตนลีย์บ่นอะไรพึมพำอย่างรู้สึกรำคาญเช่นกัน ส่วนคริสติน่า เขย่าตัวเบลผู้นั่งนอนพาดตักหล่อนเบา ๆ ดุด้วยเสียงต่ำเบาให้แม่เพื่อนสาวยุติการตอแยอะไรกับตาเฒ่าเสียทีในภาวะเช่นนี้ แล้วดึงตัวเบลให้ลุกขึ้นจากตัก

บุญคำค้อนควักในความมืด บ่นปอดแปดอยู่เช่นนั้น มาเงียบกริบหุบปากลงได้ พร้อมทั้งยิ้มออกเมื่อเบลผู้ลุกขึ้นจากตักคริสโอบแขนไปคล้องคอแกไว้ ดึงเข้ามาจุ๊บที่แก้มเหี่ยว ๆ ตอบ ๆ ของแกโดยแรงครั้งหนึ่ง

"อย่าโกรธฉันเลยนะ บุญคำ ฉันซาบซึ้งในเพลงที่บุญคำ

ร้องเมื่อกี้นี้เหลือเกิน อะไรนะ ขะเยิ้บ...คะยิก...ขะยับ...ไหน ร้องใหม่ซิ ฟังเข้าทีดีนี่”

“ไม่ร้องแล้ว!...”

แกตวาดแว้ดเบา ๆ ปนหัวร่อ

“...ขืนร้องอีกคราวนี้คงเท้านายรพินทร์ คงไม่ใช่เท้าของแหม่มเบลหรอก แล้วแหม่มก็ถอยห่างบุญคำออกไปหน่อยดีกว่า เพราะเท้าของนายตะหารเชิดวุธกับนายคี๊ธ อาจจะช่วยกันยันมาทั้งสองเท้าก็ได้”

ได้ยินตาเฒ่าเอ่ยชื่อถึงตน คี๊ธผู้ฟังภาษาไทยได้น้อยที่สุดในคณะ ก็ชะโงกหน้าเข้าไปถามรพินทร์ผู้นั่งขยี้ปลายจมูกอยู่ใกล้ ๆ ว่า

“เฮ้! ลิงแก่ของนาย เอ่ยอะไรถึงฉัน?”

“อย่าไปสนใจเลย คี๊ธ บุญคำบอกว่านายอยู่ตรงไหนถึงนั่งเงียบไม่พูดอะไรมั่งเลย”

แล้วรพินทร์ก็ออกคำสั่งให้มือขวาเฒ่าจอมแก่นของเขาผละจากตำแหน่งที่อยู่ในขณะนี้เพื่อให้มานั่งข้าง ๆ เขา บุญคำจึงคลานแทรกเบียดคนอื่น ๆ ที่นั่งแออัดกันอยู่ เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาด้วยความจำใจ ทั้ง ๆ ที่แกอยากจะนั่งสีกับแหม่มเบลมากกว่า

“มันจะตกหนักอย่างนี้ไปอีกนานไหมนี่ รพินทร์”

อเมริกันอาวุโสเอ่ยถามขึ้น

“เข้าใจว่าพอสว่างก็คงจะหยุด โชคดีมากที่มันมาตกใกล้

รุ่ง ถ้ามันเริ่มตกตั้งแต่ตอนหัวค่ำ เราจะไม่มีโอกาสพักหลับนอนกันเลย นอกจากนั่งจับเจ่ากันอยู่ใต้ผ้าคลุมแบบนี้ หวังว่าทุกคนคงจะได้นอนกันมาพอสมควรแล้ว”

“ผมหลับสนิทมาตลอดเลย เพิ่งจะมารู้สึกตัวเอาตอนที่ฝนมันซัดลงมาอย่างหนักนี่แหละ เหตุการณ์ในบริเวณที่พักเราเรียบร้อยดีหรือ ระหว่างที่ผมหลับเป็นตาย?”

“ครับ ปกติดีที่สุด ไม่มีวี่แววร้ายอะไรทั้งสิ้น”

จอมพรานตอบ แล้วถามว่า

“...เมื่อตอนหัวค่ำที่ผ่านมา ผมสังเกตเห็นคณกับคี๊ธ มีอาการไม่ค่อยจะสบายนัก ตอนนี้ทั้งสองคนเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ค่อยยังชั่วแล้ว แต่ยังง่วงๆ อยู่ ถ้าฝนไม่ตกลงมาเสียก่อน วันนี้คงขอตื่นสายแน่ๆ”

“เราจะไม่เร่งออกเดินทางนักหรอกครับ สำหรับเช้าวันนี้จะเปิดโอกาสให้ทุกคนพักกันได้อย่างเต็มที่เสียก่อน ต่อไปนี้ขอให้ทุกคนระวังในเรื่องสุขภาพไว้ด้วย สภาพของเส้นทางจะทวีความกันดารขึ้นทุกขณะ รวมทั้งความปรวนแปรของดินฟ้าอากาศและการขาดเสบียงอาหาร”

แล้วทั้งหมดก็เงียบกันไป พวกลูกหาบส่วนใหญ่นั่งหลับนกอยู่ภายใต้พลาสติกคลุมหัวผืนเดียวกันระหว่างพายุและฝนสลับไปกับฟ้าที่ผ่าลงมาเป็นระยะๆ ตลอดเวลา ยังโชคดีอยู่บ้างที่ตำแหน่งพักอยู่ในบริเวณของป่าหิน อันพอช่วยเป็นกำแพงบังลมไว้ และมีเฉพาะห่าฝนเท่านั้นที่กระหน่ำลงมา ไม่ได้เป็นพายุลูกเห็บ มิฉะนั้นสถานการณ์ของคณะจะยิ่งเลวร้าย

ฝ่ายนายจ้างอเมริกันเริ่มมีโอกาสที่จะคิด และมองเห็นความจริงเด่นชัดขึ้นอีกภาวะหนึ่งแล้ว เพียงไม่ถึงรอบ 24 ชั่วโมงแห่งการเดินทางในช่วงนี้ ทั้งหมดก็ต้องผจญกับภัยธรรมชาติกันอย่างหนักหน่วง เมื่อเที่ยงวันที่ผ่านมาก่อนหน้าการสำรวจค้นหาสุสานของนิทรานคร ต่างก็ต้องเผชิญกับพายุหมุนกันกลางทุ่งแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ครั้นพอตกกลางคืน แน่ใจว่าได้ที่พักแรมอันน่าจะปลอดภัยดีที่สุดแล้ว พอใกล้รุ่ง ทั้งลมทั้งฝนก็ซ้ำเติมลงมาอีกอย่างทุลักทุเลไปหมดทั้งขบวน

ภยันตรายจากสิงสาราสัตว์ประการหนึ่ง จากอาถรรพณ์อันลี้ลับของป่าหลงสำรวจประการหนึ่ง และอย่างไม่มีอะไรเลย ก็จากความทุรกันดารและความโหดร้ายของธรรมชาติอีกประการหนึ่ง ทำให้คณะนายจ้างอเมริกันทั้ง 4 คน อันไม่เคยมีความเชื่อถือ และสบประมาทประมาณการณ์ขั้นต่ำเอาไว้ ซึมซาบเข้าไปถึงจิตวิญญาณ เกินกว่าที่มัคคุเทศก์นำทางได้เคยกล่าวเตือนไว้ให้สังวรณ์หลายเท่านัก

ณ บัดนี้ มันสายเกินไปเสียแล้ว พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะปริปากร้องอุทธรณ์คำใดได้เลย เพราะเป็นเจตจำนงของตนเองในการอาจหาญบุกบั่นมาในครั้งนี้ จะยอมพ่ายแพ้ถอยหลังกลับก็เสียเกียรติภูมิของนักสู้ผู้สำแดงความทระนงองอาจมาแต่ต้นซ้ำยังกลับไม่ได้เสียอีกด้วย เนื่องจากมัคคุเทศก์นำทางยังไม่ยอมกลับ ส่วนการที่จะก้าวรุดหน้าต่อไป เปอร์เซ็นต์แห่งความแตกดับพินาศลงหมดทั้งคณะก็มองเห็นอยู่ชัดเจนกว่าเปอร์เซ็นต์รอดมากนัก

มันเป็นภาวะจำยอมเสียแล้ว อนาคตของทุกคนตกอยู่ในกำมือของพรานนำทางที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ เพียงคนเดียว

ซึ่งโดยแท้ที่จริงแล้ว คนคนนี้แต่เดิมทีก็ไม่ได้เป็นผู้ชักจูงให้คณะทั้งหมดเดินทางมา ตรงข้ามเขาถูกบังคับให้เป็นผู้นำทางโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้แท้ ๆ และเมื่อกลายมาเป็นผู้นำทางแล้วเช่นนี้เขาก็ทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุจริตที่สุด จนดูเหมือนกับว่าแม้รู้แน่อยู่แล้วว่าความตายรออยู่เบื้องหน้าก็จะต้องนำไปสู่ความตายนั้นโดยไม่บิดพลิ้ว มีชีวิตของตนเองร่วมชะตากรรมอยู่ด้วย

สแตนลีย์ขยับตัวอย่างอึดอัด ในความคิดคำนึงทบทวนเหตุการณ์ และเหมือนจะอ่านหรือเดาใจกันออก ฝ่ามือแข็งกระด้างอบอุ่นมั่นคงของพรานนำทางได้ควานมาพบเขาในความมืดนั้น แล้วบีบกระชับไว้มั่น พร้อมทั้งสั่นเขย่าเบา ๆ อย่างปลุกปลอบใจ หัวหน้าใหญ่ของซีไอเอ ของชุดปฏิบัติการพิเศษชุดนี้บีบและเขย่ามือตอบแทนความหมายว่า เข้าใจแล้วในทุกสิ่งทุกอย่าง

ฝนซาเม็ดขาดหายเมื่อเวลาฟ้าสางพอดี ตรงกับที่รพินทร์คาดการณ์ไว้ ทั้งหมดไม่มีใครคิดที่จะนอนต่อทั้งสิ้น ต่างออกมาจากโปงผ้าพลาสติกที่คลุมหัว และเริ่มปฏิบัติภารกิจในทันที น้ำฝนที่ขังรองไว้ มีปริมาณมากเสียกว่าภาชนะติดตัวของทุกคนจะบรรจุได้เสียอีก อยู่ในสภาพที่ใสสะอาดบริสุทธิ์กว่าแหล่งน้ำทุกแห่งที่จะค้นหาได้จากพื้นดินปัญหาของการที่จะต้องแสวงหาแหล่งน้ำสำหรับวันนี้ผ่านพ้นไปได้ พอลำแสงของตะวัน

ที่ค่อย ๆ โผล่พ้นทิวเขาลิบ ๆ ขึ้นมา ก็ปรากฏเป็นสายรุ้งขนาดใหญ่งามตาอยู่ทางด้านขอบฟ้ากว้างไกลอีกด้านหนึ่ง ทำให้เกิดทัศนียภาพที่สวยงามจับตายิ่งเมื่อพากันยืนสดอากาศบริสุทธิ์ยามเช้าอยู่บนยอดเนินที่พัก

พวกลูกหาบเริ่มก่อไฟหุงหาโดยอาศัยเชื้อเพลิงแบบเคมีของฝ่ายนายจ้าง อันมีคุณสมบัติจุดไฟได้ติดในทุกสภาวะความเปียกชื้น เนื้อเลียงผาย่างที่สุมไฟอยู่บนร้าน ถูกฝนที่กระหน่ำลงมาเปียกหมดจนแทบอาศัยเป็นอาหารไม่ได้เลย พวกนายจ้างตัดสินใจสั่งให้นำเอาเสบียงแบบเรชั่นออกมาแจกจ่ายกันเป็นมื้อสุดท้าย โดยแจกให้แก่พวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองทุกคนทั่วหน้าโดยไม่สนใจกับการทัดทานของรพินทร์ในข้อที่ขอให้สงวนไว้สำหรับกลุ่มนายจ้างเท่านั้น

“มันถึงเวลาแล้ว รพินทร์...”

สแตนลีย์กล่าวยิ้ม ๆ

“...ในข้อที่ว่า ต่อไปนี้ ถ้าเรามีกินก็มีกินด้วยกัน และถ้าอดก็อดด้วยกัน เรชั่นพวกนี้ พวกลูกหาบแบกกันหนักมาเป็นเวลานานแล้ว เราจะไม่สงวนไว้เฉพาะเราเท่านั้น ผมขอแจกจ่ายไปยังทุกคนในอัตราที่เสมอภาค ใครจะกินในมื้อนี้หรือมื้อไหนก็สุดแล้วแต่ถนัด มันจะได้หมดภาระไปเสียที ผมมาเกิดความคิดนี้ขึ้น เมื่อตอนฝนตกหนักใกล้รุ่งนี่เอง คือพวกเราทุกคนต้องเข้ามาอยู่ภายใต้ผ้าหลบฝนผืนเดียวกันทั้งหมด นั่งเบียดอาศัยไออุ่นซึ่งกันและกัน หล่อหลอมรวมเลือดเนื้อและชีวิตเข้ามาเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่มีการแบ่งฝ่ายผม ฝ่ายพรานนำทางหรือฝ่ายลูกหาบ การเดินทางครั้งนี้ภายใต้การนำของคุณ ทำ

ให้พวกผมรู้จักคุณค่าของชีวิตมนุษย์เราทุกรูป ทุกนาม และทุกสถานภาพขึ้นอย่างถ่องแท้ โดยเฉพาะทุกชีวิตที่ร่วมทางกันมานี่”

รพินทร์มองหน้า เขาไม่เห็นลับลมเล่ห์ลวงใด ๆ นอกจากความบริสุทธิ์ใจจริงของผู้พูด และความรักสนิทอย่างมิตรแท้

“ผมยินดี ที่คุณมองเห็นสัจธรรมแห่งชีวิตในข้อนี้ โดยที่ผมไม่ต้องอธิบายอะไรกับพวกคุณทั้งสิ้น เหตุการณ์มันชี้นำและสอนพวกคุณให้ทราบได้เอง ผมขอยืนยันได้อย่างเดียวว่าคนของผมเหล่านี้...”

เขาบุ้ยปากไปทางพรานพื้นเมืองและลูกหาบที่กำลังทำงานกันอยู่อย่างแข็งขัน

“...แม้จะต่ำศักดิ์ ด้อยฐานะ ผิดผิวพรรณ ไร้การศึกษาต่างไปจากพวกคุณทั้งหลายมาก แต่สิ่งที่สูงส่งของพวกเขาก็คือศีลและสัจจะ ตลอดจนดวงวิญญาณแห่งมนุษยธรรม ซึ่งก็ไม่แน่นักว่า คนที่เจริญแล้วด้วยวัตถุ จะมีได้เสมอเหมือนพวกเขาหรือไม่ คนเหล่านี้มีความเป็นมนุษยชาติเช่นเดียวกับพวกคุณและบัดนี้ ผมดีใจที่พวกคุณได้รู้จักเขาดีแล้วทุกคน”

“แน่นอน ผมรู้จักพวกเขาทุกคนได้ดีแล้ว ยอมรับว่า ได้ค่อย ๆ เรียนรู้และรู้จักเพิ่มขึ้นมาตามลำดับ นับวันเวลาที่ผ่านไป มันเป็นความรู้ใหม่ที่แปลกสำหรับพวกเรา ซึ่งถ้าไม่ได้มาพบเห็นด้วยตนเอง ก็จะไม่มีวันได้หยั่งรู้มาก่อนเลย”

“ด็อกเตอร์...นอกจากคุณแล้ว พวกคุณอีกสามคน ผมหมายถึงคี๊ธ อิสซาเบลและคริสติน่า จะได้เข้าใจในสิ่งเหล่านี้เหมือน ๆ กับคุณด้วยหรือเปล่า?”

แบบเรียน
WBSWS:OU
มหาลัยพร่า

“เราได้พูดถึงเรื่องนี้ก่อนแล้วเมื่อครู่นี้ ทุกคนมีความเห็นอย่างที่ผมพูดกับคุณนี่แหละ และในฐานะเป็นหัวหน้าคณะ เขาวานให้ผมเป็นตัวแทน นำความรู้สึกของพวกเราทกคนมาบอกแก่คุณ”

จอมพรานยกมือขึ้นแตะปีกหมวก เป็นการแสดงความคารวะ

“ถ้าเช่นนั้น ก็เป็นนิมิตหมายที่ดีมาก ระหว่างฝ่ายของคุณกับฝ่ายของผม ที่จะร่วมเป็นร่วมตายกันต่อไป โดยลดข้อขัดแย้งลงไปมากที่สด เอาละครับ ผมจะไม่ขัดศรัทธา ในการที่คุณจะแจกเรชั่นอันเป็นเสบียงจำนวนสุดท้ายเหล่านี้ให้แก่คนของผมทั่วหน้า มันหมายถึงว่าพวกคุณรู้จักคุณค่าแห่งน้ำใจของพวกเราแล้ว และพร้อมที่จะร่วมทุกสิ่งทุกอย่างกับเราอย่างเคียงบ่าเคียงไหล่จนถึงที่สุด...สำเร็จผล หรือมิฉะนั้นก็ตายด้วยกันทั้งหมด โดยมีพวกผมยอมเสียสละพลีชีพให้ก่อนไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

แล้วพรานใหญ่ก็หันไปร้องบอกบรรดาคนของเขา ไม่ว่าพรานพื้นเมืองและลูกหาบ ซึ่งอยู่ในภาวะลังเล ไม่ค่อยกล้ายอมรับเครื่องเรชั่น ที่คี๊ธ เบลและคริส งัดขึ้นมาส่งแจกจ่ายให้ โดยบอกให้พวกนั้นยอมรับไว้ ทั้งหมดจึงยอมปฏิบัติตามคำสั่งของเขา ทำให้สแตนลีย์ยิ้มออกมาได้อย่างปลอดโปร่งใจ พึมพำออกมา

“คุณทำให้ผมสบายใจขึ้นมาก เพื่อนยาก และมีกำลังใจที่จะปฏิบัติภาระหน้าที่ต่อไป ภายใต้การนำทางของคุณ พวกเราทั้งหมดตระหนักดีว่า เราได้เดินทางมาถึงจุดวิกฤติแล้ว ต่อ

ไปนี้ฝ่ายเราจะปฏิบัติตัวเช่นเดียวกับพวกคุณทุกอย่างเพื่อเอาชีวิตของพวกเราทุกคนให้รอดไปได้ เราจะประทังชีพด้วยอาหารที่จะหามาได้ในเส้นทางข้างหน้าไม่ว่าจะเป็นเนื้อสัตว์หรือพืชพันธุ์เท่าที่จะเป็นอาหารได้ และถ้าจำเป็นจริงๆ เราก็จะหันมาพึ่งอาหารเม็ดสำเร็จรูปที่มีเตรียมมาพร้อมด้วยแล้ว ซึ่งมันพอจะให้กำลังงาน และประคองชีพให้อยู่รอดไปได้ชั่วระยะ”

สุภาพบุรุษไพรแตะปีกหมวกส่งให้แก่หัวหน้านายจ้างของเขาอีกครั้ง แล้วเดินตรงไปยังกลุ่มของคี๊ธ เบล เชิดวุธ และคริส ซึ่งกำลังสาละวนตรวจสิ่งของสัมภาระว่ามีสิ่งใดเปียกน้ำมีอันตรายหรือไม่ และนำออกมาเช็ดให้แห้งสนิท โดยเฉพาะอุปกรณ์สำคัญบางชนิด พอเห็นเขาเดินเข้ามาใกล้ เบลก็กระโดดลุกขึ้นยืน พร้อมทั้งยิ้มแจ่มใสให้

“คุณไม่มีอะไรจะต้องกังวลต่ออาการของฉันแล้วไพรวัลย์ เช้าวันนี้ฉันรู้สึกว่าเกือบจะปกติดีเหมือนเดิมทุกอย่าง และเชื่อว่าจะไม่เป็นภาระให้แก่หมู่คณะอีก แผลติดสนิท ไม่มีอักเสบ อาการไข้ไม่มี และแข็งแรงดีที่สุด”

จอมพรานยิ้มให้ ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ดีมาก เบล พระเจ้าประทานพรมาให้แก่คุณแล้ว ผมก็เชื่อว่าคุณหายดีแล้วสำหรับเช้าวันนี้ มิฉะนั้นคงจะหยอกบุญคำด้วยเท้าไม่ได้หรอก ต้องขอขอบคุณคริสที่ให้การช่วยเหลือดูแลคุณอย่างดีที่สุด...”

แล้วเขาก็หันไปตบไหล่คี๊ธเบาๆ ในระหว่างที่หมอนั่น

กำลังเอาน้ำมันหล่อลื่นกันสนิม ฉีดพ่นกลไกของไรเฟิลประจำมืออยู่

"...เมื่อหัวค่ำที่ผ่านมา อาการของนายก็ไม่ค่อยจะดีนัก มีไข้เล็กน้อย หวังว่าเช้านี้คงจะปกติแล้ว หรือยังไง?"

นายคี๊ธเงยหน้าขึ้นแยกเขี้ยวยิ้ม

"นายเป็นกัปตันทีมที่วิเศษสุดว่ะ รพินทร์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกทีม เป็นต้องอยู่ในสายตารู้เห็นของนายตลอด และให้การดูแลอย่างดีเยี่ยม สำหรับฉัน นายไม่ต้องห่วง อาจปวดหัวตัวร้อนบ้างนิดหน่อย ได้พักผ่อนให้เต็มที่มันก็หายได้เอง คนเดินตามหลังนายรพินทร์จะมาทำอ่อนแออยู่ไม่ได้ เพราะโคตรโหดเลย ความจริงตัวนายก็เล็กนิดเดียว ไม่น่าเชื่อว่าจะมหาหินอย่างนี้ ผ่าวะ!"

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ เปลี่ยนสายตาไปที่เชิดวุธ นายทหารรุ่นน้องรีบรายงาน

"สำหรับผม ยังเหมือนเดิมครับพี่ ถึงไหนถึงกัน นรกหรือสวรรค์ที่ไหนไม่ยั่นเลย สำคัญตัวพี่เองอย่าเกิดอาการจับสั่นงาก ๆ ขึ้นเสียก่อนในระหว่างนาทีฉุกเฉิน หรือเกิดอาการเส้นเลือดตีบขึ้นมากะทันหันในเวลาใดเวลาหนึ่งก็แล้วกัน"

"ถ้าโชคของพวกคุณดี ผมก็จะไม่เกิดอาการเช่นนั้นขึ้นบ่อยนักหรอก และถึงแม้ผมจะเกิดพิการขึ้นชั่วขณะ หรือต่อให้ตายไปเลย คนของผมก็ยังมีอยู่อีกถึง 4 คน พอจะเป็นหลักประกันในการเดินทางกลับของพวกคุณได้อย่างสบาย ขอให้เชื่อมั่นในพวกเขาเถอะ"

แล้วเขาก็แยกตัวไปทรุดตัวลงนั่งเอาใบมีดโกนพยา- ยามจะกรีดตัดขากางเกงอีกข้างหนึ่งที่ยังเหลืออยู่ให้หดสั้นลงเหลือเท่ากับข้างที่คริสติน่าตัดออกไปให้ ขณะที่เกิดอุปัทวเหตุเมื่อบ่ายวานนี้ เพื่อให้มันสั้นเสมอกัน กลายเป็นกางเกงขาสั้นไป คริสมองเห็นเข้าก็ปราดเข้ามาทันที ถามโดยเร็ว

"นั่นคุณจะทำอะไร...จนป่านนี้ก็ยังไม่เปลี่ยนกางเกงตัวใหม่อีกหรือ?"

"ผมบอกแล้วว่าผมไม่มีเสื้อผ้าติดตัวมามากนัก คุณตัดขามันไปข้างหนึ่ง ผมก็ใส่เป็นกางเกงขาด้วนมาจนถึงเช้าวันนี้นี่ก็อยากจะตัดออกอีกข้างหนึ่ง มันจะได้ใช้เป็นกางเกงขาสั้นดีกว่าจะทิ้งเสียเลยทั้งตัว"

"ทุเรศจริง เอามานี่ฉันจะตัดให้คุณเอง"

คริสบอกเบา ๆ แล้วแย่งมีดโกนไปจากเขา

หล่อนบรรจงกรีดตัดขากางเกงข้างที่ยังเหลือยาวอยู่ของเขา โดยกะขนาดให้เสมอกันกับข้างที่ตัดสั้นไปก่อนแล้วเมื่อวานซึ่งก็เป็นริ้วรุ่งริ่งอยู่ พอกรีดรอบจนขาดออกก็พับชายทำเป็นตะเข็บ ใช้เข็มเย็บผ้ากับด้ายสอยเข็มให้มันดูเรียบร้อยขึ้น ระหว่างที่หล่อนเย็บลวก ๆ แต่ฝีมือคล่องแคล่วว่องไวนั้น รพินทร์นั่งเอาหลังพิงก้อนหิน วางขาข้างนั้นในลักษณะที่ให้หล่อนสามารถเย็บได้อย่างถนัด

"ผมนึกว่าคุณจะชำนาญในการเย็บบาดแผลอย่างเดียว เย็บผ้าก็เป็นเหมือนกันหรือ?"

เขาถาม ตามองจับอยู่ที่มืออันฉับไวของคริส

"เย็บชายตะเข็บผ้า มันง่ายกว่าเย็บแผลมากนะ แล้ว

ความจริงฉันก็เป็นผู้หญิงแท้ๆ คนหนึ่งเหมือนกัน กะอีแค่เพียงงานพื้นๆ ของลูกผู้หญิงแค่นี้ ถ้าทำไม่ได้หรือไม่เป็น มันก็เกินไปหน่อย อย่าดหมิ่น อาหารฉันก็ทำเป็นด้วยนะ หน้าที่ของแม่บ้านฉันก็พอจะรู้ ที่ไม่ได้ทำให้เสียแต่แรก ก็ไม่คิดว่าคุณจะทนใส่ไอ้กางเกงชำรุดทุเรศตัวนี้อยู่อีก นึกว่าคงจะโยนทิ้งมันไปแล้ว เพิ่งจะมาสังเกตเห็นเอาเดี๋ยวนี้เองว่ายังทนใส่มาจนถึงเช้าวันนี้ อยากจะรู้นักว่า ถ้าแฟนของคุณมาเห็นคุณสวมกางเกงขาถูกตัดไปข้างหนึ่ง ปล่อยอีกข้างหนึ่งอยู่แบบนี้ เธอจะว่ายังไงนี่ คงจะนึกตำหนิฉันเป็นอย่างยิ่งที่ไม่ได้ช่วยจัดการอะไรให้คุณเลย”

หล่อนพูดแผ่วเบา รวดเร็ว อาการเหมือนบ่น แล้วก้มลงมาชิดเข่าเขา ใช้ฟันกัดเส้นด้ายขาดออก เมื่อขมวดปมเย็บเสร็จเรียบร้อย จังหวะนั้นตาต่อตาสบกันแวบหนึ่ง

“แฟนผมจะไม่มีโอกาสได้เห็นผมอีกแล้วไม่ว่าในลักษณะไหน อย่างไร แม้แต่ผมกำลังจะสิ้นใจก็ตามที...คุณเป็นคนมีความกรุณามาก คริส และเดี๋ยวนี้ผมก็ไม่อยากจะเชื่อในประวัติความเป็นมาของคุณที่ได้รับฟังจากเบลหรือปากคุณเองเลยในด้านความร้ายกาจต่างๆ ของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่มีนามว่า ไลล่า อาร์มิเตจ สายลับลูกครึ่ง เตอร์กีสช์-อเมริกันหญิง ผู้มีอารมณ์วิปริตแบบแซดิสซั่ม เคยเป็นฆาตกรเลือดเย็น เคยถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ศัลยแพทย์”

“คุณอย่าพยายามค้นหาหรือวิเคราะห์อะไรฉันเลย รู้แต่เพียงว่าฉันไม่ใช่คนดีอะไรนัก อย่างที่คุณเข้าใจแต่แรกนั้นน่าจะถูกต้องที่สุดแล้ว บนเส้นทางมรณะสายนี้ ขอให้ฉันได้ทำตัวให้

ดีที่สุดในสายตาของคุณ ก็เป็นความสุขใจของฉันแล้ว...ฉันจะพยายามเป็นเพื่อน หรือน้องสาวที่ดีของคุณตลอดไป ตราบเท่าที่เรายังมีชีวิตอยู่”

ทั้งสองพูดกันอย่างรวดเร็ว ด้วยน้ำเสียงกระซิบได้ยินกันเพียงลำพัง ชนิดที่อีกสามคนที่อยู่ห่างออกไปเล็กน้อย และกำลังพูดคุยกันอยู่ในขณะนี้ไม่อาจจับกระแสความได้

“สิ่งที่ผมมอบให้แก่คุณเมื่อคืนนี้ ยังอยู่ดีหรือเปล่า?”

คริส เอามือแตะคลำที่หน้าอก

“ยังอยู่ และจะอยู่ติดตัวฉันตลอดไป รวมทั้งคำพูดสั่งสอนตักเตือนของคุณด้วย”

“ดีมาก!”

“ขอถามนิดเดียวเท่านั้น ได้ไหม?”

“ตกลง”

“เมื่อคืน ทำไมเชิดวุธถึงมานอนอยู่ใกล้ๆ ฉันแทนที่ของคุณ?”

หล่อนจ้องตาเขาแน่วนิ่ง อย่างเจตนาเค้นคำตอบ

รพินทร์ประสานตาสีฟ้างามคู่นั้นด้วยสีหน้าอันเรียบสนิทของเขา

“ผมลุกขึ้นมาตรวจยามขณะที่คุณหลับ ตอนนั้นวุธตื่นขึ้นมา เพราะดำนิเข้าถูกรบกวนด้วยพวกมด มันรุมกัดเข้า ผมก็เลยให้เขาย้ายมานอนแทนที่ผม เพราะผมลุกขึ้นแล้วในตอนนั้นต้องดูแลบริเวณโดยไม่คิดที่จะนอนอีก ไม่ได้มีเจตนาอะไรทั้งสิ้นเขารบกวนอะไรคุณหรือ”

"เปล่า! เขานอนใกล้ชิดฉันแทนที่คุณก็จริง แต่ทำตัวเรียบร้อยดีมาก ตอนที่เขาหลับไปฉันยังห่มผ้าให้เขาเลย ขอถามคุณแค่นี้แหละ เพราะไม่เข้าใจเจตนาของคุณ...เอาละ เราหยุดพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว เบลกำลังเข้ามานั่น เช้าวันนี้แม่จอมยุ่งเจ้าแม่ยั่วไพรแข็งแรงสดชื่นดีแล้ว ฉันเป็นห่วงคุณว่าอาจจะเดือดร้อนยุ่งยาก...ตบะแตกเข้าอีก ไม่เวลาใดเวลาหนึ่ง!"

เพียงแค่สิ้นประโยคของคริสเท่านั้น เบลผู้ตกเป็นภาระของหมู่คณะทั้งหมด ในฐานะผู้พิการไปถึง 3 วันเต็ม ๆ ก็เดินด้วยอาการปราดเปรียวแคล่วคล่องเข้ามาหยุดยืนยิ้มค้ำอยู่ยังบุคคลทั้งสอง อากัปกิริยาของหล่อนเห็นชัดว่าเกือบจะปกติเหมือนเดิมโดยไม่ต้องฝืน และมีอารมณ์ที่ระรื่นอันเป็นบุคลิกประจำ

"ดูแปลกไปนี่ วันนี้คุณสวมกางเกงขาสั้นรึ?"

แม่ผมแดงร้องทัก เมื่อมองเห็นกางเกงของรพินทร์ถูกตัดขึ้นไปสั้นเหนือเข่า ซึ่งทำให้ดูแปลกตาไป

"กางเกงตัวเก่าผม เมื่อวานนี้ดูมันแปลกกว่านี้เสียอีก เพราะขาขาดไปครึ่งหนึ่ง มาเช้านี้ คริสได้ตัดออกไปอีกข้างให้มันเสมอกัน คุณอาจเจ็บป่วยเสียจนไม่ได้สังเกตก็ได้ แต่ผมก็ไม่ได้ตั้งใจจะนุ่งมันในวันนี้หรอก เพราะสกปรกเต็มที เพียงแต่ให้คริสช่วยตัดให้ขามันเสมอกัน เผื่อไว้สวมในเวลาจำเป็นแทนที่จะทิ้งไปเสียเปล่า ๆ"

เขาบอกเบา ๆ และมองดูเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของเบล

ซึ่งขะมุกขะมอมพอ ๆ กับเขาในขณะนี้ อันเกิดมาจากการหมักหมมตลอดทั้งวันแห่งการผจญภัยหนักเมื่อวาน และไม่ได้มีการผลัดเปลี่ยนเลย เสื้อกางเกงของหล่อนชุดนั้นก็ขาดเป็นริ้วรอยอยู่ทั่วไปเช่นกัน เกิดจากแง่หิน และกิ่งไม้เกี่ยว ขณะนี้หล่อนปล่อยชายเสื้อรุ่ยร่าย ๆ และแกะดุมออกหลายเม็ด โดยถอดเสื้อแจ็กเกตออกพาดไหล่ สอดมือเข้าไปเกาแบบคันคะเยอ อยู่บริเวณใต้ถันข้างที่เป็นบาดแผลและมีรอยเย็บไว้ โดยไม่สนใจกับสายตาของผู้ใดทั้งสิ้นซึ่งทุกคนก็เห็นเป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้ว สำหรับแม่อเมริกันสาวผมแดง ชะรอยจะเป็นเพราะหล่อนเข้ามายืนตระหง่านจังก้าอยู่ใกล้ศีรษะของเขาเกินไปก็ได้ รพินทร์ก็เลยต้องลุกขึ้นยืน เพราะ วี. มหึมากลางลำตัวของแม่เจ้าประคุณ ลอยอยู่ในระดับใบหน้าของเขา ห่างเพียงแค่ศอกเดียวเท่านั้น

"เมื่อวานฉันมาถึงที่นี่เกือบจะในลักษณะโคม่า แทบจำอะไรไม่ได้เลย..."

หล่อนว่า เอามือตบปากตัวเอง ขณะที่หาวไปพลาง แล้วกวาดสายตาไปรอบ ๆ บริเวณอันเป็นที่พัก ซึ่งเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝน

"...เพิ่งจะมาสังเกตเห็นที่พักนอนตลอดคืนของเราเด่นชัดในเช้านี่เอง ภูมิประเทศมันสวยมากนะ โดยเฉพาะสายรุ้งที่พาดอยู่กลางท้องฟ้าโน่น ว่าแต่นี่แน่ะ คุณสุภาพบุรุษไพรวัลย์ตลอดคืนที่ผ่านมาแล้ว คุณพอจะบอกให้ฉันหรือพวกเราแน่ใจได้หรือยังว่า เราพ้นจากรัศมีการติดตามรังควานของไอ้พวกผีดิบมันตรัยแล้ว?"

"เราพ้นจากอาถรรพณ์ของนิทรานครแน่นอนแล้วเบล ผมเชื่อมั่นเช่นนั้น"

"อะไรที่ทำให้คุณเชื่อถึงขนาดนั้น มันหมายถึงว่า ตลอดบ่ายวันวานนี้ที่พวกเราพยายามค้นหาแหล่งสุสานโบราณ และระเบิดปิดทางเข้าออกได้หมดเท่าที่จะค้นหาพบ ทำให้มันไม่อาจยกโขยงพลพรรคออกมาได้งั้นหรือ"

"นั่นเป็นเพียงสิ่งที่เราคิดว่าได้ทำดีที่สุดแล้ว ดีกว่าจะไม่ได้ทำอะไรลงไปเสียเลย แต่ผมรู้สึกว่ามันก็ไม่น่าจะช่วยอะไรได้มากเกี่ยวกับเรื่องที่เราระเบิดปิดปากทางเข้าออก เพราะสุสานผีดิบเหล่านั้นน่าจะยังมีอยู่อีกมาก โดยเรายังค้นไม่พบตลอดจนซากของพวกมันที่เคลื่อนย้ายออกนอกสุสานไปแอบซ่อนอยู่ที่อื่น ๆ ที่น่าจะมีอยู่ทั่ว ๆ ไป แต่มีอะไรบางสิ่งบางอย่างกระทบเข้ามาในความรู้สึกของผมว่า นับตั้งแต่เราปิดสุสานของกษัตริย์ตรงเทวาลัยหินรูปสิงโตหมอบลงได้ สิ่งลี้ลับอาถรรพณ์ทั้งหลายก็น่าจะพลอยสิ้นสุดลงด้วย ถ้ามันยังเหลืออยู่ เมื่อคืนที่ผ่านมามันจะต้องส่งฤทธิ์เดชมาราวีเราอีกอย่างแน่นอน แต่นี่ก็เห็นสงบราบคาบดีที่สุด อย่าไปคำนึงถึงมันอีกเลย เราพ้นรัศมีมนต์มืดของมันแล้ว"

รพินทร์พูดต่ำ ๆ อาการของเขาอยู่ในลักษณะใคร่ครวญและตนเองก็ไม่อาจขบปัญหาในเรื่องนี้ และไม่อาจอธิบายออกมาได้ชัดเจนเช่นกันว่าเหตุใดเขาจึงเชื่อเช่นนั้น เพราะตั้งแต่เผชิญกับปัญหานี้มาโดยตลอด เขาก็ยังไม่อาจเห็นกับตาว่า เจ้าซากนักรบโบราณที่วิญญาณของมันตรัยเข้าไปอาศัยสิงสู่นั้น จะได้ถูกทำลายไปตั้งแต่เมื่อใด มันปลาสนาการไปอย่างปราศจาก

วี่แววให้ค้นพบได้อีก หรือบางทีอาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า ในการประจัญบานกันอย่างขนาดหนักด้วยระเบิดเพลิง เมื่อสองคืนก่อนที่ผ่านมา ซากที่มันตรัยเข้ามาอาศัยสิงสู่ใหม่ในร่างกายของนักรบตนนั้น อาจเจอะเข้ากับระเบิดเพลิงเผาไหม้ กลายเป็นเถ้าไปแล้วก็ได้ ระหว่างเกิดการปะทะชุลมุนกันอยู่ยังป่าทึบใต้โคนไทรใหญ่ หรือมิฉะนั้นมันก็อาจหนีเข้าไปหลบอยู่ในสุสานแห่งใดแห่งหนึ่ง อันเป็นตำแหน่งที่พวกเขาใช้ระเบิดปิดปากทางเมื่อตอนบ่ายวันวาน ทำให้ซากนั้นไม่สามารถโผล่ออกมาได้อีกแล้วก็เป็นได้

คริสเอียงคอมองดูอาการเขา แล้วว่า

“สาบานว่าเมื่อคืนนี้ฉันได้ยินเสียงอะไรที่มันประหลาดๆ น่ากลัวมาก แม้จะไม่ถึงกับเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงอะไรขึ้นก็ตาม เชิดวุธ คี๊ธ และอาจารย์ ก็บอกว่าทุกคนฝันเห็นสิ่งน่าขนพองสยองเกล้า มันแห่กันมาล้อมที่พักของเราเต็มไปหมด สอบทานกันแล้ว ลักษณะความฝันเหมือนกันทุกคน”

“เชื่อผมเถอะ ไม่มีอะไร ทุกคนมีประสาทหลอนค้างมาตั้งแต่เราปะทะกับกองทัพไอ้ผีดิบพวกนั้น ซึ่งมันประทับอยู่ในสมองมาโดยตลอด รวมทั้งจิตที่คอยคิดระแวงว่ามันจะยกขบวนกันมาอีก เมื่อคืนนี้ผมขอยืนยันว่าเราพักกันอย่างสงบที่สุด ไม่มีอะไรมารบกวนเลย แต่ผมไม่รับรองว่าจะพบกับสิ่งอื่นๆ อีกหรือไม่ ซึ่งเราจะต้องแก้ไข พยายามเอาชีวิตให้รอดพ้นไปตามลำดับ สุดแต่ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นแต่ละครั้ง ถ้าร่างกายแข็งแรง จิตใจมั่นคง เราจะผ่านพ้นมันไปได้เสมอ ขอย้ำเตือนว่า ทุกคนโปรดระวังสุขภาพของตนเองไว้ให้ดีที่สุด”

ขณะนั้น สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธ ก็พากันเดินเข้า มาร่วมกลุ่มกันทั้งสาม หัวหน้าคณะฝ่ายอเมริกันเอ่ยขึ้นอย่างยินดีว่า

"เมื่อครู่นี้ บุญคำเข้ามาบอกกับผมว่า ฝนตกเมื่อใกล้รุ่งนี่ ทำให้มีน้ำขังอยู่ตามแอ่งหินที่ลุ่มอยู่หลายแห่ง กลายเป็นบ่อน้ำทั่วไปใต้เนินลูกนี้ คุณคิดว่าพวกเราพอจะใช้เป็นน้ำอาบได้บ้างไหม เพราะพวกเราหมักหมมกันเต็มทีแล้ว"

คำพูดของสแตนลีย์ ทำให้สองสาวดวงตาเป็นประกายขึ้นด้วยความดีใจ

"ครับ! ผมก็ตั้งใจว่าจะบอกให้ทราบเหมือนกัน แต่เห็นว่าตอนนี้มันยังเช้าอยู่มากและอากาศก็ยังเย็นจัด รอให้เห็นแสงแดดสายกว่านี้อีกสักนิด ใครจะอาบน้ำชำระร่างกายอย่างไรก็เชิญตามสบาย ดีเหมือนกัน จะได้มีแรงสำหรับการบุกหนักวันนี้ต่อไป แต่ขอเตือนให้ทราบล่วงหน้าว่า ระยะทางข้างหน้าต่อไปนี้ อย่าหวังอะไรมากนักเกี่ยวกับการอาบน้ำ แม้แต่น้ำกินก็ยังหวังไม่ได้ สภาพของเราบางขณะก็อาจต้องเหมือนการดำรงชีพของสัตว์ป่า เฉพาะเส้นทางที่ผ่านกันมาแล้วนั้น แทบทุกครั้งของการวางแค้มป์ ผมมักจะหาแหล่งน้ำให้พวกคุณได้เสมอ นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเอาแน่อะไรไม่ได้ มันเข้าสู่เส้นทางวิกฤติแล้ว พบอาหารเรากิน พบน้ำที่จะดื่มได้เราดื่ม ถ้ามันมากพอที่จะอาบได้เราก็อาบ แต่ถ้าไม่มีอะไรเลย เราต้องอดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ประคองชีวิตให้รอดอย่างเดียว พร้อมทั้งคืบหน้า"

"ขอบคุณที่ให้ความจริงอย่างตรงไปตรงมา"

คริสพูดเบา ๆ แววอึดอัดกังวลฉายผ่านไปในแววตาแวบหนึ่ง แล้วก็กลายเป็นความไม่ประหวั่นพรั่นพรึงเหมือนเดิม ส่วนเบลยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าบ่นเบา ๆ

"อย่างอื่น ๆ ก็พอทนได้อยู่หรอก แต่การที่ร่างกายไม่ได้พบน้ำเลยภายหลังจากหมักหมมมาทั้งวันด้วยการเดินทางหนักนี่ มันคงจะทรมานดีพิลึก..."

แล้วหล่อนก็ถามมาทางเขาอย่างไม่มีความหมายอะไรจริงจังนักว่า

"...พวกคุณทนไม่อาบน้ำได้นานเท่าไหร่?"

รพินทร์ยิ้มกร้าน ๆ เสียงของเขาต่ำ

"เมื่ออยู่ในป่า คุณต้องเป็นคนป่า มิฉะนั้นคุณเอาชีวิตไม่รอด เบล...พวกผมไม่สนใจเรื่องอาบน้ำหรอก ขอให้มีแค่กลั้วคอกันตายก็พอแล้ว บางทีเราไม่ได้พบกับน้ำอาบเลยเป็นอาทิตย์ เราก็อยู่ได้ ฝึกอย่างอื่นมาได้แล้วในการเดินทางครั้งนี้ คุณต้องฝึกกับการไม่คำนึงถึงน้ำอาบด้วย ต่อไปคุณจะชินไปเอง สาเหตุหนึ่งที่ผมไม่อยากจะให้ผู้หญิงต้องมาเดินป่าอยู่กับผม ก็คือเรื่องน้ำอาบนี่แหละ ถ้าคุณมาเที่ยวป่าธรรมดา แน่นอนว่ามัคคุเทศก์นำทางจะต้องแสวงหาแหล่งน้ำอาบให้คุณได้เป็นระยะ แต่การที่คุณบุกมาเพื่อทำงานในครั้งนี้ คุณจะหวังให้มีน้ำอาบไปทุกระยะย่อมไม่ได้เด็ดขาด ถ้าไม่เข้าใจมาก่อนก็โปรดเข้าใจเสียเดี๋ยวนี้"

"ใช่! เขาพูดถูกแล้ว!"

คี๊ธร้องออกมาเสียงหนัก ๆ อย่างคนที่เริ่มจะรู้แจ้งเห็นจริงในสภาวะที่เผชิญกันอยู่ขณะนี้

“ตั้งแต่วันแรกของการออกเดินทางมา จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ข้าเพิ่งเห็นเอ็งพูดอย่างคนฉลาดเอาเดี๋ยวนี้เองว่ะ”

เชิดวธบอกมาหน้าตาเฉย คี๊ธจ๊ปากดังลั่นอย่างหัวเสียอุบอิบสบถด่าอะไรพึมพำอยู่ในลำคอ

“ขอถามอะไรโง่ๆ หน่อยนะ...”

คริสเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเบาเรียบปราศจากท่าทีอันเป็นการตั้งแง่ตีรวนใดๆ ทั้งสิ้น

“...สมัยที่คุณนำคณะนายจ้างเดินทางติดตามคนหายในครั้งก่อน คุณได้นำพวกนั้นไปทุกข์ทรมานถึงขนาดที่เราผ่านมาแล้วนี่ไหม”

จอมพรานมองประสานตาตรง และถ้อยวาจาของเขาก็ไม่มีแววของการแดกดันประชดประชันใดๆ เช่นกัน

“เท่าที่พวกคุณผ่านกันมาแล้ว ขอเรียนตามตรงว่ายังไม่ได้หนึ่งในสิบของความกรากกรำทุกขเวทนา เท่ากับที่คณะนายจ้างเก่าของผมพบมาแล้ว นี่คือความสัตย์จริง”

“คุณหญิงของคุณ เธอเคยไม่อาบน้ำนานกี่วัน?”

หล่อนถามอย่างเกรงใจต่อมา

รพินทร์หยิบก้นบุหรี่ที่ดับครึ่งตัวทัดหูไว้ ลงมาคาบแล้วจุดอัดควันลึก

“สี่หรือห้าวันเต็มๆ ที่เธอไม่ได้พบกับน้ำอาบเลยก็ยังเคยเหตุการณ์สภาพแวดล้อมมันบังคับ”

“แล้วเธอบ่นอุทธรณ์อะไรบ้างไหม?”

"ก็บ่นเสียจนบ่นไม่ออก จนกระทั่งเลิกบ่น กลายเป็นความเคยชินไปในที่สุด พวกคุณ โดยเฉพาะคุณสุภาพสตรีทั้งสองคนต้องพยายามทำให้ได้เหมือนเธอ ผมบอกตามตรงว่าเห็นใจมากในเรื่องนี้ แต่ก็ไม่รู้จะช่วยได้ยังไง การเดินเพื่อแสวงหาเหล่านั้น มันเป็นหน้าที่โดยตรง และหน้าที่จำเป็นของทางฝ่ายผมอยู่แล้ว แต่ถ้าหาไม่พบก็ไม่รู้จะทำยังไง เพราะฉะนั้นเมื่อพบแหล่งน้ำพออาบได้และไม่เป็นอันตราย เชิญอาบเผื่อไว้สำหรับวันที่จะต้องไม่ได้อาบด้วย"

"ปัญหาที่ไม่น่าจะเป็นปัญหา...ผู้หญิงก็อย่างนี้แหละ บางลักษณะเขาทนอะไรไม่ได้อย่างผู้ชายพวกเรา"

สแตนลีย์กล่าวขึ้น พร้อมกับโคลงศีรษะไปมา หันไปตบไหล่สองสาวอันเป็นคณะผู้ร่วมตายที่มาด้วยอย่างพลอยรู้สึกสงสารเห็นใจ มันเป็นความจริงในข้อที่ว่า ผู้หญิงสาวสวยที่มาจากแดนศิวิไลซ์แล้วนั้น ทุกคนไม่อาจทนต่อความหมักหมมและไม่สะอาดของร่างกายตนเองได้ติดต่อกันในระยะเวลายาวนาน พวกหล่อนย่อมเกรงไปสารพัดความเหนอะหนะขยะแขยงตัวเอง ...กลิ่นไอตัวที่สกปรก...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงสร้างสรีระของร่างกายอันสลับซับซ้อนของเพศหญิง ที่มีมากกว่าเพศชายหลายเท่า

"แล้วเช้าวันนี้ ก่อนการออกเดินทาง คุณอนุญาตให้เราอาบน้ำได้ใช่ไหม...คุณคงไม่รีบสั่งให้ออกเดินทางเร็วเกินไป?"

เบลถามมาเสียงอ่อย ๆ

รพินทร์ยิ้มให้อย่างปรานี

"ตามสบายครับ ผมบอกแล้วว่า วันนี้เราจะไม่เร่งด่วน

อะไรเกินไปนัก มีแอ่งน้ำขังอยู่มากมายรอบบริเวณตีนเชิงข้างล่างนี่ บางแห่งมีลักษณะเหมือนอ่างอาบน้ำ ที่จะนอนแช่ตัวได้ด้วย แต่อย่าลืมอาบเผื่อไว้ด้วยก็แล้วกัน เผื่อว่า เย็นนี้ พรุ่งนี้หรือวันต่อไป เรายังไม่อาจหาแหล่งน้ำอาบได้พบ เช้าตรู่ของวันนี้ สวรรค์ประทานน้ำมาให้แก่คุณสุภาพสตรีทั้งสองแล้ว”

“ขอบคุณ ในความกรุณา”

สองสาวเอ่ยขึ้นพร้อมกันโดยไม่ได้นัดกันไว้ แล้วพากันเดินผละแยกตรงไปยังกองสัมภาระ เพื่อค้นหาสิ่งของจำเป็นปล่อยให้ชายทั้งสี่ยืนสนทนากันอยู่ที่นั่น

มันเป็นเช้าของวันแรกที่นายคี๊ธไม่ได้หันไปสนใจกับวิทยุรับส่งติดต่อเครื่องใหญ่ของพวกตนเลย แม้ว่ารพินทร์จะเตือนให้ไปทดลองดู นายนั่นก็สั่นหัว

“มันตายห่าไปแล้ว ไอ้วิทยุเวรเครื่องนั้น ไม่ต้องไปยุ่งอะไรกับมันอีกให้เสียเวลาหรอก ฉันอยากจะกระทืบมันทิ้งเสียรู้แล้วรู้รอด ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับนายก็แล้วกัน ไม่ว่าจะนำทางไปทางไหน นรกขุมใด พวกฉันก็จะตามนายไปทุกแห่งนั่นแหละ”

“แน่ใจหรือว่าจะไม่มีชิ้นส่วนใดส่วนหนึ่งของมันชำรุด ซึ่งถ้าแก้ไขก็อาจใช้งานขึ้นมาได้ บางทีนายอาจมองผ่านไปเสีย”

รพินทร์ซ่อนยิ้ม ถามด้วยเสียงปกติของเขา

“นรก! ฉันรับรองกับนายได้เลยว่า มันไม่มีอะไรเสียสักนิดเดียว ตรวจมาตั้งหลายครั้งแล้ว มันเสือกไม่ดังเอง แต่ที

เครื่องมือถือดันรับส่งได้ปกติ ยังกะมีอะไรมาอุดมันไว้งั้นแหละ... ว่าแต่วันนี้ นายจะบ่ายหน้าไปทางไหน?”

จอมพรานชี้ขึ้นไปยังปลายรุ้งกินน้ำ

“โน่น! สุดสายรุ้งที่มองเห็นอยู่โน่น ฉันจะพาพวกนายไปให้ถึงทีเดียวแหละ ไม่ต้องห่วง”

“แดมน์มิท! ถ้าฉันรู้ล่วงหน้าแบบนี้ ฉันไม่มาหรอกวะ ไปหาข่าวในลิเบียยังดีเสียกว่า โอกาสรอดมีกว่ามาก”

รพินทร์ตบหลังอันหนาปึกของคี๊ธเบา ๆ

“ใจเย็น ๆ ตั้งสติให้ดี นายมันก็ชายชาติทหาร ถ้าไม่กลัวเสียอย่างเดียว อะไรต่ออะไรมันก็เรื่องเล็กไปหมด”

“สำคัญอย่าหักหลังกันก็แล้วกัน”

“หักหลัง? เพื่ออะไรกัน ความจริงฝ่ายฉันน่าจะพูดอย่างนี้กับพวกนายเสียมากกว่า”

คี๊ธยักไหล่ แล้วหุบปากนิ่งเงียบไป

ฟ้าหลังฝนยามเช้าเริ่มกระจ่างใสขึ้นเป็นลำดับ ที่สุด ลำแสงตะวันก็สาดสว่างฝ่ากลุ่มเมฆลงมาละลายสายรุ้งอันงดงามที่ทาบเกือบจะเป็นรูปครึ่งวงกลมกลางแผ่นฟ้าให้จางหายไป อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้น ทัศนวิสัยรอบด้านสามารถมองเห็นไปได้กว้างไกล ด้านหนึ่งเป็นท้องทุ่งที่ราบสูง สลับไปด้วยเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่เดินผ่านกันมาแล้วเมื่อเย็นวาน ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นป่าทะมึนทึบ แลเห็นดำมืดอยู่เบื้องหน้าถัดจากพุ่มพงกอไม้อันเป็นดงว่านผีปอบที่มองเห็นอยู่ไม่ห่างนัก กลุ่มนายจ้างของ

เขาและเชิดวุธขอตัวไปเพื่อหาแหล่งอันเป็นแอ่งน้ำ เพื่อชำระสะสางร่างกาย ซึ่งมีอยู่อุดมสมบูรณ์ทั่วๆ ไป จากน้ำฝนเมื่อใกล้รุ่งที่ไหลลงไปขังอยู่ตามแอ่งหินรอบๆ เนินที่พัก

รพินทร์ยืนส่องกล้องไปยังป่าดงดิบเบื้องหน้าอย่างพินิจใคร่ครวญอยู่คนเดียว พยายามทบทวนเรียกร้องความทรงจำในอดีตที่ผ่านมาไม่นานนัก สมัยที่พาคณะของคุณชายเชษฐาเดินทางทั้งในเที่ยวขาไปและขากลับ เพื่อเปรียบเทียบกับลักษณะที่ราบสูงมาจรดแนวป่าดิบที่เห็นอยู่ลิบๆ นั้น

ไม่มีส่วนใด ที่เขาจะผ่านพบเห็นมาก่อนเลย ณ ตำแหน่งที่ยืนพิจารณาอยู่ในขณะนี้...

หลังจากปล่อยเวลาให้แก่การเตรียมตัวของฝ่ายนายจ้างและพวกลูกหาบทุกคนประมาณ 2 ชั่วโมงเต็มๆ ทั้งคณะก็อยู่ในสภาพที่จะออกเดินทางต่อไปได้

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง อาบน้ำชำระร่างกาย และผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เรียบร้อยแล้ว โดยเฉพาะอิสซาเบลและคริสติน่า ดูจะสดชื่นแจ่มใสขึ้นอีกครั้ง ระหว่างที่รพินทร์กำลังกำหนดเส้นเดินทางในช่วงแรกลงในแผนที่ของเขา โดยเปรียบเทียบกับเข็มทิศ เบลผู้เช้าวันนี้แต่งกายชุดใหม่รัดกุมสวยสดเป็นพิเศษ ก็เดินตรงมาที่เขา พร้อมกับยื่นบุหรี่อเมริกันที่ยังไม่ได้แกะซองมาให้เขาสองซอง เขาเงยหน้าขึ้นจากแผนที่ เลิกคิ้วเหมือนจะถาม หล่อนก็พยักหน้าบอกมายิ้มๆ

“คริสบอกฉันว่า บุหรี่ของคุณหมดไปนานแล้ว เอาไปซิ”

"ขอบคุณ แต่คุณเก็บไว้เองไม่ดีหรือ ผมสูบบุหรี่พื้นเมืองของพรานป่าได้"

"รับไปเถอะ ถ้าคุณไม่รังเกียจ ของฉันยังเหลืออยู่อีกหลายซอง มันเป็นเพียงการสนองตอบบุญคุณเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่าที่ฉันจะทำได้ในยามนี้เท่านั้น"

จอมพรานยิ้มให้นิดหนึ่ง ไม่อยากจะให้เสียน้ำใจ จึงรับบุหรี่ทั้งสองซองนั้นไว้ซองหนึ่งบรรจุลงไปในซองเก็บบุหรี่พลาสติกชนิดกันน้ำและเหงื่อ ใส่กระเป๋าเสื้อไว้ อีกซองหนึ่งโยนลงไปในเป้หลังของเขาที่ถอดวางอยู่ใกล้ ๆ แล้วพับแผนที่ซึ่งกางอยู่เก็บช้า ๆ ในระหว่างที่หล่อนทำท่าเหมือนจะชะโงกเข้ามาดู กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆจากกายของแม่ผมแดงโชยมาสัมผัสฆานประสาทของเขา และเมื่อจ้องไปที่ใบหน้านั้น ก็แทบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ เมื่อเห็นแม่ผมแดงมีริมฝีปากที่แต่งแต้มไว้ด้วยลิปสติก และผิวหน้าก็มีการเมคอัพไว้อย่างสวยสด ผิดไปกว่าทุกครั้ง

หล่อนยิ้มกว้างออกไปอีก เมื่อเห็นเขามองจับนิ่งมาด้วยอาการเหมือนจะพิเคราะห์ ภายหลังอึดใจใหญ่ที่รพินทร์ไม่ได้กล่าวขึ้นเช่นไร หล่อนก็ว่า

"ฉันนึกว่าคุณจะหัวเสีย เอ็ดตะโรด่าว่าอะไรฉันเสียอีก แต่กลับเห็นคุณยืนดูเฉย ๆ"

"หัวเสีย? เรื่องอะไร?"

"ก็เรื่องที่เห็นฉันแต่งหน้าทาปากเสียยังกะจะไปเที่ยวปิกนิกยังไงล่ะ"

"นี่คุณพูดเองนะ ผมไม่ได้พูด"

"ก็นั่นน่ะซิ ทำไมคุณถึงไม่พูดอะไรบ้างล่ะ?"

"ผมกำลังนึกชมคุณอยู่ว่า สวยมากสำหรับเช้าวันนี้ นี่พูดจากใจจริง ผมอยากเห็นคุณสวยอย่างนี้ทุกขณะ ไม่อยากเห็นคุณหน้าตามอมแมมเต็มไปด้วยเหงื่อไคล หรือริ้วรอยแห่งความทุกข์ ความย่อท้อ"

รพินทร์พูดด้วยเสียงเรียบปกติของเขา เบลหัวเราะอย่างถูกใจ ส่งมือไปให้จับ แล้วบีบฝ่ามือกร้านแข็งของเขาแน่นกระชับสั่นแรง ๆ

"คุณเป็นสุภาพบุรุษอย่างแท้จริง ไพรวัลย์ และฉันแพ้พนันคริสเขา"

"พนัน?"

"ใช่ ฉันพนันกับเขาว่า เช้านี้หลังอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ฉันจะแต่งหน้าให้สวยดูเหมือนไปเที่ยวงั้นแหละ แล้วดูซิว่าคุณจะโวยวายด่าว่า หรือแสดงอาการหมั่นไส้ไม่พอใจอย่างไร แต่คริสบอกว่า ฉันจะไม่มีวันเห็นอาการเช่นนั้นจากคุณหรอก ถ้าฉันไม่ทำตัวให้เป็นภาระของใคร แล้วก็จริงอย่างคริสว่าทุกอย่างคุณไม่ได้ว่าอะไรฉัน หรือเห็นฉันเสียสติใด ๆ ไปทั้งสิ้น...ความจริงฉันก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะมาแกล้งทำให้คุณหัวเสียอะไรหรอกนะ เพียงแต่มันโทรมมาหลายวันแล้ว วันนี้อยากจะสวยบ้างและธรรมชาติแท้จริงของผู้หญิงนั้น แม้จะรู้ตัวว่า ความยากแค้นแสนสาหัสหรือต่อให้ความตายรอคอยอยู่เบื้องหน้า ก็ยังอยากจะตายในขณะที่คิดว่าตัวเองสวยที่สุด คุณไม่ว่าฉันโดยวาจาแล้วก็อย่านึกว่าในใจด้วยนะ"

รพินทร์ยิ้มอย่างมิตร เป็นรอยยิ้มแห่งการปลุกปลอบกำลังใจ

“ถูกต้อง! คุณควรจะสวยเอาไว้เสมอ แม้ขณะที่มองเห็นความตายรอคอยอยู่ก็ตาม อีกประการหนึ่ง มันก็เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงกำลังใจของคุณที่เข้มแข็งปราศจากความย่อท้อทอดอาลัย ผมไม่ได้คิดตำหนิอะไรคุณหรอก สวยไว้ดีกว่าโทรม เพราะความ‘โทรม’มันกำลังเล่นงานพวกเราอยู่ทุกขณะจิตแล้ว คุณเคยเห็นไม่ใช่หรือเบล แม้แต่คนที่ตายไปแล้ว ก่อนจะนำลงบรรจุในหีบศพ ญาติมิตรยังต้องแต่งตัวให้ศพอย่างสวยงามที่สุด เพราะฉะนั้น ผมยินดีที่เห็นคุณแต่งตัวแต่งกายให้สะสวยเข้าไว้”

แววตาของหล่อนเป็นประกายพอใจและร่าเริง เอามือมาผลักที่อกเขาเบา ๆ

“ฉันตายไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่ก็รอดฟื้นคืนคงมาได้ เพราะคุณช่วยเอาไว้ ถ้าจะตายใหม่อีกก็ช่างมันเถอะ และฉันดีใจ ที่คุณเข้าใจความรู้สึกของฉัน ตรงข้ามกับอาจารย์ คี๊ธและเชิดวุธพวกนั้นหมั่นไส้ฉันเต็มประดา และด่าว่าฉันเป็นการใหญ่ที่เห็นฉันแต่งหน้า ฉันก็เลยเอาหน้าของฉันมาให้คุณดู เพื่อจะดูซิว่าคุณจะพลอยดุด่าว่ากล่าวฉันบ้างไหม แต่กลับปรากฏเป็นตรงข้าม...ขอรับรองว่าฉันจะพยายามทำตัวให้เป็นภาระสำหรับคุณหรือพวกคุณน้อยที่สุด จะระวังตัวเองให้มากที่สุด โดยไม่ต้องห่วง”

“ดีมาก เบล ผมเชื่อว่าเหตุการณ์และวันเวลาที่ผ่านไปมันทำให้คุณเข้าใจอะไรอย่างแจ่มแจ้ง และมีความทรหดอดทนขึ้นมาถึงระดับที่ผมพอใจ...ขอบคุณอีกครั้งสำหรับบุหรี่ คุณกลับไปเตรียมตัวให้พร้อมได้แล้ว เรามีเวลาอีกไม่เกิน 20 นาทีก็จะออกเดินทาง ไปบอกพวกคุณด้วยว่าเรากำลังจะเคลื่อนที่แล้ว”

“อนุญาตให้ฉันใช้ไรเฟิลประจำตัวได้แล้วหรือยัง?”

หล่อนถาม ในขณะที่เดาะเอ็ม16 แบบคอมมานโดที่ถือติดมือมาด้วยขึ้นไปสงแล้วรับไว้อย่างแคล่วคล่อง พร้อมกับชูให้เขาดู

“รอบคอบดีมากที่ถามเช่นนี้ ในป่า ถ้าปืนไม่ได้อยู่ในมือเรา จะหาหลักประกันอะไรไม่ได้เลย จำไว้ สำหรับวันนี้ ตัวคุณเองจะรู้สึกได้ดีกว่าคนอื่น ว่าจะมีมันติดมือติดไหล่ไปได้ไหม ถ้าได้ก็ควรจะต้องเอามาไว้ประจำตัวแล้ว”

“ขอทดสอบทางปืนปฏิบัติการของมันสักนัดสองนัดได้ไหม ก่อนออกเดินทาง เพราะทิ้งมันไปตั้งหลายวันแล้ว”

“ตกลง ไปบอกพรรคพวกคุณเสียก่อน ว่าคุณจะลองปืน แล้วผมจะบอกให้ฝ่ายผมทราบ จะได้ไม่ตกใจโดยนึกว่าเกิดอะไรขึ้น”

เบลเดินกลับไปยังพรรคพวก ที่กำลังเตรียมตัวกันอยู่ พูดบอกอะไรอยู่ครู่ แล้วสแตนลีย์ก็ตะโกนถามความเขามา รพินทร์โบกมือตอบเป็นเชิงรับรู้ แล้วร้องบอกไปทางคนของเขาทุกคน ว่าจะมีการลองทางปืน พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลายเมื่อทราบก็เข้ามายืนมุงดูอยู่ ในขณะที่รพินทร์ก้าวตามเข้ามาเป็นคนสุดท้าย

แม่ผมแดงยืดพานท้ายเอ็ม16ให้ยาวออกมาสำหรับเป็นที่ประทับไหล่ กระชากลูกขึ้นลำ ตั้งสวิตช์บังคับการยิงเป็นกึ่งอัตโนมัติ แล้วประทับไหล่เล็งไปยังยอดหินลักษณะเป็นตุ่ม

โผล่สูงขึ้นมาเหมือนลูกมะพร้าว ที่ใครเอาไปประดับไว้บนยอดห่างออกไปประมาณ 50 เมตร ซึ่งสแตนลีย์ชี้ให้ดู ทุกคนของฝ่ายนายจ้างยกกล้องขึ้นส่องจับดอย่ รพินทร์ยืนกอดอกห่างออกไปทางเบื้องหลังกลุ่มเล็กน้อย โดยมีบุญคำ จัน เกิดและเส่ยเข้ามายืนดูอยู่ข้าง ๆ เขา

หล่อนเล็งอย่างรวดเร็ว และลั่นไกทันที เสียงกระสุน 5.56 มม. ระเบิดแหลมสนั่นหวั่นไหว ท่ามกลางความเงียบสงัดของสถานที่แวดล้อม

ยอดหินตำแหน่งนั้นปลิวแตกกระจายเป็นฝ่นในพริบตาพร้อม ๆ กับเสียงระเบิดของกระสุน หล่อนยิงซ้ำติดต่อกันไปทันทีอีกนัด คราวนี้ตุ่มที่แตกบิ่นไปก่อน ถูกเด็ดยอดหักกระเด็นหายวับไปกับตาทั้งก้อน

สแตนลีย์ คื๊ธและเชิดวุธ ปรบมือให้แก่หล่อน

พวกลูกหาบทั้งหลายครางหึ่มในลำคอ ส่วนตาเฒ่าบุญคำเอียงหน้าเข้ามากระซิบกับเขาเบา ๆ

“แหม่มเบลใช้การได้แล้ว ใช้ได้ทุกอย่างเลย นาย”

แกเน้นคำว่า ‘ทุกอย่าง’ จนรพินทร์ชำเลืองหางตา ทำให้แกถอยห่างไปพ้นรัศมีมือและเท้าของเขา

เบลภายหลังจากทำกระสุนให้หมดสิ้นจากแม็กกาซีนไปสองนัด หล่อนก็บรรจุให้เต็มอัตราใหม่อย่างคนที่ชำนาญต่อสถานการณ์ แล้วจัดการตรวจสอบปืนสั้นประจำตัว ก่อนจะยัดลงซองข้างเอว ความคล่องตัวฉับไวกลับคืนมาอีกครั้ง ภายหลังจากป้อแป้มาหลายวัน จากการกรากกรำหนัก ทำให้ความบึบบั่บในร่างกายของหล่อนลดลง กลายเป็นเพรียวระหง หมด

สิ้นไขมันส่วนเกิน ได้สัดส่วนงามยั่วตายวนใจขึ้นอีกอักโข ตะโพกลด เอวลด ทรวงอกบางลงกว่าเดิม แขนขาแกร่งประกอบไปด้วยมัดกล้ามเหมือนนักกีฬาหญิง เกือบจะใกล้เคียงกับรูปร่างของคริสติน่า ซึ่งบัดนี้กลายเป็นลักษณะแทบจะเรียกได้ว่าผอมชะลูด เพราะแต่เดิมเป็นคนร่างสูงเพรียวอยู่แล้ว

"พวกเราพร้อมแล้ว รพินทร์"

หัวหน้าคณะฝ่ายอเมริกันร้องบอกเขามา ในขณะที่ผลัดกันรัดสายเครื่องหลัง และผูกสายเชือกรองเท้าเดินป่า ส่วนพวกลูกหาบทั้งหลายก็เก็บของเข้าห่อเรียบร้อย ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 11.00 น. ซึ่งจัดว่าสายมาก ท้องฟ้าโปร่งใสแดดกระจ่างไปทั่ว ปราศจากเมฆหมอก และอากาศกำลังสบาย

พรานใหญ่ตรวจความเรียบร้อยอีกครั้ง แล้วสั่งให้เคลื่อนที่ลงจากเนินของป่าหินอันเป็นที่พักแรม บ่ายหน้าลงบริเวณที่ลาดต่ำ อันเป็นท่งหญ้า อาณาบริเวณไม่กว้างไกลเกินไปนัก โดยชี้ทางให้บุญคำ ซึ่งนำอยู่หน้าขบวนให้เบี่ยงพ้นจากบริเวณดงว่านผีปอบไปทางด้านตะวันออก อันมองเห็นแนวป่าทึบเป็นทิวขวางอยู่ ซึ่งเมื่อมองจากที่สูงจะเห็นทิวเขาเทียมเมฆกั้นเป็นกำแพงลิบๆ อยู่เบื้องหลังประดุจฉากวาด

ช่วงแรก ระหว่างที่ตัดผ่านทุ่งกันไป เขายังเดินในสภาพปกติรวมกลุ่มอยู่กับฝ่ายนายจ้าง ปล่อยให้บุญคำนำไปเบื้องหน้าก่อนพร้อมกับลูกหาบ เชิดวุธกระชั้นฝีเท้าเข้ามาใกล้

และสะกิดเขา บุ้ยปากไปทางดงว่านผีปอบที่แลเห็นเป็นละเมาะอยู่ เหมือนจะถามอะไรสักอย่าง แต่พรานใหญ่กระซิบบอกว่า

"อย่าไปสนใจอะไรอีกเลยครับ ปล่อยเขาไว้อย่างนั้นแหละ เรากำลังจะจากไปแล้ว และเมื่อคืนเขาก็ไม่ได้มารบกวนให้ร้ายอะไรแก่เรามากมายเกินไปนัก"

"ทำไมเราไม่เผาทำลายมันเสีย ระเบิดเพลิงของไอ้พวกนี้สัก 2-3 ลูก ก็ไม่มีเหลือแล้ว"

นายทหารหนุ่มถาม มองดพงไม้ประหลาดที่ผ่านไปนั้นอย่างไม่ค่อยจะสบายใจนัก

"เสียเวลา เปลืองระเบิดเปล่าๆ เราไม่ได้เป็นศัตรูอะไรกับเขา และเราก็ไม่ได้มาตั้งถิ่นฐานถาวรอยู่ที่นี่ ปล่อยไว้ประดับ 'ป่าดำ' อย่างนี้แหละครับ ถ้าพันรัศมีสัก 3-4 กิโลเมตร เจ้าสิ่งร้ายๆ ที่สิงสถิตอยู่ในพืชชนิดนี้ก็หมดฤทธิ์ที่จะตามรังควานเราได้อีกแล้ว ถ้าไปมัวกังวลกับสิ่งต่างๆ ที่เราผ่านพบเห็นเหล่านี้ เราก็ไม่ต้องคืบหน้าไปไหนแล้ว แก้ไขกันในปัญหาเฉพาะหน้าดีกว่า อะไรที่ไม่เป็นปัญหา ก็อย่าไปเสียเวลายุ่งกับมัน หวังว่าคุณคงไม่ระแคะระคายอะไรให้พวกนั้นรู้นะ"

"ไม่มีใครรู้หรอกครับ ผมไม่ได้พูดอะไรกับพวกนั้นเลยในเรื่องดงว่านผีพวกนี้"

"ดี! วันนี้หนักหน่อยนะ มีแรงเดินไหม?"

"สบายครับพี่ กำลังผมอยู่ตัวแล้ว และเชื่อว่าไอ้พวกนั้นก็เหมือนกัน และถ้าเบลกลับมามีสุขภาพได้เหมือนเดิมแบบนี้แล้ว พี่ไม่ต้องห่วงอะไรอีก"

แล้วสแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบลก็สาวเท้าเข้ามารวมหมู่โดยคริสตินำเดินทอดเท้ารั้งท้ายเงียบ ๆ อยู่ตามลำพังเบื้องหลัง ทิ้งระยะห่างออกไปประมาณ 10 เมตร

"วันนี้บุกเข้าไปในดงมืดนั่นใช่ไหม?"

อเมริกันอาวุโสบุ้ยปากไปด้านหน้า แล้วถามขึ้น

"ครับ เส้นทางเดินของเราก็วนเวียนอยู่อย่างนี้แหละ ไม่ทุ่งโล่งก็ดงทึบ บางทีก็ไต่อยู่บนสันเขา หรือใต้หุบเหว ถ้าผมคำนวณไม่ผิด อย่างช้าอีก 2-3 วัน ที่เราบุกดงทึบเข้าไป จะต้องตัดออกที่ราบสง และจะสงขึ้นไปเป็นลำดับ"

"หวังว่าคงจะไม่ต้องไปประจันหน้ากับไอ้ช้างผีลง ยกมาเป็นโขลงเพื่อทำสงครามกับเราอีกนะ ในดงทึบนั่น"

นายคี๊ธเอ่ยขึ้นเป็นเชิงขอความเห็น เพราะเข็ดขี้อ่อนขี้แก่

"เราพ้นมนต์มืดของมันตรัยแล้ว คี๊ธ เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ควรจะพบโขลงช้างผีลงอีก ถ้าจะพบก็คงเป็นช้างป่าทั่ว ๆ ไป เพียงแต่ตัวมันอาจจะโตกว่าช้างที่นายเคยเห็นมาแล้วเท่านั้น ซึ่งบางทีมันก็อาจน่าหนักใจกว่าช้างผีลงของมันตรัยเสียอีก ไรเฟิล .458 สี่กระบอกที่เรามีอยู่นี่ จากประสบการณ์ที่ผ่านมาก่อนแล้วมันเล็กเกินไป สำหรับป่าในนรกดำแห่งนี้ แต่ไม่เป็นไร ขอให้วิ่งเร็ว ๆ เข้าไว้ก็แล้วกัน อย่ามัวช้างุ่มง่ามอยู่"

"นายกับฉัน เอาเชือกมาผูกติดเอวกันไว้ดีกว่าวะ นายวิ่งไปทางไหน ฉันจะได้ติดไปด้วย"

พ.อ. แห่งยูเอส.อาร์มี่บอกมาเสียงอู้อี้

"ถ้าจะมีการผูกเอวติดกันละก็ ขอให้ฉันมีโอกาสผูกกับ

รพินทร์ดีกว่า เพราะความจริงแล้ว ฉันอ่อนแอกว่าเพื่อน ปีนที่ถืออยู่นี่ก็ยิ่งเล็กลงไปอีก”

เบลพูดเสียงใส อารมณ์ระรื่น ไม่อาทรร้อนใจอะไรทั้งสิ้น เป็นตรงข้ามกับประโยคที่พูด

“ชีวิตของพวกเราทุกคนยามนี้ ก็เหมือนได้ผูกเอวติดกันไว้หมดอยู่แล้วครับ ไม่มีใครที่จะเอาตัวรอดไปได้ตามลำพังหรอก นอกจากต้องคอยดูแลช่วยเหลือเกื้อกูลกันตลอดเวลา... เบล คุณเรียกให้คริสขึ้นมาเดินรวมกลุ่มกับพวกเราดีกว่า อย่าให้เดินล้าหลังคนเดียวอยู่เช่นนั้น สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า ว่าอาถรรพณ์ร้ายแล้ว ก็ยังสู้นรกดำที่นี่ไม่ได้ ผมไม่อยากจะให้พวกเราคนใดคนหนึ่งต้องสูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอย ในกรณีที่ลับตาเพียงนิดเดียว ขณะนี้คริสเดินอยู่ด้านหลังเราทุกคน และผมก็ไม่อยากจะเหลียวหลังไปดูอยู่ตลอดเวลา”

กล่าวจบ เขาก็เริ่มเร่งฝีเท้าขึ้นเป็นลำดับ ปล่อยคณะนายจ้างให้เดินเกาะหมู่เป็นขบวนมาเบื้องหลัง ในขณะที่ตนเองตามหลังบุญคำขึ้นไปอย่างรวดเร็ว และเกิดกับเส่ยทอดฝีเท้าลงมาเดินเป็นเพื่อนนายจ้างแทน เข้าใจว่าคงจะเป็นคำสั่งจากพรานใหญ่นั่นเอง ทั้งคณะทิ้งปากช่อง ‘ประตูผา’ อันเป็นตำแหน่งป่าหินไว้เบื้องหลัง โดยเดินผ่านไปในทุ่งหญ้า สลับละเมาะเตี้ย ๆ ที่พื้นเปียกชุ่มไปด้วยฝนเมื่อหัวรุ่งนี้

แล้วชั่วไม่นานนัก ทั้งหมดก็มองเห็นรพินทร์เดินกวดหลังตามขึ้นไปทันบุญคำ ซึ่งทำหน้าที่ออกนำมาแต่แรก บ่าวนาย

ทั้งคู่เดินเหมือนจะพูดจาหารืออะไรกันอยู่ครู่เดียว ร่างอันเพรียวแกร่งเกร็งนั้นก็ทิ้งบุญคำไว้เบื้องหลังอีก

มองดแล้วก็ไม่เห็นว่าเขาจะมีอาการจ้ำเดินเร่งรีบอะไรนัก แต่ละฝีก้าวที่เหยียบพื้น นำตัวดุ่มๆ ไป แลดูว่าเป็นการเดินปกติธรรมดาที่สุด ลำตัวตั้งตรง อ้อมแขนซ้ายคอนกอดไรเฟิลประจำตัวไว้ โดยมีปากลำกล้องเฉียงต่ำไปด้านหน้าเล็กน้อย ไม่มีอาการเหลียวกลับมามองด้านหลัง หรือหันมองซ้ายขวาใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากจะบ่ายหน้าตรงดิ่งไปตามทิศทาง เหมือนจะกำหนดไว้แน่ชัดก่อนแล้ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ทิ้งห่างคณะทั้งหมดออกไปเป็นลำดับจนกระทั่งมองเห็นโดดเดี่ยวอยู่เบื้องหน้าลิบๆ ออกไปคนเดียว ทิ้งระยะห่างประมาณ 100 เมตร เหมือนจะมีพลังพิเศษลึกลับอยู่ในฝีเท้า **การก้าวย่างของเขาอันไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ในสภาพเดินเร็วชนิดที่ไม่อาจมีใครเดินตามเขาได้ทันชนิดนั้น ราวกับว่าหนึ่งก้าวของเขานั้น จะได้ระยะทางเท่าๆ กับบุคคลอื่นก้าวสัก 10 ก้าวก็ไม่ปาน**

บัดนี้ ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด เข้ามาเดินรวมกลุ่มอยู่กับลูกหาบ และพรานพื้นเมืองทั้งสิ้นแล้ว และแม้จะมีความคุ้นเคยกับลักษณะการเดินได้เร็วเป็นพิเศษของรพินทร์มาดีแล้วสักเพียงไรก็ตาม แต่ก็ยังอดที่จะฉงนสนเท่ห์ใจเสียมิได้ ต่างเฝ้าจับมองอยู่ทุกระยะและก็เห็นอยู่จะแจ้งตา เนื่องจากบริเวณที่

พากันบ่ายหน้าไปนั้น ยังเป็นบริเวณที่โปร่งโล่งสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวทั้งหมดโดยตลอดปราศจากมุมบัง

“สาบานว่าฉันไม่ได้เห็นเขาออกวิ่งเลยนะ ก็เห็นก้าวสวบ ๆ ไปตามธรรมดาเหมือนพวกเรานี่แหละ แต่ทำไมเวลาเขายังไม่ต้องการให้เราเดินตามได้ทัน พวกเราเป็นเดินกระชั้นระยะเข้าไปใกล้เขาไม่ได้เลย แม้แต่สักครั้งเดียว”

เบลร้องอุทธรณ์ออกมาอย่างอ่อนใจและสุดประหลาดใจ ตาจับนิ่งไปยังร่างที่ทิ้งห่างออกไปไกลลิบนั้น พร้อมกับบุ้ยปากให้ทุกคนซึ่งกำลังเร่งฝีเท้ากันอยู่เต็มที่จนเหงื่อเริ่มผุดซึม ดูไปยังเป้าหมาย

“อือม์...มันแปลก!...เป็นไปได้ไหมที่เขาสามารถซอยเท้าได้เร็วกว่าเรา โดยเราก้าวกันไปได้หนึ่งก้าว แต่เขาสามารถจะก้าวไปถึงสามก้าวแล้ว”

สแตนลีย์พึมพำออกมาด้วยความฉงนเช่นกัน

“ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น พวกเราก็เดินกันเร็วอย่างเต็มที่อยู่แล้ว ถ้าเราก้าวหนึ่งก้าว และไอ้หมอนั่นก้าวสามก้าว สภาพของหมอจะเหมือนวิ่งเหยาะ แต่ที่เห็นอยู่นี่หมอก็เดินไปในลักษณะธรรมดานั่นแหละ ไม่มีอาการว่าจะวิ่งเลย และว่าอันที่จริง ขาของหมอก็ใช่ว่าจะยาวอะไรนัก สั้นกว่าพวกเราเสียอีก”

คี๊ธบอกมาพร้อมกับโคลงหัวช้า ๆ คงมีคริสติน่ากับเชิดวุธสองคนเท่านั้นในกลุ่ม ที่ไม่วิพากษ์วิจารณ์อะไรในเรื่องนี้ คงเดินไปด้วยอาการปกติ เพราะ**สิ่งประหลาด ๆ ที่ไม่อาจหาบทพิสูจน์ได้ สำหรับมัคคุเทศก์นำทาง นามว่า รพินทร์**

ไพรวัลย์ ผู้นั้น ทั้งคู่ตระหนักซึมทราบดีอยู่แล้ว ไม่ประสงค์จะตั้งเป็นแง่ขบคิดหรือสงสัยใด ๆ อีก

ต่างยอมรับอยู่ในใจเงียบ ๆ มานานว่า คนคนนั้นมีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่ลึกลับพอ ๆ กับสภาพป่าที่แวดล้อม ป่วยการที่จะไปพิเคราะห์แสวงหาคำตอบใด ๆ ออกมาให้เป็นที่กระจ่างได้

ขณะนั้น ตาเฒ่าบุญคำก็เดินยิ้มเผล่ประกบใกล้แหม่มผมแดงเข้ามา และทักทายพูดจาตามประสาของแก

"วันนี้แหม่มเบลแข็งแรงดีเหมือนเดิมแล้วนา บุญคำดีใจภาวนาขออย่าให้แหม่มต้องเจ็บป่วยอะไรขึ้นอีกเล้ย อาบน้ำสบายตัวกันไปเมื่อหยก ๆ นี่เอง เหงื่อจะท่วมตัวกันอีกแล้ว พวกเจ้านายทั้งหลายไม่ต้องรีบร้อนอะไรนักร็อก เดินกันไปตามสบายก็แล้วกัน"

บอกแค่นั้นแล้ว แกก็หัวร่ออย่างอารมณ์ดี ทำท่าจะแยกไปเดินกับลูกน้องอีกสามคนที่ตามมาทางเบื้องหลัง แต่เบลคว้าแขนไว้ก่อน

"บุญคำ วันนี้ฉันแข็งแรงดีที่สุดแล้ว เรามาทดลองอะไรกันสักอย่างได้ไหม?"

สีหน้าของเบลยิ้ม แต่หางเสียงหนักแน่นจริงจัง ตาคำทำตาปริบ ๆ มองหน้า

"ลองอะไรเร๊อะ แหม่ม?"

"เราสองคน ฉันกับบุญคำ พยายามกวดตามพราน

ใหญ่ให้ทัน บุญคำนำฉันไปหน่อยซิ แม้จะต้องออกแรงวิ่งก็เอารับรองฉันวิ่งตามบุญคำได้”

ตาเฒ่าจอมสัปโดก มือขวาของรพินทร์ลืมตาโต

“ฮ้า! แหม่มจะให้ไอ้คำพาวิ่งตามนายรพินทร์ให้ทัน?”

“ใช่! ฉันอยากจะลองตามเขาให้ทันดูในบริเวณทุ่งโล่งนี่แหละ และถ้าตามทันแล้ว ฉันจะดูเขาใกล้ ๆ อีกครั้งว่า เวลาเขาเดินทิ้งผละไปนั้น เขาก้าวเดินยังไง พวกเราถึงซอยเท้าตามเขาไม่ทัน มันไม่มีอะไรมากหรอกบุญคำ เพียงแต่ว่าพวกฉันสงสัยกันมานานแล้ว ว่าเจ้านายของบุญคำเขาเดินยังไง พวกเราถึงเดินตามไม่ทันสักที วันนี้ขอให้เห็นชัด ๆ สักครั้งเถอะ”

“ฮีโธ่ แหม่ม...”

ตาคำร้องเสียงยาว แล้วจุ๊ปากลั่นออกมา

“...ทำไมแหม่มถึงมีความคิดพิเรนทร์ยังงี้เนาะ ไม่มีประโยชน์อะไรสักนิดที่ใครจะคิดไปเดิน หรือวิ่งกวดนายรพินทร์ให้ทันในเวลาเดินป่า แหม่มคริสก็เคยพยายามมาหลายทีแล้ว นายห้างคี๊ธ นายห้างบ๊อบ หรือนายตะหานเชิดวุธ ก็เคยพยายามกันมาแล้วทั้งนั้น แล้วมีใครตามนายรพินทร์ทันมั่งไหม ถ้าแกไม่หยุดรอ แกไม่หนีไปไหนหรอก ประเดี๋ยวแกก็ไปหยุดรออยู่ริมดงทึบข้างหน้าโน่นเองแหละ”

เบลขมวดคิ้วอย่างพิศวง

“ใครจะเคยลองมายังไงแล้วก็ช่างเถอะ แต่ฉันยังไม่เคยลองสักที ฉันอยากเห็นอย่างที่บอกแล้วนั่นแหละ จะขอดูขาเขาหน่อย ว่าเขาเดินยังไงถึงเร็วกว่าเรา ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่ได้วิ่ง และ

ขนาดความยาวขาของเขาก็ไม่ได้มากไปกว่าพวกเราเลย ตัวเล็กนิดเดียวเท่านั้น”

หล่อนยังคงยืนยันความตั้งใจเดิมอย่เช่นนั้น คริสหัวเราะหึๆ พยักหน้าบอกบุญคำว่า

“ก็ให้แหม่มเบลเขาลองดูหน่อยซิบุญคำ เอาเลย พาเขากวดตามเจ้านายบุญคำไปให้ทัน”

คราวนี้บุญคำหัวร่อก๊ากออกมา จ้องมองดูแม่ผมแดงอย่างสมเพชระคนขำขัน

“บญคำจะบอกอะไรให้เอาบญนะ แหม่มเบล...ในป่าแล้วถ้าแกไม่หยุดรอ ไม่มีใครเดินตามแกทันหรอก อย่าว่าแต่พวกแหม่มเลย ขนาดพวกบุญคำเองยังตามแกไม่ทัน ถ้าแกไม่ยอมให้ทัน ถึงแหม่มจะวิ่งตามแกไปทันเดี๋ยวนี้ พอไปเดินตีคู่กับแกเดี๋ยวแกก็ทิ้งห่างออกไปอีก แล้วก็ต้องวิ่งตามกันลิ้นห้อยอีกแหม่มจะวิ่งไล่แกสักกี่ครั้ง ประเดี๋ยวก็หมดแรงเท่านั้น”

“ทำไม? ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น”

เบลกับสแตนลีย์ และทุกคนในฝ่ายนายจ้างเริ่มฉงน ให้ความสนใจกับคำพูดของบุญคำ และถามมาเป็นเสียงเดียว บุญคำทำสีหน้ายุ่งยากลำบากใจ ยกมือเกาหัวอันหยิกไปด้วยเส้นผมขอดของแก แล้วหันหน้าไปมองดูเชิดวุธ

“นายตะหานพอจะอธิบายให้ฟารั้งพวกนี้รู้ได้ไหม ว่าทำไมบุญคำถึงว่าอย่าไปคิดเดินตามตีคู่นายรพินทร์เสียให้ยากถ้าตัวแกเองไม่หยุดรอ”

“ฉันคงไม่รู้ดีไปกว่าบุญคำหรอก บุญคำบอกเขาไปเถอะถ้าพวกเขาฟังไม่เข้าใจยังไง แล้วเดี๋ยวฉันจะอธิบายอีกทีหนึ่ง

ก่อนอื่นบุญคำต้องเข้าใจก่อนนะ ว่าพวกนี้เขาสงสัยในเรื่องที่ว่าเจ้านายของบุญคำก็ไม่ได้มีขายาวอะไรเป็นพิเศษ และเวลาเดินก็เห็นก้าวเดินไปเรื่อย ๆ ดูไม่เห็นว่าวิ่ง หรือเร่งร้อนอะไรผิดปกติ แต่พอเดิน ๆ อยู่ด้วยกัน เขาก็เริ่มทิ้งพวกเราห่างออกไปทุกที ซึ่งมันก็เป็นเรื่องน่าแปลกใจมากเหมือนกัน เป็นเรื่องลึกลับด้วย”

บุญคำอมลมในปากจนแก้มโป่ง แล้วเป่าพรูออกมา

“ฟามจริง ไม่มีใครเขามาคิดสงสัยอยู่ในเรื่องนี้เลย เวลาเดินป่ากับนายรพินทร์ ก็มีแต่พวกเจ้านายคณะนี้แหละ แปลว่าช่างสังเกต ช่างจับกันเสียจริง เอาละ ไอ้คำอธิบายอะไรไปเดี๋ยวจะหาว่าโกหก เพราะไอ้คำมันกะล่อนอยู่แล้ว พวกเจ้านายก็รู้ เดี๋ยวจะเรียกให้จันมาอธิบายเอง จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ฟังจากมันก็แล้วกัน...”

กล่าวจบ แกก็กวักมือเรียกจัน ผู้เดินร่วมกลุ่มอยู่กับเกิดและเส่ยให้เข้ามาใกล้ และอธิบายให้ฟังว่า พวกอเมริกันเหล่านี้สงสัยเรื่องอะไร แล้วว่า

“เอ้า! เอ็งอธิบายให้นายห้างทั้งหลายเขารู้หน่อยซิ ว่าทำไมถึงไม่มีใครเดินตามนายรพินทร์ได้ ถ้าแกคิดจะไม่ให้ตามทันซะอย่าง”

จันทำหน้าเพิ่งจะเข้าใจในเรื่องที่ถูกเรียกเข้ามา แล้วมองไปยังบรรดา ‘นายฟารั้ง’ ทั้งหลายทีละคน

“ถ้าจันบอกแล้ว เจ้านายทั้งหลายเค้าจะเชื่อเร๊อะ?”

“เอาเหอะ เชื่อไม่เชื่อ เอ็งก็มีภาษีกว่าข้า ไอ้ข้าน่ะเจ้านายเขารู้ว่าเป็นคนช่างตอหลดตอแหลอยู่แล้ว ข้าบอกมันก็

ไอ้แค่นั้น พอเอ็งบอกแล้ว ถ้าใครยังสงสัย เดี๋ยวข้าจะเอาไปพิสูจน์เอง”

บุญคำพยักหน้าบอกจัน

“ในป่า นายรพินทร์ไม่ได้เดินอย่างคนธรรมดาเดินกัน...”

จันเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ สีหน้าปกติ ท่ามกลางทุกสายตาที่มองจับนิ่งมาอย่างตั้งใจฟัง แม้แต่คี๊ธ ผู้ไม่สันทัดในภาษาไทย

“...แต่แกเดินด้วยวิชาอาคม เดินด้วยคาถาย่นระยะทาง สายตาทั่วไปจะมองเห็นว่า แกก้าวปกติธรรมดาไปเพียงก้าวเดียว แต่มันกินระยะทางไกลกว่าคนธรรมดาเดินมากนัก ไม่ต้องวิ่ง แต่เดินเพ่งจิตภาวนาไปเหมือนการก้าวธรรมดานี่แหละ แต่เส้นทางที่แกจะก้าวเดินไปนั้น มันจะถูกย่นสั้นเข้ามา มันเลยดูเหมือนกับว่าแกเดินได้เร็ว เดินได้ไกลกว่าคนอื่น ๆ คนที่จะเดินตามทันแกได้ จะต้องมีวิชาอาคมอย่างเดียวกับแก ม่ายเช่นนั้น เดินเท่าไหร่ก็ไม่มีวันทันแกหรอก เว้นแต่แกจะหยุดรอ วิชาเดินป่าด้วยการย่นระยะทางเช่นนี้ ทำให้แกสามารถจะเดินไปได้ถึงทุกหนทุกแห่งภายในป่า เพราะเท่ากับเป็นการตัดลัดทางไป ใครก็ตามที่เดินตามหลังแกไป แม้จะเดินไปตีคู่กับแกไม่ได้ แต่ถ้าตามแกไปเรื่อย ๆ ก็เท่ากับเป็นการลัดทาง ย่นทางไปในตัวด้วย เพราะฉะนั้น เจ้านายทุกคนไม่ต้องกลัว ว่าพวกเราจะเดินไปที่จุดไหนแล้วจะเดินไม่ถึง ต่อให้ไกลสุดหล้าฟ้าเขียวขนาดไหน หากมีนายรพินทร์เป็นคนนำทางก็จะต้องเดินถึงอยู่วันยังค่ำ มันเป็นวิชาการของพรานใหญ่ที่ใช้เวทมนตร์คาถาอาคมชั้นสูงเข้ามาเป็นเครื่องช่วย ม่ายเช่นนั้นแกก็จะไม่สามารถนำบุก

ไปจนถึงเทือกพระศิวะได้หรอก คนเราเดินด้วยเท้าเปล่า จะไปไกลสักขนาดไหน ถ้าไม่ใช้วิชาย่นตัดระยะทางเข้ามาช่วยแบบนี้ พวกเจ้านายไม่รู้มาก่อน คิดจะไปเดินตีค่ให้ทันแก ในขณะที่แกใช้อาคมย่นระยะทางอยู่แบบนี้ เดินให้ตายก็ไม่มีวันตามแกได้ทัน เป็นวิชาอาคมของพระธุดงค์ ที่ใช้เดินป่าข้ามเขตแดน ตัดขุนเขาไปได้เป็นเทือก ๆ บางทีก็เดินข้ามประเทศเลย”

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมด แม้จะพยายามตั้งใจฟังอย่ แต่ก็ยังไม่อาจกระจ่างชัดอะไรนัก มองไปทางเชิดวุธ เมื่อนั้นนายทหารหนุ่มจึงแปลกลับเป็นภาษาอเมริกัน เพื่อให้พวกนั้นได้เข้าใจตามข้อความที่จันพูด ทุกประโยค ทุกถ้อยคำ

“ว๊อท? เป็นไปได้รี?”

คี๊ธ สแตนลีย์ และเบล ร้องเสียงสูงขึ้นพร้อมกัน

“คนของเขาบอกมาอย่างนี้แหละครับ ด็อกเตอร์...”

เชิดวุธกล่าวต่ำ ๆ หนักแน่น ตัวเขาเองอยู่ในภาวะตื่นเต้นงงงันไปด้วยเช่นกัน

“...เรื่องนี้เราจะพิสูจน์กันได้ง่ายนิดเดียว วิทยุบอกไปให้เขาหยุดรอพวกเราที่ต้องการพิสูจน์ เพื่อให้เดินตามไปให้ทันเขาก่อน แล้วออกเดินพร้อม ๆ ไปกับเขา โดยอนุญาตให้เขาเดินอย่างเต็มที่ อย่าบอกให้เขารู้เสียก่อนว่าเราต้องการพิสูจน์อะไร แล้วดูซิว่า เมื่อเดินไปด้วยกันแล้ว พวกเราที่ไปเดินคู่กับเขานั้นจะเดินตามเขาได้ทันไหม และเขาจะเดินทิ้งเราไปอีกไกลสักเท่าไหร่ อย่างที่เบลต้องการจะพิสูจน์เมื่อกี้นี้แหละ”

สแตนลีย์และคี๊ธ ผิวปากยาว ตาจับมองเขม็งไปยังร่างที่เห็นเดินอยู่ดุ่มๆ เบื้องหน้า รักษาระดับห่าง 100 เมตรเช่นเดิมนั้นอย่างอัศจรรย์ใจขีดสุด

"เฮ้ย! แบบนี้ก็ซูเปอร์แมนแล้วคนธรรมดาเสียเมื่อไหร่?" นายคี๊ธโวยวายขึ้น

"แล้วนายคิดว่าคนคนนั้น เป็นคนธรรมดาเหมือนอย่างพวกเราๆ นี่หรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขณะที่เขาเดินอยู่ในอาณาจักรป่าดงพงไพรแบบนี้ นายไม่เคยเห็นสิ่งที่มันพิเศษเหนือมนุษย์ปุถุชนนับไม่ถ้วน ที่เขาได้แสดงให้ปรากฏชัดโดยที่ตัวเขาก็ไม่ได้ตั้งใจเลย...ไม่เคยเลยรึ! ถ้าคนคนนั้นไม่มีคุณลักษณะพิเศษผิดมนุษย์ทั่วๆ ไปเช่นนี้ คอมพิวเตอร์ของพวกนายก็คงไม่ดีดชื่อของเขาออกมาในฐานะพรานนำทางที่เหมาะสมที่สุดหรอก งานเดินป่าหาซากอับปางของ บี52 ลำนั้น และระเบิด 10 เมกะตันลูกนั้น ไม่ได้ต้องการคนที่มีคุณสมบัติพิเศษชนิดนี้หรอกรึ เพราะเขามีลักษณะอันเป็นซเปอร์แมนแบบนี้นะซิ พวกนายทั้งหมดรวมทั้งฉันด้วย ถึงได้ต้องมาเดินตามหลังเขาอยู่อย่างนี้ แทนที่จะหาซากเครื่องบินตกทางอากาศอย่างที่ควรจะเป็นไป หน่วยเหนือของพวกนายก็ย่อมตระหนักดีอยู่แล้วจะต้องมามีอาการพิศวงตื่นเต้นอะไรอยู่อีก เมื่อเราค่อยๆ ตรวจพบมาเป็นลำดับว่า เขามีคุณสมบัติที่เหนือคนทั่วไปอย่างไรบ้าง"

เชิดวธกล่าวแก่คนเหล่านั้นอย่างเต็มไปด้วยความมั่นใจ และเยาะหยันในความรู้สึกอันแสดงออกไปในด้านสงสัย ไม่อยากจะศรัทธาเชื่อถือนัก

ระหว่างที่คนอื่น ๆ ยังอยู่ในกาวะตื่นเต้น และงงงันไปชั่วขณะ คริสติน่าผู้รับฟังอย่างสงบเฉยมาตลอดเวลา หันไปถามบุญคำเบา ๆ ว่า

"บุญคำยืนยันในสิ่งที่จันได้พูดมาแล้วนี่ใช่ไหม?"

"จันพูดความจริง แหม่มคริส กะเดี๋ยวใครสงสัยจะลองดูก็ได้ จะได้เห็นชัด ๆ แล้วเลิกคิดจะไปตีประกบคู่นายรพินทร์เสียที บอกแล้วว่าเสียเวลาเปล่า คนที่จะเดินตามนายรพินทร์ได้ทัน จะต้องมีอาคมเท่าเทียมกัน พวกบุญคำเอง เป็นลูกศิษย์แกมานาน ก็ยังตามแกไม่ทันเลย แกก็ไม่เคยถ่ายทอดวิชาให้สักที ถามแก... แกก็บอกว่า ไม่มีอะไร นายรพินทร์เป็นคนมีของดีอยู่กับตัวมาก แต่ไม่เคยบอกให้ใครรู้ ไม่เคยอวดตัวกะใคร พวกเราจับเคล็ดรู้ทันแกได้ก็อาศัยที่อยู่ก๊ะแกมานาน ได้เห็น ได้สังเกตมาตลอด"

"แล้วบุญคำก็ยังยืนยันในข้อที่จันพูดว่า ในป่าแล้ว หาก

รพินทร์เป็นผู้นำทาง ต่อให้ระยะทางจะไกลสักแค่ไหน เขาก็สามารถจะนำทางไปให้ถึงได้ ด้วยการเดินทางด้วยเท้า?”

คริสเน้นเสียงถามมาอีก

“ถ้าป่ามันกินแดนดินต่อกันจนถึงอเมริกาบ้านเมืองแหม่มคริส โดยไม่ต้องเดินผ่านลงไปในทะเล บุญคำก็ขอรับรองว่า นายรพินทร์พาแหม่มคริสโผล่ถึงอเมริกาเลยในเวลาเพียงแค่ไม่เกิน 2-3 เดือน ทั้งๆ ที่ถ้าเป็นการเดินจริง อาจต้องเดินกันทั้งชาติเลย ถ้าไม่จริงอย่างไอ้คำว่านี่ ก็ขอให้ฟ้าผ่าหัวลิงซิเอ้า! แกมีวิชาลัดทาง ตัดทางได้จริงๆ ไม่เชื่อก็แล้วไป”

แกบอกมาอย่างขึงขัง แต่ซ่อนแววล้อเลียนกะล่อนไว้อย่างไม่สู้จะมิดชิดนัก

“ถ้างั้นก็วิเศษสุด ความหวังของเรามีเปอร์เซ็นต์สูงขึ้นแล้ว ถ้าเขามีวิชาที่เหลือเชื่อชนิดนี้จริง มิน่าล่ะ ถึงเดินตามไม่เคยทันซักที ถ้าเขาไม่หยุดรอให้ เอาละ! ใครอยากจะทดสอบประสิทธิภาพในข้อนี้ของเขาดูบ้างล่ะ ฉันจะวิทยุให้เขาหยุดรอ เพื่อว่าคนที่อยากจะทดสอบ จะได้เดินตามขึ้นไปให้ทัน ไม่ต้องวิ่งตามไปให้เหนื่อยแรงหรอก เอาแค่ให้เขาหยุด แล้วเราก็เดินตามเขาไปให้ทัน หลังจากนั้น ค่อยไปเดินคู่กับเขาก็แล้วกัน โดยบอกให้เขาเดินไปตามสบาย ซึ่งเราจะเดินตามเขาให้ทัน และได้สังเกตดูด้วย ขาแต่ละข้างของเขาก้าวออกไปในลักษณะไหนอย่างไร”

คริสเอ่ยกับพรรคพวกทุกคนยิ้มๆ เหมือนจะประกาศ

หาอาสาสมัครทดลองในเรื่องนี้ สแตนลีย์ คี๊ธและอิสซาเบล

พยักหน้าเห็นด้วยทันที คงมีแต่เชิดวุธเท่านั้นที่ไม่แสดงอาการอย่างใด เมื่อนั้น แม่ผมทองจึงปลดวิทยุจากเข็มขัดขึ้นมากรอกคำพดลงไป

“รพินทร์ คุณสแตนด์บายเครื่องไว้หรือเปล่า?”

อึดใจเดียว ทุกคนก็ได้ยินเสียงคำตอบออกมาจากวิทยุเครื่องของคริส

“ครับ! มีอะไรข้างหลังหรือ? ผมได้ยินเสียงเรียกชัดเจนดีมาก”

“กรุณาหยุดรออาจารย์ คี๊ธ และเบล สักครู่ได้ไหม กำลังจะเร่งฝีเท้าตามขึ้นไป อาจารย์มีเรื่องที่จะหารือคุณในขณะนี้”

“ตกลงครับ ตามขึ้นมาได้ ผมจะหยุดรอบนเนินรูปหลังเต่าข้างหน้านี่”

เสียงตอบรับมาเรียบ ๆ

คริสอมยิ้ม พยักหน้ากับคณะของหล่อนและเพื่อนอีกสองคน โดยเฉพาะเบล หล่อนตบไหล่เบา ๆ บอกว่า

“ไปซิ เขากำลังรออยู่แล้ว รับรองว่าทางด้านนี้เราจะไม่กระโตกกระตากอะไรให้เขารู้ล่วงหน้า ว่าพวกเราทั้งสามคนจะขอเข้าไปทดสอบอะไรเขา พอไปถึงแล้ว ก็ให้ชวนกันออกเดินต่อ แล้วตามเขาให้ทันไปทุกระยะ ไม่ต้องห่วงทางด้านหลังทุ่งโล่ง มองเห็นกันอยู่ทุกระยะ พวกเราจะตามไปเรื่อย ๆ ในสภาพปกติ”

“อ้าว! แล้วเธอกับวุธไม่ไปด้วยหรือ?”

คริสสั่นศีรษะ ยังคงยิ้ม ๆ อยู่เช่นนั้น

“ไม่หรอก ฉันจะไปกับขบวนลูกหาบและพรานพื้นเมืองพวกนี้”

“ฉันก็เหมือนกัน เชิญทั้งสามคนตามสบายก็แล้วกันนะ” เชิดวุธบอกมาอีกคนอย่างไม่อยากเสียเวลาเปล่า

เมื่อนั้น สแตนลีย์ คีธ และเบล จิงชวนกันเร่งฝีเท้าเดินจ้ำพรวดล้ำหน้าขบวนลูกหาบที่รวมกลุ่มกันอยู่ เพื่อตรงไปยังร่างของรพินทร์ ซึ่งขณะนี้ขึ้นไปยืนจุดบุหรี่สูบรออยู่บนเนินลูกหนึ่งในทันที

พอทั้งสามทิ้งห่างออกไป บุญคำก็หันมายิ้มเห็นเหงือกแดงกับเชิดวุธและคริส

“ดีแล้ว ที่นายตะหานกับแหม่มคริสไม่ไปกับพวกนั้นด้วย จะได้เหนื่อยเปล่า ฮิ! ฮิ!”

คริสคว้าคอบุญคำหมับ แล้วลากแกให้มาเดินอยู่ใกล้ๆ ตรงกลางระหว่างตัวหลอนกับเชิดวุธ กระซิบ

“นึกว่าฉันจะไม่รู้ทันในความกะล่อนของเรางั้นรึบุญคำ”

“โอ๊ย แหม่ม อย่าล็อกคอซิ ไอ้คำกะเดือกจะแตกอยู่แล้ว เรี่ยวแรงยังก๊ะยักษ์ขะมูขี ปล่อยไอ้คำเหอะ...”

“ไม่ปล่อย ลูกไม้จัดนัก บุญคำหลอกสามคนนั่นได้ แต่หลอกฉันไม่สำเร็จหรอก”

“ธ่อ ๆ ๆ แหม่มจ๋า ก็แค่หลอกให้นายห้างบ๊อบ นายห้างคี๊ธแล้วก็แหม่มเบลได้ออกกำลังกันมั่งเท่านั้น เห็นเดินเอ้อระเหยโอ้เอ้อยู่...โอ๊ย! นายตะหานช่วยไอ้คำด้วย แหม่มจะบีบกะเดือกไอ้คำแตกแล้ว”

เชิดวุธหน้าตื่น เห็นคริสติน่าเอาแขนล็อกคอบุญคำลากเดินไปเท่านั้น ก็เลยตรงเข้ามากระชากออก

จัน เกิดและเส่ย ผู้เดินตามมาข้างหลัง พากันหัวเราะครืน

"อะไรกันคริส ไปล็อกคอลุงคำแกทำไม?"

เขาถามอย่างพาซื่อ ดึงบุญคำมาไว้อีกข้างหนึ่ง ขณะที่แกกำลังไอแค็กๆ แม่ผมทองซ่อนยิ้ม ตวัดหางตาคมปลาบผ่านใบหน้าตาเฒ่าอย่างกึ่งเอ็นดู กึ่งหมั่นไส้

"คุณก็พลอยโง่ไปอีกคน นี่คงเชื่อแกอย่างสนิทซินะ ว่ายอดชายนายรพินทร์ของคุณน่ะ เป็นผู้วิเศษ สามารถย่นระยะทางได้ รู้ไว้เสียมั่งซิว่าตาคำแกแกล้งหลอกให้ เรื่องเดินตามเขาไม่ทันน่ะ มันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว รพินทร์เดินป่ามาตลอดชีวิต พวกเราเดินมาแค่ไหน เราจะไปเดินทันเขาได้ยังไง ในเมื่อเขาสามารถจะซอยเท้าให้เร็วกว่าเรา เพราะประสบการณ์ความชำนาญที่เหนือกว่าหลายเท่าตัว ขาแข็งกว่า กำลังอยู่ตัวกว่า ไปเดินแข่งกับเขา ถ้าเขาไม่หยุดรอให้ มันก็ต้องตามเขาไม่ทันอยู่วันยังค่ำนั่นแหละ อีกหน่อยตาคำคงบอกว่า รพินทร์จะพาพวกเราเหาะข้ามภูเขา คุณก็คงเชื่อซินะ"

"อ้าว! แล้วกัน..."

เชิดวุธครางดังลั่น หันไปมองหน้าบุญคำกับจัน ซึ่งทั้งสองบัดนี้เผ่นออกไปนอกรัศมีที่จะเอื้อมมือคว้าได้ โดยทั้งคู่พากันไปเดินลอยหน้าเฉิบๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ในที่สุด เชิดวุธก็หัวเราะออกมาจนตัวงออย่างชอบอกชอบใจในความขี้เล่นของสมุนขวาซ้ายของรพินทร์

ทางด้านสแตนลีย์ คี๊ธและอิสซาเบล ผู้เร่งฝีเท้าตัด

หน้าขบวนลูกหาบมา ซึ่งต้องออกกำลังกันอย่างเต็มที่เพื่อที่จะให้เข้าถึงรพินทร์ก่อนพวกนั้น จนเกือบจะเป็นอาการวิ่งเหยาะซึ่งก็ไม่ทำให้ล้ำหน้ากลุ่มลูกหาบและพรรคพวกที่เดินตามมาเบื้องหลังในสภาพปกติสักเท่าใดนัก พอเข้ามาถึง พรานใหญ่ผู้นั่งดูดบุหรี่แดงวาบๆ รอคอยอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสามก็หอบจนตัวโยน เหงื่อทวมไปหมด

"เกิดอะไรกันขึ้นครับนี่? ทำไมถึงต้องเร่งรีบตามผมมาแบบนี้ด้วย ความจริงเดินมาเรื่อยๆ ตามสบายพร้อมกับพวกนั้นก็ได้ ผมหยุดรออยู่แล้วตามคำสั่ง"

รพินทร์ถามเรียบๆ ขณะที่เลิกคิ้วขึ้นอย่างสงสัย ทั้งสามยิ้มให้เขาแต่ยังพูดอะไรไม่ออกในขณะนั้นก่อน พากันยืนหายใจแรงๆ เช็ดเหงื่อตามลำคอและใบหน้าอยู่ พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ พยักหน้าบอกต่อมาอย่างปรานีว่า

"ถ้าเหนื่อยนัก ก็พักเสียก่อนเถิดครับ รอพวกเราให้เดินมาถึงพร้อมๆ กันเสียก่อน แล้วค่อยไปต่อก็ได้"

"ไม่เป็นไรหรอก เราออกเดินไปด้วยกันเดี๋ยวนี้เลยก็ได้..."

เบลแข็งใจบอก ยังอ้าปากหายใจอยู่เช่นนั้น เดินเข้ามาตบไหล่เขา ผู้นั่งเฉยอยู่อย่างไม่มีปฏิกิริยาว่าจะขยับเขยื้อน

"...ไป นำต่อ เราจะเดินไปพร้อมๆ กัน"

รพินทร์มองหน้าทั้งสามไปทีละคนอย่างรวดเร็วด้วยความฉงน เพราะไม่ทราบอะไรมาก่อน

"แปลกจริง! มีอะไรเร่งด่วนเป็นพิเศษหรือครับ ที่พวกคุณทั้งสามคนพยายามจะตัดหน้าพรรคพวก แล้วก็ออกแรงเดิน

กันแทบจะเป็นวิ่งตามผมมาแบบนี้ ผมรู้สึกว่าทุกคนเหนื่อยมากทีเดียว พักสักครู่เถิดครับ มันยังไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องเหนื่อยกันถึงขนาดนี้ เราไปกันเรื่อยๆ ไม่มีการเร่งรีบ สงวนพลังงานไว้ เอาไว้ให้มีอะไรฉุกเฉินเสียก่อนค่อยออกแรงกันให้เต็มที่”

กล่าวจบเขาก็หัวเราะอยู่ในอาการเดิม ยังพาซื่ออยู่เช่นนั้น เพราะไม่รู้ในจุดมุ่งหมายของฝ่ายนายจ้างทั้งสาม ในข้อที่ว่าต้องการจะมาพิสูจน์อะไรในเรื่องการเดินทางของเขา

“อือม์ เหนื่อยจริงๆ ว่ะ กว่าจะห้อมาให้ทันตรงที่นายหยุดรออยู่ตรงนี้...”

นายคี๊ธเป่าลมพรูออกจากปาก ป้ายหลังมือเช็ดเหงื่อเม็ดโตๆ บนหน้าผาก ยิ่งตะวันแรงจัดขึ้นเพราะใกล้เที่ยง อากาศบริเวณกลางทุ่งอันปราศจากลมก็ยิ่งระอุ แม้ว่าร่องรอยชุ่มฉ่ำของสายฝนหนักเมื่อหัวรุ่งนี้ จะยังปรากฏอยู่บนพื้นทั่วไปก็ตาม น้ำแฉะที่เปียกอยู่ตามพื้น ถูกเปลวแดดเผาระเหยเป็นไอขึ้นมาและระยิบระยับลานตาไปหมด

“...แต่เราสามคนนี่ก็ไม่รู้ โง่ เซ่อ หรือบ้า ที่พยายามแล่นตามนายมาให้ทันแบบนี้ ว่าแต่นายเถอะ เดินๆ อยู่ด้วยกันแท้ๆ บทจะตัดหน้าขึ้นมาก็ทิ้งเสียลิบลิ่วแบบนี้นายไม่เหนื่อยมั่งหรือ?”

รพินทร์ยิ่งงงเพิ่มขึ้น ขมวดคิ้ว กะพริบตาถี่ๆ จ้องหน้าคี๊ธ สีหน้ายังยิ้มๆ อยู่เช่นนั้น

“ก็แล้วใครใช้ให้นายกับด็อกเตอร์ และเบล ตามฉันมาแบบนี้ล่ะ เราติดต่อกันได้อยู่แล้วทางวิทยุ สงสัยอยากจะถามอะไร ก็วิทยุพูดกันได้นี่”

“เอาน่า ลุกขึ้นแล้วเดินคุยไปด้วยกันก็แล้วกัน หรือคุณจะเดินตามปกติธรรมดาของคุณไปก็ได้ เราสามคนจะพยายามเดินไปพร้อมๆ กับคุณ”

“มีเรื่องโง่ๆ อะไรขึ้นอีกนี่...”

จอมมัคคุเทศก์ก็จุ๊ปากเบาๆมองหน้าเบลกึ่งขันกึ่งสมเพชแล้วหันไปทางหัวหน้าคณะเหมือนจะถาม ก็เห็นสแตนลีย์ถอนใจเฮือก ยอมทรุดตัวลงนั่งบนแง่หินที่โผล่พ้นดินขึ้นมาตรงหน้าเขา ครางออกมา

“ใช่! มีเรื่องโง่ๆ เกิดขึ้นนิดหน่อย แต่ก็สนุกดีเหมือนกัน เรากำลังทดสอบฝีเท้าของเราว่า ถ้าต้องการจะเดินตามคุณให้ทันจริงๆ เราจะทำกันได้ไหม...เอาละ คุณอย่าไปสนใจอะไรเลย ไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไรหรอกสำหรับฝ่ายผม เพียงว่าวันนี้ผมอยากจะลองกำลังของเบลดูเท่านั้น ว่าแข็งแรงดีเพียงไหน ก็เป็นผลที่พอใจ ผมกับคี๊ธกว่าจะเดินทิ้งกล่มของเราและตามคณมาถึงที่นี่ล่วงหน้าก่อนพวกนั้น ก็เล่นเอาหอบ แต่เบลดูเหมือนจะยังไม่เหนื่อยอะไรมากนัก”

“ใครบอกอาจารย์คะ ฉันเองก็เข่าอ่อนแทบลงนอนอยู่เดี๋ยวนี้แล้วเหมือนกัน”

เบลบอกมาปนหัวเราะหอบๆ ยืนสูดลมหายใจลึกๆ ตากวาดมองออกไปยังทิวป่าทะมึนอันมองเห็นอยู่เป็นแนวไม่ไกลนักขวางกั้นอยู่เบื้องหน้า ส่วนคี๊ธเปิดกระติกน้ำออกมากรอกใส่ปาก แล้วเปิดหมวกออกเทรดหัวให้มันไหลซุ่มมาตามใบหน้าและลำคอ พร้อมทั้งสะบัดกระจายเป็นฝอย

"ผมไม่เข้าใจ พวกคุณนึกยังไงขึ้นมานี่ แล้วเชิดวุธกับคริสติน่าละ ไม่ได้มาด้วยหรือ?"

รพินทร์ถามอย่างอารมณ์ดี ดีดก้นบุหรี่ลงกับพื้น แล้วใช้ปลายรองเท้าเหยียบดับ มือหนึ่งเอื้อมไปกระตุกแขนเบลซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ ให้ทรุดลงมานั่งพักใกล้ ๆ เขา แล้วพยักหน้ากับคี๊ธบอกง่าย ๆ อีกครั้งว่า

"นั่ง! คี๊ธ ไม่ต้องยืนหอบเป็นควายอยู่แบบนั้นหรอก"

นายคี๊ธ จึงยอมแพ้ ทรุดตัวลงนั่งราบกับพื้น เขาถามถึงเชิดวุธและคริสอีกครั้ง พันเอก แห่ง ยูเอส. อาร์มี จึงหัวเราะก๊ากบอกมาว่า

"สองคนนั่นฉลาดที่จะไม่ยอมเหนื่อยโดยไม่จำเป็น ก็เลยไม่บ้าเลือดที่จะตามนายมาให้ถึงที่นี่"

"แปลว่าอะไร?"

ก่อนที่คี๊ธจะเอ่ยอะไรออกมา สแตนลีย์ก็ถามเปลี่ยนเรื่องมาเสียว่า

"คุณตั้งใจจะตัดเข้าดงนั่นทางด้านไหน?"

รพินทร์ชี้มือ

"ประมาณ 30 องศาเหนือ จากตำแหน่งที่เรานั่งกันอยู่ที่นี่ครับ สภาพจะเป็นป่าดึกดำบรรพ์และทึบมาก แต่ผมเข้าใจว่ามันคงไม่ทึบตลอดไปหรอก น่าจะมีส่วนที่เป็นป่าโปร่งและทุ่งซ่อนอยู่ในฉากบังของไม้ใหญ่ที่เราเห็นอยู่นี่ แต่อาจต้องใช้เวลาบุกบั่นกันนานพอสมควร ก่อนจะพบสภาพป่าที่เปลี่ยนแปลงไป

และค่ำของวันนี้ เราคงไม่ผ่านดงทึบแน่นอน คงต้องพักกันกลางดงนั่นแหละ...”

แล้วเขาก็ตั้งปลายลำกล้องไรเฟิลขึ้นฟ้า สังเกตดูเงาแดดที่บังลำปืน ทอดไปปรากฏอยู่กับพื้นกรวดผสมหญ้าและวัชพืชเล็ก ๆ ที่ขึ้นปกคลุมอยู่ในบริเวณนั้น กล่าวต่อมา

“...ผมเชื่อแน่ว่าทุกคนคงยังไม่หิวกันนัก เพราะวันนี้เราเริ่มต้นเดินทางสายจัดแล้ว พักครึ่งวันของวันนี้ ผมอยากจะยืดเวลาออกไปเป็นสักบ่ายสอง หวังว่าคงไม่ขัดข้อง เพราะนี่ก็ใกล้เที่ยงแล้ว ถ้าหยุดแค่เที่ยง เราจะใช้เวลาเดินเพียงแค่ชั่วโมงเศษเท่านั้น”

“ได้ พักกินอาหารมื้อที่สองเวลาบ่ายมาก ๆ ก็ได้ ไม่จำเป็นจะต้องถือเวลาเที่ยงต้องพักหรอก”

หัวหน้าคณะบอกมาอย่างไม่มีปัญหาอะไร แล้วถามต่อว่า

“...คุณมีแผนการเดินทางยังไงต่อไป บอกให้รู้ไว้บ้างก็ดีว่าจะไม่ถามแล้ว แต่ก็อดไม่ได้”

“ดีครับ สงสัยอะไรก็ถามมาได้เลย บอกได้ผมจะบอก...”

พรานใหญ่พูดด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง แววตาและอาการของเขา สร้างความอบอุ่นและไว้วางใจแก่เหล่านายจ้างเพิ่มขึ้นทุกขณะนับวันเวลาที่ผ่านไป เขาดึงมีดโบวี่ประจำตัวออกมาจากฝัก แล้วกรีดวาดลงกับพื้นตรงหน้า ให้ทั้งสามคนเห็นในลักษณะแผนที่คร่าว ๆ

“...เบื้องหลังป่าดิบที่ขวางหน้าเรานี่ออกไป เราจะบ่ายหน้าขึ้นเหนือไปเรื่อย ๆ พื้นภูมิประเทศจะเป็นที่ราบสูง มีระดับสูงจากระดับน้ำทะเลขึ้นไปตามลำดับ ถ้าผมคาดไม่ผิด มันจะมี

ทิวเขาใหญ่อยู่สองทิว ด้านหนึ่งเลื้อยมาจากด้านตะวันออก และอีกทิวหนึ่งเลื้อยมาจากด้านเหนือ มุมลาดต่ำเข้ามาซ้อนกันในตำแหน่งมุมเท เราจะตัดเข้าทางมุมเทของทั้งสองทิวนั้น แล้วจะวกอ้อมขึ้นเหนืออีก ซึ่งควรจะเป็นจุดหมายที่ผมเคยผ่านมาแล้ว โดยแผนที่โบราณที่ผมมีอยู่ระบุชื่อไว้ว่า 'ทิวปีกครุฑ' นั่นคือเป้าหมายในอันดับแรกของการเดินทางในช่วงนี้ของเรา"

"นายเอาอะไรเป็นแนวนำทาง? เพราะไม่เห็นใช้แผนที่เลยระยะนี้"

คี๊ธถาม เริ่มคลายเหนื่อยลงบ้างแล้ว เพราะการได้นั่งพัก

"แผนที่จำเป็นในบางขณะเท่านั้น ไม่ต้องมากางดูกันให้เสียเวลาทุกระยะไป ฉันเดินโดยแสงตะวันที่ชี้ทิศทางให้ เดินจากสัญชาตญาณที่เคยผ่านสถานที่มาก่อนแล้ว และเดินด้วยสัมผัสที่หก"

"จะใช้เวลาสักเท่าไหร่ ในการเดินไปยังทิวปีกครุฑ อันเป็นเป้าหมายในช่วงนี้?"

ผู้อาวุโสที่สุดในคณะ ถามมาบ้างอย่างรวดเร็ว

"ไม่ควรต่ำกว่า 7 วัน และอย่างช้าไม่เกิน 10 วัน"

"ถ้า 7 วันก็เกินกำหนดที่เราตกลงกันไว้ ลืมหรือยัง ที่เราบอกกับคุณไว้ว่า หาก 7 วัน ยังไม่ได้ระแคะระคายอะไร เราควรบ่ายหน้ากลับได้แล้ว"

สแตนลีย์เพ่งตาสีฟ้าขรึมจับนิ่งมาที่เขา รพินทร์เอามือขยี้ริมฝีปากช้า ๆ แล้วกล่าวแผ่วต่ำ

"ถ้า 7 วัน ก็แปลว่าควรจะต้องระแคะระคายอะไรในเป้าหมายแล้วครับ คือถ้าเราพบทิวปีกครุฑเมื่อไหร่ ก็หมายถึง

ว่าเส้นทางที่จะไปถึงเทือกพระศิวะปรากฏให้เห็นแล้ว และเทือกพระศิวะนี่แหละที่ผมแน่ใจว่า เครื่องกับระเบิดมหาประลัยของพวกคุณตกอยู่ที่นั่น แต่ถ้าไม่พบทิวปีกครุฑ ผมยอมนำกลับ”

คำพูดของเขา ทำให้สแตนลีย์ คี๊ธ และเบล นิ่งงันกันไปพักใหญ่

“เอาละ สมมุติว่าเราถึงทิวปีกครุฑ อันเป็นเป้าหมายแรกที่คุณตั้งความหวังไว้...”

เบลเอ่ยขึ้นช้า ๆ ชัดเจน

“...เราจะใช้เวลาอีกนานเท่าไหร่ จึงจะเข้าถึงเทือกพระ-ศิวะ?”

“อีกไม่เกิน 7 หรือ 10 วัน เป็นอย่างสูง”

“แน่ใจรึ?”

หัวหน้าคณะถามโดยเร็วอย่างคาดคั้น

“แน่ใจ!”

“ในที่สุด...ในที่สุดคุณก็เพิ่งจะมาเปิดเผยเอาเดี๋ยวนี้เองว่า คุณต้องการนำพวกเรามุ่งเข้าสู่ดินแดนที่คุณเคยไปติดตามคนหายมาก่อนแล้วนั่นเอง!”

เบลอุทานออกมาด้วยเสียงแหลมสูง

รพินทร์ขีดปลายมีดโบวี่ลงไปกับพื้นกรวดปนดินเป็นรูปสามเหลี่ยมขนาดใหญ่ทับคร่อมอยู่บนสองเส้น ที่เขาลากมาบรรจบกันไว้ก่อนแล้ว

“บริเวณนี้ เปรียบเหมือนสามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า แต่แทนที่

จะอยู่ในท้องทะเล มันกลับอยู่บนเทือกเขา ถ้าคุณสำรวจทางอากาศ คุณจะมองไม่เห็นอะไรต่ออะไรเหมือนอย่างที่เราเดินอยู่กับพื้นดินเลย บริเวณดังกล่าว เปรียบเหมือนโลกอีกโลกหนึ่งแยกต่างหากออกไป จากโลกของภูมิศาสตร์ปัจจุบัน กาลเวลาและทิศทาง จะถูกเปลี่ยนแปลงไปหมดเหมือนอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่ง ไม่เกี่ยวกับโลกที่เรารู้จักกันเลย ผมจะพาพวกคุณไปให้เห็นกับตาเพื่อจะได้รับรู้ และบันทึกไว้ในความทรงจำไปชั่วชีวิตในสิ่งที่คุณพบเห็น แต่ไม่อาจจะไปบอกเล่าให้ใครฟังได้ เพราะคนฟังจะบอกว่าคุณเพ้อพกเป็นบ้าไป ไม่มีใครเขาเชื่อหรือยอมรับได้หรอก แต่มันมีอยู่จริง! และอย่ามาถามผมด้วยว่า ถ้าเปรียบเทียบกับแผนที่ทางภูมิศาสตร์สากลแล้ว มันอยู่ตำแหน่งไหน เพราะไม่ว่าผมหรือใครก็บอกไม่ได้ ตำแหน่งนี้เป็นเขตของทไวไลท์โซน..มันถึงเวลาแล้ว ที่ผมจะต้องบอกความจริงแก่พวกคุณ ในสิ่งที่ผมไม่เคยคิดจะบอกมาก่อน ตอนนี้พวกคุณถอยไม่ได้แล้ว! รู้ไว้ด้วย”

“ดีมาก ที่พูดกันอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาแบบนี้...”

สแตนลีย์ว่า สีหน้าแสดงความพอใจ

“...แต่คุณแน่ใจว่าเครื่องและระเบิดไปตกอยู่ในดินแดนแห่งความฝันนี้หรือ?”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์”

จอมพรานพูดด้วยน้ำเสียงปกติ หน้าตาเฉย ไม่ส่อความรู้สึกอะไรให้ทั้งสามสายตาที่จ้องสำรวจเป๋งอยู่ในขณะนี้อ่านความหมายใด ๆ ออก

“ทำไมถึงเชื่อมั่นเช่นนั้น?”

"เพราะมันได้หายไปอย่างลึกลับ จนวิทยาการก้าวหน้าสูงสุดของพวกคุณไม่อาจตามพบได้ ถ้ามันไม่หลงไปในดินแดนแห่งนี้ มันก็ต้องถูกค้นพบไปนานแล้ว นี่คือเหตุผลของผม วันนี้เราพูดกันอย่างเปิดใจเลย ไม่มีอะไรลับลมซ่อนเงื่อนให้คุณต้องคอยคิดคลางแคลงใจอีกแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับทิศ-ทางการนำของผม ซึ่งพวกคุณพยายามจะเค้นออกมาให้ได้ นี่ผมบอกให้แล้ว ไม่ปกปิดอมพะนำอีกต่อไป"

"คุณคิดว่า คุณจะไปได้ถึงอีกครั้งหนึ่งหรือ ในแดนสนธยาแห่งนั้น"

เบลเน้นเสียงถาม จ้องตาเขม็ง

"ผมไม่กล้าให้คำรับรอง เพราะความตาย ความพินาศรอคอยเราอยู่ทุกขณะจิต ก็ได้แต่พูดว่า จะพยายาม จำไว้ว่าผมจะพยายาม!!"

"ตามที่เราทราบ คุณเคยใช้ลายแทงในอดีต แต่มาคราวนี้ คุณไม่ได้แกะเส้นทางมาจากลายแทงนั้นเลย"

คำถามของนายจ้างเริ่มเข้าสู่ภาวะจริงจังและเคร่งเครียด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ใช้ปลายนิ้วเสยปีกหมวกขึ้นไปกองอยู่กลางศีรษะ ตายังจับมองอยู่ที่เส้น ซึ่งเขาขีดคร่าว ๆ ไว้บนพื้น ประกายตาคู่นั้นคมลึก

"ถูกต้อง ผมไม่ได้ใช้ลายแทงเป็นเครื่องนำทางแต่ต้น แต่กำลังใช้ประสาทที่หกอย่างที่บอกแล้ว ตัดเข้าหาจุดหมายตามลายแทงในเส้นทางตอนปลายระยะ คือทิวปีกครุฑ ถ้าพบทิวนี้เมื่อใด ก็แปลว่าผมคลำทางได้ถูกต้องโดยไม่ต้องไปเริ่มต้นใหม่ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ เพราะเราฉีกเส้นทางออกมาลิบแล้ว จะย้อน

ไปคลำทางใหม่ที่ห้วยเสือร้อง หรือหล่มช้างย่อมไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ทั้งผมและพวกคุณกลับบ้านกันดีกว่า”

“โดยลายแทง จากคำบอกเล่าของคุณ เห็นบอกไว้ว่า ต้องตรงกับฤดูกาลให้พอเหมาะพอดีไม่ใช่หรือ จึงจะมองเห็นเส้นทางตัดขึ้นเทือกพระศิวะ แต่ที่เราเดินทางกันมานี่ มันไม่ตรงกับข้อกำหนดของลายแทง ซึ่งปีหนึ่งมีอยู่เพียงคืนเดียวเท่านั้น”

อเมริกันอาวุโสยิงคำถามมาอีก พรานใหญ่หรี่ตาลง

“นี่คือปัญหาใหญ่อีกข้อหนึ่ง ที่ผมหนักใจอยู่เหมือนกัน แต่คิดว่า ถึงแม้วันเวลาจะไม่ตรงตามฤดูกาลวันเวลาที่กำหนดอันจะช่วยให้เกิดเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติชี้บ่งบอกทางก็ตาม ผมเชื่อว่า ผมพอจะจำที่หมาย หรือจุดสังเกตได้ เพราะไม่ใช่แต่เพียงเคยผ่านเข้าเท่านั้น ในเที่ยวขากลับ ผมก็นำคณะผ่านออก และทุกสิ่งทุกอย่างถูกบันทึกอยู่ในความทรงจำ แต่มันก็คงต้องประกอบกับโชคด้วย ในครั้งนี้ ให้มันรู้ไปว่ามองเห็นเทือกเขาพระศิวะอยู่ข้างหน้าแล้วผมนำเข้าเมืองลับแลแห่งนั้นไม่ได้ ทั้งๆ ที่กว่าจะเดินมาถึง มันก็ผ่านอุปสรรคแสนยากมากกว่าหลายร้อยพันเท่า ถ้าเห็นเทือกเขาพระศิวะแล้ว ผมยังนำเข้าไปไม่ได้ ก็ตายเสียดีกว่า”

ประโยคสุดท้ายสุดสิ้นลง พร้อมกับมีดในมือของเขาที่ปาลงไปปักเด่อยู่ใจกลางรูปสามเหลี่ยมที่ขีดไว้กลางพื้นดิน

“แล้วคนของนายทั้งสี่คน รู้แล้วหรือยังว่านายจะมุ่งไปที่นี่”

คีธถามขึ้น ท่ามกลางความเงียบงันที่เข้ามาคั่นชั่วขณะจิต

"รู้!"

"พวกนั้นว่าไงมั่ง?"

"ไม่มีปัญหาอะไร ฉันสั่งให้เขาไปไหน เขาก็ไปที่นั่น แม้แต่ให้ไปสู่ความตาย เพราะเขารู้ว่าฉันจะยอมตายก่อนพวกเขาเสมอ ฉันไม่เคยเอาเปรียบลูกน้อง มีความรักและเสียสละให้แก่พวกเขาทุกคน เหมือนพ่อจะพึงมีให้แก่ลูก เรื่องนี้นายไม่ต้องห่วง หรือคิดสงสัยว่าคนฝ่ายฉันจะเกิดขวัญเสีย หรือท้อถอยขึ้น สำคัญฝ่ายนายปรับจิตใจไว้ให้ดีก็แล้วกัน"

"วิเศษมาก! แต่อยากจะรู้ว่าอะไรนะ ที่ทำให้นายเป็นคนซื่อตรงและจริงจังต่อหน้าที่ถึงเพียงนี้ ฉันไม่เคยเชื่อมาก่อนเลย แต่ก็ต้องเชื่อแล้ว เดี๋ยวนี้"

รพินทร์ ถอดมีดออกมาจากพื้น ป้ายเช็ดคมกับขากางเกงแล้วสอดเข้าฝักตามเดิม

"เกียรติศักดิ์ยังไงล่ะ!"

"เคยได้ยินคำนี้บ้างไหม ที่เขาพูดกันว่า 'พระเจ้าไม่เคยให้ความโชคดีแก่ใครซ้ำสองในสิ่งเดียวกัน'"

เบลเอียงคอถามยิ้ม ๆ

"นั่นแหละ ยิ่งเป็นสิ่งท้าทายมาก ชีวิตคนเรามีทางเลือกอยู่สองทางเท่านั้น คือ 'เป็น' กับ 'ตาย' ผมไม่เคยท้าทายพระเจ้า แต่ผมกล้าท้าทายชะตาชีวิตของตัวเอง แล้วก็ฝากชีวิตให้อยู่ในกำมือของพระเจ้า สุดแต่ท่านจะกำหนด แต่ผมก็ไม่ประมาทในทุกสิ่ง และพยายามทำให้ดีที่สุดเสียก่อน หลังจากนั้นมันจะเกิดอะไรขึ้นก็สุดแต่พรหมลิขิต"

แม่ผมแดงส่งมือมาให้เขา พร้อมรอยยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น รพินทร์มองหน้าเหมือนจะถามว่า ขอจับมือเรื่องอะไร แต่หล่อนพยักหน้าอีกครั้ง จึงยื่นมือไปให้ หล่อนจับบีบแน่นกระชับและไม่ยอมปล่อยอยู่นาน ปากก็บอกว่า

"ฉันเชื่อว่าคุณสามารถนำเราไปได้สำเร็จแน่นอน!"

"ขอบคุณที่เชื่อมั่น และให้เกียรติ!"

"ไม่เพียงแต่เบลเท่านั้น พวกเราทุกคนก็เชื่อมั่นเช่นนั้น"

สแตนลีย์เสริมมาหนักแน่นอีกคนหนึ่ง ส่วนคี๊ธโอบแขนมากอดเขาแน่นกระชับ และตบที่ไหล่อีกข้างหนึ่งหนักแรง

"นายมันยอดคนจริงๆ ว่ะ รพินทร์ เห็นสารรูปนายครั้งแรกแล้ว ฉันไม่เคยเชื่อถือเลย ผะผ่า!...เฮ้! เบลช่วยบอกถึงความโง่ของพวกเราสามคน ที่พยายามเดินตามเขาขึ้นมานี่หน่อยซิ ว่าพวกเราตั้งใจยังไงไว้แต่แรก"

อิสซาเบลหัวเราะคิกๆ สะบัดผมที่ปลิวลงมาปรกที่หน้าผาก แล้วใช้พานท้ายเอ็ม 16 กระทุ้งมาเบาๆ ที่หน้าแข้งเขา

"ต่อไปนี้เป็นการเปิดเผยความโง่ครั้งที่หนึ่งร้อย ไม่เกี่ยวกับอาจารย์หรอกนะ เป็นความโง่ของฉันเอง รวมทั้งคี๊ธที่พลอยถูกหลอกให้โง่มาด้วย คือฉันสงสัยอยู่เท่าแล้วเท่ารอดว่า เวลาเดินป่า คุณเดินยังไงนะ พวกเราจึงเดินตามคุณไม่ทันสักครั้ง ถ้าคุณยังไม่อยากจะให้เราตามทัน ช่วยบอกเคล็ดสักนิดเถอะ เห็นเดินๆ อยู่ด้วยกันดีๆ คุณก็เริ่มทิ้งห่างออกไปเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่คุณก็ไม่ได้วิ่ง หรือว่ามีขาที่ยาวกว่าพวกเรา มันแปลกมาก"

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว จุ๊ปากเบาๆ อีกครั้ง

“อุตส่าห์วิ่งตามขึ้นมานี่ ก็เพื่อจะถามเรื่องไร้สาระแค่นี้เองหรือ?”

“อาจารย์มีเรื่องที่จะถามคุณ เกี่ยวกับเส้นทางเดินวันนี้ ส่วนฉันตามมาด้วย ก็อยากจะถามคุณในเรื่องไร้สาระนี่แหละ”

“สติวปิด!”

“โอ! พลีส...”

“พวกคุณเป็นคนแข็งแรงทั้งนั้น ผมเชื่อ ถ้ามิฉะนั้นก็คงไม่ถูกคัดเลือกตัวมาทำงานนี้หรอก แต่ขอถามหน่อยว่าพวกคุณทุกคนเคยเดินป่ากันมาเท่าไหร่แล้วบ้าง?”

“ก็คงไม่ได้หนึ่งในหมื่นของคุณกระมัง?”

“นั่นแหละ คำตอบ!”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะ เพราะฉันสังเกตมาตลอดเวลาแล้ว...”

เบลพูดอย่างอยากรู้จริงๆ มีอาการขบขันในความรู้สึกของตนเองไปพร้อมกันด้วย

“...มันหมายถึงว่า เห็นขาคุณก็ก้าวเดินออกไปธรรมดาๆ นี่แหละ แต่ทำไมมันถึงไปเร็ว สามารถทิ้งห่างเราออกไปได้อย่างไม่น่าเชื่อเลย คุณเดิน แต่เราต้องออกวิ่งถึงจะทันกัน ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นได้ กรุณาช่วยอธิบายให้หายสงสัยทีเถอะ”

“เอางี้ดีกว่า ถ้าคุณอ้างว่าสังเกต ก็ขอให้สังเกตต่อไปด้วย ถ้าผมเริ่มทิ้งห่างพวกคุณออกไปเมื่อไหร่ ก็แปลว่าอัตราการซอยเท้าของเราแตกต่างกันแล้ว พวกคุณก้าว 1 ก้าว ผมก้าวไปแล้วอย่างน้อย 2-3 ก้าว กำลังขาผมอยู่ตัว กำลังขา

พวกคุณ พอเดินไปมาก ๆ ก็เริ่มอ่อนล้าลง เพราะความเคยชินไม่เท่ากัน ตอบแค่นี้ คิวอีดี. ได้แล้วหรือยัง”

พรานใหญ่บอกมาอย่างรำคาญใจ แต่ก็ขัน ๆ เช่นกัน ในความสงสัยไม่เข้าเรื่องของแม่ผมแดง

“เหรอ เอ๊ะ! แต่เท่าที่ฉันพอจะรู้มา คุณมีอาคมเหมือนพ่อมดไม่ใช่หรือ เวลาเดินป่า คือสามารถใช้มนต์มืดอิทธิฤทธิ์ย่นระยะทางเข้ามาได้ ก้าวไปก้าวเดียว ก็เหมือน ๆ พวกเราก้าวกันไป 5 ก้าว งั้นแหละ”

“บ้า! บ้าจริง ๆ...คุณไปเอาความคิดประหลาด ๆ อย่างนี้มาจากไหนนะ?” เขาร้องออกมาเบา ๆ

อิสซาเบลอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ เพราะขันตัวเองอยู่เหมือนกัน หล่อนบอกไปตามตรง โดยไม่ถือเป็นเรื่องสนใจจริงจังอะไรนัก

“จันเป็นคนบอกฉันและพวกเราทุกคน ส่วนบุญคำเป็นคนยืนยันสนับสนุน”

“เรื่องมันไปยังไงมายังไง จันถึงบอกคุณอย่างนั้น?”

รพินทร์ถามต่ำ ๆ

“ก็ฉันเปรยขึ้นมาถึงความสงสัยในข้อนี้ ทีแรกก็คุยกับบุญคำนั่นแหละ แล้วแกก็เรียกจันมาให้อธิบายให้ฟัง จันก็บอกหน้าตาเฉยอย่างนี้แหละ ฉันเลยชวนอาจารย์กับคี๊ธ ให้เร่งกวดตามคุณขึ้นมาเพื่อที่จะขอถามให้รู้ชัด จะว่าโง่ก็ยอมละ”

พรานใหญ่เพิ่งจะทราบความจริง ถึงกับโคลงหัวไปมาจุ๊ปากเบา ๆ

"ตาคำ คุณก็รู้อยู่แล้วว่าแกกะล่อนอย่างไม่มีใครเทียบ หาเรื่องโกหกพกลมอะไรมาหลอกเล่นได้อยู่ตลอดเวลา ส่วนเจ้าจันนั่นกะล่อนเหมือนกัน แต่เงียบ ๆ คุณไปถามแบบนั้น สองคนนั่นก็เลยช่วยกันต้มเสียสุก ไร้สาระเสียจริง ๆ แต่ก็ดีเหมือนกัน อย่างน้อยที่สุด ก็ยังช่วยให้พวกคุณคลายความเครียดลงได้บ้าง ลูกน้องผมแต่ละคนดูโง่ ๆ เซ่อ ๆ งั้นเถอะ แต่ความจริงแก่นกันทั้งนั้น อย่าไปหลวมตัวเชื่ออะไรเข้า ยกเว้นในเรื่องเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิต ซึ่งพวกนั้นจะไม่หลอกหรือล้อเล่น..."

พอรพินทร์เปลี่ยนสายตากึ่งขัน กึ่งทุเรศ มาทางสแตนลีย์และคี๊ธ ทั้งสองก็รีบออกตัวว่า

"เราสองคนไม่ได้บ้าเดินกวดตามคุณขึ้นมาเพื่อพิสูจน์ในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง อย่างที่เบลพูดเล่นนี่หรอกนะ แต่อยากจะเดินมาให้ทัน เพื่อปรึกษาสอบถามเกี่ยวกับเส้นเดินทางเท่านั้น คุณไม่ต้องมามองเราด้วยสายตาพิกลอย่างนั้นหรอก"

สแตนลีย์เป็นคนพูด พร้อมกับหัวเราะกลบเกลื่อน ตรงข้ามกับเบลซึ่งหัวเราะลั่นออกมาอย่างสนุกสนาน

"จริง ๆ นะ รพินทร์ ฉันรักนิสัยเจ้าลูกน้องแก่และหนุ่มของคุณสี่คนนั่นมาก ทุกคนล้วนมีอารมณ์ขันครึกครื้นขี้เล่นน่ารักทั้งนั้น คุยด้วยแล้วสนุกดี มีเรื่องให้หัวเราะได้เสมอ ตัวคุณเองเสียอีกที่เคร่งขรึมอยู่ตลอดเวลา แต่บอกตามตรง ฉันออกจะเชื่อสองคนนั่นอยู่มาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่คุณมีวิชาย่นระยะทางอันน่าจะเป็นมนต์มืดศาสตร์ลี้ลับอีกชนิดหนึ่ง คุณจะไม่ยอมเปิดเผยก็ไม่เป็นไร"

เขาไม่ได้โต้ตอบหรือสาวความยาวอะไรอีก นอกจากเอาหลังมือขยี้จมูกแรง ๆ

ขณะนั้น ขบวนที่เดินตามหลังมาก็เคลื่อนเข้ามาทุกขณะในสภาพการเดินปกติ จนกระทั่งในที่สุดก็ตามมาทันทั้งคณะ โดยมีเชิดวุธและคริส เดินเคียงคู่กันนำมาด้านหน้าของกลุ่มลูกหาบ

"อ้าว! ทำไมหยุดกันอยู่ตรงนั้นล่ะ ทำไมถึงไม่เดินต่อไปเรื่อย ๆ"

เชิดวุธส่งเสียงร้องถามเข้ามาก่อนอย่างสงสัย เพราะมองเห็นอยู่ตลอดเวลาในระยะสายตาว่า ระหว่างที่รพินทร์หยุดรอบุคคลทั้งสามที่กวดตามหลังขึ้นมานั้น จนกระทั่งตามมาทันแล้วก็ยังไม่มีการออกเคลื่อนหน้ากันต่อไปเลย กลายเป็นว่าหยุดพักรอให้ขบวนทั้งหมดตามมาจนถึงตำแหน่งนั้น

"พักหารืออะไรกับรพินทร์หน่อย แล้วก็เลยถือโอกาสรอพวกเราทั้งหมดด้วย"

อเมริกันอาวุโส หัวหน้าคณะ ร้องตอบไปเรียบ ๆ

พวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองเหล่านั้น เมื่อเดินผ่านมาถึง รพินทร์ก็ชี้มือออกไปทางขวา ให้มุ่งหน้าเดินต่อโดยไม่ต้องเสียเวลาหยุดรอ ส่วนตัวเขาเองยังคงยืนรวมกลุ่มอยู่กับคณะนายจ้าง และอีกสองบุคคลที่เพิ่งจะมาสมทบ คริสนั้นเมื่อมาถึงก็ตรงเข้าไปหาเบลมองหน้าเหมือนจะถามว่า ทำไม

ไม่ลองให้รพินทร์ออกเดิน แล้วติดตามฝีเท้าของเขาดูอย่างที่บอกไว้แต่แรก แต่ก็ไม่ได้เอ่ยเป็นวาจาออกมา นอกจากยิ้มๆ

“พวกคุณทั้งหมดตามผมมาถึงตรงนี้ก็ดีแล้ว”

ในที่สุด ภายหลังจากให้เชิดวุธและคริสได้พักขาประมาณ 4- 5 นาที พรานใหญ่ก็เอ่ยขึ้น

“...ถึงคริสจะไม่วิทยุสั่งให้ผมหยุดรอก่อน ผมก็เจตนาที่จะหยุดรออยู่ตรงนี้เหมือนกัน สิ่งที่พวกคุณควรคิดเกี่ยวกับเรื่องการเดินเร็ว หรือเดินไปเพียงก้าวหนึ่ง แล้วพวกคุณจะต้องออกแรงเดินถึง 10 ก้าวนั้น ไม่ใช่ผมหรอกครับ แต่มันเป็นอะไรชนิดหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นปัญหามากกว่า”

น้ำเสียงของเขาเรื่อยๆ เป็นปกติก็ตาม แต่ประโยคที่พูดทำเอาทุกคนหันขวับมามองเป็นตาเดียว

“พูดให้ชัดซิ คุณหมายถึงอะไร?”

สแตนลีย์ถามเสียงสูง

“ทุกคนตามผมมาทางนี้ครับ ยังไม่ต้องไปสนใจกับพวกลูกหาบของเราที่กำลังเดินไปนั่นหรอก ประเดี๋ยวเราค่อยตามเขาไปทีหลัง ปล่อยให้เขาล่วงหน้าไปทางด้านนั้นก่อน”

พร้อมกับกล่าว พรานใหญ่โบกมือให้ฝ่ายนายจ้างเดินตามเขามาทางบริเวณทุ่งหญ้าสลับดงวัชพืชด้านซ้ายมือ อันเป็นทิศทางตรงข้ามกับที่กำหนดให้พวกลูกหาบเดินไป นำลงสู่บริเวณที่ลุ่มอันเป็นปลักโคลนเพราะน้ำฝนที่กระหน่ำหนักมาเมื่อใกล้รุ่งของวันนี้ มันอยู่ไม่ห่างจากตำแหน่งที่คณะทั้งหมดยืนพัก

กันอยู่เพียงแค่ไม่เกิน 25 เมตรเท่านั้น โดยมีพงไม้เตี้ย ๆ ประเภทต้นปรงขึ้นเป็นแนวบังอยู่

เมื่อพ้นบริเวณดงปรงนั้นเข้าไป ทุกคนที่ตามเขามาก็ยืนนิ่งอยู่กับที่ เลือดแทบจับเป็นก้อนแข็งจากภาพที่สายตาแลไปพบ เงียบงันกันไปหมด

ตำแหน่งนั้นปรากฏรอยเท้าสัตว์อะไรชนิดหนึ่ง เหยียบย่ำไว้ ทำให้พื้นขังน้ำแต่แรก กลายเป็นปลักโคลนคลั่กภายในอาณาเขตรูปวงรีเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ น้ำฝนที่ขังอยู่ในบริเวณลักษณะเหมือนแอ่งยังขุ่นข้น แสดงว่ามันเพิ่งจะไม่นานนี้เอง และกระเซ็นน้ำโคลน ได้กระจายแผ่ในวงกว้างไปเปรอะเปียกต้นปรงที่ขึ้นแวดล้อม อยู่รอบ ๆ ปากแอ่งทั่ว ๆ ไป เหมือนใครเอาสูบน้ำรถดับเพลิงมาสูบ แล้วเป่าสาดขึ้นมา

รอยเท้าที่ประทับไว้ยังบริเวณเปียกอ่อน ตำแหน่งที่เห็นได้อย่างสมบูรณ์และชัดเจนที่สุด และไม่ได้ถูกเหยียบย่ำซ้อนทับกับรอยอื่น ๆ มีลักษณะเป็นรอยแบบเดียวกับรอยเท้าช้างป่าอย่างที่ทุกคนคุ้นเคยมาอย่างดีแล้วนั่นเอง มันผิดไปแต่เพียงว่าขนาดของรอยอันมีสัณฐานกลมนั้น มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 เมตร หรือกว่า 6 ฟุต!

"พระเจ้า!..."

สแตนลีย์หลุดปากอุทานออกมาแผ่วหวิว สีหน้าของเขายามนี้ปั้นยากที่สุด คี๊ธนั้นยังยืนอ้าปากค้าง ตะลึงพูดอะไรไม่ออกอยู่เช่นนั้น นอกจากจ้องเขม็งตาเหลือกอยู่กับรอยเท้ามหึมาอันปรากฏอยู่ตรงหน้า เป็นหลุมขนาดตัวเขาสามารถลงไปนอน

เหยียดยาวได้อย่างสบายในความกว้างของมัน เชิดวุธยกมือขึ้นขยี้ตา เหมือนจะไม่เชื่อต่อสายตาที่มองเห็นร่องรอยเหล่านั้น เบลมีอาการเหมือนไขข้อเข่าจะหมดสิ้นไป แทบจะทรุดล้มแปะลงไปกับพื้นด้วยความตกใจ คริสนั้น หรี่ตาลง เพ่งจับอยู่ที่รอยนั้นอย่างพิเคราะห์ แล้วออกเดินตรวจไปรอบๆรอยซึ่งมีลักษณะเป็นบ่อวงกลม

“ใช่ไหมคริส ไอ้สิ่งที่มันเดินเร็วกว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ ยังมีอยู่ และอยู่ในหนทางข้างหน้าที่เรากำลังจะเดินผ่านเข้าไปนี่แหละรอยเท้าขนาดนั้น ลองคำนวณดูซิ ว่าเวลามันก้าวแต่ละก้าวจะมีระยะห่างกี่หลา เส้นผ่าศูนย์กลางของเท้าแต่ละข้าง ก็เข้าไปร่วม 2 หลาแล้ว”

เสียงรพินทร์ถามขึ้นเบาๆ ท่ามกลางความเงียบนั้น

“คุณพบตั้งแต่เมื่อไหร่นี่?”

หัวหน้าคณะถามขึ้นโดยเร็ว เหมือนคนสำลักน้ำ

“ก็ก่อนที่จะได้รับคำสั่งวิทยุจากคริสให้หยุดรอนั่นแหละครับ ผมเฉียดผ่านเข้ามาทางนี้มองเห็นอยู่ก่อนแล้ว แต่ไปนั่งรออยู่ตรงโน้น แล้วตะกี้ก็สั่งให้ลูกหาบเดินเปลี่ยนทิศไปเสียอีกทางหนึ่ง เพื่อไม่ให้ผ่านมาพบเห็นที่นี่”

“ลักษณะคล้ายๆรอยช้างนะแต่ใหญ่กว่ามากเหลือเกิน...”

สแตนลีย์คร่างออกมา แล้วร้องสั่งไปทางคริส ผู้กำลังไต่ทางลาดลงไปสำรวจบริเวณที่มีรอยเหยียบย่ำอยู่สับสนเลอะ-เทอะไปหมดนั้น

“...กะขนาดลำตัวและน้ำหนักได้ไหม จากรอยที่เห็น”

“ตัวที่ใหญ่ที่สุด ประทับรอยเป็นหลุมอยู่บนพื้นบริเวณนี้

น้ำหนักประมาณ 20 ถึง 25 ตันค่ะอาจารย์ ขนาดลำตัวหรือลักษณะบอกไม่ถูก รพินทร์น่าจะให้รายละเอียดแก่เราได้มากกว่าที่เราจะคิดเดาเอาเอง”

แล้วคริสก็กวักมือเรียกแม่เพื่อนสาวผมแดง ให้ไต่ทางลาดลงไปสำรวจร่วมกับหล่อน เมื่อนั้น คี๊ธและเชิดวุธจึงเพิ่งตื่นจากตะลึง พากันกระโดดตามลงไปในทันที กวาดสายตามองอย่างถี่ถ้วนไปรอบๆ ทำให้หัวหน้าคณะต้องตามลงไปด้วย คงมีแต่พรานใหญ่เท่านั้นที่ยืนสูบบุหรี่อยู่บนบริเวณโคกสูงเหนือปลักนั้นอยู่เงียบๆ ปล่อยให้ฝ่ายนายจ้างตรวจสอบร่องรอยกันเพื่อให้เห็นชัดจะแจ้งกับสายตาออกไป โดยเขายังไม่ได้มีท่าทีหรือแสดงความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น ครู่ใหญ่ต่อมา สแตนลีย์ก็ร้องถามขึ้นมาว่า

“รอยที่เห็นอยู่นี่ นานสักเท่าไหร่แล้ว รพินทร์?”

“ไม่เกิน 3 ชั่วโมงมานี่เอง ระหว่างที่เรายังพักกันอยู่ในแค้มป์ ก่อนออกเดินทาง”

ทุกคนสดับ กระแสเสียงของเขานั้น ไม่มีวี่แววตื่นเต้นประหลาดใจใดๆ เลย ปกติธรรมดาที่สุด

“กะจำนวนถูกไหม? แล้วเป็นสัตว์ประเภทไหน?”

“ไม่ต่ำกว่า 2 ตัว และอย่างมากก็ไม่เกิน 4 ตัว อาจเป็นครอบครัวของมัน ก็สัตว์ประเภทช้างนั่นแหละ เพียงแต่ว่ามันเป็นบรรพบุรุษต้นๆ ของช้าง คริสคำนวณน้ำหนักได้ใกล้เคียงแล้วประมาณ 25 ตัน สำหรับไอ้รอยที่ใหญ่เต็มที่”

กลุ่มนายจ้างและเชิดวุธ พากันไต่แอ่งที่ลุ่มซึ่งกลายเป็นปลักโคลนขนาดใหญ่นั้น กลับมาที่จอมมัคคุเทศก์อีกครั้งโดยเร็ว ทกคนยังอยู่ในสภาพที่ยากจะควบคมความรัสึกได้ แม้แต่คริสติน่า

“คุณหมายถึงพวกแมมมอส งั้นรึ?”

เบลถามโดยเร็ว กระหืดกระหอบ พรานใหญ่ซ่อนยิ้มสงบเยือกเย็นอยู่ในอาการเดิม

“ไม่รู้ซิ ผมไม่เคยเห็นแมมมอสมาก่อน เคยเห็นแต่ช้างประเภทที่มีงางอกออกมาจากริมฝีปากล่าง แล้วกดงัมคว่ำลงแทนที่จะงอกจากริมฝีปากบนแล้วเงยงอนขึ้น ผู้ชำนาญทางชีววิทยาโบราณเขาเคยบอกผมว่ามันเป็นประเภทไดโนเทเรี่ยม ว่าแต่พวกเราที่มาด้วยกันนี่ มีใครเป็นนักโบราณชีวศาสตร์บ้างไหม?”

ทุกคนอึ้งไปอีก มองหน้ากันไปมา

“ไม่มีใครเป็นเพลิออนโตโลยีสต์ในหมู่พวกเราหรอก รพินทร์ เบลพอจะมีความรู้ทางธรณีวิทยาบ้างเล็กน้อยเท่านั้น... พวกเรารู้สึกสับสนไปหมดแล้ว จากรอยที่เห็นอยู่นี่ เชื่อว่าคุณนั่นแหละจะต้องรู้ดีที่สุด กว่าพวกเราทุกคน...นี่แปลว่าพวกมันออกมาจากดงข้างหน้า ที่พวกเรากำลังจะบ่ายหน้าเข้าไปงั้นรึ?”

สแตนลีย์ถามละล่ำละลัก รพินทร์ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ใช่ ออกมาจากดงโน่นแหละ แสดงให้เห็นว่าในดงดิบนั่นแล้งมาเป็นเวลานาน และไม่มีแหล่งน้ำเลย พอฝนตกเมื่อใกล้รุ่งนี้ มีน้ำขังอยู่ชายทุ่งเป็นแอ่งกว้าง มันก็เลยออกมาเล่นน้ำ”

“แปลว่านายเคยพบเห็นมันมาก่อน”

คี๊ธเพิ่งจะเอ่ยออกมาได้เป็นคำแรก

“ไม่บ่อยนัก และไม่มาก ไม่ชุมอะไร ธรรมชาตินิสัยก็ไม่ดร้ายเกินไป เพียงแต่ว่าตัวมันใหญ่กว่าช้างตามปกติราว 10 เท่า ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เราก็จะไม่พยายามเผชิญหน้ากับมัน เพราะเราจะหมดโอกาสวิ่งหนีมันได้ทัน...”

เขาพูดด้วยอารมณ์ขัน ท่าทางแววตาตะหนกของทุกคนที่มุงแวดล้อมอยู่

“...มันเป็นร่องรอยแห่งความหวัง และโชคดีของเราในหลายๆ ด้านแล้วครับ ผมดีใจที่เห็นรอยเท้าของสัตว์โบราณประเภทนี้”

“หา! นายว่ายังไงนะ เห็นไอ้ช้างยักษ์ รอยตีนใหญ่ยังกะโต๊ะบิลเลียดขนาดนี้ นายกลับบอกว่าพวกเรากำลังโชคดีงั้นรึ?”

คี๊ธโวยลั่นออกมา แล้วเอาไรเฟิล .458 ทั้งกระบอกวางเทียบ วัดลงไปตรงกลางจากพานท้ายจนถึงปลายปากลำกล้องยังสั้นกว่าเส้นผ่าศูนย์กลางของรอยเท้าที่ปรากฏอยู่เสียอีก

“ใช่ โชคดีมาก อย่างน้อยก็ข้อที่หนึ่ง เราพ้นรัศมีนิทรานครออกมาได้แน่นอนแล้ว ข้อที่สอง เรากำลังจะเดินผ่านดินแดนที่มนุษย์น้อยคนนักจะเคยได้ผ่านพบไม่ว่าตายแล้วเกิดใหม่อีกกี่ชาติ อันหมายถึงว่า เราได้มุ่งมาถูกทางแล้ว...ดูลักษณะหินแต่ละก้อน ลักษณะของพืชพันธุ์ที่ขึ้นให้เห็นอยู่นี้ ถ้านายมีความรู้ในเรื่องโบราณ ชีวศาสตร์ และซากดึกดำบรรพ์ นายจะรู้สึกตัวได้ ณ บัดนี้แล้วว่า เราออกมาพ้นนอกโลกของภูมิศาสตร์ยุคปัจจุบันแล้วอย่างเด็ดขาดไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกันอีก”

คำพูดของเขา ทำให้ทุกคนต้องเหลียวพิจารณาไปรอบ ๆ ตัวอีกครั้งด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก เบลสะกิดให้คริสมองไปที่ต้นปาล์มและปรงที่ขึ้นแวดล้อมอยู่รอบตัว อันมีลักษณะสวยงามอย่างประหลาดไปกว่าที่เคยพบเห็น รวมทั้งพันธุ์ไม้ประเภทเครือเถาที่เกาะเกี่ยวห้อยระย้าและออกดอกสีสันฉูดฉาดตาราวกับจิตรกรมาแต้มลวดลายไว้ด้วยพู่กัน

เชิดวุธอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งเบา ๆ ในลำคอ เมื่อมองไปเห็นแมลงปอสีแสดตัวหนึ่งเกาะอยู่ตรงปลายยอดปรงเตี้ย ๆ ไม่ห่างที่เขายืนเท่าใดนัก ปีกเหมือนทำด้วยผ้าแพรของมันยาวแผ่ออกไปข้างละฟุตกว่า!

บัดนี้ ฝ่ายของนายจ้างทุกคนเริ่มจะรู้สึกตนได้อย่างแน่ชัดแล้วว่า สภาพภูมิประเทศแวดล้อมมันผิดแผกไปจากป่าที่พวกตนผ่านกันมาแล้วจนหมดสิ้น ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของพืชพันธุ์ ร่องรอยของสัตว์พื้นดินหรือลักษณะก้อนหิน **ประดุจว่าได้หลุดพ้นออกมาจากโลกแห่งปัจจุบันกาลแล้วโดยสิ้นเชิง และอย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวล่วงหน้า บรรยากาศรอบด้านมันอ้างว้างวิเวกอย่างไร ก็สุดที่จะพรรณนาออกมาได้ในความรู้สึกของแต่ละคนยามนี้**

เมื่อต่างเพ่งตาจับไปยังมัคคุเทศก์นำทางผู้ยิ่งยง ทั้งหมดเห็นเขายืนสงบนิ่งอยู่ขณะจิตหนึ่ง โดยยังไม่เอ่ยอันใดออกมาทั้งสิ้น พินิจดูอยู่ที่ต้นปรงดึกดำบรรพ์และพืชลักษณะประหลาดที่ขึ้นแวดล้อมอยู่รอบกายใกล้ ๆ ตัว ตลอดจนรอยเท้าสัตว์ขนาด

ใหญ่ยักษ์ที่เขานำมาให้พบเห็นซึ่งภายหลังจากขึ้นจากปลักโคลนที่พวกมันลงไปแช่เล่นแล้ว ก็พากันเดินกลับเข้าไปสู่ดงที่เห็นเป็นทิวอยู่เบื้องหน้า อันเป็นคนละด้านกับที่เขาได้สั่งให้พวกลูกหาบเดินล่วงหน้าไปก่อน โดยเป็นที่เชื่อแน่ได้ว่า ขบวนลูกหาบเหล่านั้นคงจะยังไม่สำเหนียกซึ่งร่องรอยของเจ้าสัตว์มหึมาชุดนี้ เพราะถูกสั่งให้เดินแยกไปคนละด้าน เขาผู้นั้นไม่มีวี่แววใดๆ ที่จะให้จับสังเกตตรวจพบได้ว่ามีความวิตกกังวล หวั่นไหวพรึงพรั่นใจแม้แต่น้อยนิด ตรงกันข้าม เค้าหน้าและประกายตากลับเต็มไปด้วยความพึงพอใจและสมหวัง พึมพำออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“เราเริ่มเข้าสู่เส้นทางที่ถูกต้องแล้ว ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ได้เปิดเส้นทางนี้ให้อีกครั้ง”

“รพินทร์...”

เสียงแผ่วเหมือนกระซิบของอเมริกันอาวุโสดังขึ้น

“...ผมและพวกเราทุกคนมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูกนะ เราเดินป่าเปลี่ยว ป่ากันดาร และป่าอันเต็มไปด้วยสารพัดอันตรายมาโดยตลอด แต่ไม่เคยมีความรู้สึกประหลาดเหมือนสภาพป่าที่เรายืนกันอยู่ ณ ที่นี้เลย มันเหมือนกับว่า...”

สแตนลีย์ขาดหางเสียง กลืนหายเข้าไปในลำคอเพียงแค่นั้น

“ผมอยากทราบเหมือนกันว่าพวกคุณมีความรู้สึกอย่างไรในขณะนี้”

พรานใหญ่ย้อนถามเขา

“สภาพหิน ดิน และพืช ตลอดจนลักษณะภูมิประเทศ

มันเหมือนกับภาพวาดของโลก ย้อนหลังไปไม่ต่ำกว่า 200 ล้านปีงั้นแหละ”

ผู้ตอบคำถามของเขาคืออิสซาเบล ผู้ตกอยู่ในอาการสะท้านเยือกอย่างไรพิกล

“ผมเชื่อแล้วว่าคุณเป็นนักธรณีวิทยาผู้ทรงคุณวุฒิที่สัมผัสกับสิ่งเหล่านี้ได้ เราทุกคนกำลังเหยียบย่างเข้าสู่โลกในยุคอดีต-กาลแล้ว ซึ่งผมไม่คิดว่า ผมจะสามารถนำพวกคุณเข้ามาถึงได้เป็นครั้งที่สอง ภายหลังจากที่ได้นำคณะนายจ้างคณะก่อนผ่านพบมาแล้วครั้งหนึ่ง ผมยินดีมากที่ผมทำได้สำเร็จ! มันหมายถึงความสำเร็จในงานที่พวกคุณต้องการ อันจะติดตามมาเป็นลำดับด้วย”

บัดนี้ พยับแดดดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไป จากความสว่างจ้าของตะวันใกล้เที่ยง มันดูครึ้มสลัวอย่างไรพิกล รพินทร์เลิกแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกา แล้วเงยหน้าขึ้นไปยังท้องฟ้าเบื้องบน อันทำให้ทุกคนต้องมองตาม

เบื้องนภากาศ หมู่เมฆก้อนหนาทึบ ดูจะลอยตัวเรี่ยต่ำเป็นกลุ่มก้อนลักษณะต่างๆ เหมือนกับว่าท้องฟ้าจะเป็นเพดานคลุมอยู่ไม่สูงขึ้นไปนัก บังดวงตะวันไว้หมดสิ้น คงปล่อยให้ลำแสงสาดลอดกลีบเมฆสีเทากระจายแผ่ออกไปเป็นแฉกของรังสีราวฉากวาดโดยจินตนาการอันลึกลับของจิตรกรผู้เต็มไปด้วยศิลปะแบบแอบสแตร็ค และบางส่วนของเมฆเหล่านั้น มีอาการหมุนวน เคลื่อนตัวเปลี่ยนแปลงสัณฐานไปอย่างรวดเร็วเหมือนกลุ่มแก๊สจากหมอกเพลิง

"ท้องฟ้าสวย แต่น่ากลัวเหลือเกิน! เหมือนเรากำลังอยู่ในยานอวกาศ ที่ทะยานผ่านไปในกลุ่มกาแล็คซี่งั้นแหละ!"

คริสอทานออกมาอย่างตื่นตะลึง

"เฮ้ย! บรรยากาศ ตลอดจนพื้นภูมิภาคมันผันแปรไปอย่างอัศจรรย์แล้วว่ะ นี่พวกเราจะมีโอกาสกลับออกไปสู่โลกภายนอกได้อีกหรือเปล่านี่ รพินทร์"

คี๊ธร้องขึ้นอีกคนหนึ่ง ในขณะที่เชิดวุธนั้นยืนพิจารณาดูทุกสิ่งทุกอย่างสงบสติอารมณ์มั่น

"พระเจ้าเปิดทางเข้าให้เรา แต่จะเปิดทางให้ผ่านออกหรือไม่ ก็สุดแต่ความกรุณาของพระองค์...เอาละ ต่อไปนี้ผมขอให้พวกเราทุกคน ถวายสัจจะต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เหนือธรรมชาติเพื่อสวัสดิภาพของพวกเราทั้งหมด ทุกคนจะเต็มใจให้สัจจะและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดได้ไหม?"

"สัจจะอะไร?"

หัวหน้าคณะ และกล่มอเมริกันทกคน ถามขึ้นแทบเป็นเสียงเดียวกัน

"สิ่งที่ผมขอให้เป็นสัจจะจะถือปฏิบัติตั้งแต่นี้เป็นต้นไปก็คือ หนึ่ง ทั้งสองฝ่าย ระหว่างพวกคุณฝ่ายหนึ่ง และพวกผมอีกฝ่ายหนึ่ง เราจะไม่มีวันคิดคดทรยศหักหลังซึ่งกันและกันเลย ไม่ว่างานที่เรามุ่งไปทำร่วมกันจะสำเร็จลงได้เพียงใด แค่ไหน หรือไม่"

"ต่อหน้าท้องฟ้าที่เราเห็นในลักษณะปรากฏการณ์ประ-หลาดนี้ พวกผมทุกคนขอให้สัจจะข้อนี้แก่ฝ่ายคุณ!"

สแตนลีย์กล่าวหนักแน่น ชัดเจน โดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

ใดๆ ทั้งสิ้น คี๊ธ อิสซาเบล และคริส ยกมือขึ้นในระดับไหล่ในท่าปฏิญาณ

“ข้อที่สอง ในเส้นทางข้างหน้าต่อไปนี้ พวกคุณทุกคนจะต้องไม่เกิดความละโมภต่อสิ่งที่จะได้พบเห็นตามธรรมชาติ ตามพื้นภูมิภาคทางผ่าน ไม่ว่าจะเป็นแร่ธาตุหรือสรรพสิ่งใดที่มีค่าจะต้องไม่แตะต้องหยิบฉวยติดตัวมาเป็นสมบัติแม้แต่ชิ้นเดียว ทั้งด้านนำติดตัวไปเป็นที่ระลึก หรือเพื่อนำกลับไปเพื่อพิสูจน์ตรวจสอบใดๆ ทุกประการ ยกเว้นสมบัติของพวกคุณกันเองที่เรากำลังค้นหาอยู่”

“เราขอปฏิญาณในเงื่อนไขขอร้องของคุณในข้อนี้อย่างเคร่งครัดที่สุด”

“ข้อที่สาม ไม่ว่าสัตว์หรือพืช หรือกึ่งสัตว์กึ่งพืชชนิดใดก็ตามที่จะผ่านพบ ถ้าไม่ขึ้นอยู่กับเหตุผลที่ว่าเป็นการป้องกันชีวิตหรือประทังชีวิตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงแล้ว เราจะไม่ทำลายอย่างเด็ดขาด”

“ตกลง รพินทร์ เราให้สัญญา”

“ดีมาก! และผมขอเรียนให้ทุกคนทราบเสียเดี๋ยวนี้เลยว่า ในดินแดนที่พวกคุณโชคดี...ผมต้องขอเรียกว่า โชคดี ที่มีโอกาสล่วงล้ำเข้ามาถึงนี้ สัตว์อีกหลายๆ ชนิดนี้เป็นสัตว์ที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าที่พวกคุณจะคิดว่ามีหลงเหลืออยู่ในพิภพโลก มันมีทั้งอันตรายและไม่อันตราย เราจะใช้วิธีหลีกหลบมากกว่าการเผชิญหน้า เว้นแต่หลีกไม่ได้ และจำเป็นจริงๆ เราก็จะป้องกันตัวเฉพาะเท่าที่จำเป็น นี่พูดเตือนไว้ก่อนเท่านั้น เราอาจพบ หรืออาจไม่พบมันเลยก็ได้ แต่สำหรับทางด้านผม จะ

พยายามที่สุดเพื่อจะไม่ให้พบเห็นกับสัตว์ในยุคโลกล้านปีเหล่านี้ ซึ่งผมก็ไม่อาจยืนยันได้ว่า มันเป็นสัตว์โลกที่มีอยู่จริง หรือเกิดขึ้นด้วยอาถรรพณ์ของโลกพิสดารในส่วนนี้ และเมื่อพบเห็นก็ขอให้เข้าใจกันไว้ล่วงหน้าก่อนเลยว่า จะต้องไม่มีคำถามให้มากความ จะต้องไม่หาบทพิสูจน์ให้เสียเวลาปวดสมอง เอาเฉพาะว่าให้ผ่านพ้นจากมันไปให้ได้เท่านั้นเป็นพอ...เข้าใจที่ผมพูดนี่ไหมครับ?”

“พวกเราเข้าใจ!”

ทกคนก้มศีรษะรับ ตอบเป็นเสียงเดียวโดยไม่ต้องนัดแนะ

“ถ้างั้นได้เวลาแล้วครับ...เราตามพวกนั้นไปได้เดี๋ยวนี้เลยแล้วขอความกรุณาเงียบ ๆ เสีย อย่าบอกให้คนของฝ่ายผมทราบว่า เราได้มาพบรอยอะไรเข้า”

กล่าวจบ เขาก็พยักหน้า แล้วโอบไหล่เชิดวุธนำออกเดินออกจากบริเวณป่าปรงเหมือนปลักแห่งหนึ่ง แกะรอยตามหลังพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบที่สั่งให้ล่วงหน้าไปก่อนทันที กลุ่มนายจ้างอเมริกันก็เคลื่อนไหวตามมาติด ๆ

“คงไม่ต้องเตือนว่าให้ระวังตัวยิ่งกว่าเดิม และหมั่นสวด-มนต์ภาวนาระลึกถึงพระพุทธคุณเข้าไว้ตลอดเวลานะครับ”

เขากระซิบกับบุตรชายท่านนายพล

“ผมไม่ยั่น และไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้น เมื่อยังมีพี่เป็นคนนำทางอยู่แบบนี้”

เชิดวุธกระซิบตอบด้วยจิตใจที่แน่วแน่มั่นคงและเด็ดเดี่ยวยิ่ง

ชั่วไม่เกิน 15 นาที รพินทร์กับคณะนายจ้าง ก็เดินตามหลังคณะลูกหาบ กับพรานพื้นเมืองมาทัน ในขณะที่คนพวกนั้นกำลังจะย่างเข้าส่ชายดงทึบ โดยยังเลี่ยงเดินขนานขอบดงเพื่อถ่วงเวลารอคำสั่งเขาอยู่ว่าจะให้ตัดเข้าบริเวณส่วนไหน จันเกิด เส่ย คุมขบวนลูกหาบพวกนั้นไป

ส่วนรพินทร์และฝ่ายนายจ้างซึ่งไม่ยอมทิ้งห่างพรานใหญ่ตามมาทันบุญคำ ซึ่งยืนรออยู่ที่ใต้ต้นปาล์มใหญ่ อุดมไปด้วยซากไม้เก่าแก่ดำเมี่ยม ที่ล้มระเกะระกะอยู่ลำพังคนเดียว ในมือถือกล้องส่องทางไกลของเขาที่มอบไว้ให้ กำลังส่องดอะไรอย่างระมัดระวัง ทางชายดงด้านตะวันออก ซึ่งขึ้นหนาแน่นไปด้วยหมู่ไม้ ลักษณะของแกคงจะมาตั้งหลักอยู่ที่นี่นานแล้ว สังเกตดูพวกลูกหาบทั้งหมดที่เดินผละห่างกันออกไปไกลจากตำแหน่งที่แกยืนอยู่พอสมควร

เมื่อรพินทร์ก้าวเข้ามาถึง แกก็ลดกล้อง แต่ตาเปล่ายังจับจ้องไปทางด้านนั้นด้วยสีหน้าไม่เป็นสุขนัก

“มีอะไรผิดปกติหรือ บุญคำ?”

เขาถาม ฉวยกล้องมาจากมือแก แล้วยกขึ้นส่องไปทางนั้น ระหว่างที่ยังปรับเลนส์ให้เข้ากับสายตา บุญคำก็บอกมาต่ำๆ ว่า

“กล้องนายมันหลอกตาบุญคำหรือป่าวไม่รู้นะ ดูอยู่พักใหญ่แล้ว ไอ้ปลวกใต้ต้นไม้ริมๆ โน่นรูปร่างมันพิกลอยู่”

รพินทร์ปรับเลนส์กล้องเข้ากับสายตา แล้วจ้องนิ่ง

ระยะห่างออกไปประมาณ 600 เมตร ลักษณะเหมือนก้อนหิน หรือจอมปลวกจริงๆ นั่นแหละ ที่โผล่อยู่ใต้ร่มของไม้

ใหญ่ สายตาเปล่าจะมองไม่เห็นเลย ถ้าไม่ใช่เพราะเลนส์ย่นระยะ แต่ถึงงั้นมันก็ยังไกลเกินไปอยู่ดีนั่นแหละ เพราะกำลังขยายเพียง 7 เท่า

เขาส่องจับอยู่อึดใจใหญ่ด้วยอาการพินิจ เสียงบุญคำบอกเบา ๆ มาอีก

“เป็นยังไงนาย มันเหมือนช้างนะ แต่ตัวมันเหมือนช้างที่เคยไล่เหยียบไอ้ส่างปาในครั้งกระโน้น คือตัวมันโตกว่าช้างธรรมดาสัก 10 เท่า ไม่รู้จะใช่รึป่าว เพราะบุญคำตั้งหลักดูอยู่นานแล้ว ไม่เห็นมันกระดกกระดิก”

อะไรชนิดหนึ่ง ที่เหมือนกับจอมปลวกตามที่เป็นจุดสนใจของตาเฒ่าบุญคำขณะนี้ น่าจะเป็นก้อนหินหรือจอมปลวกจริง ๆ นั่นแหละ ถ้าไม่ใช่เพราะเลนส์ในกล้องบังเอิญเห็นส่วนที่ควรจะเป็นใบหูแกว่ง กระดิกโบกกวาดครั้งหนึ่ง ต่อมาก็ชูงวงขึ้นสูงร่อนไปมาช้า ๆ คำนวณจากลำต้นของต้นไม้ใหญ่ที่มันยืนอยู่แม้จะระยะไกลขนาดเกินกว่าครึ่งกิโลเมตร เขาก็กะได้โดยไม่ยากว่า จากพื้นจนถึงสันหลังของมัน สูงไม่ต่ำกว่า 12 ฟุต!

ห่างออกไปทางซ้ายมือของมันไม่มากนัก อีกตัวหนึ่งยืนเยื้องไปทางด้านหลัง ขนาดใกล้เคียงกัน พร้อมกับตัวย่อม ซึ่งน่าจะเป็นลูก แต่ก็มีขนาดเท่าช้างพลายตัวใหญ่ ๆ ตัวหนึ่งทีเดียว ทั้งสามอยู่ในอาการสงบกลางดงไม้ที่มีสภาพโปร่งตาพอสมควรและลึกเข้าไปกว่านั้น ในระหว่างลำต้นและพุ่มพงที่กำบังพรางตาอยู่ ยังไม่อาจคะเนได้ถูกว่าพวกมันจะมีอยู่อีกกี่ตัว ทว่าไอ้สามตัวนี่แน่ ๆ ที่ลงไปละเลงเล่นอยู่ในปลักโคลนที่เขาเพิ่งจะพบร่องรอยมาหยก ๆ

ระหว่างที่รพินทร์ยังส่องกล้องพิจารณาท่าทีของพวกมันอยู่ เชิดวุธและอเมริกันทั้งสี่ที่ก้าวเข้ามาสมทบด้วย ก็ใช้กล้องส่วนตัวตรวจสอบด้วย และไม่นาน ทั้งกลุ่มก็จับภาพได้ในเวลาไล่เลี่ยกัน

"รพินทร์!"

สแตนลีย์ออกเสียงร้องนามเขาหนักๆ

"ไม่เป็นไรครับ ระยะมันห่างมาก ผมอยากจะให้พวกคุณเดินตามลูกหาบไปก่อน ผมจะลองดูท่าทีของมันที่นี่สักครู่"

"ไดโนเทเรี่ยมจริงๆ ด้วย ตามที่คุณบอกนั่นแหละ!!"

เบลร้องออกมาเบาๆ อย่างตื่นเต้น ในขณะที่คี๊ธ เชิดวุธและคริสยืนส่องกล้องแทบไม่หายใจ

"ช้างอะไรหว่านี่ งาดันงอกจากใต้ปากล่าง แล้วก็ตัวยังกะภูเขาแบบนี้ ไรเฟิล .458 ไม่มีทางหยุดมันได้หรอก เจอะตัวจริงเข้าแล้วยังไง"

พ.อ.แห่งยูเอส.อาร์มี่หลุดปากออกมาแทบฟังไม่ได้ศัพท์

"ไม่ต้องห่วง ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรนักหรอก ถ้าได้เป้าหมายกลางสมอง ก็คว่ำมันลงได้เหมือนกัน ทำตามที่สั่งดีกว่า พวกนายทั้งหมดตามพวกลูกหาบไป ฉันกับบุญคำจะเฝ้าคุมเชิงตรงนี้ให้ก่อน ไปซิ เร็วเข้า อย่าขัดคำสั่ง"

อย่างเข้าใจกันดีอยู่แล้ว สแตนลีย์ฉุดแขนเบล ซึ่งความจริงก็ยังไม่แข็งแรงเต็มที่นัก ออกจ้ำพรวดๆ ตามหลังกลุ่มลูกหาบไปในทันที ขณะเดียวกัน คี๊ธกับคริสตินาก็เดินเลี่ยงไปตามคำสั่งของเขา ก่อนที่จะแยกไป แม่ผมทองส่งระเบิดเพลิงอันมี

อานุภาพรุนแรง อย่างที่เคยใช้เมื่อตอนผจญกับกองทัพหมาป่า ยัดเยียดให้แก่เขาสองลูก บอกว่า

"ถ้าคุณมีความจำเป็น โดยหยุดมันไม่ได้ด้วยไรเฟิล และมันพุ่งเข้ามาใกล้ตัว จงใช้ระเบิดเพลิงพวกนี้เป็นฉากไฟกั้นไว้ไม่ให้มันวิ่งชาร์จเข้าถึงตัว"

"ขอบคุณ แต่ผมจะไม่ทำให้เกิดไฟป่าจากระเบิดมหา-วินาศของพวกคุณประเภทนี้หรอก แล้วก็ยังไม่อยากจะทารุณโหดเหี้ยมกับมันเกินไป ในกรณีที่ถ้าขว้างไปถูกตัว ระเบิดวุ้นชนิดนี้ก็จะเผามันทั้งเป็นโดยไม่มีการดับอย่างทรมานที่สด ซึ่งไม่มีอะไรจะโหดเท่า ผมเห็นฤทธิ์ระเบิดประเภทนี้ของพวกคุณมาแล้ว มันเหมาะสำหรับพวกฆาตกรเลือดเย็นเสียมากกว่า"

คริสมองหน้าแวบหนึ่ง แล้วสั่นหัวอย่างระอาใจ จากนั้นก็ออกวิ่งตามหลังพรรคพวกไปในทันทีโดยไม่พูดอะไรอีก รพินทร์หันมาไล่เชิดวุธอีกคนหนึ่งที่ยังยืนอยู่ใกล้ๆ เขา นายทหารหนุ่มอิดออด อยากจะอยู่ใกล้เขามากกว่า แต่คำขาดของรพินทร์ทำให้จำใจต้องปฏิบัติตามคำสั่ง

บัดนี้ ณ ตำแหน่งนั้นจึงเหลือเขากับบุญคำเพียงสอง คนเท่านั้น ที่ยังยืนกันอยู่ที่เดิม เพื่อรอดูท่าทีของช้างยักษ์โขลงย่อยๆ ที่เห็นอยู่นั่น ว่ามันจะรู้เห็นหรือมีปฏิกิริยาเช่นไรหรือไม่ต่อกลุ่มมนุษย์ตัวจ้อยๆที่เดินเป็นขบวนอยู่กลางที่โล่งใกล้ดงทึบห่างจากมันออกไปมากพอสมควร

"นี่ไอ้พวกนั้นรู้ตัวแล้วหรือยัง ว่ามีเจ้าสามตัวซุ่มอยู่ตรงโน้น?"

เขาถามบุญคำขึ้น โดยหมายไปถึงเกิด เส่ย จันและพวกลูกหาบทั้งหลาย บุญคำสั่นหัว

“มันยังไม่รู้กันร็อก บุญคำไม่ได้บอก เพราะครั้งแรกก็ยังไม่แน่ใจ หยุดยืนดูอยู่คนเดียว รอนาย ปล่อยให้พวกมันล่วงหน้ากันไปก่อน...เอายังไงดีละนาย?”

รพินทร์ยกกล้องขึ้น จับจ้องสังเกตท่าทีของเจ้าช้างยักษ์โขลงย่อม ๆ อันน่าจะเป็นลักษณะครอบครัว พ่อ แม่และลูกสามตัวนั่นอยู่อึดใจหนึ่ง ความคิดพุ่งปราดไปถึง มาเรีย ฮอฟมัน ในทันที ในยคนั้น ที่เขาพอจะรู้ประวัติที่มาและตระกลของเจ้าบรรพบุรุษช้างประเภทนี้ ก็เพราะความรู้ทางโบราณชีวศาสตร์ของมาเรียนั่นเอง รวมทั้งแผ่นภาพแห่งการประจันหน้ากับโขลงของมันจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด มันเป็นสัตว์ใหญ่โบราณประเภทแรก ก่อนที่เขาจะนำคณะของเชษฐาไปพบกับไอ้ชนิดที่ดุร้าย และใหญ่ยักษ์ขึ้นไปทุกขณะ

การเดินทางย้อนกลับมาในครั้งนี้ของเขา จะต้องมาพบกับเภทภัยอันตรายแบบเก่า ๆ อยู่อีกหรือ ในเมื่อเที่ยวขากลับจากเทือกพระศิวะ โดยเอาตัวนายชด ประชากรและหนานอินกลับมาได้นั้น ไม่ได้ผ่านสัตว์ในแดนสนธยาเหมือนเที่ยวขาไปเลยแม้แต่สักตัวเดียว

กลุ่มพวกมัน ยังชูงวงเหมือนจะค้นหากลิ่นไออะไร บางสิ่งบางอย่าง ด้วยระบบฆานประสาทที่ดีเยี่ยม แต่ก็ยังไม่ได้มีอากัปกิริยาท่าทีผิดปกติใด ๆ

เมื่อกวาดกล้องไปทางกลุ่มลูกหาบที่พากันเดินท่อมๆ เลียบชายดง และพวกนายจ้าง ซึ่งจ้ำอ้าวกวดตามหลังไป ก็เห็นระยะเยื้องห่างออกไปมากแล้ว แต่ที่น่าเป็นห่วงที่สุดก็คือพื้นที่เป็นบริเวณที่โล่ง ปราศจากมุมบังตาใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งห้าคนเดินจับกลุ่มกันไปอย่างเร่งรีบที่สุด แต่ก็ไม่วายที่จะเหลียวกลับมามองที่เขาและบุญคำ ซึ่งยังปักหลักอยู่ ณ ที่นั้นอย่างเป็นห่วง

บุญคำเอานิ้วชุบน้ำลายในปากจนเปียก แล้วชูขึ้นเพื่อตรวจหาทางลม ไม่ถึงอึดใจแกก็คร่างออกมา

“ตายห่ะ! นาย...พวกเราที่เดินกันไปโน่น น่าจะอยู่เหนือทางลมของมันเสียแล้ว รวมทั้งเราสองคนนี่ด้วย”

พรานใหญ่ลดกล้องลงเก็บเข้าเป้หลังทันที แง้มลูกเลื่อนไรเฟิลในมือ กระสุน .458 นัดที่อยู่ในรังเพลิง ยังประจำเข้าที่อยู่ตามเดิม ส่วนบุญคำยิ้มออกมาเหมือนลิงซิมแปนซี เมื่อก้มลงมองวินฯ ขนาด .375 เอช. แอนด์ เอช ของแก ซึ่งสำหรับสัตว์ในยุคดึกดำบรรพ์ประเภทนั้นแล้ว มันเปรียบแทบไม่ผิดอะไรกับไม้จิ้มฟัน

“มีวิทยุอยู่ที่จัน หรือพวกเราที่เดินนำหน้าไปโน่นบ้างไหมบุญคำ” เขาถามโดยเร็ว

บุญคำสั่นหัว แล้วชูวิทยุประจำตัวของแกให้ดู

“ไม่มี มีของบุญคำอยู่นี่เครื่องเดียวเท่านั้น ไอ้พวกนั้นมีที่ไหนกันล่ะนาย หรือพวกนายห้างเขาไม่ได้ให้ไว้เลย”

“ไป ตามหลังพวกนั้นไปเดี๋ยวนี้ เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอก เพราะระยะห่างมาก ต่อให้มันได้กลิ่น มันก็ไม่น่าจะตามหรือไล่หรอก”

เขาบอก แล้วเหนี่ยวไหล่บุญคำให้ออกเดินทันที โดยก้าวตามหลังพรรคพวกไป

บัดนี้ คณะทั้งหมด จึงแบ่งออกเป็นสามส่วน เขา และบุญคำรั้งท้ายสุด เดินในลักษณะคอยจับตาสังเกตดูปฏิกิริยาของช้างโบราณพวกนั้นไปพลาง อีกกลุ่มหนึ่งก็คือ หัวหน้าคณะอเมริกัน คี๊ธ เบลและคริส ซึ่งอยู่ตรงกลาง แล้วพวกลูกหาบกับพรานพื้นเมืองของเขาอีกสามคน ซึ่งพากันเดินไปอย่างปกติ เพราะยังไม่ระแคะระคายอะไรทั้งสิ้น

รพินทร์กับบุญคำเร่งฝีเท้าเต็มที่ ลักษณะการเดินของเขากับบุญคำ เป็นการเดินขวางเส้นทางระหว่างโขลงย่อมๆ ของครอบครัวเจ้าช้างยักษ์ อันหมายถึงว่า ถ้าหากมันกะสากลิ่นและเกิดจะนึกเฮี้ยน บ่ายหน้าจากชายดงเข้ามาสำรวจกลิ่นแปลกปลอม ก็จะต้องมีโอกาสเข้าถึงทางด้านเขาก่อน สำหรับกลุ่มของนายจางนั้น เมื่อเห็นทั้งเขาและบุญคำเริ่มเคลื่อนที่ตามหลังมา สแตนลีย์ก็วิทยุบอกให้เร่งติดตามมาโดยเร็ว ส่วนเขาก็บอกกลับไปให้พวกนั้นเร่งติดตามขบวนลูกหาบ ไม่ให้คอยห่วงหลังอยู่

เป็นที่แน่ชัดแล้ว ว่าฝ่ายมนุษย์อยู่เหนือทางลมมันอย่างแน่นอน เพราะเจ้าตัวใหญ่สองตัวเริ่มกางหูผึ่งออกแล้วชูงวงสูงขึ้นไปอีก ร่อนส่ายไปมาอยู่ทางอากาศ หันหน้ามาทางชายทุ่ง จากนั้นก็หมุนตัวหันรีหันขวาง

“ไปเสีย ไปเข้าดง ไอ้เพื่อนยาก! อย่าเสือกออกมาเป็นอันขาด”

เขาส่งกระแสจิตออกไป พร้อมทั้งภาวนา

มันจะรับรู้ในคำภาวนาของเขาหรือไม่...ไม่ทราบได้ แต่บัดนี้ พงไม้เบื้องหน้าของมันเริ่มเคลื่อนไหว หักล่ระเนนราว กับถูกแทร็กเตอร์เหยียบ มองเห็นได้อย่างเด่นชัด แล้วเจ้าตัวใหญ่สองตัวก็ปรากฏออกมาให้เห็นถนัดตา ตามหลังออกมาด้วยเจ้าตัวเล็ก อาการของมันไม่ได้เร่งร้อนอะไรนัก เหมือนจะเป็นการโผล่ตัวออกมาสู่ริมทุ่งอย่างธรรมดา แต่ลักษณะที่ยังชูงวงร่อนอยู่นั่น บ่งชัดว่ามันกำลังสูดกลิ่นเพื่อหาความแน่ใจในกะไอกลิ่นแปลกปลอม

“รพินทร์ มันออกมาแล้ว!!”

เสียงของหลายต่อหลายคนจากฝ่ายนายจ้าง ตะโกนก้องประสานกันออกมาจากลำโพงวิทยุในมือเขา **ภาพที่เห็น ทั้ง 5 คนกำลังอยู่ในภาวะหมุนตัวชุลมุนกันอยู่กลางทุ่ง ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะแล่นไปสมทบกับฝ่ายพวกลูกหาบ หรือว่าจะวิ่งเข้ามาหาเขา หรือจะหยุดปักหลักอยู่กับที่**

“ไปให้เร็วที่สุด ไม่ต้องหยุด!”

พรานใหญ่สั่งการเฉียบขาดไปทางวิทยุ

แล้วตัวเขาเองก็ออกวิ่งสุดฝีเท้า โดยมีบุญคำควบปุเลงๆ ตามหลัง ตรงเข้าไปหาซากต้นไม้ขนาดใหญ่ต้นหนึ่ง ซึ่งล้มขวางอยู่เบื้องหน้า ยึดตำแหน่งลำต้นบริเวณหนึ่ง ซึ่งบัดนี้เป็นซากสีดำแกร่งราวกับท่อนหิน นอนพังพาบลง พาดไรเฟิลในท่านอนเตรียมยิง ปากก็สั่งการทางวิทยุต่อไปเร็วปรื๋อ

“...อย่าชักช้า ไม่ต้องห่วงทางนี้ ถ้ามันบ่ายหน้าเข้าหา

จะยิงสกัดไว้ให้ อย่าหยุดอยู่กับที่ ตามให้ทันพวกลูกหาบ แล้วเตือนให้รู้ด้วย”

ทางด้านฝ่ายนายจ้างและเชิดวธ พากันออกวิ่งในทันทีอย่างสุดฝีเท้า ยามนี้ ทุกคนสามารถวิ่งได้รวดเร็วทำเวลาดีกว่าสภาพปกติมากนัก แม้แต่เบลเอง ไม่มีใครหันหลังกลับมามองอีก เสียงเชิดวุธตะโกนส่งความโหวกเหวกไปยังพวกพรานพื้น-เมืองของรพินทร์และพวกลูกหาบ **คนเหล่านั้นคงจะได้ยินเสียงจึงพากันหยุดชะงัก และหันกลับมา**

ภาพทกสิ่งทกอย่างมันฟ้องชัดแล้วว่าอะไรเป็นอะไร!!

พวกลูกหาบแตกฮือรวนเรอย่างตกใจอยู่ครู่หนึ่ง ทิ้งข้าวของที่แบกหามอยู่ ปลดปืนประจำตัวที่สะพายอยู่กับไหล่แล้วแตกกระจายกันออกราวกับผึ้งแตกรัง เพราะมองเห็นภูเขาเคลื่อนที่ซึ่งกำลังดุ่มๆ ตรงรี่เข้ามา แม้จะอยู่ในระยะไกล พวกนั้นก็สามารถคำนวณจากขนาดของมันได้ว่า ใหญ่โตมโหฬารขนาดไหน ซึ่งมันมองดูเหมือนภาพฝัน หรือภาพลวงตา

สิ่งที่รพินทร์กำหนดหมายไว้ว่าจะให้ทั้งหมดหลบเข้าไปในดง ผิดพลาดไปหมด เพราะไม่อาจติดต่อรู้ความกันได้ในวินาทีฉุกละหุกเช่นนี้ สำหรับเกิด เส่ยและจัน นั้น โดยความสำนึกในหน้าที่ และจากสิ่งที่เคยปฏิบัติมาแล้วจนเกิดความเคยชิน ทั้งสามคนแล่นสวนออกมารับหน้าสมทบกับกลุ่มนายจ้าง ที่แล่นเตลิดเข้าไปหาในทันที กลายเป็นว่าทั้งกลุ่มทุกคนส่วนใหญ่ขณะนี้กระจายกันอยู่เต็มท้องทุ่งไปหมด กลางที่โล่งปราศจากที่หลบ

หลีกกำบังเลย คงมีแต่เขาและบุญคำสองคนเท่านั้น ที่นอนพาดปืนกับขอนไม้ใหญ่ จ้องเล็งเตรียมพร้อมอยู่

ครอบครัวของไอ้ช้างไดโนฯ เริ่มออกวิ่งเหยาะๆ แล้ว พร้อมกับแผดเสียงสนั่นกึกก้องออกมาประสานกันสนั่นไปทั้งท้องทุ่ง กัมปนาทเสียงแผดแปร่นของมัน ก็คือช้างเราดีๆ นี่เอง แต่ดังเหมือนๆ กับผ่านเครื่องขยายเสียงขนาดห้าพันวัตต์ออกมา ชนิดที่ฝ่ายมนษย์ได้ยินเข้าก็แทบช็อค พากันทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

รพินทร์สบถอะไรออกมาคำหนึ่ง บัดนี้ พานท้ายไรเฟิลประทับซอกไหล่เขาแล้ว ค่อยๆ กวาดตามการวิ่งเข้าไปยังกลุ่มมนุษย์ ที่กำลังยืนกันเกะกะอยู่กลางทุ่ง ระยะ 500-600 เมตรนั้น อาจเป็นระยะไกลสำหรับมนุษย์หรือสัตว์ธรรมดา แต่สำหรับเจ้าตัวขนาดใหญ่ยักษ์และมีช่วงขาที่ยาวเป็นพิเศษตามตัวมันเช่นนี้ แม้จะดูว่าเป็นการวิ่งเหยาะก็จริง แต่มันก็สามารถที่จะนำตัวให้เคลื่อนเข้ามาเป้าหมายได้อย่างรวดเร็วเกินเชื่อ

ทางด้านนายจ้าง สแตนลีย์ได้สติก่อนใครทั้งสิ้น ตะโกนสั่งการลั่น

“กระจายออกเป็นหน้ากระดาน แล้วยิงทันที เมื่อมันเข้ามาในระยะ 150 เมตรเป็นอย่างใกล้ที่สุด”

คี๊ธและเชิดวุธ ประทับไรเฟิลขนาดหนัก (แต่ก็เบาเหลือเกินสำหรับเจ้าช้างดึกดำบรรพ์ชนิดนั้น) ขึ้นทันที ขยับลูกเลื่อนขึ้นสปริงเข็ม แล้วเผ่นแยกกันออกไปคนละด้าน สแตนลีย์นั้น

ยืนปักหลักอยู่ตรงกลาง ส่วนคริสติน่าและอิสซาเบล กระชากพานท้ายปืนเอ็ม 16 แบบคอมมานโดยาวออกเพื่อใช้ประทับไหล่ได้ และโดยไม่ได้ร้องเตือนอะไรกันเลย ทั้งสองแหม่มสาวผลักสวิตช์บังคับการยิงไปอยู่ในจังหวะฟลูออโต้ กะยิงรัวออกไปทั้งชุดเลย

จัน เกิดและเส่ย ห้อแนบออกไปคนละด้าน เพื่อขยายแนวตั้งรับให้กว้างออกไปอีก แต่จะไม่ทำตัวเองให้ไปบังทางปืนของพรรคพวกคนใด คนของรพินทร์เหล่านี้ ล้วนมีสติและชำชองในงานปะทะแบบตะลุมบอนมาแล้วทั้งสิ้น เฉพาะพวกลูกหาบภายใต้การนำของนายตาบเท่านั้นที่เงอะงะอลหม่านกันอยู่อย่างน่าเกรงอันตราย ว่าอาจจะทำปืนลั่นมาถูกพรรคพวกเดียวกันจนจันซึ่งเป็นผู้คุมสถานการณ์ทางด้านหลังสุด ร้องสั่งการให้พวกนั้นเผ่นเอาตัวรอดไปก่อน ไม่ต้องคำนึงถึงสัมภาระอะไรทั้งสิ้น โดยให้วิ่งหนีออกไปให้ห่างที่สด โดยไม่จำเป็นจะต้องเข้ามาร่วมช่วยยิงด้วย เพราะแต่ละคนอย่างเก่งก็ลูกซองแฝด ซึ่งมันไร้ผลเต็มที

อูถะกับพะโต้นั้น ตกใจจนแทบสิ้นสติ วิ่งกันอย่างไม่คิดชีวิต พวกลูกหาบทั้งหลายอีกสี่คู่ รวมทั้งนายตาบอันเป็นหัวหน้าเกิดมาไม่เคยเห็นช้างตัวสูงใหญ่ขนาดยอดไม้ และมีงาลักษณะประหลาด พากันตื่นตระหนก ตัวสั่นงันงกไปหมด คุมสติไม่ได้ **ไม่เคยมีครั้งใดที่คนเหล่านี้จะได้รับความตกใจกลัวเท่ากับสิ่งที่มองเห็นอยู่ในบัดนี้ ทั้งๆ ที่ผ่านผจญกันมาทุกรูปแบบของอันตรายแล้ว**

และมันก็เป็นครั้งแรก ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่สามารถจะควบคุมสถานการณ์ของคนใต้ความรับผิดชอบของเขาได้ ประมาณ 250 เมตร ที่พวกมันทั้งสามตัวแล่นผ่านขอนไม้ที่รพินทร์กับบุญคำนอนพาดไรเฟิลอยู่ โดยพวกมันกำลังปรี่ตรงเข้าใส่กลุ่มมนุษย์ อันบัดนี้กระจายกันอยู่คนละทิศละทางเต็มทุ่ง เขาก็ร้องบอกบุญคำหนักๆ

"ยิง!"

บุญคำคงวาดปืนยังไม่ได้เป้าหมายถนัด จอมพรานก็ปล่อยนัดแรก ระเบิดเปรี้ยงออกไปแล้วก้องกระหึ่มไปทั้งท้องทุ่ง และราวป่าเบื้องหลังออกไป เป้าหมายของเขาก็คือ ไอ้ตัวใหญ่ที่นำล้ำหน้าที่สุด จุดหมายที่ต้องการคือตำแหน่งที่ตั้งของมันสมอง ซึ่งควรจะเป็นที่ขมับที่หันให้ทางปืน

หัวกระสุนแล่นเข้ากระทบตามติดเสียงกัมปนาทมา ได้ยินถนัดถนี่ มันถูกเข้าตรงไหนไม่ทราบได้ แต่ขาทั้งสี่ที่กำลังวิ่งเหยาะๆ อยู่ ไถลลื่นไปเบื้องหน้า แล้วเป๋เสียหลักไปเล็กน้อยเท่านั้น จังหวะนี้เอง .375 ของบุญคำก็โครมออกไปไล่เลี่ยกับเขา

มันไม่ได้ผลอะไรเลย นัดของบุญคำไปถูกหัวไหล่ของอีกตัวหนึ่งที่แล่นตามมา และหัวกระสุนคงไม่สามารถจะทะลวงผ่านกระดูกใหญ่ของโคนขาเจาะเข้าไปถึงอวัยวะภายในได้ เพราะไอ้ตัวที่แซงมาเป็นตัวที่สองนั้น แล่นพ้นนำหน้าตัวแรกที่รพินทร์ยิงออกไป พร้อมกับแผดเสียงร้องกึกก้อง ในขณะที่ตัวแรกก็กำลังตั้งหลัก เบี่ยงตัว

รพินทร์กระชากปลอกกระสุนนัดแรกออกไปตั้งแต่บุญคำ

เปิดศักราชยิงไปแล้ว พอตบก้านลูกเลื่อนลง เขาก็เล็งอีกครั้ง และจำเป็นจะต้องเล็ง เพราะระยะมันห่างไกลพอสมควรทีเดียว เป็นจังหวะที่มันล้ำแนวลำกล้องปืนเขาไปทางขวามือ

ตูมหลัง ชอนเข้าหลังกกหู สังเกตได้จากกิริยาที่หัวอันใหญ่โตของมันทิ่มงุดไปเบื้องหน้า และพอตูมที่สาม เข่าหน้าทั้งสองของมันทรุดฮวบลงไป ทว่าก็แค่อึดใจเดียว มันก็หยัดกายขึ้นมาได้อีก ส่วนตัวที่สองนั้น แล่นพุ่งเข้าไปหาฝ่ายนายจ้างทั้งหลายแล้ว!

คราวนี้ เสียงปืนจากฝ่ายนั้นก็ระดนกระหน่ำขึ้น ราวกับประทัดวันตรุษ ไม่รู้ใครต่อใครยิงมาจากที่ใดบ้าง ควันปืนพุ่งออกมาจากปากลำกล้องเห็นเป็นจุดอยู่ทั่ว ๆ ไป ที่สามารถแยกประเภทได้ก็คือ เสียงรัวที่ยิบ เป็นจังหวะของเอ็ม 16 สอบกระบอกซึ่งแผดเป็นชุด ๆ ชุดละ 4–5 นัดติด ๆ กัน ราวกับว่าโลกฮึกส่วนนั้น จะเกิดภาวะสงครามสู้รบ

ภาพที่เห็น เจ้าตัวที่รพินทร์ยิงไว้ เริ่มหมุนตัวคว้าง ปัดเป๋ไปมา พร้อมกับร้องออกมาด้วยอำนาจเจ็บปวดและโกรธแค้น ส่วนเจ้าตัวที่พุ่งลิ่วเข้าหาคณะนายจ้าง คงแล่นตะโพงแผ่นดินสะเทือนต่อไป ราวกับว่าห่ากระสุน ซึ่งมีทั้งไรเฟิลขนาดใหญ่หลายกระบอก และปืนยิงเร็ว หาได้ระคายผิวมันไม่ ความจริงพวกนั้นระดมยิงเข้าไปถูกตัวมันทั้งสิ้น แต่ไม่ถูกตำแหน่งที่ตั้ง

ของมันสมอง หรือจุดที่จะล้มมันได้ เห็นแต่จุดเลือดสีแดง ที่ไหลทะลักออกมาแทบทั่วทั้งตัว ทว่าหยุดความบ้าคลั่งของมันไม่ได้เลย

สแตนลีย์ ตะโกนสั่งการอย่างไร ตอนนี้ไม่มีใครฟังออกแล้ว เพราะเป็นการยิงแบบอิสระ ตัวใครตัวมัน เชิดวุธกระหน่ำเข้าไปจนหมดแม็กกาซีน แล้วควักกระสุนออกมาบรรจุใหม่อย่างตาลีตาเหลือกขณะที่มันพุ่งใกล้เข้ามาประมาณ 60-70 เมตร คี๊ธกะเล็งไปที่หัวอันใหญ่โตแต่เป็นเป้าเคลื่อนที่ กดตูมออกไปเป็นนัดล่าสุดของกระสุนที่บรรจุอยู่ในชุดนั้น มองเห็นแต่เพียงเศษใบหูชิ้นเท่าฝ่ามือปลิวกระเด็นแวบ นายคี๊ธพลาดเป้าหมายกลางศีรษะไปตั้งร่วมวา เพราะความประหม่าตื่นเต้น ขณะนั้นคริสติน่า ก็วิ่งปราดขึ้นมา กระชากไหล่เชิดวุธผู้กำลังบรรจุกระสุนอยู่โดยแรงจนผงะ พร้อมตะโกนก้อง

“ถอยหลังออกไปก่อน!”

ตัวหล่อนเอง เสียบแม็กฯ สำรองอันที่สอง กดคันบังคับลูกเลื่อนให้ปิดเข้าที่ แล้วหวดออกไปทั้งชุด 30 นัด โดยกะยิงตั้งแต่ขาส่วนล่างของมันไล่ระขึ้นไปตามส่วนสูง เป็นเวลาเดียวกับที่เบลก็วิ่งเข้ามาสมทบ ปัดขาคริสคะมำหน้าคว่ำลง เพื่อไม่ให้บังทางปืน และเอ็ม 16 ในมือของหล่อนก็แผดตัวเป็นเสียงยาว เกลี้ยงฉาดทั้ง 30 นัดเช่นกัน

คราวนี้ได้ผล มันเริ่มหมุนตัวเอียงข้างให้แล้ว พร้อมกับอาการร้องโอ๊กเสียงยาว เขย่งสามขา จะผละเปลี่ยนทิศทาง

และเมื่อนั้นเอง ที่เกิด เส่ยและจัน ก็ตอกเข้าไปตรงบริเวณศีรษะด้วย .375 แทบจะพร้อม ๆ กัน

แทนที่จะล้มลงในฉับพลัน เจ้าช้างยักษ์ที่เจ็บครั้งแรกด้วยลูกปืนของบุญคำ แค่ค่อย ๆ ทรุดตัวคู้เข่าทั้งสี่ลง ในขณะที่เลือดพุ่งกระฉูดทั้งตัว จนนับรูแผลไม่ได้เหมือนน้ำพุ อีกหลายคนที่กำลังจะเตรียมประเคนซ้ำเข้าไปก็ต้องหยุดชะงักลง เพราะคี๊ธวิ่งทะยานปรี่เข้าไปหา โดยล้ำหน้าทุกคนออกไป ในมือของพ.อ.แห่ง ยูเอส. อาร์มี่ ขณะนี้ คือระเบิดเพลิงลักษณะเหมือนถ่านไฟฉาย ซึ่งกระชากแถบนิรภัยออกแล้ว

"เฮ้ย! คี๊ธ อย่าเข้าไป!!..."

ทั้งเชิดวุธและสแตนลีย์ ร้องสุดเสียงขึ้นพร้อมกัน

มันช้าไปเสียแล้ว หรือมิฉะนั้น คี๊ธก็คงหูอื้อแบบคนเลือดเข้าตา นายนั่นวิ่งชาร์จเข้าใส่ อันเป็นเวลาเดียวกับที่ช้างยักษ์ที่เลือดโซมกายตัวนั้น ทะยานพรวดขึ้นยืน แล้วหมนตัวเข้าหาด้วยพลังช่วงสุดท้ายของมัน

คี๊ธขว้างระเบิดสุดแรงเกิด ในระยะที่ห่างกันเพียงไม่เกิน 30 เมตร!

เสียงกัมปนาทสะเทือนครืนขึ้น แบบเดียวกับที่เคยผจญกับกองทัพหมาป่ามาแล้วแม่นยำสมกับเป็นมือพิฆาตในสนามรบมาก่อน ประกายไฟแดงฉานสว่างจนแสบตาของผู้ที่อยู่ในรัศมีใกล้เคียง มันกระจายเป็นลูกไฟขึ้นที่ต้นขาหน้าของเจ้าไดโนเท-เรี่ยมตัวนั้น แล้วลุกโชนสว่างพรึบติดหนังบริเวณส่วนทรวงอกตลอดจนศีรษะแถบนั้น พร้อมกับกลุ่มควันเขียวคล้ำ...

เจ้าสัตว์ในตระกูลโคตรช้าง จ้ำเบ้าขาหลังลงกระแทกพื้นจนแผ่นดินสะเทือน ไม่มีเสียงร้องแม้แต่คำเดียวที่จะหลุดออกมาจากลำคอของมันได้ โดยการถูกเผาสดแบบฉับพลัน ทุกคนเห็นมันส่ายหัวไปมาในอาการเหมือนจะสะบัดอย่างทุรนทุรายแล้วไม่ถึงอึดใจ ก็ล้มตะแคง ขาทั้งสี่สั่นไหวอยู่ริก ๆ ในขณะที่ประกายไฟลุกลามเลีย โชติช่วง เปลววุ้นของระเบิดเพลิงมหา-ประลัย กระจายไปยังกอหญ้าข้างเคียง และติดลุกเป็นจุดไฟพราวอยู่รอบอาณาบริเวณไปหมดบางส่วน หวุดหวิดจะปลิวมาถูกตัวของคี๊ธเอง ผู้ซึ่งยืนแยกเขี้ยวอยู่ในขณะนี้

ทุกคนทางฝ่ายนายจ้าง บัดนี้ ยืนตะลึงดูในที่ต่าง ๆ กัน ยังทำอะไรไม่ถูก รพินทร์เองขณะนี้ แม้จะอยู่ห่างไกลออกมาก็มองเห็นภาพเหตุการณ์ได้ชัด เสียงบุญคำโวยลั่นออกมาว่า

"ธัมโม สังโฆ!... ใครล่อมันด้วยระเบิดไฟเข้าไปแล้ว"

พรานใหญ่ไม่มีเวลาที่จะคิดอะไรในขณะนั้นต่อไปได้ทั้งสิ้น เขากำลังตัดสินใจอยู่กับเจ้าตัวที่ถูกสกัดให้งุ่มง่ามปัดเป๋อยู่กลางทุ่ง และห่างรัศมีออกไปจากฝ่ายนายจ้างกลุ่มนั้น สำหรับเจ้าตัวย่อมเยาว์ อันน่าจะเป็นลูกนั้น ผละออกหันหลังวิ่งเปิดแนบไปแล้ว เหลือแต่ไอ้ตัวที่กำลังเจ็บ ซึ่งดูเหมือนจะพยายามลากสังขารตามลูกมันไป แต่เชื่องช้าอย่างหมดกำลัง

"นาย! ถ้านายไม่ยิงมันให้พ้นทรมานไป ไอ้ฟารั้งพวกนั้นมันเผาด้วยระเบิดเพลิงแน่ ๆ นายไม่ยิง บุญคำยิงเอง"

ลูกน้องมือขวาของเขาพยักหน้าให้ดูแล้วลุกขึ้นยืนประทับ

ปีน รพินทร์ยืนตามในทันทีนั้น แล้วตบลำกล้องไรเฟิลของบุญคำเงยสูงขึ้น มันก็พอดีกับที่เสียงปืนแกระเบิดสนั่น กระสุนนัดนั้นจึงแล่นขึ้นฟ้าไป...

“อ้าว! นาย!”

ตาคำร้องลั่น อ้าบ่ากค้าง เพราะถูกขัดขวางโดยไม่รู้ตัวมาก่อน

“ปล่อยมัน บุญคำ รู้สึกว่าจะเป็นตัวแม่ของไอ้ลูกที่วิ่งอ้าวไปโน่นแล้ว และตอนนี้มันก็กำลังพยายามจะหนี”

เขาพูดเร็วปรื๋อ มือยังคอยรั้งไรเฟิลของบุญคำในอาการห้ามอยู่เช่นนั้น ส่วนตาก็จับจ้องไปยังเป้าหมายเบื้องหน้า

“แต่มันทำท่าจะไปไม่รอดแล้วนา ทิ้งไว้ก็ทรมานเปล่า”

บุญคำร้องบอกมาอีก แต่รพินทร์สั่นศีรษะ

“ไม่หรอก มันไม่เจ็บมากอะไรนัก ถ้าปล่อยก็จะรอดชีวิตได้ ฉันแน่ใจว่ากระสุนของฉันทั้งสามนัด ไม่เข้าจุดสำคัญที่จะทำให้มันถึงกับพิการหรือไปตายภายหลัง เราจะฆ่ามันเฉพาะจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้เท่านั้น...นั่นไง มันเริ่มวิ่งได้เต็มที่อย่างเดิมแล้วกำลังวิ่งตามลูกของมันไป”

จริงอย่างที่พรานใหญ่ว่าเจ้าตัวใหญ่ที่ชาร์จเข้าหาฝ่ายมนษย์เป็นตัวแรก และน่าจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นตัวเมีย บัดนี้ทรงกายได้ถนัดบนขาทั้งสี่ แล้วออกแล่นตามหลังเจ้าตัวย่อมไปอย่างเตลิดเปิดเปิงพร้อมกับส่งเสียงร้องไปด้วยแต่เป็นสำเนียงแห่งความตื่นตกใจและเจ็บปวดไม่ได้เป็นเสียงคุกคามอย่างดุร้าย

เหมือนแต่แรก อาการที่วิ่งได้อย่างเป็นปกติรวดเร็วในสภาพผละหนีของมัน มีความคล่องตัวพอที่จะเชื่อได้ในสายตาชำนาญของพรานไพรอย่างรพินทร์และบุญคำ ว่ามันเพียงแต่บาดเจ็บบ้างเล็กน้อยเท่านั้น จะไม่สาหัสจนถึงกับพิการหรือไปทุกข์ทรมานภายหลังมากเกินไปนัก และน่าจะคงชีวิตอยู่ต่อไปได้

ระยะที่มันหันหลังกลับ ผละแล่นหนีตามลูก และเตลิดเข้าดงอย่างมีไหวพริบในการหลบภัยนั้น ห่างจากฝ่ายนายจ้างอเมริกันที่พากันปักหลักยืนรอคอยอยู่มาก พวกนั้นก็มองเห็นอาการของมันอย่เช่นกัน มีเสียงไรเฟิลขนาดใหญ่ ระเบิดติดตามไล่หลังมันทั้งสองตัวอีก 5-6 นัด แต่เนื่องจากระยะไกล และเป้าหมายเคลื่อนที่ กระสุนที่ยิงตามหลังมาเหล่านั้น จึงเป็นเพียงการยิงไล่เท่านั้น

แล้วชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา ทั้งสองตัวที่บ่ายหน้าตัดหนีเข้าดง ก็หายลับไปจากสายตา เห็นแต่ต้นไม้ย่อมๆ ไหวลู่เป็นทาง คงเหลือเฉพาะซากเจ้าตัวเคราะห์ร้ายที่สด ซึ่งบัดนี้กลายเป็นกองเพลิงอยู่กลางทุ่งด้วยระเบิดไฟของคี๊ธทั้งประกายไฟที่ลุกลามฮือท่วมและทั้งควันลอยคลุ้งไปทั้งทุ่ง

รพินทร์ถอนใจเฮือก ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก พึมพำออกมา

“ไม่น่าเลย...ไม่น่าที่มันจะออกมาให้พวกนั้นเผาเสียทั้งเป็นแบบนี้ เวรเสียจริงๆ อุตส่าห์ยิงสกัดให้หยุดไว้ก่อนแล้ว”

บุญคำมองหน้าเขาอย่างงง ๆ

“นายผิดไปกว่าตะก่อนมากนะ ถ้าเป็นตะก่อน นายยิงเรียบไม่มีเหลือ ถ้ามันพุ่งเข้าเล่นงานพวกเราก่อนแบบนี้”

เขาคว้าแขนบญคำออกเดินเพื่อบ่ายหน้าไปสมทบกับฝ่ายนายจ้าง และพวกลูกหาบทั้งหลาย ที่ยังอยู่ในสภาพตื่นเต้นชุลมุนกันอยู่กลางทุ่ง ตำแหน่งใกล้เคียงกับที่เจ้าช้างยักษ์ถูกอำนาจระเบิดฤทธิ์ร้ายเผาลุกลามอยู่นั้น สภาพที่มองเห็นไกลก็ยังพอสังเกตได้ว่า พวกนั้นยังตั้งสติกันไม่ได้เรียบร้อยนัก เพราะยังเห็นแล่นกันพล่านไปหมด

“บญคำ ขอให้จำไว้ด้วยว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีกต่อไป เราจะทำเพียงแค่ป้องกันตัวเฉพาะแค่จำเป็นเท่านั้น เราไม่มีเจตนาที่จะเข่นฆ่าทำลายทุกชีวิตที่เราพบ สองตัวแม่ลูกนั้นมันหนีเราแล้ว จะไปหมายจองล้างจองผลาญมันอยู่อีกทำไม ปล่อยมันไป”

แล้วคนทั้งสอง ก็เข้ามาถึงกลุ่มของนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ พากันจับกลุ่มรวมตัวกันอยู่ ส่งเสียงตะโกนถามอะไรแซ่ดมา พอเข้าใกล้ซากที่กำลังถูกไฟลุกไหม้อยู่นั้นในระยะ 30 เมตร ทั้งรพินทร์และบุญคำ ก็สัมผัสกับไอไฟอันร้อนแรงจนแทบผงะ เพราะทิศทางอยู่ใต้ลม ถึงกับต้องเดินเปลี่ยนทางผละเลี่ยงอ้อมไปอีกด้านหนึ่ง

ฤทธิ์เดชของระเบิดนาปาล์มย่อส่วนของฝ่ายนายจ้างพวกนี้ ทั้งเขาและบุญคำตระหนักซึมซาบอยู่แก่ใจดีแล้ว เมื่อคราวงัดขึ้นมาใช้ตอนปะทะกับกองทัพหมาป่า ความร้อนของมันสูง

จัดมากและจะไม่มีวันดับได้ จนกว่ามันจะเผาตัวเองจนหมดเชื้อ หรือจนกว่าสิ่งที่มันกำลังเผาอยู่นั้นจะละลายเป็นเถ้าถ่านหมดสิ้นไป แม้แต่กระดกก็จะไม่มีเหลืออยู่ให้เห็น

“เราหยุดมันไม่ได้ด้วยลูกปืน คี๊ธก็เลยต้องหยุดด้วยระเบิดเพลิง”

สแตนลีย์ตะโกนบอกมา เมื่อเห็นพรานใหญ่ยืนหลบควันและไอไฟที่กำลังลุกท่วมอยู่ที่ซากใหญ่โตมโหฬารนั้น ด้วยดวงตาที่หรี่ลง สีหน้าอาการของเขาบ่งบอกความไม่สบายใจนัก ทุกคนของฝ่ายนั้น พรตรงเข้ามาที่เขาและบุญคำ ซึ่งเข้ามาสมทบทีหลัง

“เป็นความผิดของผมและบุญคำที่หยุดมันลงไม่ได้ ปล่อยให้มันวิ่งเข้าใส่พวกคุณ...”

เขาพูดแผ่วต่ำ แล้วหันมาสำรวจทุกคนเหมือนจะตรวจว่าอยู่กันครบเรียบร้อยดีหรือเปล่า เห็นเค้าหน้าของแต่ละคนอยู่ในสภาพปั้นยากที่สดต่อเหตการณ์ที่เกิดขึ้น ยกเว้นจัน เกิดและเส่ย ซึ่งคนของเขาทั้งสามอยู่ในอาการปกติ ไม่ตื่นเต้นอะไรนัก เนื่องจากเจ้าพวกนี้ เคยพบช้างดึกดำบรรพ์ใหญ่ยักษ์ประเภทนี้มาก่อนแล้ว พอหันไปสบตา พวกนั้นก็แค่ยิ้มแห้ง ๆ ไม่เอ่ยอะไรในขณะนั้นทั้งสิ้น เพียงแต่ยกไรเฟิล.375 ประจำมือให้เขาดูเป็นเชิงเหมือนจะบอกให้ทราบว่าปืนประจำตัวของแต่ละคนอันมีหน้าที่คุ้มกันนายจ้างนั้น มันแทบปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง เมื่อมาประจันหน้ากับสัตว์อันมีร่างกายใหญ่ยักษ์ขนาดนี้ รพินทร์พยักหน้ารับรู้ แล้วหันไปทางคี๊ธ บอกเรียบ ๆ ว่า

"...นายทำถูกแล้ว คี๊ธ ที่ต้องหยุดมันให้ได้เสียก่อนที่พวกเราคนใดคนหนึ่งจะได้รับอันตราย ไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม"

"นายไม่ด่าอะไรฉันนะ ตอนนั้นเราอยู่กันคนละทิศละทางครั้งแรกพวกเราพยายามจะยิงไล่ก่อน แต่หยุดมันไม่ได้จริงๆ มันพุ่งเข้ามาอย่างจวนเจียนที่สุด"

รพินทร์ยิ้มให้คี๊ธนิดหนึ่ง ไม่กล่าวอะไร เพียงแต่เอื้อมมือไปตบแขนนายจี.ไอ.เบาๆ แล้วประกาศกับฝ่ายนายจ้างทุกคน

"อย่าเสียเวลาเลยครับ ปล่อยมันไว้อย่างนี้แหละ สำรวจข้าวของประจำตัวด้วย ใครทำอะไรตกหล่นไว้บ้าง ตามหาให้ครบเสียก่อน เมื่อครู่นี้ผมเห็นสับสนอลหม่านกันไปหมด"

จากคำพูดของเขา ทำให้ฝ่ายนายจ้างทุกคน หันมาสำรวจตัวเอง คริสและเบล พบว่าวิทยุประจำตัวตกหล่นหายไปจากตัว จึงขอวิทยุจากดร.สแตนลีย์ กดคีย์เรียกตรวจหาไปตามพื้นบริเวณนั้น จันสั่งให้พวกลูกหาบไปเก็บข้าวของสัมภาระที่ทิ้งไว้ในวินาทีฉุกละหุก

บุญคำเกิดและเส่ยช่วยกันตรวจนับจำนวนลูกหาบ แล้วพบว่าหายไปสองคน คืออูถะและพะโต้ สอบสวนทวนความกันในบรรดาพวกลูกหาบที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ สองสามคนยืนยันว่าเห็นเจ้ากะเหรี่ยงตะเคียนทองทั้งสอง เผ่นแนบหายลับไปทางดงข้างหน้า เพราะตกใจขีดสุดที่เกิดมาไม่เคยเห็นช้างที่ไหนมีลักษณะและขนาดรูปร่างใหญ่โตผิดธรรมชาติของช้างป่าที่เคยเห็นมาก่อนถึงขนาดนั้น

กว่าที่เกิดและเส่ย จะรับหน้าที่ออกไปตามตัว โดยส่งเสียงกู่ตะโกนเรียกไปพลางแล้วหิ้วเอาตัวเจ้าสองคน ซึ่งหน้าตาแบบไม่เป็นผู้เป็นคนกลับคืนมาได้ ก็เสียเวลาไปอีกร่วม 20 นาที ปรากฏว่าเจ้าสองกะเหรี่ยงหนุ่ม ที่ยอมตัวเป็นลูกหาบมาด้วยเผ่นไปซุกตัวหลบอยู่ในรูแคบๆ ระหว่างโขดหินขนาดใหญ่ทางด้านที่จะบ่ายหน้าเข้าดงทึบ ห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณ 150 เมตร

บุญคำต้องเข้าไปทำหน้าที่ปลุกปลอบขวัญและด่ามันอยู่โขมงโฉงเฉง แล้วนำตัวเจ้ากะเหรี่ยงตะเคียนทองเข้ามาพบพรานใหญ่ รพินทร์เข้ามาลูบศีรษะอย่างเวทนา

“...ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น เมื่อมากับฉัน...”

เขาพูดพร้อมกับยิ้มให้ ร่างของอูถะและพะโต้ยังสั่นเทิ้มอยู่

“...ทั้งอูถะและพะโต้ไม่ใช่คนขี้ขลาด และได้สู้กับอันตรายทุกอย่างมาแล้วอย่างกล้าหาญเคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกเรา จำไว้ว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่าวิ่งหนีแตกพวกออกไปตามลำพังอย่างเมื่อกี้ เพราะถ้ารวมตัวกันอยู่ เรายังช่วยกันได้ แต่ถ้าแตกแยกออกไป เราจะช่วยกันไม่ทัน เพราะมองไม่เห็นว่าใครไปอยู่ที่ไหนบ้าง”

คริสและอิสซาเบล ดูเหมือนจะเข้าใจอะไรดีที่สุดในสภาพของเจ้ากะเหรี่ยงทั้งสอง ต่างเดินตรงเข้ามาทันที เบลเป็นคนส่งกระติกบรั่นดีไปให้ และบุ้ยใบ้บอกให้ทั้งสองดื่ม อูถะเป็นคนรับไปถือมือสั่นอยู่ พอรพินทร์พยักหน้าอนุญาต ทั้งสองก็แบ่งกันกรอกเข้าปากคนละสองสามอึก อาการดูจะกระปรี้กระเปร่าขึ้น

“อูถะกะพะโต้ ช่วยพวกนายรบกับกองทัพไอ้งาดำกองทัพผีมาแล้ว อะไร ๆก็ไม่กลัว แต่คราวนี้มันไม่รู้สึกตัวจริง ๆ เกิดมาไม่เคยเห็น ช้างอะไรตัวมันใหญ่เท่าภเขา งางอกออกจากปากล่าง”

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ คริสถามว่า

“เขาว่าอะไรนะ รพินทร์?”

เมื่อพรานใหญ่แปลให้ฟัง ทั้งสองก็หัวเราะอย่างปรานีต่างคนเข้ามาลูบหลังเจ้ากะเหรี่ยงทั้งสอง ซึ่งตามปกติแล้วก็คุ้นเคยกันดีมาก่อน เพียงแต่พูดภาษากันได้ไม่เข้าใจเท่านั้น เว้นแต่จะผ่านล่ามของฝ่ายรพินทร์คนใดคนหนึ่ง

“ต่อนี้ไป ถ้าตกใจจนควบคุมสติไม่ได้ หรือทำอะไรไม่ถูกอย่าวิ่งหนีไปโดยไม่รู้ทิศทางอย่างนั้น แต่จงวิ่งมาหาฉันหรือหาแหม่มผมแดงคนนี้ก็ได้ วันนี้โชคดีมากที่เธอทั้งสองคนไม่ได้วิ่งเตลิดไปไกลนัก มิฉะนั้นเราจะต้องลำบากติดตามหาเธอกันเป็นภาระใหญ่ทีเดียว”

คริสบอกยิ้ม ๆ โดยพยักหน้าบอกให้รพินทร์ถ่ายทอดข้อ-ความให้

อูถะยิ้มแห้งแล้ง มองดูหน้าแหม่มผมทอง บอกมาอ่อย ๆ ว่า

“แหม่มผมทอง กะแหม่มผมแดงใจดี และกล้าหาญมาก แต่ก็ยังไม่รู้เลยว่าจะเอาตัวรอดไปได้นานแค่ไหน?”

รพินทร์ไม่สนใจที่จะแปลข้อความให้ทั้งสองสาวฟัง แต่เมื่อถูกถามมาอย่างคาดคั้น เขาก็บอกสั้น ๆไปแต่เพียงว่า ทั้งสองรับทราบและขอขอบคุณ แล้วก็ถามมาว่า

“คุณทั้งสองเป็นยังไงบ้างล่ะ? ผมรู้สึกว่าขวัญและกำลังใจดีมากเหลือเกิน”

เบลหัวเราะเสียงใส เหงื่อยังเกาะพราวไปตลอดทั้งใบหน้า

“เราสองคนมันชาชินเสียแล้วนะ มิสเตอร์ฮันเตอร์ และนี่เป็นครั้งแรกที่คุณรับอาสา ที่จะหยุดมันไว้ก่อนโดยไม่ให้มันพุ่งมาที่เรา แต่คุณก็หยุดมันไม่ได้ จนกระทั่งพวกเราทางด้านนี้เกือบเละกันไปทั้งหมด อาจารย์ คี๊ธหรือเชิดวุธ และพวกพรานลูกน้องคุณจะยิงออกไปกี่นัดเราจำไม่ได้ จำได้แต่เพียงเราสองคนตั้งสวิตช์ เอ็ม16 ของเราเป็นฟลออโต้ และผลัดกันยิงรัวออกไปคนละ 1 แม็กกาซีน รวมแล้ว 60 นัด สภาพที่เห็นเหมือนเอาเข็มเล็กๆ ไปทิ่มแทงตามผิวของมันเท่านั้น โชคดีมากที่คี๊ตัดสินใจหยุดมันด้วยระเบิดเพลิง ถ้าม่ายงั้นคุณช่วยเราไม่ทันแล้ว!”

พรานใหญ่ก้มศีรษะรับลงอย่างสงบ

“ผมยอมรับว่า ผมพลาดในเหตการณ์ครั้งนี้ และมันเป็นบทเรียนที่พวกคุณจะต้องศึกษา เรียนรู้ว่า เมื่อวิกฤติกาลมาถึงจริงๆ จะต้องไม่งอมืองอเท้าคอยผมแต่เพียงอย่างเดียว ตัดสินใจช่วยตัวเองก่อน อย่างที่ได้ทำไปแล้วเมื่อกี้นี้แหละ ถูกต้องแล้ว”

“แล้วอีกสองตัว ฉันเห็นคุณกับบุญคำปล่อยให้แล่นเข้าป่าไป?”

คริสถาม

“ระยะมันไกลเกินวิถีกระสุนที่จะหยุดมันได้”

“ฉันว่าคุณมีเจตนาที่จะปล่อยสองตัวที่เหลือให้รอดไป

มากกว่า คุณอาจพลาดครั้งที่สองก็ได้นะในกรณีที่ควรจะถล่มมันลงเสียให้หมด กลับปล่อยให้มันเข้าไปในดงแบบนั้น ซึ่งเท่ากับเปิดโอกาสให้ไปคอยดักเล่นงานเราได้อีก ถ้ามันผูกพยาบาทหรืออาฆาต”

“ถ้าคุณหรือพวกคุณมัวแต่คิดว่า จะต้องฆ่าหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่มันขวางหน้า โดยไม่คิดจะหาวิธีที่ฉลาดกว่า คุณจะไม่มีวันฆ่ามันได้หมดสิ้น หรือชนะมันทุกครั้งไปหรอก ในหนทางข้างหน้า แต่ก็เป็นการดีมากที่จิตใจของพวกคุณคิดสู้ มากกว่าที่จะมามัวคิดท้อแท้ผละหนี”

กล่าวจบ รพินทร์ก็ตบไหล่สองกะเหรี่ยงอาสาสมัคร ซึ่งบัดนี้ขวัญและกำลังใจกลับคืนมาตามเดิมแล้ว บอกให้มันเข้าไปประจำหน้าที่หาบหามรวมกับลูกหาบทั้งหลายตามเดิม แล้วส่งแม็กกาซีน เอ็ม16 แบบ 30 นัด สองอันที่สองสาวปลดทิ้งหล่นไว้กับพื้นเมื่อตอนประจันหน้ากับเจ้าช้างโบราณและลืมเก็บขึ้นมา ซึ่งเขาเดินไปสะดุดเหยียบเข้า และเก็บมาเหน็บเอวไว้ก่อนส่งคืนไปให้ทั้งสอง บอกเรียบๆ ว่า

“เอ้า! บรรจุเสียให้เต็มตามเดิม แล้วคราวหลังอย่ายิงรัวให้เปลืองกระสุนเปล่า ถ้าเป้าหมายไม่ได้ห่างตัวคุณต่ำกว่า 10 หลาลงมา ตั้งเป็นกึ่งอัตโนมัติ แต่กระดิกนิ้วให้เร็วโดยยิงทีละนัด แต่ซ้ำเข้าไปให้ตรงจุดสำคัญ จะได้ผลมากกว่า ระหว่างที่คุณทั้งสองคนรัวหูดับตับไหม้ ผมกับบุญคำนอนหมอบอยู่ในทิศทางเบื้องหน้าคุณ เยื้องไปทางซ้ายหน่อยเดียว ได้ยินกระสุนปลิวผ่านหัวไปเป็นสายทีเดียว ไม่มีอะไรจะน่าทุเรศเท่ากับว่า

นายจ้างยิงไปถูกพรานนำทางตายโดยไม่เจตนา เพราะขาดความรอบคอบระมัดระวัง!”

ขณะนั้น สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธ ซึ่งเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อย พร้อมที่จะออกเดินได้แล้ว ก็พากันเดินตรงเข้ามาสมทบ รพินทร์จึงโบกมือเป็นสัญญาณกับพวกลูกหาบ ชี้เป้าหมายเบื้องหน้า ให้ตัดเข้าดงแล้วนำเคลื่อนที่ต่อไปทันทีอย่างง่ายๆ โดยไม่เอ่ยอะไรอีกทั้งสิ้น ทิ้งซากช้างโบราณให้ถูกไฟลุกเผาผลาญต่อไปอยู่ตรงตำแหน่งนั้น

พอเริ่มเข้าเหยียบชายดง มองเห็นสภาพพื้นภูมิประเทศได้ใกล้ๆ รพินทร์ก็บอกกับตนเองอยู่ภายในเงียบๆ ว่าเส้นทางของเขาไม่ผิดแล้ว...

มันเป็นป่าลักษณะและประเภทเดียวกันกับที่เขาเคยผ่านมาในอดีต แม้จะไม่ใช่ตำแหน่งเดิมก็ตาม สภาพของสิ่งประกอบแวดล้อมอันเป็นต้นไม้ พืชพันธุ์ ภูมิประเทศที่แวดล้อมอยู่ เป็นลักษณะของป่าในยุคไพลโอซีนไม่ผิดเพี้ยนไปเลย และเขาก็ไม่คิดว่าตนเองจะได้หวนกลับมาพบเห็นอีกวาระหนึ่งในชีวิตนี้ แม้ว่าเส้นทางที่ผ่านมาแล้วนั้น จะบอกชัดว่าได้มีการไต่ที่ราบสูงขึ้นมาเป็นลำดับก็จริงอยู่ แต่ป่าทึบบริเวณที่เขากำลังจะพาคณะทั้งหมดผ่านเข้าไปขณะนี้ มีลักษณะเป็นที่ลุ่มบนความสูงเหมือนแอ่งหรือกระทะอันกว้างใหญ่ พื้นชื้นแฉะ บางแห่งมีน้ำขัง ต้นไม้สูงชะลูด แต่ละต้นมีรากโผล่ขึ้นมาเหนือระดับศีรษะของคนขึ้นไป และฝังรากลงไปบนพื้นอันเจิ่งน้ำ

ซึ่งบางทีก็แลดูเหมือนบึงนั้น เงียบสงบจนน่าพิศวง ไม่มีวี่แววของสรรพสัตว์ใด ๆ ของพิภพโลกในยุคปัจจุบันจะให้ค้นพบเลย รวมทั้งกลิ่นไอของอากาศก็แผกเพี้ยนไปหมด ดจก้าวผ่านทวารของยุคหนึ่ง ล่วงเข้ามาสู่อีกยุคหนึ่ง อย่างฉับพลันกะทันหัน

ระหว่างที่เขากำลังยืนกำหนดหาลู่ทางเดินอันควรจะไปได้สะดวกที่สุด โดยไม่ต้องลุยผ่านไปในบริเวณน้ำขังมองเห็นแวดล้อมอยู่ทั่ว ๆ ไปนั้น ทุกคนได้มาหยุดลงอีกครั้ง โดยเฉพาะฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมด ซึ่งพากันพิจารณาอย่างถี่ถ้วนทั้งใกล้และไกลตัวออกไปด้วยความรู้สึกเยียบเย็นในหัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก ทุกคนดูเหมือนจะอยู่ในอาการตื่นตะลึงต่อฉากภูมิประเทศไม่เคยพบเห็นมาก่อน เพราะมันผิดจากลักษณะของป่าทุกป่าที่ผ่านกันมาแล้วไปหมดสิ้น

สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบลและคริส ยืนรวมกลุ่มซุบซิบอะไรกันอยู่อย่างแผ่วเบา รพินทร์นั้น ยืนเม้มริมฝีปาก ดวงตาทั้งคู่หรี่เพ่งพินิจไปโดยรอบ อยู่บนเนินอันมีสภาพเหมือนคันดินเหนือพื้นน้ำ โดยมีเชิดวุธยืนอยู่ใกล้ๆ ด้วย ส่วนพวกพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่คนรวมทั้งพวกลูกหาบทั้งหลาย ก็แยกกระจายยืนกันอยู่เป็นจุดๆ ในละแวกใกล้เคียงกัน บางคนยืนแช่อยู่ในพื้นที่คลุมด้วยน้ำสีชา ลึกเพียงหน้าแข้ง บางคนก็ยืนอยู่บนคันดินที่แห้งมองหน้ากันเองอยู่ไปมา แล้วก็เหลือบแลมาทางจอมพราน ซึ่งเป็นเสมือนที่พึ่งที่หวังของคณะทั้งหมดเพื่อรอฟังคำสั่ง ยังไม่มีใครกล้าขยับเขยื้อน

“อย่าแตะต้องลำต้น กิ่ง หรือใบไม้ใด ๆ โดยไม่จำเป็น...”

ในความเงียบนั้น ทุกคนได้ยินเขาออกคำสั่งมาเป็นภาษา

อเมริกันและภาษากะเหรี่ยง เพื่อให้เป็นที่เข้าใจของทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าฝ่ายนายจ้างหรือลูกหาบ

"...เราจะเลือกเดินเลาะไปตามคันดิน โดยจะไม่ท่องลยไปในน้ำที่ขังอยู่ตามพื้นทั่วๆ ไปที่เห็นอยู่นี่ และจะไปด้วยกันเป็นหมู่คณะรวมกลุ่มทั้งหมด โดยจะไม่ให้ใครแยกเดินเดี่ยวห่างไกลลับตาออกไป รวมทั้งตัวผมเองด้วย"

"ลักษณะของป่าผิดตาไปมากนะ รพินทร์..."

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก

"...ฝนที่ตกมาเมื่อใกล้ร่ำของวันนี้ ไม่น่าจะทำให้มีสภาพน้ำขังอยู่บนพื้นทั่วไปเหมือนที่เราเห็นอยู่นี่เลย มันเหมือนจะเป็นป่าในที่ลุ่มต่ำ หรือที่เรียกกันว่า ป่าถล่มในเขตบึงกว้างใหญ่"

จอมมัคคุเทศก์มองไปสบตาบุญคำแวบหนึ่ง เห็นแกยืนทำหน้าล่อกแล่กอยู่บนขอบคันดิน ห่างเขาออกไปเล็กน้อย โดยไม่ยอมลงไปยืนแช่ขาอยู่ในน้ำเช่นกัน บุญคำย่อมจะจำลักษณะของป่าเลนแบบนี้ได้ดีเท่าๆ กับเขา รวมทั้งจัน เกิด และเส่ยด้วย ชนิดไม่อาจมีวันลืมได้ตลอดชีวิต

"ครับ!!..."

เขาตอบรับคำต่ำๆ อยู่ในลำคอ และทุกคนก็มองเห็นรอยยิ้มนิดหนึ่งผ่านไปบนหน้ากร้านกระด้างดุจหินสลักดวงนั้น

"...ฝนที่ตกเมื่อใกล้รุ่งที่ผ่านมา ไม่ได้ทำให้น้ำฝนมาขังอยู่บนพื้นบริเวณนี้ และนองเจิ่งทั่วมอยู่จนถึงเดี๋ยวนี้หรอก แต่มันเป็นสภาพของน้ำขังของป่าที่จมอยู่ในน้ำมาตลอดกาลของมัน เป็นลักษณะเฉพาะตัวของพื้นภูมิประเทศเอง ซึ่งคงสภาพอยู่นิรันดร์กาล"

“ไพรวัลย์ ถ้าทายไม่ผิด เรากำลังเข้าสู่ภูมิประเทศใหม่ผิดไปจากทุกครั้งที่เคยพบแล้วนะ ถูกต้องไหม?”

เบล ซึ่งพอมีความรู้ในธรณีวิทยาอยู่บ้าง ร้องถามมา

“คุณมีความสังเกต และมีสัมผัสที่ดีมาก โปรดดูที่ลักษณะของต้นไม้ แล้วคุณจะรู้ได้เองว่ามันควรจะเป็นป่าในยุคสมัยใด ผมเองก็ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้นัก เพียงแต่ว่าครั้งหนึ่ง เคยผ่านพบมันมาเท่านั้น และขณะนี้ก็กำลังพบเข้าอีกแล้ว ผมไม่อยากจะเชื่อเหตุการณ์ในครั้งนั้น มันเหมือนกับว่าได้หลับฝันไป แต่บัดนี้ เดี๋ยวนี้! มันกำลังปรากฏอยู่กับสายตาอีก...ก็แปลว่าผมมุ่งหน้ามาได้อย่างถูกต้องกับที่กำหนดไว้แล้ว”

“เราควรจะต้องระวังอะไรบ้าง โปรดให้พวกเรารู้ตัวล่วงหน้า จากประสบการณ์ของคุณที่ผ่านมาแล้ว?”

คริสอัดควันบุหรี่ลึก จากก้นสั้นๆ ที่หล่อนดูดจนแดงวาบ ถามมาด้วยน้ำเสียงที่พยายามควบคุมความรู้สึก

“ภัยจากธรรมชาติในรูปแบบต่างๆ ภัยจากสิ่งที่เป็นกึ่งพืชกึ่งสัตว์ บริเวณอันเป็นแหล่งโคลนดูด บางแห่งบางตอน เราอาจต้องเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยว ตามรอยเท้ากันไปโดยไม่แยกออกนอกเส้นทาง หรือบางแห่งอาจต้องมีการใช้เชือกมัดติดเอวกันไว้ทั้งหมด เพื่อว่าหากเกิดใครพลาดพลั้งอย่างใด ก็จะได้ช่วยฉุดดึงกันได้ทัน”

นายจ้างทุกคน มองตากันเองอีกครั้ง อดีตที่ผ่านผจญมาด้วยกัน ทำให้ทุกคนสามารถเข้าใจในคำพูดสั้นๆ ของรพินทร์ได้ดี โดยไม่ต้องให้มีคำอธิบายมากไปกว่านี้

“แล้วสัตว์ หรืออะไรอื่นๆ?”

คี๊ธยิงคำถามมาบ้างอย่างรวดเร็ว

“สัตว์ที่จะพบ จะเป็นพวกที่คุณไม่เคยเห็นมาก่อนนอกจากซากพวกเจ้าของโครงกระดูกในพิพิธภัณฑ์ของปริ-ฮิสตรอริคแอนนิมอล แต่ผมจะพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้พวกเราได้พบ และขอภาวนาว่าอย่าให้พวกเราได้พบเลยในการมาครั้งนี้...เอาละใครมีปัญหาอะไร ซักถามผมเสียเลย จะได้รับรู้รับทราบไว้ก่อน เพราะผมเองก็ไม่คิดว่าเราจะเข้าถึงบริเวณอันเป็นการแบ่งยุคแบ่งสมัยนี้ได้อย่างรวดเร็วเกินคาดถึงเพียงนี้”

“ไม่มีปัญหาอะไรที่จะต้องซักถามอีก พวกเราจะทำตามที่คุณสั่งก็แล้วกัน แต่ต้องการให้คุณอยู่ใกล้ๆ เรามากที่สุด ไม่ใช่วิธีเดิมๆ คือแยกตัวห่างไกลออกไป”

ด็อกเตอร์สแตนลีย์สรุปสั้นๆ

“ผมรู้หน้าที่ของผมดีว่าจะต้องทำอย่างไรบ้าง ในพื้นภูมิ-ประเทศแบบไหน...ตกลงครับ ระยะที่เรากำลังจะเคลื่อนตัวต่อไปในป่ากลุ่มนี้ ผมจะคุมอยู่เบื้องหลังใกล้ๆ พวกคุณ และเราจะเดินเกาะหมู่กันไปทั้งหมด เอาละ ก่อนจะเคลื่อนที่ขอให้ทุกคนตรวจสอบวิทยุมือถือประจำตัวด้วยว่ามันยังทำงานเป็นปกติดีหรือเปล่า”

โดยคำสั่งของเขา อเมริกันพวกนั้น ปลดวิทยุประจำตัวที่เสียบติดเอวขึ้นมาตรวจสอบทันที รวมทั้งเขาและบุญคำด้วย ปรากฏว่าภาครับและภาคส่งของทุกเครื่องยังใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพเหมือนเดิมทุกอย่าง พรานใหญ่ยิ้มออกมาอย่างพอใจ

“บุญคำ!!”

“ขะรับ นาย”

“ไปเดินนำอยู่ข้างหน้า...”

เขาสั่งการโดยไม่ชักช้า

“....เลือกเดินไปบนคันดินแห้ง อ้อมไปทางด้านขวามือไปเรื่อยๆ ก่อน ทิศเหนืออยู่ทางด้านนี้...”

ขณะที่พูดเขาชี้มือเป็นสัญญาณให้เห็น

“...ระหว่างเดินไป ก็พยายามตีขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ หากมีความจำเป็นจะต้องบกลุยไปในน้ำบ้าง ก็ทำได้ แต่ให้บอกล่วงหน้าเสียก่อนว่าจะต้องนำพวกเราลงลุยน้ำ มีข้อกำหนดว่าน้ำที่เราจะลุยไปต้องไม่ลึกเกินกว่าระดับหัวเข่าเท่านั้น ถ้ามันจะลึกกว่านั้น ให้ปรึกษาเสียก่อน เข้าใจไหม?”

บุญคำกระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ แล้วยิ้มแหยๆ อ้อม-แอ้มว่า

“เข้าใจ นาย”

“ถ้าเข้าใจ ทวนคำสั่งให้ถูกต้อง”

แกทวนคำสั่งเขา แม่นยำเหมือนท่องจำ เมื่อนั้นรพินทร์จึงพยักหน้า เป็นความหมายให้เริ่มปฏิบัติได้

ตาพรานเฒ่าคู่ใจของเขากระโดดข้ามเนินดิน เกาะเหนี่ยวตัวตามรากไม้ไต่ล่วงหน้าไปจนกระทั่งไปยืนอยู่เบื้องหน้าของกลุ่มที่ยังยืนกันอยู่เกะกะไม่สู้จะเป็นระเบียบนัก พลางตัวแกเองก็ร้องเร่งพวกลูกหาบให้จัดแถวเป็นเรียงหนึ่ง โดยให้เจ้า

พวกที่ยังยืนแช่น้ำอยู่ขึ้นมาอยู่บนพื้นแห้งอันมีลักษณะคล้าย ๆ คันนา

รพินทร์กำหนดรปแถวต่อไปในทันที ให้ขบวนลูกหาบอันมีอูถะและพะโต้เป็นคู่แรกอยู่หลังบุญคำ และอีกสี่คู่ ก็ให้เข้าขบวนกันเป็นลำดับ ต่อมาจึงเป็นคี๊ธซึ่งมีจันเป็นพี่เลี้ยงตามหลังถัดมาเบล มีเกิดอยู่ด้านหลัง แล้วก็เป็นคริส อันมีเส่ยคุมอยู่ใกล้ ๆ

จากนั้นจึงเป็นตำแหน่งของหัวหน้าคณะ ดร.สแตนลีย์ แล้วก็เชิดวุธและเขาเป็นผู้ปิดท้าย ทกสิ่งทกอย่างเข้ารปขบวนอย่างรวดเร็ว ด้วยระเบียบวินัยอันดียิ่ง

“เดิน!”

เขาร้องสั่งการออกไปยังบุญคำและทุกคน และเมื่อนั้นขบวนทั้งหมดจึงเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง แสงสว่างในดงมีไม่มากนัก แต่ก็พอจะมองเห็นอะไรได้ถนัดพอสมควร เพราะเหนือศีรษะขึ้นไป ยังพอจะมองเห็นท้องฟ้าอยู่บ้างจากสภาพของกิ่งใบไม้ที่ไม่ถึงกับแผ่ปกคลุมมิดชิดเกินไปนัก เนื่องจากคณะทั้งหมดยามนี้เลาะเลียบอยู่เพียงชายดง

ก่อนก้าวขา เขาเห็นบุตรชายท่านนายพล เหลือบมองตาเขานิดหนึ่ง รพินทร์จึงเอื้อมมาจับไหล่ไว้ บุคคลทั้งสองเป็นคู่ที่อยู่ใกล้ชิดกันที่สุด โดยถัดไปเบื้องหน้าเป็นสแตนลีย์ ซึ่งก็ไม่ห่างออกไปนัก เชิดวุธนั้น เงียบกริบไม่มีคำพูดใด ๆ กับเขาเลย นับตั้งแต่ประจันหน้ากับช้างไดโนเทเรี่ยมที่ชายทุ่งแล้ว

“คุณขรึมเครียดไปมาก ตั้งแต่เจอเจ้าช้างยักษ์นั่น”

เขากระซิบอ่อนโยน กระแสเสียงรักใคร่ปรานี

เชิดวุธเอามือมาจับฝ่ามือที่วางบนไหล่ของตน ฝืนยิ้ม

“ไม่ต้องห่วงครับ พี่ พวกนั้นไปได้ถึงไหน ผมก็ไปได้ถึงนั่น โดยเฉพาะถ้ายังมีพี่เป็นกัปตันทีมอยู่แบบนี้...”

“ผมรู้ว่าทุกคนกลัวทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นใครทั้งสิ้น...พวกอเมริกันทั้งหมด เด็กๆของผม และแม้กระทั่งผมเอง แต่เราจะกลับอำนาจความกลัวนั้น ให้กลายมาเป็น สติสัมปชัญญะอันรอบคอบ และความไม่ประมาทต่อทกสิ่งทกอย่าง แล้วเราจะผ่านมันไปได้ ผมแน่ใจว่าพวกเราจะต้องสำเร็จ”

“อเมริกันสี่คน สองคู่นี่ มีอะไรให้พี่ต้องหนักใจบ้างไหมครับ เดี๋ยวนี้”

“ระยะเดินทางแรกๆ ผมยอมรับว่าหนักใจมาก ในพวกเขาทั้งหมด จากความที่ไม่รู้อะไรมาก่อนเลย แต่เดี๋ยวนี้ผมว่าพวกเขาไปกับเราได้อย่างสบาย แม้กระทั่งคี๊ธเองซึ่งดว่าจะนอกคอก และไม่ประสีประสาอะไรมากที่สุดในคณะ แต่ตอนนี้ก็รู้สึกว่าจะเข้ากับพวกเราทุกคน และเคยชินต่อสถานการณ์ร้ายๆ ได้ดีเยี่ยมแล้ว”

“ผมไม่ชอบใจอะไรอยู่อย่างหนึ่ง เมื่อครู่ใหญ่นี้...ช้างโบราณตัวนั้น ถูกพวกเราระดมยิงจนเลือดโซมทั้งตัวแล้ว และกำลังจะเบนผละหนี แต่ไอ้คี๊ธก็ยังพ่งเข้าไปเล่นงานด้วยระเบิดเพลิง เผามันทั้งเป็นอย่างเลือดเย็นที่สุด”

เชิดวุธกระซิบแผ่วเบา

รพินทร์ตบไหล่เชิดวุธเบาๆ อย่างปลุกปลอบใจ

“อย่าไปตำหนิอะไรเขาเลยครับ คี๊ธอาจถือหลักปลอดภัยไว้ก่อน เขาอาจตื่นเต้นเกินไป และมีความกลัวอยู่มาก ก็เป็นการถูกต้องแล้ว ที่เขาต้องหยุดมันให้ได้เฉียบขาด เพราะก็ยังไม่แน่ว่ามันจะเบนตัวหนี หรือเบนเข้าใส่อีก และในระยะติดพันแค่นั้น ถ้ามันหวนกลับเข้าใส่อีกครั้ง จะอันตรายมาก เราถือหลักที่ว่า จะไม่ราวีรบกวนอะไรก่อนในสิ่งที่เราพบ แต่ถ้าถูกจู่โจม เราต้องยุติมันลงให้ได้อย่างเฉียบขาด การมัวลังเล อาจก่อให้เกิดผลเสียได้ ตั้งแต่ลูกหาบของผมสองคนเสียชีวิตไปแล้ว เมื่อคราวเผชิญกับมันตรัย ผมจะไม่ยอมให้พวกเราคนใดต้องตายจากไปอีกเลย ถ้าตาย ก็หมายความว่าตายด้วยกันหมดทุกคน ถ้ารอด ก็ต้องรอดด้วยกัน”

“ผมมีความรู้สึกว่าพี่เองอยากยิงไล่มันเสียมากกว่าเพราะพี่ไม่อยากจะฆ่าเจ้าพวกนี้ โดยอาจยึดถือหลักอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมว่า ถ้าพี่ต้องการจะล้มมันจริงๆ มันก็น่าจะคว่ำลงไป ตอนที่พี่กับลงคำยิงแล้ว เมื่อมันผ่านพี่กับลงคำมาได้ ก็ต้องมาเจอะเข้ากับลูกปืนนับไม่ถ้วน เท่ากับเป็นการสั่งสอนซ้ำ และผมเห็นว่ามันกำลังบ่ายหัวจะหนีแล้ว”

เชิดวุธบ่นตามความรู้สึกแท้จริงของเขา แต่รพินทร์บอกมาว่า

“ระยะที่ผมยิงมันไกลเกินไปครับ และตัวมันก็ใหญ่มาก กระสุนพลาดจากจุดสำคัญ มันก็เลยยังไม่ล้ม ทั้งๆที่ความจริงผมก็ต้องการล้มมันลงให้ได้ ในกรณีที่มันชาร์จเข้าหาพวกเราส่วนใหญ่ทั้งหมดในสภาพนั้น เพราะฉะนั้นทางฝ่ายคุณไม่จำเป็นจะต้องเพียงขับไล่มัน แต่ต้องยิง หรือทำอะไรก็ได้ ให้มันยุติ

ความดุร้ายลงโดยเร็ว ไม่ต้องไปต่อว่าอะไรคี๊ธอีกนะครับ ผมขอร้อง”

ขณะนั้นสแตนลีย์ก็ลดฝีเท้าลงมาเพื่อให้ทั้งสองกระ-ชั้นชิดเข้ามาอีก กลายเป็นเดินรวมกลุ่มชุดรั้งท้ายอยู่ด้วยกันสามคน บุตรชายท่านนายพลจึงยุติการพูดซุบซิบกับรพินทร์ลงแค่นั้น

“ถ้ามีปัญหาอะไร ก็ขอให้ผมได้รับทราบไว้บ้างนะรพินทร์และวุธ”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นเบา ๆ อย่างร่วมสนทนาด้วยระหว่างที่เดินเรียงแถวกันไป เป็นการพูดโดยไม่ต้องหันหน้ากลับมา แต่เดินตามกันไปเรื่อย ๆ

“ไม่มีปัญหาอะไรหรอก ด็อกเตอร์”

นายทหารหนุ่มบอกเรียบ ๆ

“รพินทร์ คุณเคยผ่านบริเวณนี้มาก่อนหรือ สังเกตดูคุณจะคุ้นกับภูมิประเทศของมันมาก”

“เฉพาะบริเวณนี้ไม่เคยผ่านครับแต่ภูมิประเทศที่เหมือน ๆ กับอย่างนี้ เคยผ่านมาก่อนแล้ว เป็นลักษณะเดียวกันทุกอย่าง ผมคิดว่าเราจะพบมันในอีก 2-3 วันข้างหน้า แต่ก็ปรากฏว่าได้เข้าถึงเขตของมันเร็วกว่ากำหนดที่หวังไว้มาก อันน่าจะแปลว่าเราเข้าสู่จุดหมายได้เร็วขึ้นอีก”

“ถ้าพบสัตว์ที่เราไม่เคยคาดฝัน ประเภทใหญ่ยักษ์เหมือนกับไอ้ช้างโบราณพวกนั้นเข้าอีก ผมเป็นห่วงเรื่องปืนของเรา ที่จะหยุดมันลงไม่ได้”

“คงไม่ต้องห่วงในเรื่องนั้นหรอกครับด็อกเตอร์ เพราะระเบิดเพลิงของพวกคุณ ฤทธิ์เดชมันร้ายกว่าลูกปืนตามปกติธรรมดาหลายร้อยเท่านัก ไม่ว่าอะไร ถ้ามันมีเนื้อหนังมังสามันก็ไม่อาจทนทานต่อการถูกเผาสดๆไปได้ ขอเพียงอย่างเดียวอย่าให้สะเก็ดวุ้นของระเบิด มันปลิวมาถูกพวกเรากันเองเท่านั้น จึงมีข้อแนะนำว่า หากจำเป็นจะต้องใช้งานมันจริงๆ ก็ไม่ควรใช้ในระยะประชิดเกินไปนัก ผมยังไม่ทราบว่าในน้ำ มันจะยังลุกไหม้ได้หรือเปล่า”

ประโยคหลังเป็นการหยั่งหางเสียง

อย่างเรียบๆ และแสดงท่าทีของความจริงใจ โดยปราศจากเล่ห์เหลี่ยมใดๆ ทั้งสิ้น หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ตอบคำถามของเขาว่า

“ในที่ที่เป็นสุญญากาศจริงๆ เท่านั้น ที่จะระงับการลุกไหม้ของระเบิดชนิดนี้ได้ การลงไปแช่น้ำ หรือคลุกอยู่ในดินโคลนไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย แต่ถ้าเกิดอุปัทวเหตุขึ้นมาจริงๆ สำหรับพวกเรากันเอง โดยมีสะเก็ดวุ้นแต่เพียงส่วนน้อยปลิวกระเซ็นมาถูก และลุกติดขึ้น เราก็มีสเปรย์สำหรับที่จะฉีดดับมันลงได้เหมือนกัน”

“แต่เนื้อหนังมังสาบริเวณที่ถูกไหม้ ก็คงจะเป็นแผลสาหัสฉกรรจ์ไปแล้ว”

เชิดวุธสวนโดยเร็ว

“ก็ยังดีกว่าที่จะมองเห็นพวกเรากันเองถูกย่างสดเผาทั้งเป็นโดยไม่มีอะไรช่วยเหลือได้เลยไม่ใช่หรือ ตัวยาดับเพลิงมีลักษณะเป็นยารักษาบาดแผลที่ถูกไฟไหม้โดยตรงด้วย สภาพ

เป็นโฟมเหมือนฟองสบู่ ใช้ฉีดจากกระป๋องเล็กๆที่มีพลังอัดดันสูง พุ่งไปไกลได้ถึงเกือบ 10 หลา และจะกระจายปกคลุมเนื้อที่โดยรอบต่อเป้าหมายในพื้นที่ 3 ตารางหลา หมายถึงท่วมตัวของบุคคลที่ถูกไฟไหม้ ถ้าเราสามารถฉีดดับได้ทันเวลา มันก็จะไม่เกิดบาดแผลอะไรมากมายเกินไปนัก”

“แปลว่า พวกคุณก็มีติดตัวกันมาด้วย?”

รพินทร์ถามต่ำๆ มาจากด้านหลังสุด

แทนคำตอบใดๆ สแตนลีย์เอามือล้วงขยุกขยิกไปที่กระเป๋ากางเกงด้านหน้า อันบรรจุอะไรต่ออะไรไว้โป่งตุง แล้วยื่นส่งกระป๋องสเปรย์ชนิดหนึ่ง ขนาดกะทัดรัด สูงเพียง 4 นิ้ว มีเส้นรอบวงไม่เกิน 3 นิ้วครึ่ง ดูผาดๆ เหมือนสเปรย์ฟองสบู่สำหรับทาก่อนโกนหนวด หรือมิฉะนั้นก็สเปรย์เครื่องสำอาง ยื่นส่งมาให้เชิดวุธ แล้วบอกให้ส่งต่อไปยังรพินทร์อีกทีหนึ่ง พลางบอกว่า

“เพื่อความสบายใจ คุณเก็บไว้ก็แล้วกันรพินทร์ เพราะคุณนั่นแหละ ที่จะมีโอกาสช่วยพวกเราทุกคนได้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อ้อ! จำไว้ด้วยว่าสารเคมีที่บรรจุอยู่ จะใช้ได้ดีเป็นพิเศษก็ต่อเฉพาะการดับไฟที่เกิดจากระเบิดเพลิงของเราในบริเวณลุกไหม้จำกัดเท่านั้น ตามที่คุณตั้งไว้เป็นข้อวิตกกังวล แต่มันไม่ใช่เครื่องดับเพลิงที่จะใช้ดับไฟไหม้ป่าได้หรอก”

เชิดวุธรับมาพิจารณาดู แล้วหันมองหน้ารพินทร์นิดหนึ่ง พร้อมกับส่งไปให้ พูดลอดไรฟันออกมา ดังไม่เกินกระซิบ

“ร้ายกาจ!...มันมีลูกเล่นค่อยๆโผล่มาให้เห็นไม่มีที่สิ้นสุดให้ตายเถอะ! ทำไมมันไม่บอกเราเสียก่อนว่า พวกมันมีน้ำยา

ดับเพลิงชนิดนี้ไว้คอยแก้ เก็บเงียบเลย ถีบแม่ง...ลงน้ำเสียดีรึพี่?”

คำพูดของเชิดวุธที่มีกับรพินทร์ สแตนลีย์ฟังไม่ถนัด จับกระแสความไม่ได้ เพราะอยู่ในสภาพอุบอิบ จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง แล้วตบไหล่นายพันตรีหนุ่มให้สะกดกลั้นอารมณ์ไว้ เชิดวุธแยกเขี้ยว จ้องมองด้านหลังหัวหน้าคณะของฝ่ายอเมริกันอย่างเขม่นเต็มที่ อยากจะเตะให้กลิ้งลงไปจากคันดินสูง ที่พากันเดินเข้าแถวเรียงเดี่ยวกันไปนั้นให้ตกน้ำเสียรู้แล้วรู้รอด และถ้าไม่มีรพินทร์คอยคมหลังอย่ด้วยในขณะนี้ ก็คงจะเอาเข้าแล้ว

พรานใหญ่กดไหล่นายทหารรุ่นน้องไว้แน่น เชิงบังคับไม่ให้แสดงปฏิกิริยาเดือดดาลฉุนเฉียวอะไรออกมา เชิดวุธจึงสะกดกลั้นโทสะไว้เงียบเฉย ขณะที่ภายในเดือดอยู่ปุดๆ

รพินทร์รับมาพิจารณาอย่างรอบคอบ สิ่งที่บรรจุอยู่ในกระป๋องอะลูมิเนียมชนิดหนากระป๋องนั้น ไม่มีข้อความอะไรที่จะชี้บ่งบอกให้ทราบเลย นอกจากตัวย่อสองสามตัวและเลขหมายรหัส เขาเดาะขึ้นลงเบาๆในมือ ระหว่างที่เดินไปด้วยกันแล้วก็ถามเรียบๆ ต่อมา

“พวกคุณมีติดตัวกันอยู่ทุกคนหรือครับ ด็อกเตอร์?”

“ถ้าพวกเขาไม่ประมาทกันจนเกินไปนัก ก็ควรจะมีติดตัวกันไว้ เผื่อเกิดอุปัทวเหตุอย่างที่คุณว่านั้นขึ้น แต่ความจริงผมก็ได้สั่งให้เอาจากสัมภาระส่วนกลาง มาเก็บไว้ที่ตัวของแต่ละคน

ไว้แล้ว ตอนที่แจกระเบิดเพลิงให้ไป ในคืนที่หมาป่ามันยกทัพโจมตีเราในคืนนั้น”

“แต่คุณก็ไม่ได้มอบให้ผม หรือพรานใหญ่รพินทร์เลย ทั้งๆ ที่พวกคุณก็ให้ระเบิดชนิดนี้แก่เรา”

เชิดวุธคำรามออกมา ทำท่าเหมือนจะยกเท้าขึ้นถีบหลังอเมริกันอาวุโสผู้เดินอยู่เบื้องหน้า แต่รพินทร์กระชากไหล่ไว้อีกจนเซมากระทบเขา สุภาพบุรุษไพรใช้มือดึงคอเสื้อนายทหารรุ่นน้องไว้โดยไม่ยอมปล่อย รั้งให้มาเดินอยู่ใกล้ๆ เบื้องหน้าเขาโดยเว้นระยะห่างจากสแตนลีย์พอสมควร ป้องกันไม่ให้เชิดวุธบุ่มบ่ามทำอะไรลงไปด้วยความโมโหเลือดร้อน

สแตนลีย์จับหางเสียงไม่พอใจของนายทหารไทยได้ แต่ไม่สนใจอะไร คงเดินไปเบื้องหน้าตามหลังเส่ย ซึ่งเป็นคนถัดไปตามรูปแถวที่จัดไว้เดิม ปากก็ตอบคำมาเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นว่า

“เห็นว่ายังไม่จำเป็น ก็เลยยังไม่ได้บอกให้รู้ถึงโฟมดับพิษระเบิดชนิดนี้ และสภาพการใช้ระเบิดขว้างชนิดนี้ของเรา ก็เป็นการใช้ไกลตัวอยู่แล้ว คงไม่มีใครใช้ในระยะประชิด จนสะเก็ดของมันปลิวมาถูกพวกกันเองหรอก แต่เมื่อรพินทร์ตั้งเป็นข้อวิตกสงสัย ก็เลยบอกให้คลายกังวล ไม่ได้มีเจตนาซ่อนเร้นปกปิดอะไร ถ้าปิดก็คงไม่บอกให้รู้ตลอดไป คุณอย่าเอาแต่ฉุนเฉียวหรือคิดอะไรเลยเถิดเกินไปนัก วุธ”

“เมื่อคืนที่หมาป่าบุกโจมตี...”

รพินทร์เอ่ยขึ้นชนิดพอที่จะได้ยินไปถึงสแตนลีย์

“...เบลเตลิดหนีออกนอกบริเวณแค้มป์ ผมเป็นคนตาม

เธอออกไป ขณะนั้น พวกเราส่วนใหญ่ในแค้มป์กำลังใช้ระเบิดชนิดนี้ถล่มฝูงหมาป่าอยู่ และไฟลุกท่วมรอบด้านไปหมดจนผมกับเบลแทบจะถูกคลอกตายอยู่กลางวงล้อมของไฟ มีสะเก็ดวันของระเบิดเพลิง ที่พวกคุณขว้างออกมากระเด็นเฉียดเราสองคนไปอย่างหวุดหวิด รวมทั้งหัวลูกปืนที่พวกคุณยิงกราดออกไปรอบด้าน ผมไม่กลัวลูกหลงจากปืนหรอก เพราะพอจะหาที่หลีกหลบได้ แต่ที่กลัวที่สุดในคืนนั้นก็คือ สะเก็ดวุ้นจากระเบิดชนิดนี้ เพราะมันปลิวไปกระทบอะไรมันก็ลุกติดขึ้นที่นั้นอย่างน่ากลัวที่สด ขณะนั้นผมไม่เห็นท่าทีเลยว่า เบลจะมีสเปรย์สำหรับดับเพลิงชนิดนี้อยู่กับตัว และไม่เคยพูดถึงในเรื่องนี้เลยจากคืนนั้นมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ทำให้ผมเกิดความหวั่นวิตกและสยดสยองมาตลอดเวลาเกี่ยวกับระเบิดชนิดนี้ว่าหากภายในคืนนั้น ทั้งตัวผมหรือตัวเธอเอง บังเอิญไปถูกเข้ากับสะเก็ดวุ้นของระเบิดที่พวกคุณใช้ขว้างออกมารอบทิศ โดยเราสองคนเคราะห์ร้ายถูกสะเก็ดของมันเข้า จะตกอยู่ในสภาพเช่นไร”

“ผมคิดว่าเบลมีติดตัวอยู่ในขณะนั้นด้วยนะ แต่ความตกใจต่อเหตุการณ์ และการที่กำลังพะวงที่จะหนีเขี้ยวหมาป่าอยู่ทำให้อาจหมดสติหลงลืมเสียก็ได้ เดี๋ยวผมจะถามให้ และฟังเสียงดูว่าเบลจะตอบว่ายังไง...คุณก็เห็นๆ อยู่นะว่า เรายังไม่ได้มีการนัดแนะอะไรกัน”

อเมริกันอาวุโสพูด แล้วยกวิทยุขึ้น เสียงเรียกของเขาเจาะจงไปที่อิสซาเบลผู้เดินอยู่ในกลุ่มข้างหน้า และทุกคนในกลุ่มสามารถได้ยินทั่วถึงกันหมด เมื่อหล่อนตอบรับมา สแตนลีย์ก็ถามว่า

“สเปรย์สำหรับดับพิษไฟจากระเบิดเพลิง ฉันได้สั่งให้คี๊ธเอาออกมาแจกไปยังพวกเราประจำตัวไว้แล้วทั้งสี่คน ตั้งแต่คืนที่หมาป่าบกโจมตีคืนนั้น เธอมีติดตัวอย่หรือเปล่า?”

“ยังมีอยู่ค่ะ อาจารย์”

เสียงใสของแม่ผมแดงตอบมาทางวิทยุเป็นปกติ

“คืนนั้น...คืนที่เธอเกือบตาย เพราะเผ่นออกนอกแค้มป์ระหว่างพวกหมาป่าโจมตี และรพินทร์ติดตามเธอออกไปด้วยจนกระทั่งไปหลบพักอยู่ใต้เทวาลัยรูปสิงโตหมอบ สเปรย์ดับพิษระเบิดเพลิงก็ยังอย่ที่เธอ...ถกต้องไหม?”

“ก็ยังอยู่กับฉันในขณะนั้นด้วย...อาจารย์ถามทำไมคะ...จะให้ฉันเอาออกมาฉีดดับไฟที่กำลังลุกไหม้ป่ารอบตัวเราอยู่นั่นนะรึ? มันจะเป็นไปได้ยังไง สารเคมีชนิดนี้เรามีไว้สำหรับการช่วยเหลือแก้ไข ขณะที่มันเกิดอุปัทวเหตุ เสื้อผ้าหรือร่างกายพวกเราคนใดถูกระเบิดเพลิงลุกติดขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่มีไว้สำหรับดับไฟที่กำลังไหม้ทั้งป่าเพราะมันทำไม่ได้”

“แล้วในขณะนั้นหรือเวลาต่อมา เธอไม่ได้บอกให้รพินทร์รู้เลยหรือว่า ถ้าพวกเราเกิดอุปัทวเหตุขึ้นจากไฟชนิดนี้ เราก็มีเคมีดับพิษไฟได้”

“ฉันไม่ได้บอกเขา และเห็นว่ายังไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องบอกในเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ เขาก็ไม่เคยถาม เอ๊ะ! มีอะไรหรือคะอาจารย์”

ประโยคหลังหล่อนเสียงสูงอย่างแสดงอาการประหลาดใจ

“ลักษณะของเขาดูคล้ายจะหงุดหงิดและไม่สู้จะสบายใจ

นัก เมื่อเพิ่งจะมาทราบเอาในขณะที่ฉันบอกเดี๋ยวนี้ว่า เรามีเครื่องมืออุปกรณ์ที่จะแก้ไขได้ หากเกิดอุปัทวเหตุสำหรับพวกเรา เกี่ยวกับสะเก็ดระเบิดเพลิง ไม่เฉพาะรพินทร์เท่านั้น เชิดวธก็มีความรู้สึกเช่นนั้นด้วย ฉันจึงอยากจะให้เธอช่วยอธิบายให้เขาทั้งสองคนนี่หายข้องใจเสียทีว่า ความจริงนั้นเราไม่มีอะไรที่จะคิดปิดบังเขาอีกแล้ว ในเครื่องมือเครื่องใช้ทุกชนิดที่เป็นอุปกรณ์ติดตัวพวกเรามา รวมทั้งความรู้สึกนึกคิดของพวกเราด้วย”

เสียงเบลอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง แล้วหัวเราะออกมาอย่างเปิดเผย

“ไพรวัลย์! มีอะไรที่คุณข้องใจพวกเราอยู่อีกหรือ ฉันว่าคุณอย่าไปคิดในเรื่องไร้สาระคอยจับไหวจับพริบเราไปหมดทุกอย่างจะดีกว่า เราร่วมตายกันมาถึงขนาดนี้แล้ว จะต้องให้ฝ่ายเราบอกกับคุณซ้ำๆ อยู่อีกสักกี่ครั้งว่า ชีวิตพวกเราทั้งหมดขอฝากไว้กับคุณ”

“ไปไกลเกินกว่าเหตุแล้ว!...”

คราวนี้รพินทร์เริ่มจะหงุดหงิดขึ้นมาจริงๆ ร้องตอบห้วนๆ ออกไป

“...ผมยังไม่ได้แสดงอะไรเลยสักนิดว่าไม่พอใจหรือระแวงแคลงใจอะไรพวกคุณเกี่ยวกับค้นพบว่า ฝ่ายคุณมีเคมีสำหรับที่จะดับพิษไฟนรกของพวกคุณเองได้ ซึ่งมันก็ช่วยให้เกิดความอุ่นใจขึ้นเสียอีก ในกรณีที่มีอุปกรณ์เครื่องมือช่วยแก้ไขได้ หากเกิดอุปัทวเหตุขึ้น อาจารย์หรือหัวหน้าคณะของคุณ มีความรู้สึกที่ ‘ร้อนตัว’ ไปเองแท้ๆ”

“เห็นแก่พระเจ้า!...บริเวณที่ล้อมรอบตัวเรานี่นะ มันดง

นรกอยู่แล้ว อย่าให้เกิดเรื่องห่าเหวอะไรในความนึกคิดแง่ไม่ดีของฝ่ายนายอีกเลยนะ รพินทร์ ขอร้องเถอะ”

เสียงนายคี๊ธดังอ้าวๆ ออกมาในลักษณะสบถ

“หุบปาก ดีๆอยู่แล้วนี่หว่า คี๊ธ อย่าเสือกโวยอะไรขึ้นมาหน่อยเลย พรานใหญ่เขาไม่ได้สนใจอะไรในเรื่องห่าเหวที่เอ็งว่านั่นหรอก ข้าเองตะหากที่โมโห และก็มีเหตุผลที่จะโมโหด้วย เอ็งแจกระเบิดให้ข้ากับรพินทร์ด้วย แต่กลับไม่แจกสเปรย์เคมีสำหรับดับเพลิงให้ ทีพวกเอ็งสี่คนมีกันครบมือหมด มันแปลว่าอะไร เอ็งจะแก้ตัวว่าเอ็งลืมก็ไม่ว่าอะไรแล้ว ยติแค่นี้ อย่าเสือกต่อความยาวสาวความยืด หรือพูดอะไรให้แสลงหูกันอีก”

เชิดวุธตะโกนดังลั่นออกไปในบรรยากาศอันเงียบนั้น

เมื่อนั้นเอง ครสตนา ผู้เดินอยู่ด้านหลังของเกด และ ด้านหน้าของเส่ย ก็ปลีกตัวเอนกายเบี่ยงออกจากแนวทางเดินแคบๆนั้น พยักหน้าให้เส่ยเดินผ่านไปเสียก่อน แล้วทำสัญญาณให้สแตนลีย์ผู้ตามมา ผ่านไปอีกคน กระซิบเบาๆ ว่า

“ขออนุญาตให้ฉันได้พูดอะไรกับวุธและพรานใหญ่หน่อยเถอะค่ะ”

หัวหน้าคณะเข้าใจอาการของหล่อน จึงเดินตามหลังเส่ยแทนที่หล่อน คริสรอจนกระทั่งเชิดวุธเดินหน้ามุ่ยมาถึงหล่อนจึงเดินอยู่ใกล้ๆ บุคคลทั้งสอง ซึ่งเป็นบริเวณรั้งท้ายสุด เชิดวุธนั้นกำลังหน้านิ่วคิ้วขมวด แต่สำหรับรพินทร์ สีหน้าเหมือนหิน

แกะสลักของเขาอันเป็นบุคลิกประจำไม่ส่อความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น หล่อนยิ้มให้แก่ทั้งสอง พูดด้วยเสียงเบาอ่อนโยน

“กรณาอย่าคิดอะไรมากได้ไหมคะ ทั้งสองคน ทั้งคี๊ธ และอาจารย์อาจลืมไปก็ได้ ที่ไม่ได้มอบสเปรย์เคมีสำหรับดับไฟจากระเบิดไว้ให้แก่คุณทั้งสอง เพราะลองย้อนนึกไปถึงสภาพในวันนั้น มันเกิดเหตุการณ์ที่เร่งด่วนฉุกละหุกเหลือเกิน และที่มอบระเบิดให้คุณทั้งสองไปก็หวังเพียงแค่เพื่อให้ป้องกันตัวเองและช่วยพวกเราทั้งคณะ ยังไม่มีเวลาพอที่จะคิดถึงเรื่องอื่นใด ถ้าหากสะเก็ดวันของมันปลิวไปถกคณทั้งสองคน หรือลกหาบคนใด คุณคิดหรือว่าเราจะไม่ช่วยดับให้ โปรดมองเห็นถึงความจริงในเรื่องนี้ แล้วผ่านปัญหาข้องใจที่ไม่น่าจะเกิดเป็นปัญหานี่ไปเสียเถิด ฉันขอร้องนะคะ วุธและคุณสุภาพบุรุษไพรวัลย์ โดยเฉพาะคุณไพรวัลย์ ซึ่งถ้าคุณไม่ลืมเสียเอง ก็คงจำได้ว่า ฉันได้ปวารณาฝากตัวเป็นศิษย์แล้ว ศิษย์ผู้ซึ่งจะไม่มีวันคิดร้ายใดๆ กับครูได้เลยในทุกวิถีทาง”

คำพูดของหล่อนแผ่วเบาจริง แต่แช่มช้า ชัดเจนและมีความหมายออกมาจากจริงใจ ดวงตาสีฟ้างาม มองดูทั้งสองอย่างขอร้อง วิงวอน

“ลืมเสียเถอะ คริส ทางด้านผมไม่มีปัญหาอะไรเลย”

พรานใหญ่ตอบอย่างไม่สนใจอะไรอีกและดุนหลังเชิดวุธที่กำลังหยุดยืนอยู่ให้เดินหน้า

นายทหารหนุ่มจับต้นแขนแม่นักเคมีฟิสิกส์ผมทองเอาไว้บีบหนักหน่วงเหมือนจะส่งความหมายแห่งหัวใจของตนผ่านการ

สัมผัสชนิดนั้นไปให้หล่อนได้ทราบถึงความผูกพันอย่างแน่นแฟ้นที่มีอยู่เต็มเปี่ยมในขณะนี้

"เอาละ ไม่ต้องกังวลหรอกคริส ผมเชื่อคุณ ส่วนครของคุณ ที่คุณบอกว่าได้ยอมฝากตัวเป็นศิษย์แล้วคนที่เดินตามเราเงียบๆ อยู่ข้างหลังนี่ ก็ยิ่งไม่ต้องห่วง เขาไม่ได้สนใจอยู่กับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไร้สาระนี่อยู่หรอก สิ่งที่เขาพะวงหนักอยู่ในขณะนี้ก็คือ เขาจะนำทางพวกคุณอย่างไรเพื่อให้สำเร็จผล และพวกเราทุกคนปลอดภัยเท่านั้น ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า คุณกับผมเป็นศิษย์ที่มีอาจารย์คนเดียวกันแล้ว คุณฉลาดมากที่ฝากตัวเป็นศิษย์ของเขา มันเป็นมงคลสำหรับตนเองอย่างที่สุด พยายามประพฤติปฏิบัติตัวตามที่ครูสั่งสอนนั้นเถิด คุณจะรอดพ้นจากพิบัติภัยทุกอย่างในเส้นทางเดินมรณะนี้"

"ฉันแน่ใจว่าฉันจะเป็นศิษย์ที่ดีที่สุดของเขาคนหนึ่ง และจะไม่ทำให้ครูต้องยุ่งยากเดือดเนื้อร้อนใจเลย ฉันสาบานแล้ว!"

หล่อนเน้นประโยค **มันมีกระแสแห่งความเศร้าลึกๆ เจือปนอยู่ด้วยในคำพูดนั้น โดยเชิดวุธไม่อาจสำเหนียกได้**

บุรุษเหล็ก ผู้เดินคุมขบวนทั้งหมดอยู่เบื้องท้ายสุด สดับความนัยนั้นได้ และเขาก็ไม่ได้เอ่ยคำใดออกมาอีกทั้งสิ้น ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เข้าสู่ดุษณีภาพตามเดิม

แม่ผมทองถอนใจลึก ดวงตาของหล่อนยามนี้ว่างเปล่า

เป็นเวลาอีกเกือบครึ่งชั่วโมงเต็มๆ ที่ทั้งหมดพากัน

เดินเลาะไปตามขอบเนินดินนั้นโดยไม่มีใครพูดอะไรอีกเลย ท่าม-

กลางความเงียบสงัด แล้วขณะนั้นเองเสียงบุญคำซึ่งเดินนำอยู่เบื้องหน้า ก็ดังออกมาจากลำโพงของวิทยุทุกคนที่เปิดสวิตช์อยู่

"นาย! ข้างหน้าทางตันซะแล้ว มีทะเลสาบกั้นอยู่ลักษณะมันเหมือนทะเลสาบมรณะที่เราเคยผ่านมาครั้งก่อน แต่เป็นคนละด้านกัน!"

จากคำรายงานด้วยน้ำเสียงตื่นๆนั้น ทำให้ทั้งคณะไหวตัวจากสภาพที่เดินตามกันไปในลักษณะแถวเรียงเดี่ยวนั้นทันที

พรานใหญ่ สั่งการออกไปทางวิทยุว่า

"หยุดอยู่ตรงนั้นก่อน บุญคำ ฉันจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้!"

กล่าวจบ เขาก็แทรกตัว เบียดกลุ่มที่กำลังยืนนิ่งกันอยู่นั้นมาโดยเร็วตรงขึ้นไปยังหัวแถว อันมีมือขวาของเขากำลังยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว ก็พบว่าบริเวณที่บุญคำกำลังหยุดยืนเอามือป้องดูอะไรเป็นเห้งเจียอยู่นั้น เป็นบริเวณพื้นดินที่โคกกว้างประมาณ 20 ตารางเมตร เหมือนหัวเกาะที่โผล่ขึ้นกลางพื้นน้ำอันแวดล้อมอยู่โดยรอบ และเส้นทางเดินก็มาสะดุดชะงักอยู่ตรงนี้จริงๆ เพราะถ้าก้าวลงไปอีกก็คือบริเวณพื้นน้ำ ซึ่งในระยะ 20-30 เมตรแรกๆ ก็พอจะมีต้นไม้ยืนต้นแช่น้ำอยู่ แต่เมื่อห่างไกลออกไปกว่านั้น ก็เป็นยอดของวัชพืชที่งอกขึ้นในน้ำ ห่างออกไปอีกจึงมีสภาพของทะเลสาบ แลลิบลิ่วออกไปสุดสายตา จนกระทั่งจรดทิวเขาสลับซับซ้อนแลเหมือนภาพวาดและท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่เมฆ

รพินทร์ก้าวสวบเข้ามายืนเคียงข้างบุญคำ จ้องเขม็งไปยังภูมิภาพด้านหน้าอย่างพิเคราะห์ใคร่ครวญหนัก ขณะนั้น เกิดเส่ยและจัน ก็เข้ามายืนรายล้อมอยู่เบื้องหลังเขา ชุมนุมกันอยู่

เป็นกลุ่ม และอันเนื่องจากเป็นบริเวณพื้นที่กว้างพอประมาณ กลุ่มพวกลูกหาบและนายจ้างทั้งหมด จึงสามารถเข้ามารวมตัวกันได้ ทกคนเห็นกับภมิภาพกึ่งสวยงาม กึ่งน่าสะพรึงกลัวนั้นด้วยอาการตื่นตะลึง และเงียบกริบกันไปหมด ต่างได้แต่จ้องมองสำรวจไปในทิศทางต่างๆ เบื้องหน้าด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบรรยายถูก

จอมพรานค่อยๆ หันไปมองดูคนของเขาอีกสามคน ก็ปรากฏว่าทั้งจัน เส่ยและเกิด ต่างจับสายตามาที่เขาเป็นจุดเดียวอยู่ก่อนแล้ว

“นาย...”

เสียงจันกระซิบแผ่วต่ำ ขณะนี้ เจ้าพรานคู่ใจอันเปรียบเสมือนแขนซ้ายยืนอยู่ประชิดตัวเขา คนละด้านกับบุญคำ

“...เห็นจะไม่ผิดไปหรอก มันต้องเป็นทะเลสาบมรณะที่เราเคยผ่านกันมาแล้วแน่ๆ เพียงแต่ว่าเราโผล่ออกมาพบคนละฝั่งกับครั้งที่เราเคยโผล่ออกมาพบในครั้งโน้น”

รพินทร์เอาหลังมือเช็ดเหงื่อจากปลายจมูก ดวงตาเป็นประกายประหลาด

“เกิด...เส่ย...เราสองคนมีความเห็นว่ายังไง พอจะจำอะไรหรือเห็นที่สังเกตหมายตาได้บ้างไหม?”

เกิดพยายามมองสิ่งแวดล้อม ทั้งใกล้ๆ และไกลตัวไปรอบด้านอย่างใช้ความคิด และเรียกร้องความทรงจำเก่าๆ แล้วพึมพำออกมาว่า

“สภาพภูมิประเทศมันเหมือนกันทุกอย่างเลยนะครับนาย เพียงแต่ว่ารูปร่างของภูเขาที่จรดท้องฟ้าอยู่โน่น มันผิดจากที่เราเคยเห็นไปบ้างเท่านั้น”

“ก็โผล่ออกมาพบคนละมุมละทิศ รูปร่างทิวเขามันก็เปลี่ยนไปได้เหมือนกันนี่หว่า เกิด”

เสียงเจ้าเล่ยแย้งมา

รพินทร์กระชากกล้องส่องทางไกล ที่บุญคำกำลังพยายามส่องมองออกไปยังทิวเขาไกลลิบจรดขอบฟ้า ภายใต้ม่านเมฆที่คลุมอยู่บางส่วนเท่านั้น เวลาเดียวกับเชิดวุธและคณะนายจ้างอเมริกันทั้งหมด ก็ตีวงรายล้อมเขาเข้ามา ทั้งหมดยังคงสงบคอยดูท่าทีของเขาอยู่เงียบๆ โดยไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ปล่อยเวลาสำหรับการส่องกล้องตรวจสอบของรพินทร์อยู่พักใหญ่ สุภาพบุรุษไพรสำรวจค้นหาไปยังทุกแง่มุมของทิวอันซับซ้อนอย่างใช้ความวิเคราะห์ถี่ถ้วนและรอบคอบที่สุด

ทุกคนเห็นว่าไม่เคยมีครั้งใดที่มัคคุเทศก์นำทาง จะพินิจดูภูมิประเทศบริเวณใดด้วยอาการชั่งใจนานถึงเพียงนี้มาก่อน มันนานเสียจนพวกลูกหาบที่แบกของอยู่ลงนั่งพักปลงของชั่วขณะ

เกือบห้านาที ทุกคนก็เห็นเขาลดกล้องลง และหันมาบอกกับฝ่ายนายจ้างเรียบๆ ว่า

“เอาละครับ เรานั่งพักตรงนี้ กินอาหารมื้อกลางวันกันได้แล้ว เลยเวลามาตั้งเกือบ 3 ชั่วโมง พวกคุณทุกคนคงหิวและเหน็ดเหนื่อยมาก”

พลางเขาก็ส่งสัญญาณพักให้แก่พวกลูกหาบรู้

บนเนินดินเหมือนเกาะเล็กๆ นั้น ทุกคนเปิดกระป๋อง เสบียงแบบเรชั่นที่ได้รับการแจกจ่ายจากฝ่ายนายจ้างเอาไว้ก่อนขึ้นมากินรองท้องเพียงเพื่อประทังชีพ และสะสมพลังงานที่สูญเสียไปของร่างกาย ลักษณะล้อมวงนั่งรวมกลุ่มกัน

"รพินทร์คุณพอจะมีข่าวดีอะไรบอกให้พวกเรารู้ได้บ้าง?"

แล้วสีแต้นลุยกพูดขึ้นขณะที่จองเขานั่ง รพินทร์กำลังนั่งเอาหลังพิงรากไม้ขนาดใหญ่ หันหน้าออกไปยังทะเลสาบ มือใช้ปลายมีดพับเล็กๆ แคะเนื้อกระป๋องใส่ปากเคี้ยวช้าๆ แต่ดวงตาคงจับอยู่ที่ทิวเขาอันเป็นฉากหลังของพื้นน้ำที่สนิทนิ่งราวกับแผ่นกระจกนั้นไกลลิบออกไป ย้อนถามมาในระดับเสียงปกติ

"รู้ได้ยังไงครับ ว่าเป็นข่าวดี?"

"จากประสาทสัมผัสของผมเอง และจากสิ่งที่ศึกษาเรียนรู้มาจากธรรมชาติ นิสัยของคุณมาก่อน....คือ ถ้าคุณอยู่ในอาการขรึมสงบ ไม่แสดงยินดียินร้ายอะไรเลย ก็แปลว่าสถาน-การณ์ของพวกเราอยู่ในเกณฑ์ปกติ หรือเกณฑ์ดีขึ้น แต่ถ้าคุณเริ่มยิ้ม หัวเราะ และเริ่มพูดอะไรให้เป็นที่ขบขันสำหรับพวกเราเมื่อไหร่ เมื่อนั้น หมายถึงสัญญาณอันตรายที่ใกล้เข้ามา ตอนนี้ผมเห็นอาการอย่างแรกของคุณ จึงคิดว่าน่าจะเป็นข่าวดี ยิ่งถ้าคุณบอกให้เราพักกินอาหารได้แบบนี้ ก็ยิ่งมั่นใจมากขึ้น"

รพินทร์เปลี่ยนสายตาจากภูมิประเทศไกลโพ้นเบื้องหน้า

หันมาสบตา ดร.สแตนลีย์ แล้วยิ้มให้นิดหนึ่ง ทำให้สีหน้าอันเย็นกระด้างอยู่ตลอดกาล แลดูมีชีวิตชีวาสดใสขึ้น

"ผมเพิ่งจะมารู้ตัวเอาเดี๋ยวนี้เองว่าผมได้ถกคณศึกษาในด้านความรู้สึกนึกคิดมาตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ใช้วิธีวิเคราะห์เอาจากอากัปกิริยาท่าทีของผม นี่ผมไม่รู้สึกตัวเองเอาเลยจริงๆ ว่าผมได้เป็นอย่างที่คุณว่า...ครับ ถูกต้อง ผมมีข่าวดีค่อนข้างมากที่จะเรียนให้ทราบ!"

"แต่ไม่ก่อนหน้าที่จะถูกเราถาม"

เบลสอดแทรกขึ้นอย่างติง

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

"ผมกะว่าจะเรียนให้ทราบ ภายหลังเราเสร็จอาหารมื้อนี้แล้ว และเตรียมออกเดินทาง ไม่ได้คิดที่จะปิดบังไว้ตลอดไปหรอก"

"แต่เรากำลังรอฟังอยู่นะเพื่อนยาก"

คธกระตุ้นมาอีกคน ขณะที่เอื้อมมือมาตบเข่าเขา แต่คนที่เคยเท่าทันความคิดภายในของเขาและมักจะเป็นฝ่ายยิงคำถามอยู่เสมอ คือ คริสตินา บัดนี้หล่อนกลับสงบนิ่งเฉย ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคนอื่นๆ ตนเองคอยสดับฟังอยู่อย่างเดียวอย่างคนฉลาดลึก

"ขณะนี้ เราทั้งหมดกำลังอยู่ริมฝั่งของทะเลสาบมรณะอันเป็นเป้าหมายที่ระบุบอกในแผนที่โบราณ ซึ่งผมเคยเดินทางมาในครั้งก่อน..."

รพินทร์บอกกับทุกคนด้วยหางเสียงราบเรียบ ปกปิดความพอใจยินดีเอาไว้ โดยไม่ให้ปรากฏออกมาเด่นชัด พร้อม

กันก็ชี้มือไปยังทิวขุนเขาห่างไกลออกไปทางด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เขาส่องกล้องอยู่นานก่อนหน้าการสั่งให้คณะทั้งหมดหยุดพักชั่วคราว

"...ทิวเขาที่เราเห็นอยู่นั่นคือทิวปีกครุฑ ผมเชื่อแน่ว่า มันต้องไม่ผิดไปอย่างเด็ดขาดและถ้ามันถูกต้องกับที่ผมมั่นใจนี้ หลังทิวปีกครุฑออกไปทางด้านตะวันออกก็จะเป็นภูเขานิลกาญจน์ จากภูเขานิลกาญจน์ตัดที่ราบสูงทางด้านเหนือขึ้นไปอีกไม่เกิน 3-4 วัน เราก็จะเห็นเทือกพระศิวะสูงทะยานยันฟ้าอยู่เบื้องหน้า หลังเทือกพระศิวะนั่นแหละ คือจุดหมายปลายทางของเรา!"

"คุณหมายถึง มรกตนคร ดินแดนสนธยา ที่คุณเคยไปตามตัวคนหายสาบสูญกลับคืนมาได้ และดินแดนที่คุณเชื่อมั่นว่า เครื่องบี 52 ของเราไปตกที่นั่น"

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์สวนมาโดยเร็ว ทุกคนเห็นพรานใหญ่ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

"ครับ ถูกต้อง ตำแหน่งที่ผมไปตามคนหายสาบสูญได้ตัวกลับคืนมานั่นแหละ คือตำแหน่งที่ผมแน่ใจที่สุดว่าเครื่อง บี 52 ตก และไม่อาจสำรวจหาได้ทางอากาศของพวกคุณ เพราะความลี้ลับอาถรรพณ์เหนือกฎเกณฑ์ของโลกปิดบังไว้ บัดนี้ โดยการติดตามมาทางภาคพื้นดิน ความหวังของเราที่ครั้งแรกเป็นเพียงแค่เงาเลือนลาง ได้ผุดเป็นภาพเด่นชัดขึ้นแล้ว!"

ความปีติตื่นเต้น ปรากฏขึ้นในอากัปกิริยาและสีหน้า ของสแตนลีย์ คี๊ธ เบล และคริสอย่างเห็นได้ชัด ยกเว้นเชิดวุธเท่านั้น ที่คงเงี่ยหูฟังทุกคนที่โต้ตอบกันด้วยอาการสงบ

“วิเศษ! พระเจ้าเข้าข้างเราแล้ว ขอให้มันเป็นความจริงเถอะ!”

สแตนลีย์ร้องออกมาด้วยความดีใจ

“เมื่อครู่นี้ ฉันสังเกตเห็นพวกพรานลูกน้องของคุณซุบซิบปรึกษาอะไรกันอยู่ อาการเหมือนจะโต้เถียงกัน และคุณเองก็อยู่ในอาการลังเลอยู่นานทีเดียว ก่อนจะสั่งให้พวกเราพัก”

เบลถามมาด้วยความสงสัย

“คนของผม รวมทั้งตัวผมเองด้วย อยู่ในภาวะงงเมื่อมองเห็นทะเลสาบแห่งความตาย เพราะครั้งก่อนที่เราเดินทางมาพบนั้น เราเห็นภูเขาฝั่งตรงข้ามตรงกับแผนที่ลายแทงทุกอย่าง คือเป็นรูปลักษณะเหมือนนกอินทรีใหญ่กำลังกางปีกผงาดอยู่ แต่การโผล่ออกมาพบกับทะเลสาบแห่งเดียวกันนี้ ในคราวนี้เรามองเห็นเทือกเขาเปลี่ยนลักษณะไป จึงทำให้เกิดการโต้เถียงกันว่า มันจะเป็นทะเลสาบเดียวกันหรือไม่ แต่ผมได้พิเคราะห์แล้ว มันก็คือทะเลสาบแห่งเดียวกันนั่นแหละ ลักษณะของมันบ่งชัดแตกต่างกันเพียงแค่ทิวเขาได้เปลี่ยนรูปร่างจากสายตาที่มองเห็นไปบ้างเท่านั้น สาเหตุที่มองเห็นภาพทิวเขาเปลี่ยนไป ก็เพราะเราโผล่ออกมาคนละฝั่งของทะเลสาบ ในครั้งแรก ขุนเขาเหล่านั้นอยู่ทางด้านเหนือในแนวตรงหน้า เราจึงมองเห็นเป็นรูปอินทรีกางปีก แต่คราวนี้ เราโผล่มาพบทะเลสาบทางด้านตะวันตก เมื่อมองไปยังทิวเขาเหล่านั้น ภาพมันจึงเปลี่ยนลักษณะไปบ้างต่างไปกว่ามุมที่เราเคยเห็นมาแล้ว”

“เดี๋ยว!! ผมฟังคุณพูดอยู่นี่ก็ยังงง ๆ อยู่...”

สแตนลีย์พูดโดยเร็ว พร้อมทั้งยกมือขึ้น

“...คุณหมายถึงว่า ตอนที่คุณพบเห็นทิวเขาปีกครุฑในคราวก่อนนั้น พวกคุณได้โผล่ออกมาทางด้านทิศใต้ของทะเลสาบ และมองข้ามทะเลสาบออกไปทางด้านเหนือ จึงมองเห็นภาพทิวเขาเป็นรูปอินทรีกางปีก ถูกต้องไหม?”

“ถูกต้อง พวกเราในขณะนั้น โผล่ออกมาจากด้านใต้ของทะเลสาบ และมองข้ามทะเลสาบ เป็นแนวตรงไปยังทิวเขาที่อยู่ทิศเหนือ”

“แล้วขณะนี้ คุณว่าพวกเราเข้ามาถึงทะเลสาบทางด้านตะวันตก?”

“ครับ”

“ถ้างั้น...” คี๊ธร้องออกมาห้าวๆ จ้องตาเขาเขม็ง “...โดยถือเอาทะเลสาบแห่งนี้เป็นจุดศูนย์กลาง ถ้าทิวที่เราเห็นลิบๆ อยู่นี่เป็นทิวเขาปีกครุฑจริงๆ มันก็ต้องคงอยู่ทางด้านทิศเหนืออยู่วันยังค่ำ ใช่ไหม?”

“ก็ควรจะต้องเป็นอย่างนั้น หรือนายสงสัยอะไร?”

พ.อ. แห่ง ยูเอส. อาร์มี่ ผู้เชี่ยวชาญในการบิน หันไปมองดูขุนเขาสลับซับซ้อนนั้นอีกครั้ง เหมือนจะคำนวณหาทิศ แต่การเดินทางอย่างวกไปเวียนมา ทำให้นายคี๊ธชักจะงงทิศเสียแล้ว จะอาศัยลำแสงของตะวัน ขณะนั้นก็แฝงตัวปกคลุมอยู่ในเมฆทึบทำให้สังเกตอะไรไม่ได้เลย พึมพำออกมา

“เอ...ชักสับสนเสียแล้วซิ ทิศเหนืออยู่ทางด้านไหนกันแน่หว่า”

“นายเป็นนักบินตะบักตะบวยอะไรวะ ถึงหลงทิศได้ง่ายๆ แบบนี้...”

เชิดวุธว่า แล้วแบมือออกไปทางหน้าของคี๊ธ กลางฝ่ามือของนายทหารไทย คือเข็มทิศเดินป่า เข็มที่แต้มพรายน้ำเขียวเรืองเอาได้ ซึ่งจะต้องชี้เหนืออยู่ตลอดเวลานั้นมันสั่นไหวอยู่ริกๆ และชี้ไปทางด้านที่มองเห็นเทือกเขาอยู่ในขณะนี้ โดยไม่ยอมหมุนไปทางด้านอื่นทั้งสิ้น ไม่ว่าเชิดวุธจะสั่นไหวมือกวัดแกว่งเช่นไร

“...นี่เห็นแล้วยัง ด้านเหนือ มันก็คือด้านที่เข็มข้างซึ่งแต้มพรายน้ำชี้ไปนี่แหละ มันชี้ไปที่ทิวเขาลิบๆ หลังใบหูเอ็งโน่นทิวเขาอยู่ทางด้านเหนือของทะเลสาบจริงๆ ด้วย!”

ทุกคนยกเว้นรพินทร์และคริสชะโงกหน้าเข้าไปดูเข็มทิศในฝ่ามือของเชิดวุธ แล้วครางออกมาเป็นเสียงเดียวกันอย่างตื่นเต้น

“เข็มเหนือ ชี้ไปยังทิวเขาที่เราเห็นอยู่โน่น...ถูกต้อง!”

แล้วก็พากันงันไปชั่วขณะจิต

คริสสบตารพินทร์เป็นครั้งแรก เอ่ยถามเบาๆ ว่า

“ในลายแทงเก่าแก่ของคุณที่ใช้เป็นแผนที่ประกอบการเดินทางในครั้งนั้น นอกจากทะเลสาบ ที่เรียกว่า ‘ทะเลสาบมรณะ’ นี้แล้ว ยังมีทะเลสาบ หรือลักษณะอื่นใดที่ใกล้เคียงกับทะเลสาบ นอกเหนือไปจากนี้อีกบ้างไหม?”

“ทะเลสาบอันกว้างใหญ่สุดหูสุดตาอย่างนี้ มีปรากฏอยู่แห่งเดียวเท่านั้น ในลายแทงเก่า”

เขาตอบ

“ถ้าเช่นนั้น ก็น่าจะถึงบท ‘คิวอีดี.’ ได้แล้ว ว่ามันต้องเป็นทะเลสาบมรณะตามลายแทงนั่นแหละ เพราะมีทิวเขาสลับซับซ้อนอยู่ตำแหน่งเดียวเท่านั้น ที่อยู่ทางด้านทิศเหนือของ

ทะเลสาบ ไม่ว่าเราจะโผล่ออกมาพบทะเลสาบทางด้านใดก็ตาม ทิวเขาจะต้องอยู่ด้านเหนือคงที่เสมอไปทุกครั้ง เพราะภูเขาย้ายตำแหน่งตัวเองไม่ได้!”

“บราโว! คุณแม่นยำต่อเป้าหมายเหลือเกิน ไม่ว่าลูกปืนหรือการเดินทางนำเข้าหาจุด”

เบลร้องเอ็ดออกมาอย่างดีใจขีดสุด ชะโงกตัวเข้ามาจุ๊บแก้มพรานใหญ่โดยแรง ชนิดที่เขาไม่รู้ตัว แล้วกอดคอเขย่า **รพินทร์นั่งตัวแข็ง วางสีหน้าไม่ถูกเพราะมันต่อหน้าหมู่คณะทั้งหมด คนเหล่านั้นอาจไม่คิดอะไรทั้งสิ้น ในอาการแสดงความยินดีอย่างเปิดเผย เป็นกันเองของแม่ผมแดง แต่พรานใหญ่รู้สึกพิพักพิพ่วนอย่างไรบอกไม่ถูก โดยเฉพาะต่อหน้าพวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองของเขา** ยิ่งฉุนก็กขึ้นสมอง เมื่อได้ยินเสียงตบมือหัวร่อชอบใจดังลั่นมาจากตาเฒ่าบุญคำ พร้อมทั้งแหกปากบอกมาว่า

“น่าน! ต้องยังง้าน แหม่มเบล นายรพินทร์พามาจนเห็นช่องทางสำเร็จอยู่จักกะแหล่นแค่นี้แล้ว ต้องให้รางวัลหอมแก้มแกแรงๆ หน่อย แล้วไอ้คำล่ะ ไอ้คำเป็นคนนำทางเดินหน้ามาพบทะเลสาบเข้าก่อนนา”

อิสซาเบลหัวเราะชอบอกชอบใจ ลุกขึ้นทันที เดินปรี่ไปยังแก พร้อมทั้งบอกปนหัวเราะร่าเริงว่า

“ไม่เป็นไร ถึงบุญคำฉันก็จะต้องให้รางวัลเหมือนกัน มานี่อ้าว! หนีทำไม...”

ตาบุญคำตกใจ ไม่นึกว่าแหม่มจะเอาจริงถึงขนาดนี้ เผ่นพรวดออกไปสุดตัว ร้องจ๊ากด้วยความตกใจ

“โว้ย! แหม่มจะไล่ปล้ำกู! ช่วยด้วย...ว้าย ชีตกไห”

แล้วแกก็เสียหลัก เบรกไม่ทัน หงายหลังผลึ่งตกจากบริเวณเนินดินลงไปกระทบพื้นน้ำตื้นๆ ขนาดโคนขาดังตูมสนั่นตะลีตะเหลือกตะกายเกาะรากไม้ไว้ ตัวเปรอะน้ำเปื้อนโคลนทั้งหัวหูดำมิดหมีไปหมด ท่ามกลางเสียงหัวเราะอยู่ครื้นเครงทั้งคณะ อูถะและพะโต้สองคน ช่วยกันส่งมือไปให้แกจับ และเหนี่ยวเอาตัวตาเฒ่าขึ้นมาได้ เบลนั้นตบมือหัวเราะตัวงอ บุญคำสลัดโคลนออกจากหัว รับเอาผ้าขาวม้าขึ้นมาเช็ด แล้วยิ้มแหยๆบ้นอุบ

“ฝากไว้ก่อนเหอะ แหม่ม ทีคนมากๆ ละก็ ทำเป็นไล่ฟัดบุญคำดีนัก เอาไว้ให้ลับหูลับตาใครสักหน่อยเหอะ ไอ้คำจะไล่ปล้ำเสียให้เข็ด”

เบลไม่ได้ยินแกพูดว่ายังไง คงหัวเราะชอบอกชอบใจอยู่เช่นนั้น แล้วถอยกลับมายังคณะ ก่อนจะเข้ามาถึงกลุ่ม ได้โบกมือเรียกจัน เกิดและเส่ย ให้ตามเข้ามาด้วย แล้วถามขึ้นต่อหน้าพรรคพวกทุกคน เพื่อทดสอบความมั่นใจในความรู้สึกของคนเหล่านั้นขึ้นว่า

“ทั้งสามคนนี่แหละ พอจะบอกได้ไหมว่า ทิศเหนืออยู่ทางด้านไหน พวกเรากำลังงงอยู่ในเรื่องทิศ เพราะแสงตะวันก็ไม่มีให้สังเกตได้ขณะนี้”

โดยไม่ต้องนัดแนะกันไว้เลย พรานพื้นเมืองของรพินทร์ทั้งสามคนชี้ไปทางด้านที่เห็นทิวขุนเขายันเมฆอยู่นั้น ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ทิศเหนือ อยู่ทางด้านโน้น แหม่ม”

“พรานใหญ่บอกเหรอ”

“ทำไมพรานใหญ่จะต้องบอก พวกจันเป็นพรานป่ามาตลอดทั้งชีวิต ถ้าหลงทิศเมื่อไหร่ก็ไม่ต้องเป็นพรานอีกแล้ว”

“ถ้างั้น ตะวันขึ้นอยู่ทางด้านไหน?”

คริสถามมาเบา ๆ อย่างต้องการจะสอบให้แน่ชัดลงไป จันหันหน้าไปทางทิวเขา กางแขนออกแล้วกระดิกทางเตือนแขนขวาให้เห็น

“ดวงตะวันขึ้นทางด้านนี้ แหม่มคริส”

หล่อนก้มศีรษะลง แล้วหันมาบอกกับพรรคพวกทุกคนด้วยอาการสงบว่า

“ไม่น่าจะมีข้อสงสัยอะไรแล้ว พวกนี้แม่นทิศทุกคน และเมื่อทิวเขาเหล่านั้นอยู่ทางเหนือแน่นอน ก็แปลว่ามันจะต้องเป็นทิวปีกครุฑอย่างที่พรานใหญ่ว่าชนิดที่ไม่น่าจะคลาดเคลื่อนไปได้”

อิสซาเบล เอ่ยปากอนุญาตให้ทั้งสามคนไปนั่งพักกันตามสบาย คงมีแต่ฝ่ายของหล่อนกับพรานใหญ่เท่านั้น ซึ่งบัดนี้ เข้ามานั่งรวมกลุ่มกัน ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด บัดนี้เริ่มเต็มไปด้วยกำลังใจและความหวัง สแตนลีย์ส่งซิการ์เล็กชุดหนึ่ง สามมวนยื่นไปให้รพินทร์

“ขอแสดงความยินดีด้วย เกรทแมน! คุณยิ่งใหญ่จริง ๆ ในอาณาจักรของป่าดงพงไพร คุณตัดลัดทางมาได้ยังไงนะ ถึงสามารถย่นระยะได้เกินคาดเช่นนี้”

"ผมต่างหาก ที่จะขอแสดงความยินดีกับพวกคุณ..."

รพินทร์ตอบอย่างสำรวม จุดซิการ์ตัวหนึ่งของสแตนลีย์สูบในทันทีทันใดเหมือนกัน เพราะบุหรี่สำรองของเขานั้นหมดไปนาน ต้องอาศัยกุนบุหรี่ในดอมแห้งของบุญคำมาดลอดในระยะนี้ กายหลังพ่นควัน ตาเขามองจับอยู่ที่กลุ่มควันหอมหวนเหล่านั้น ปากก็คงกล่าวต่อมาด้วยน้ำเสียงลึกในลำคอว่า

"พวกคุณให้ผมนำทางมา เพื่อวัตถุประสงค์ความต้องการของฝ่ายคุณเอง เดี๋ยวนี้ผมก็ได้นำมาจนสามารถมองเห็นประตูแห่งความสำเร็จอยู่แค่นี้แล้ว แต่ก็ไม่ทราบว่าเราจะต้องใช้เวลาเดินกันอีกสักกี่วัน ทว่ามันก็ยังดีกว่าที่จะเดินงมเดาสุ่มโดยไม่เห็นเป้าหมายเสียเลย"

“วันนี้ดูคุณซึมๆ ไปนะ”

เบลทัก ขณะจ้องหน้าอย่างค้นหา

“ไม่ว่าวันนี้ หรือวันไหน ผมก็ซึมๆ ของผมอย่างนี้เองแหละ เป็นธรรมดาของคนที่มีชีวิตอยู่อย่างเซื่องซึม ผมไม่ได้มีความหวังอะไรมากมายเหมือนพวกคุณทั้งหลาย”

“ถ้านายนำทางพวกเรามาจนกระทั่งสำเร็จภารกิจ เราต่างฝ่าย ต่างก็ได้กลับบ้าน เมื่อความหวังที่จะได้กลับบ้านอย่างหมดภาระเสียทีได้มีขึ้นแล้วแบบนี้ นายก็น่าจะตื่นเต้นยินดีเหมือนๆ กับพวกเราบ้าง”

คี๊ธเอ่ยมาเสียงดังฟังชัด รพินทร์ยิ้มให้นิดหนึ่ง เศร้าๆ พลางสั่นศีรษะช้าๆ

“จะสำเร็จ หรือไม่สำเร็จ มันก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสำหรับฉันหรอก เคอเนล คี๊ธ ฉันมันเกิดมามีชีวิตอยู่อย่างอาภัพอับโชคตลอดเวลาแล้ว และตลอดชีวิตด้วย”

คี๊ธขยับจะเอ่ยอะไรออกมาอีก แต่คริสติน่าใช้ฝ่าเท้าเหยียบหลังเท้าเพื่อนชายไว้ ไม่ให้พูดอะไรให้เป็นที่สะกิดสะเทือนใจมัคคุเทศก์นำทางอีก เพราะหล่อนดูเหมือนจะเป็นเพียงคนเดียวของคณะเท่านั้น ที่ทราบความนัยอันซ่อนลึกอยู่ภายใต้จิตสำนึกของชายผู้นี้ หล่อนเป็นคนเปลี่ยนเรื่องพูดว่า

“ก่อนออกเดินทางต่อไปสำหรับวันนี้ มีอะไรจะบอกให้พวกเราพอทราบไว้ได้ล่วงหน้าบ้างไหมคะ ครู?”

ประโยคหลัง หล่อนเน้นคำว่า ‘ครู’ อย่างชัดเจน

"ก็อะไรบ้างล่ะ ที่คุณ หรือพวกคุณต้องการจะทราบ?"

"ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเส้นทางเดินต่อไปในอนาคตของเรา"

"มันเป็นคำขอที่กว้างขวางเกินขอบเขตที่ผมจะบอกได้โดยละเอียด เอาว่าผมนำ พวกคุณตาม สงสัยอะไรก็ถามผมไปทีละอย่าง ผมจะตอบได้ง่ายกว่าที่ผมจะพรรณนาอะไรให้คุณทราบได้ทั้งหมด"

"ขณะนี้ ที่นั่งพักกันอยู่นี่ เราก็มีข้อสงสัยขึ้นแล้ว ขออนุญาตได้ไหม?"

"เชิญ...ถ้าผมตอบได้"

"เรามาถึงทะเลสาบมรณะแห่งนี้ เร็วเกินกว่าที่ครูกำหนดคาดหมายไว้ใช่ไหมคะ?"

คริสเอ่ยกับเขาในรูปแบบของการชวนคุย มากกว่าที่จะตั้งเป็นคำถามให้ตอบโดยตรง รพินทร์มองดูปลายซิการ์ที่ส่งควันกรุ่น แล้วยกขึ้นดูดเบา ๆ ครั้งหนึ่ง

"ความคาดหมายของผมก็คือ พยายามที่จะอ้อมเลี่ยงทะเลสาบมรณะด้วยซ้ำ แต่ไม่ทราบว่า จู่ ๆ มันก็โผล่มาพบเข้าได้ยังไง แม้จะเป็นคนละทิศกับที่ผมเคยโผล่มาพบครั้งก่อนก็ตาม และกลับในมุม ในองศาที่ใกล้กับจุดหมายมากกว่าเดิมเสียอีก"

"ถ้างั้น จะเป็นไปได้ไหม ที่บุญคำบอกกับพวกเราว่า คุณมีเวทมนตร์อาคมในการตัดย่นระยะทาง?"

เบลเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นบ้าง เอียงคอมองเขายิ้ม ๆ พรานใหญ่หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“บุญคำมักจะรู้อะไรดีกว่าผมเสมอ ในเรื่องไร้สาระชนิดนี้ เพราะฉะนั้น มันก็อาจเป็นไปได้เหมือนกันที่ผมมีคาถาอาคมย่นระยะทาง เพราะทุกฝีก้าวที่ผมออกเดินนำพวกคุณมา ผมภาวนาท่องบ่นอยู่ตลอดเวลาว่า ‘ขอให้ถึงที่หมาย...ขอให้ถึงที่หมาย...’ คำภาวนาของผมชนิดนี้ เป็นอาคมขลัง ก็น่าจะคิดได้เหมือนกันว่า ผมมีเวทมนตร์ย่นระยะทาง”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างพากันยิ้ม

“คุณเป็นคนถ่อมตนอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่พวกเราก็รู้ว่าคุณมีอะไรพิเศษอยู่ในตัว โดยที่คุณไม่ยอมบอกให้เรารู้เลย เป็นคุณลักษณะที่เหนือมนุษย์ทั่วๆ ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในป่าใหญ่ไพรกว้าง...”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นเนิบๆ แช่มช้า และมีความหมายตามที่พูดอย่างแท้จริง

“...พวกเราทึ่ง และยอมรับนับถือคุณมาเป็นเวลานาน แล้วนี่เป็นความรู้สึกจริงใจที่ไม่ได้แกล้งพดเพื่อยกยออะไรทั้งสิ้น ทุกเหตุการณ์ทุกตอนที่คุณนำเราผ่านผจญและผ่านพ้นมาได้นั้นราวกับเป็นเรื่องปาฏิหาริย์...ทีนี้ ที่พวกเราอยากรู้เป็นข้อแรกก็คือ เราได้มาพบทะเลสาบมรณะขวางกั้นหน้า ดักเราอยู่แบบนี้ คุณจะนำเราเดินทางต่ออย่างไรด้านไหน”

คี๊ธก็สอดมาอย่างมีอารมณ์ขันว่า

“คงไม่ให้พวกลูกหาบหาไม้มาต่อเป็นแพให้เราข้ามไปจนถึงฝั่งตรงข้ามที่เห็น”

“ถ้าต่อแพถ่อข้ามไปได้มันก็คงจะดี เพราะจะเป็นการทุ่นแรง และย่นระยะเราอีกมาก แต่...”

รพินทร์บุ้ยปากออกไปยังกลางทะเลสาบอันน่าสะพรึง-กลัวอย่างลี้ลับ

“...ฉันไม่อาจบอกนายได้หรอก คี๊ธ ว่าก่อนที่เราจะไปถึงจุดหมายปลายทางฝั่งตรงข้าม อะไรมันจะเกิดขึ้นเสียก่อนกลางทะเลสาบมืดนั่น เพียงแค่เลาะชายฝั่งในครั้งก่อน พวกเราที่มาในครั้งนั้น ก็แทบเอาชีวิตไม่รอดแล้วจากสัตว์ลึกลับ เหมือนจะบันดาลขึ้นด้วยเวทมนตร์ของซาตาน หรือนรก รุมกันเข้ามาโจมตีเรามาถึงชายฝั่ง ในครั้งนี้ ก็ยังแปลกใจอยู่ว่า เหตุใดเราจึงไม่พบกับสิ่งที่มองดเหมือนฝันร้ายนั้น แต่ก็ไม่แน่ อีกสักไม่กี่อึดใจข้างหน้า มันอาจจะแห่กันขึ้นมาจากทะเลสาบมืดนั้นก็ได้ และขออย่าได้ถามว่ามันเป็นสัตว์ชนิดไหน รูปร่างหน้าตาอย่างไร แต่ละชนิดเหมือนโผล่ขึ้นมาจากนรกทั้งสิ้น แต่ฉันภาวนาขออย่าให้พวกเราได้พบเห็นอีกเลย เอาแต่ช้างโบราณที่เราพบกันเมื่อก่อนเที่ยงนี้ก็ย่ำแย่กันแล้ว”

“ แล้วเราจะไปกันยังไงละพี่?”

เชิดวุธเพิ่งถามเสียงแผ่วขึ้นเป็นครั้งแรก เค้าหน้าเริ่มมีกังวล ในขณะที่ฝ่ายอเมริกันมองหน้ากันเงียบ ๆ อยู่

“เราจะหาทางอ้อมชายฝั่งไปเรื่อย ๆ ก่อน...”

เขาบอก

“หนทางไหนพอจะฝ่าฟันไปได้ก็บุกบั่นกันไป ทางไหนมันยากลำบากนัก หรืออยู่ในเกณฑ์เสี่ยง เราก็จะหลีกเลี่ยงเสียค้นหาทางสะดวกกันต่อไป แต่เราก็มองเห็นเป้าหมายที่จะมุ่งเข้าไปสู่แล้ว ไม่ต้องใจร้อน อ้อมหน่อย ก็ขอให้ปลอดภัยไว้ก่อน”

"เด็ก ๆ ของคุณสี่คนนั่น รู้แผนการของคุณแล้วหรือยัง หรือว่าได้ปรึกษาหารือกันเรียบร้อยแล้ว"

สแตนลีย์ถามมา ขณะที่มองไปยังบุญคำ เกิด เส่ยและจัน ซึ่งบัดนี้กำลังมองออกไปยังทะเลสาบเหมือนคอยจับสังเกตดูอะไรอยู่

"คนของผมพวกนั้น จะไม่สนใจแผนการอะไรทั้งสิ้น ผมสั่งให้เขาไปทางไหน เขาก็ไปทางนั้น พวกนี้เลวอยู่อย่างหนึ่ง ถ้ามีผมอยู่ด้วย พวกเขาจะไม่ยอมใช้สติปัญญาหรือความคิดใด ๆ ทั้งสิ้น คอยรอฟังเฉพาะคำสั่งเท่านั้น"

"ก็เป็นสิ่งที่ดีแล้วไม่ใช่หรือคะครู ที่คนของครูทุกคนล้วนอยู่ในระเบียบวินัยอันดีงามทั้งสิ้น พวกเขาจะต้องมาคิดอะไรอยู่อีก นอกจากทำตามคำสั่งอย่างเดียว ตราบใดก็ตามที่ยังมีรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นกัปตันทีมอยู่อย่างนี้ การตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่าง มันควรจะอยู่ที่ครูคนเดียว"

คริส บัดนี้แทนสรรพนามของเขาว่า 'ครู' อย่างสนิทปาก

สแตนลีย์ คี๊ธและเบลฉงน เบลได้เอ่ยถามขึ้น

"เธอเรียกเขาว่าครูหรือคริส เอ๊ะ! พวกเราหูฝาดไปมั้ยนี่"

"ใช่! ฉันเรียกเขาว่า ครู เพราะฉันได้ยอมตัวเป็นศิษย์เขาแล้ว เขาสอนทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ฉันในการเสี่ยงชีวิตเดินป่ามาในครั้งนี้ เพราะฉะนั้นไม่มีใครหูฝาดหรอก ฉันเรียกเขาเช่นนั้นจริง ๆ ครูรพินทร์" แล้วหล่อนก็หันมาทางเขา ถามอย่างจริงจังว่า "...ใช่ไหมคะ ครู?"

พรานใหญ่ไม่เอ่ยตอบในคำนั้นเช่นไร เพียงแต่ยิ้มขรึม ๆ ให้

"อ้าว! ถ้างั้นก็ไม่ยุติธรรมซิ แล้วฉันล่ะ ไม่ยอมรับเป็นลูกศิษย์ด้วยหรือไง?"

เบลร้องเสียงสงมาปนหัวเราะ

"ทุกคนถ้าเป็นลูกศิษย์ของผมก็ได้ทั้งนั้น ถ้าอยากจะเป็นแต่ก็เฉพาะเพียงเรื่องดำรงชีพเอาตัวให้รอดอยู่ในป่านี่เท่านั้น และลูกศิษย์ผม ก็จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผมโดยไม่ฝ่าฝืน ถ้าไม่งั้นมันก็หาประโยชน์อะไรไม่ได้เราอย่าพูดล้อเล่นกันในเรื่องนี้เลย ไม่เหมาะหรอก โดยแท้จริงผมก็ไม่เคยตั้งตัวเป็นครูใคร เอาเป็นว่า ผมขออยู่ในตำแหน่งลูกจ้างแบบนี้ตลอดไปดีกว่า"

"คุณว่าเราจะไปถึงทิวปีกครุฑนั่นโดยใช้เวลานานสักเท่าไหร่?"

สแตนลีย์ถามเป็นการเป็นงาน โดยใช้สายตาเตือนเป็นความหมาย ให้เบลระงับอารมณ์ระรื่นคะนองลงเสีย

"ถ้าผมคาดไม่ผิด กะว่าไม่เกิน 4-5 วัน เราควรจะไปถึงทิวปีกครุฑ ในการเลี่ยงๆ อ้อมๆ หาทางเลียบบึงนี้ไป ภูมิ-ประเทศที่เราเดินอยู่ไม่เหมาะแน่ จะต้องหาทางออกป่าในที่สูงกว่านี้ ถ้าพบป่าโปร่งและพื้นที่ราบสูงก็คงจะดีมาก ซึ่งหวังว่าจะพบ"

"ขอทราบพื้นภูมิประเทศของทิวปีกครุฑ ที่เราจะมุ่งไป"

"เราจะไต่ขึ้นทิวเขาเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัว จากบริเวณที่ราบสูงขึ้นไปทุกขณะ อากาศจะหนาวเย็นมาก ผมจะพยายามเลี่ยงเส้นทางเดิม คือภูเขานิลกาญจน์เสีย..."

เขาใช้ปลายมีดโบวี่ประจำตัว ขีดเป็นแผนที่คร่าวๆ ให้ทุกคนดู

“...บนทิวเขาปีกครุฑนี้ ถ้ามุ่งหน้าตัดเหนือขึ้นไปเรื่อยๆ ซึ่งถ้าไปถึงแล้ว ผมพอจะจำลักษณะของภูมิประเทศที่เคยผ่านมาได้ ทั้งในเที่ยวขาไปและขากลับในครั้งก่อน อีกประมาณไม่เกิน 4 วัน เราจะถึงหุบใจกลางขุนเขาเทือกหนึ่ง อันเรียกว่าเนินพระจันทร์ และที่ตำแหน่งเนินพระจันทร์แหละ เราจะตัดขึ้นไหล่ของเทือกพระศิวะ มรกตนคร ซ่อนอยู่กลางหุบ บนเทือกเขาพระศิวะแห่งนี้!”

“หมายถึงอาณาจักรลี้ลับ เหนือกฎเกณฑ์ของโลกภายนอก ตำแหน่งที่คุณเคยไปติดตามคนหายมาแล้วนั่นเองใช่ไหม?”

เกือบทุกคนของนายจ้างถามขึ้นเป็นเสียงเดียว

รพินทร์ ไพรวัลย์ หรี่ตาลง เขาไม่มองสบตาใคร แต่มองจ้องลงไปยังลายเส้นที่ตนเองกรีดเป็นแผนที่คร่าวๆตรงหน้าลงกับพื้นดิน อาการเหมือนเข้าภวังค์อย่อีดใจใหญ่ จนสแตนลีย์เตือนย้ำถามมา จึงเอามือข้างหนึ่งขึ้นลูบขยี้ช้าๆ ที่ปลายคางอันเขียวครึ้มไปด้วยเครา แล้วเหลือบตาขึ้นสบ

“ครับ! ดินแดนแห่งนี้ถ้าพวกคุณได้ไปถึงแล้ว จะมีอะไรต่ออะไรที่คุณไม่สามารถนำกลับไปเล่าให้บุคคลภายนอกยอมเชื่อถือได้เลย มันเป็นดินแดนแห่งความฝัน ซึ่งตามปกติแล้วเฉพาะจิตวิญญาณของมนษย์เราเท่านั้นที่จะล่วงพ้นเข้าไปได้ แต่ผมจะพาเอาทั้งชีวิตและร่างกายของพวกคุณทุกคน ผ่านเข้าไปให้ได้...กาลเวลาของโลกภูมิศาสตร์ภายนอกเปลี่ยนแปลงไปหมดเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ของพวกคุณทุกอย่างบอดสนิทใช้การ

ไม่ได้อีกเลย แม้แต่นาฬิกาก็ยังหยุดเดิน เข็มทิศไม่ทำงาน เหลือแต่เพียงลูกปืนเท่านั้น ที่ยังสามารถยิงได้ เครื่อง บี 52 ของคุณหลงพลัดเข้าไปในดินแดนนี้แน่นอน และระเบิด 10 เมกะตันของคุณก็หล่นอยู่ในนครแห่งนี้แหละ โดยหมดฤทธิ์ลงสิ้นเชิง จะเป็นได้ก็เพียงซากวัตถุชนิดหนึ่งเท่านั้น ผมอยากจะบอกกับพวกคุณในเรื่องนี้มานานแล้ว แต่พวกคุณคงไม่เชื่อ จึงต้องพาไปให้พบเห็นกับตา และตัดสินใจกันเอาเอง ภายหลังจากได้ไปพบเห็นแล้ว ว่าจะดำเนินการอย่างใดต่อไป ผมแน่ใจว่าพวกคุณเพียงแต่ได้ไปเห็นเท่านั้น แต่จะไม่มีโอกาสที่จะนำเอาระเบิดลูกนั้นกลับคืนได้แน่นอน จะไม่มีอะไรติดมือกลับมาได้เลย แม้แต่ชิ้นส่วนเล็กๆ ของเครื่องบิน...”

รพินทร์หยุดชะงักไปนิดหนึ่ง เอียงโสตเหมือนจะสดับอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วกล่าวพึมพำต่อมาว่า

“ใช่! แม้ขณะนี้ ผมก็ได้ยินเสียงพร่ำเรียกจากแผ่นดินนั้นเรียกร้องให้ผมหวนกลับคืนไปยังดินแดนในฝันนั้นให้ได้”

ทุกคนขนลุกซันขึ้นอย่างประหลาด เมื่อมองเห็นอากัปกิริยาท่าทีของเขา เบลจ้องตาตื่นตะลึง เบียดกายชิดเข้าไปที่สแตนลีย์ กระซิบเบาที่สุด

“ตายละ! ดูลักษณะท่าทีของเขาในขณะนี้ซิ...นี่เขาเป็นอะไรไปหรือเปล่า เหมือนคนที่กำลังตกอยู่ในมนต์สะกดของอะไรสักอย่างหนึ่ง”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ โอบกอดเบลไว้แน่น

เชิงบังคับไม่ให้พูดอะไรทั้งสิ้น ทุกสายตาของฝ่ายอเมริกัน และเชิดวุธ จับจ้องเขม็งมาที่รพินทร์เป็นตาเดียวเหมือนจะเฝ้ารอดูอากัปกิริยาของเขาต่อไป แต่ชั่วขณะจิตต่อมา เมื่อเชิดวุธค่อย ๆ เอื้อมมือไปแตะไหล่และเอ่ยเรียกชื่อเขาขึ้นเบา ๆ จอมมัคคุเทศก์จึงสะบัดหน้าแรง ๆ คล้ายจะขับไล่ความมึนงง แล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ ปรับน้ำเสียงให้กลับมาสู่สภาพปกติ

“ขออภัย ผมอาจเพ้อเจ้ออะไรไปหน่อย และโปรดอย่าห่วง อย่าจ้องมองผมด้วยสายตาเช่นนั้น สุขภาพทางกายและจิตของผมในขณะนี้ รับรองว่ามั่นคงดีทกอย่าง ผมขอย้ำว่าผมจะนำพวกเราทั้งหมดไปยังนครประหลาดแห่งนี้ให้ได้”

“เพราะ...คุณเชื่อมั่นว่าเครื่องและระเบิดของเราหายเข้าไปตกอยู่ในนั้น?”

สแตนลีย์เอ่ยต่ำ ๆ

“ผมยอมให้ตัดคอ ถ้าไม่พบเครื่อง และระเบิดของพวกคุณในดินแดนนั้น เดี๋ยวนี้ผมแน่ใจแล้ว ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม!”

“แล้ว...พวกเราจะมีภัยอันตรายใด ๆ ไหม ในการล่วงล้ำแดนเข้าไป?”

คริสและเบล เอ่ยเสียงสั่นมาพร้อมกัน

“ถ้าเป็นสมัยก่อนนี้ ก็อันตรายแน่ เพราะผู้คนในนครนี้ไม่ยอมเป็นมิตรกับมนุษย์โลกภายนอกเลย แต่เมื่อเปลี่ยนกษัตริย์ผู้ครองอาณาจักร มาเป็นจักราธิราช ผมแน่ใจว่าทั้งกษัตริย์ผู้ครองอาณาจักรและทั้งข้าราชบริพารตลอดจนประชาชนชาวนครทุกคน จะเป็นมิตรที่ดีเยี่ยมของเรา อย่ากังวลในเรื่องนั้น สิ่งที่เราจะกังวลก็เพียงแต่ ทำอย่างไรจึงจะเข้าไปถึงดินแดนนั้นได้

โดยไม่พินาศย่อยยับด้วยภัยธรรมชาติกันเสียก่อนเท่านั้น เพราะเส้นทางเป็นอุปสรรคสำคัญเหลือเกิน”

“จักราธิราช! ครหมายถึง...คนชื่อแงซายกะเหรี่ยงพเนจรที่เคยมาเป็นคนใช้คณะเดินทางของครูในครั้งนั้นนะหรือ?”

คริสถามด้วยเสียงอันอ่อนนุ่ม

รพินทร์ชำเลืองหางตาผ่านใบหน้างามของหล่อนแวบหนึ่งแล้วแลผ่านเลยไปยังทิวเขาเบื้องหน้าอย่างปราศจากจุดหมายแน่นอน

“ผมคิดว่า ทั้งผม และทั้งบุญคำ ตลอดจนพวกพรานพื้นเมืองของผม คงจะได้เล่านิทานอะไรให้คุณฟังมาก่อนแล้ว และคุณก็ต้องเข้าใจได้ดีแล้ว มันเป็นนิทานแบบ ‘แฟรี่ เทลล์’ สำหรับคุณทุกคน แต่มันก็เป็นเรื่องจริง สำหรับพวกเราที่ผ่านกันมาแล้ว คุณอย่าเพิ่งเชื่ออะไรทั้งสิ้น รอให้ถึงเวลานั้นเสียก่อนแล้วคงได้เห็นเอง!”

“เราไม่มีข้อขัดแย้งอะไรคุณในเรื่องนี้หรอกนะ รพินทร์...”

สแตนลีย์กล่าว สีหน้าและน้ำเสียงเคร่งขรึม

“...และโดยแท้จริง พวกเราก็ไม่ปรารถนาที่จะไปให้ถึงดินแดนในฝันของคุณแห่งนั้นเลย แต่เมื่อคุณแน่ใจว่าเครื่องและระเบิดของเราตกในดินแดนนั้น เราก็ขอเพียงไปดูให้เห็นกับตาเท่านั้น ส่วนจะเอากลับออกมาได้หรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง สัญญานำทางของคุณหมดสิ้นลง เพียงแค่นำเราไปให้ได้เห็นเท่านั้น แล้วต่อจากนั้น คุณก็หมดพันธะใดๆ กับพวกเราโดยสิ้นเชิงแล้ว ผมขอให้คำมั่นสัญญา”

รพินทร์ส่งมือไปให้จับ แล้วบีบแน่น เขย่าโดยแรง

“คุณเป็นนักต่อสู้ นักผจญภัยที่ผมขอคารวะน้ำใจ วางใจเถิดครับว่า ผมจะไม่ทอดทิ้งพวกคุณ เพียงแต่นำพาไปให้พบซากเครื่องบินตก และพบระเบิด แม้พันธะผมจะหมดสิ้นลงเพียงแค่นั้นตามข้อสัญญาของคุณก็ตาม ผมก็ยังมีพันธะที่จะนำพวกคุณกลับออกมาจนถึงเขตปลอดภัยเสียก่อน แล้วหลังจากนั้น เราจึงจะกล่าวคำอำลาต่อกัน ตกลงไหม?”

อุ้งมือของคี๊ธ เบล คริสติน่า เอื้อมมาจับมือเขาขณะยังกำแน่นอยู่กับสแตนลีย์ และทุกคนก็กล่าวหนักๆ ออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ตกลง!”

เช้าวันนี้ คณะของเชษฐา วราฤทธิ์ ถูกปลุกขึ้นตั้งแต่เวลา 05.30 น. โดยการเข้ามาใช้งวงจับข้อเท้าของดารินเบาๆ จากเจ้าด้วน หล่อนตกใจสะดุ้งลืมตาขึ้น ก็มองเห็นร่างอันใหญ่โตของช้างคู่บารมีมายืนอยู่ทางด้านปลายเท้า

คณะพรรคของหล่อนนอนเรียงรายกันอยู่หลายคน นับตั้งแต่ เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ซึ่งตัวหล่อนเองคนนอนกลางสุด แต่มันก็เลือกเจาะจงเดินเงียบเข้ามากลางแค้มป์ที่พักและใช้งวงปลุกหล่อน

“อะไรกันนี่ ด้วน!”

หล่อนร้องขึ้นเบาๆ ขณะที่พรวดลุกขึ้นนั่ง และการเคลื่อนไหวตัวผุดลุกขึ้นนั่งอย่างกะทันหันชนิดนั้นเอง ทำให้พี่ๆ

และเพื่อนชาย พลอยตื่นกันขึ้นหมดทุกคน พร้อมทั้งเห็นเจ้าด้วนเข้ามายืนตระหง่านอยู่จากกองไฟที่เริ่มจะหมดเปลว

เมื่อมันเห็นดารินลุกขึ้นนั่ง ก็ชงวงขึ้นสง แต่ไม่ได้มีปฏิกิริยาลุกลนอื่นใดที่ดูผิดปกติไปอย่างใดทั้งสิ้น และเมื่อเห็นหล่อนยังนั่งงัวเงียจ้องดูมันเฉยอยู่เช่นนั่น ก็ค่อย ๆ ลดงวงละมาแตะที่ไหล่ของหล่อนเบา ๆ พลางสั่นเขย่านุ่มนวลแผ่วราวกับมือของมนุษย์ เหมือนจะเป็นการเตือนให้ตื่นขึ้นจากสภาพอันกึ่งหลับ กึ่งตื่น และมีอาการงง ๆ อยู่นั้น

“เฮ้ย! เจ้าด้วน เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า?”

ไชยยันต์ผู้ลุกขึ้นมาพร้อมกับเชษฐา และอนุชา ร้องอุทานออกมา

เมื่อนั้น มันก็ส่งเสียงจากลำคอต่ำ ๆ ออกมาช่วงหนึ่ง บ่ายตัวเดินช้า ๆ ออกไปยืนอยู่ในระยะไม่ห่างไปนัก ทุกคนจึงหยั่งทราบได้ทันทีว่านั่นเป็นการเข้ามาปลุกคณะทั้งหมดของมัน ด้วยอาการที่สุภาพนุ่มนวลที่สุด

ทุกคนจึงลุกขึ้นทันที ภายหลังจากดูนาฬิกาประจำตัว พร้อมทั้งหนานอิน คะหยิ่นและพวกลูกหาบทั้งหมดด้วย ราวป่าทึมที่อาศัยพักแรมคืนกันยังมืดมิด และมีหมอกคล้าย ๆ ควันบาง ๆ เป็นละอองปกคลุมอยู่ทั่วไป แต่เข็มนาฬิกาเดินป่าของทุกคนบ่งชัดว่ามันใกล้สว่างเต็มทีแล้ว จะเรียกว่าเช้าตรู่ก็ได้

“ด้วนเข้ามาปลุกแต่เช้ามืดเลยค่ะ สงสัยต้องการจะเร่งให้เราออกเดินทางแล้ว!”

น้องสาวคนเล็กของคณะ เอ่ยขึ้นกับทุกคน ภายหลังตรวจสอบอาการของพลายใหญ่ ซึ่งไม่ได้มีอากัปกิริยาท่าทีอันแสดงถึงการเตือนภัยอย่างอื่น

"แปลกมาก เจ้าด้วนไม่เคยเข้ามาแสดงอาการปลุกเราแบบนี้มาก่อนเลย และก็เจาะจงจะปลุกน้อยเป็นคนแรกเสียด้วย...ทำไมมันเข้ามาดึงขาหรือ?"

อนุชาถามมาโดยเร็ว

"ค่ะ ดึงเบา ๆ ทีแรกนึกว่าฝันไป ด้วนดึงอยู่หลายครั้งทีเดียว พอลืมตาก็เห็นยืนอยู่ ทีแรกตกใจนึกว่าเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น แต่เห็นอาการของด้วนสงบดี เพียงแต่ย่องเข้ามาเอางวงดึงขาน้อยเท่านั้น พอดูนาฬิกา ก็เห็นว่ามันใกล้สางเต็มทีเลยคิดว่าคงเจตนาจะเข้ามาปลุกน้อยให้ตื่นมากกว่าอย่างอื่น คงเห็นว่าจวนสว่างแล้วนั่นเอง..."

แล้วหล่อนก็หัวเราะออกมาเบา ๆ มองจับนิ่งไปยังช้างป่าคู่ชีพ ซึ่งยืนกวัดแกว่งงวงอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

"...นี่เป็นครั้งแรก ที่ร่วมทางกันมา แล้วด้วนเข้ามาปลุก"

"ฮือม์! คงมีอะไรสักอย่างที่เขาอยากให้เราเริ่มต้นออกเดินทางเสียโดยเร็ว สำหรับเช้านี้"

เชษฐาว่า พร้อมกับลุกขึ้นยืนก่อนคนอื่น หนานอิน คะหยิ่นและพวกลูกหาบ ช่วยกันปลุกพรรคพวกคนอื่น ๆ ที่ยังนอนหลับอยู่ ซึ่งทำให้คณะทั้ง 16 คน เริ่มมีการเคลื่อนไหวทันที เพื่อภารกิจหนักของวันใหม่

ฝ่ายตระเตรียมเก็บของ และฝ่ายจัดเตรียมอาหารมื้อแรกของวันชนิดพอประทังชีพ ทำงานพร้อม ๆ กันอย่างรู้หน้าที่

หนานอินและคะหยิ่น ออกตรวจดูรอบ ๆ บริเวณที่พักเพื่อให้แน่ใจอีกครั้งว่านอกจากอาการที่เจ้าด้วนย่องเข้ามาปลุกนายหญิงแล้ว ไม่ได้มีสาเหตุอื่นใดแทรกแซงเข้ามา

ระหว่างที่ดารินกำลังรินน้ำจากกระติกลูบใบหน้าท่าม-กลางอากาศเช้ามืดอันหนาวเย็นจัด กลุ่มพี่ชายก็ถามว่า

"เธอเป็นยังไงบ้าง น้อย เมื่อคืนนี้เธอไม่ค่อยสบายนักและหลับไปก่อนทุกคน"

"เช้าวันนี้น้อยเรียบร้อยดีแล้วค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วง"

หล่อนตอบเบา ๆ ใช้ผ้าขนหนูเล็ก ๆ ซับใบหน้าแล้วจัดการเก็บของส่วนตัวลงเป้หลัง รวมทั้งตรวจความเรียบร้อยของไรเฟิลประจำตัวอย่างเตรียมพร้อมทันที

"แน่ใจนะ ว่าหายดีแล้ว"

อนุชาเข้ามาจับไหล่บีบหนักหน่วง จ้องหน้า

"แน่ใจที่สุดค่ะ พี่กลาง เมื่อคืนได้พักเต็มที่เลย มีแรงแล้ว ไม่ว่าจะหนักสักแค่ไหน"

"ดีแล้ว เมื่อคืนนี้เห็นทำท่าไม่ค่อยจะดีอยู่ ยังเป็นห่วงอยู่เลย สำหรับการเดินทางในวันนี้"

ว่าแล้วพี่ชายกลางก็คว้าไรเฟิล ก้าวออกจากตำแหน่งพักนอน ตรงไปยังหนานอินและคะหยิน เพื่อพูดจาหารือออะไรกันตามหน้าที่ของเขา ในฐานะผู้รับผิดชอบควบคุมในด้านเส้นทางเดิน เชษฐา ไชยยันต์และดาริน พากันเดินไปที่กองไฟอันกำลังเตรียมหุงหา แต่ในขณะนี้มีกากาแฟเก่าแขวนค้างอยู่ และกำลัง

อุ่นไฟโดยนายช้วนหัวหน้าลูกหาบ รินแจกจ่ายกันคนละถ้วยเป็นการประเดิมรองท้องก่อนอาหารอื่นใดที่พวกนั้นกำลังตระเตรียมกันอย่างเร่งด่วน

“พี่คิดว่า รอให้ฟ้าสางกว่านี้อีกสักนิด ก็คงเป็นเวลาที่เรากินอาหารเช้ากันเสร็จพอดี และจะออกเดินทางทันทีเหมือนกัน ก็ดีแล้วที่เจ้าด้วนเข้ามาปลุกเธอเสียตอนนี้ เราจะได้เริ่มต้นออกเดินกันแต่เช้าโดยไม่เสียเวลา”

น้องสาวไม่ตอบว่ากระไร ฝืนยิ้มให้ แต่สังเกตดูจากสีหน้าอาการ ทั้งเชษฐาและไชยยันต์เห็นว่า ดารินน่าจะมีพลังกายที่สดชื่นแข็งแรงดีแล้ว นอกจากภาวะทางจิตที่มีกังวลร้อนรุ่มอยู่ตลอดเวลา อันยากที่จะกลบเกลื่อนหลบซ่อนเสียได้เท่านั้น

ไชยยันต์คุยกับเชษฐาเบาๆ ในระหว่างที่ดารินยังคงนั่งเหมือนจะขบคิดหนักอยู่บนขอนไม้ใกล้ๆ ครู่เดียว อนุชาก็เอาหนานอินและคะหยิ่นเข้ามารวมกลุ่มสมทบด้วย

“ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างครับสำหรับรอบๆบริเวณแค้มป์เรา ตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา ไม่มีร่องรอยของสิ่งแปลกปลอมอะไรเข้ามาใกล้เคียงเลย ผมกับลุงอิน และคะหยิ่นตรวจดูทั่วแล้ว มีแต่รอยเจ้าพระเอกด้วนของน้อยตัวเดียวเท่านั้น ที่เดินวนอยู่รอบๆ แค้มป์”

“ด้วนเป็นยามชั้นพิเศษสุดของพวกเราทีเดียว ก็เชื่อว่าอย่างนั้นเหมือนกัน เพราะถ้ามีอะไรเฉียดเข้าใกล้มันก็คงให้สัญญาณขึ้นแล้ว”

“พบร่องรอยอะไร ของคณะรพินทร์ผ่านมาทางนี้บ้างไหมคะ”

น้องสาวถามแผ่วเบาออกมาเหมือนจะไม่ตั้งใจ อนชาหันขวับมามองหน้าทันที กึ่งสมเพชกึ่งฉุน ย้อนถามมาโดยเร็ววา

“ว่ายังไงนะ? เมื่อตะกี้?”

ดารินเงียบไปอีก พี่ชายกลางบ่นพำต่อมาว่า

“...ก็รู้อยู่แล้วว่าเราพลาดรอยของรพินทร์ ตั้งแต่ตอนที่น้ำป่ามันซัดเธอพลัดหายไปคราวนั้น แล้วเราก็ตัดสินใจทิ้งรอยเขา ออกหาทางก้าวสกัดมาโดยตลอด มันจะไปพบรอยในระยะนี้ได้ยังไง มันคนละทิศละทางแล้ว ถ้าจะพบกันอีกทีหนึ่ง ก็หมายถึงว่าอาจเดินสวนประจันหน้ากันเลย ไม่ใช่แกะรอยไปตามลำดับอย่างที่แล้วมาหรอก...โน่น! เจ้าด้วนยืนอยู่โน่น ลองไปถามมันดูซิ ว่าร่องรอยของรพินทร์ผ่านมาทางนี้บ้างไหม หรือม่ายก็โน่น หลังเจ้าด้วนออกไป มีต้นอโศกอยู่ต้นหนึ่ง ไปถามต้นอโศกดูก็ได้จะได้เหมือนนางทมยันตี ตอนติดตามหาพระนลอยู่กลางป่า แล้วร้องถามต้นอโศก ว่าพระนลผ่านมาทางนี้บ้างหรือเปล่า”

น้องสาวซึมไปหลบตาลงต่ำ ไม่ตอบโต้อะไรคำพูดหนักๆ ของพี่ชาย เชษฐามองน้องชายกลางมาอย่างตำหนิ ส่วนไชยยันต์ตบที่ไหล่อนุชาค่อนข้างหนัก

“อย่าพูดอะไรแรงๆ ให้น้อยสะเทือนใจเลยกลาง แกนี่มันขมิ้นกับปูนเสียจริง กับน้อยนี่นะ สงสารน้องสาวของเรามั่งเถอะ เขาคงไม่ตั้งใจจะถามแกแบบนั้นหรอก มันออกมาจากจิตใต้สำนึกที่เผลอตัวพูดรำพึงออกมาเสียมากกว่า”

อดีตพรานชด จึงเปลี่ยนสีหน้าขึง มาเป็นยิ้ม เดินเข้าลูบศีรษะน้องสาวผู้นั่งคอตกอาการละห้อยละเหี่ยอยู่ปลอบว่า

“พี่ขอโทษนะน้อย พี่ไม่ได้ว่าอะไรหรอก แน่ใจว่าในวันนี้ เราคงจะได้ข่าวอะไรที่ดีขึ้นบ้าง เพราะเจ้าด้วนมาเร่งปลุกเราแต่เช้า เชิงให้เร่งออกเดินทาง”

ดารินยิ้มเศร้าๆให้ จับมือพี่ชายกลางมากุมไว้ตอบเบาๆว่า

“ค่ะ พี่กลางอย่าดุอะไรน้อยนักนะคะ ไหนๆ พี่กลางก็อตส่าห์เสียสละลำบากมากับน้อยถึงเพียงนี้แล้ว”

“นึกว่าจะด่าอะไรพี่เสียอีก กลับพูดเสียน่าสงสารเชียว... สบายใจเถอะน้อย ถึงไหนถึงกันสำหรับพี่และทุกคนที่มาในครั้งนี้ ต่อไปพี่จะไม่พูดอะไรให้น้อยไม่สบายใจอีกแล้ว”

“ขอบคุณค่ะ”

น้องสาวเล็กผู้ตกอยู่ในฐานะทุกข์หนัก เอามือของพี่ชายกลางแนบแก้ม อย่างไม่แสดงขุ่นเคืองตะแหน่แง่งอนใดๆ ผิดไปกว่าทุกครั้ง แล้วลุกขึ้นเดินผละจากกลุ่มช้าๆ ตรงเข้าไปทักทายพูดจาอะไรอยู่กับเจ้าด้วน แล้วเอามือโอบกอดงวงของมันไว้ ทั้งสามคนมองตามหลังไป แล้วถอนใจอย่างเวทนา อนุชาหันไปทางเชษฐา ยิ้มจืดๆ กล่าวไม่เต็มเสียงนักว่า

“ขออภัยครับ พี่ใหญ่ น้อยเขาก็รู้ดีว่าผมมีนิสัยอย่างนี้เอง ความจริงผมก็รักเอ็นดูเขาไม่น้อยไปกว่าพี่ใหญ่เลย ถึงไชยยันต์ก็รู้”

“แต่แกมันปากเสีย”

ไชยยันต์ตำหนิเอาตรงๆ อนุชาไม่ตอบโต้อะไร ส่วนพี่-

ชายใหญ่ ไม่แสดงอาการสนใจอีก ถามเป็นงานเป็นการมาทั้งอนุชาและหนานอินว่า

"เช้าวันนี้ จะเริ่มต้นกันยังไง?"

อนุชาพยักหน้าไปทางครูพรานผู้เฒ่า เหมือนจะให้ตอบคำถามแทน หนานอินจึงว่า

"ให้ไอ้ด้วนนำ และเราตามไปเรื่อยๆ นายใหญ่"

"กลางไม่มีข้องแย้งอะไรนะ?"

"ยังไม่มีในขณะนี้ก่อนครับ ตามอย่างที่ลุงอินว่านั่นแหละ มันพาไปไหน เราก็ไปทางนั้น เว้นแต่จะรู้สึกผิดสังเกตว่ามันจะนำเฉไฉออกแนวทางที่เราหวังไว้ก็หารือกันใหม่ แต่เชื่อว่ามันแม่นยำต่อทิศทางแน่ๆ ในการก้าวสกัดของเรา ซึ่งลุงอินจะสัมผัสได้ทันที"

"คะหยิ่นล่ะ ว่ายังไง"

อดีตท่านฑูตทหารบก หันไปทางเจ้ากะเหรี่ยงใหญ่แห่งหล่มช้าง ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งในด้านการแกะรอยในครั้งนี้

"คะหยิ่นก็ว่าเหมือนลุงอิน กะพรานชด"

เจ้านั่นตอบสั้นๆ **สีหน้าไม่บ่งบอกความรู้สึกใดๆ ตามประสาของมัน อาจจะดูที่อมะลือปานสากกะเบือดินอย่างไรอย่างนั้น แต่คนที่เคยร่วมทางร่วมเป็นร่วมตายกันมาแล้วอย่างกลุ่มนี้เท่านั้นที่รู้**

มือขนาดคะหยิ่นนั้นไม่ไร้ค่าแน่ ในการเดินทางครั้งนี้ จากคุณสมบัติของลูกป่าโดยกำเนิด และความจงรักภักดี

เมื่ออาหารพร้อม เชษฐาก็มองหาน้องสาว อนุชา ชิงบอกว่า

"ผมจะไปตามน้อยเอง"

แล้วก็เดินผละไปอย่างรวดเร็ว

ไม่พบดารินตรงที่เจ้าด้วนยืนอยู่ แต่เห็นหลังกำลังยืนอยู่หน้าต้นอโศกใหญ่ อันยืนต้นโดดเดี่ยวท่ามกลางพันธุ์ไม้อื่นอยู่ตามลำพังต้นเดียว ในลักษณะสงบนิ่ง จึงก้าวเข้าไปแตะไหล่แผ่วเบา

"เป็นยังไง กำลังถามอโศกอยู่รึ"

"ถาม ? จะให้ถามว่ายังไงคะ?"

"ก็ถามว่า..."

กระแสเสียงพี่ชายกลางคราวนี้อ่อนโยน รื่นนุ่มหู

"...อโศกดูแสนสุข ช่วยดับทุกข์ให้สักครา
โศกเศร้าเผาวิญญา อ้า! อโศกโรคข้าร้าย
อโศกโยกกิ่งไกว จงตอบไปดังใจหมาย
ว่าเห็นพะฤๅสาย ผ่านมาบ้าง หรืออย่างไร?"

ดาริน วราฤทธิ์ หันกลับมากอดพี่ชายกลางไว้แนบแน่นหัวเราะในขณะที่น้ำตาคลอ

"ใครว่าพี่กลางเป็นคนปากร้าย โดยแท้ที่จริงพี่กลางเป็นคนอ่อนโยนลึกซึ้งยิ่งกว่าใครเสียอีก หยั่งทราบจิตใจน้อยในขณะนี้ได้ดีกว่าใครทุกคน"

"อย่าเหม็นหน้าพี่นะ บางทีพี่อาจปากเสียไปบ้าง"

"น้อยรักพี่กลางค่ะ"

“รู้ เข้าใจ ถ้าม่ายงั้นน้อยก็คงไม่เสี่ยงไปตามพี่ในครั้งนั้นหรอก แล้วคราวนี้น้อยจะตามคนที่น้อยรักบ้างทำไมพี่จะเสียสละไม่ได้...ไป! กินอาหารเช้ากัน แล้วเราจะออกเดินทางทันที”

“ให้ด้วนนำทางนะคะ”

“ถูกต้อง จะเป็นไปตามที่น้อยต้องการ”

แล้วพรานชด หรืออนุชา วราฤทธิ์ ก็จูงมือน้องสาวคนเล็กของคณะ กลับเข้ามาร่วมรับประทานอาหารมื้อแรกแห่งวัน เชษฐาและไชยยันต์ สังเกตเห็นดารินมีสีหน้าที่แช่มชื่นขึ้นในการกลับเข้ามาร่วมวงในครั้งนี้ และเริ่มจะพูดจากับคณะขึ้นบ้าง ไม่เงียบซึมเหมือนตอนตื่นขึ้นมาใหม่ๆ

เพียงแค่แสงสว่างมีขึ้นสลัวๆ เท่านั้น ภายในดงทึบ ตำแหน่งนั้น ทุกคนก็พร้อมที่จะออกเดินทางได้ ไฟทุกกองถูกพรากดับสนิท สัมภาระข้าวของเก็บแพคเข้าคานหาบหามพร้อม

ดารินเริ่มปราดเปรียวแคล่วคล่องเหมือนเดิม สีหน้าแววตาเด็ดเดี่ยวต่อทุกปัญหาที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า สลัดแววท้อแท้กะปลกกะเปลี้ยออกไปหมดสิ้น เจ้าด้วนนั้นมีอาการแสดงให้เห็นชัดว่า ต้องการอย่างยิ่งที่จะให้หล่อนนั่งไปบนคอของมัน โดยการใช้งวงรัดตัวหญิงสาวไว้ แล้วหมอบลง แต่ดารินปฏิเสธทั้งอาการและวาจา

“ให้ฉันเดินตามหลังเธอไปพร้อมๆ กับพวกเราทุกคนเถอะ ด้วน! อย่าให้ฉันต้องทำอะไรให้เป็นการเอาเปรียบคนอื่น

เขาเลย เธอจงนำหน้าไป รอ ๆ ด้วย อย่าทิ้งให้ห่างนัก พวกเราจะเดินตามเธอไปทุกแห่ง”

เป็นเวลาพักใหญ่ทีเดียว ที่หล่อนพยายามส่งภาษาบอกมัน ในที่สุดเจ้าช้างป่าแสนรู้ ผู้แสนจะภักดี จึงยอมปฏิบัติตามคำสั่งโดยยอมลุกขึ้น ส่งเสียงร้องดังออกมาครั้งหนึ่ง แล้วจึงบ่ายตัวหันบั้นท้ายให้แก่ทุกคน พร้อมทั้งก้าวย่างออกนำหน้าตัดทางไปในระหว่างแมกไม้ไพรพฤกษ์ในขณะที่หมอกยังเป็นละอองขาวมัวปกคลุมอยู่ทั่วไป มองเห็นทัศนวิสัยเบื้องหน้าห่างไม่เกิน 4-5 เมตรเท่านั้น

“ไม่มีใครเขากลัวว่าน้อยจะเอาเปรียบ โดยการนั่งไปบนคอของมันหรอก...”

พี่ชายใหญ่บอก ขณะที่ขบวนเริ่มเคลื่อน โดยในครั้งแรกยังเกาะหมู่รวมกลุ่มกันไปในระยะไม่ทิ้งห่างกันนัก

“...แต่กลัวว่า ถ้าน้อยขึ้นบนคอมันเมื่อไหร่ มันก็จะพาน้อยเดินรดหน้าไปคนเดียว โดยไม่ยอมรอพวกเราเสียเท่านั้นเช้าวันนี้ ดูท่าทางมันกระสับกระส่าย เหมือนจะเร่งเราให้เดินทางอย่างเห็นชัดทีเดียว”

สภาพของหมอกที่ลงจัดอยู่นี้ พรานชำนาญป่าอย่างหนานอิน บอกให้ทุกคนทราบว่าน่าเกรงอันตรายอย่างยิ่ง เพราะมองไม่เห็นอะไรได้ห่างตัวหนัก แต่การที่มีเจ้าด้วนซึ่งเป็นสัตว์ใหญ่ของป่าทำหน้าที่นำทางแบบนี้ จึงไม่น่าจะมีอะไรต้องห่วงกังวลเกินไป สัญชาตญาณและระบบฆานประสาทของช้าง ไว

ต่อสรรพอันตรายอยู่แล้ว เพราะแม้กระทั่งในเวลากลางคืนที่มืดสนิท คณะของเชษฐาก็ยังเคยบุกบั่นมาก่อนแล้ว โดยอาศัยจากการนำของมัน จึงเมื่อสว่างแล้วเช่นนี้ แม้จะมีหมอกเป็นม่านปกคลุมอยู่บ้าง ก็ยังดีกว่าที่จะงมหลงไปในเวลาราตรีอันมืดสนิทกลางไพรมหากาฬอย่างที่แล้วมาตอนออกติดตามค้นหาดาริน

สามชั่งโมงเต็ม ๆ ที่การเดินตกอยู่ภายใต้การนำของเจ้าด้วนอย่างเด็ดขาด ทั้งหมดเลี้ยวลัดตัดไปตามสภาพอันรกชัฏของป่าทึบที่ปราศจากเส้นทางด่าน ช้างป่าแสนรู้บุกแหวกทางล่วงหน้าไปก่อน เมื่อมาประกอบกับหนานอิน คะหยิ่นและนายช้วนหัวหน้าลูกหาบ ช่วยกันใช้ดาบตัดลิดกิ่งใบต้นไม้และเถาวัลย์ที่กีดขวางเส้นทางอยู่ คณะทั้งหมดก็สามารถจะบุกบั่นซอกซอนเข้าไปได้อย่างทรหด

ไม่มีวี่แววของสัตว์ใด ๆ ให้เห็นเลย ตลอดเส้นทางที่งมกันมาในดงทึบ และสภาพพื้นภูมิประเทศ นอกจากความยากลำบากในการบุกมุดฟันฝ่ากันไปแล้วก็ไม่มีอันตรายจากธรรมชาติหรืออื่นใดจะแผ้วพานผ่านพบ ด้วยการนำอันชาญฉลาดของเจ้าด้วน ซึ่งมันย่อมมีสัญชาตญาณรับรู้ล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้วภายในอาณาจักรของมันเอง

นอกจากครั้งหนึ่ง มันจะนำลงไปในป่าถล่ม อันเต็มไปด้วยเลนเหลวเหมือนปลัก แต่ก็ไม่ใช่หล่มดูด หรือมีระดับลึกอะไรนัก เมื่อมันยังกล้าที่จะก้าวเดินนำลงไปได้ ทุกคนก็ย่อมจะ

แน่ใจได้ว่า บริเวณนั้นหาใช่เขตอันตรายไม่ มิฉะนั้นช้างป่าจะไม่กล้าเดินผ่านเป็นอันขาด

พอขึ้นชั่วโมงที่สี่ สภาพการเดินเริ่มไต่ทางขึ้นป่าในที่สูงชันขึ้นไปตามลำดับ ผ่านหุบน้ำตกขนาดใหญ่พอสมควร เจ้าด้วนลงไปแช่เล่นน้ำอยู่ในนั้นชั่วขณะ เปิดโอกาสให้ผู้ที่เดินตามหลังมันทั้งหมด พักเหนื่อยอยู่ชั่วระยะเวลาสั้นๆ และชำระล้างโคลนที่เปื้อนขา อันเกิดจากการบุกตะลุยข้ามแหล่งอันเหมือนปลักเลน ท่วมเลอะเทอะขึ้นมา จนเกินหัวเข่าขึ้นไปเล็กน้อย

ต่างอาศัยเติมน้ำดื่ม และรวมกลุ่มนั่งพักกันอยู่บนก้อนหิน พื้นตัดราบเรียบใต้ต้นรังใหญ่ พอจะมีโอกาสได้มองเห็นท้องฟ้าแจ่มใสเป็นสีครามปกคลุมไปด้วยปุยเมฆเป็นครั้งแรก หลังจากงมกันมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง นับแต่เริ่มออกเดินทางในเช้าวันนี้ ขณะนั้นเป็นเวลาสิบนาฬิกาเศษ ลำแสงตะวันสาดเป็นแนวเฉียงจับอยู่บนทิวไม้เหนือศีรษะ และละอองน้ำตกจากหน้าผาด้านบนลอยเป็นหมอกเจ็ดสีสวยงาม เนื่องมาจากไอน้ำกระทบลำแสงตะวันก่อให้เกิดเป็นเส้นรุ้ง

ทุกคน เหงื่อท่วมกายเหมือนอาบน้ำ ดารินเอาผ้าขนหนูเล็กๆ ชุบน้ำในแอ่งตรงหน้า ที่หล่อนและพรรคพวกกำลังนั่งพักอยู่ เช็ดไปตลอดทั้งใบหน้า ลำคอ และแขน ขณะนั้นเอง อนุชากับหนานอิน ซึ่งไต่ไปตามแก่งแง่โขดหิน และแหงนหน้าขึ้นมองไปยังด้านบนของผาน้ำตก สูงลิบ ปรึกษาหารืออะไร

กันอยู่พักใหญ่ ก็กระโดดตามแง่หินกลับมายังคณะส่วนใหญ่ด้วยสีหน้าที่แสดงความหวังเด่นชัดขึ้น

“รู้สึกว่าจะเข้าเส้นทางแล้วครับ”

อดีตพรานชด บอกกับทุกคนยิ้มๆ พร้อมกับหย่อนตัวนั่ง

“พูดให้ชัดกว่านี้ซิ”

พี่ชายใหญ่เงยหน้าขึ้นมองพร้อมทั้งขมวดคิ้วนิดหนึ่งอย่างฉงน

“ผมกับลุงอินจำหุบน้ำตกตำแหน่งนี้ได้แล้ว มันเป็นบริเวณที่เราสองคนเคยมาพักอยู่ในการเดินทางครั้งก่อน”

“ฮ้า! จริงหรือ?”

ไชยยันต์ผู้กำลังเอนหลังพิงโคนไม้อยู่ ดึงกายขึ้นนั่งตรงร้องดังลั่นออกมาลืมตาโพลง ในขณะที่ดารินผู้กำลังเอาผ้าเช็ดตามลำคออยู่ก็หันขวับมาทันที ทุกสายตามองจับมาที่อนุชา และพรานเฒ่าหนานอินเป็นตาเดียวอย่างตื่นเต้นระคนกังขา

“จริง! เป็นความหวังที่ดีขึ้นสำหรับเราอย่างที่สุด ที่ทั้งฉันและหนานอินมาพบเข้ากับแหล่งที่เคยผ่านมาก่อนแล้วในครั้งนั้น เรามีหลักฐานพร้อม”

“หลักฐานอะไร?”

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ ถามขึ้นพร้อมกันเป็นเสียงเดียวราวกับนัดกันไว้

อนุชา วราฤทธิ์ ชี้ปลายไรเฟิลให้ทุกคนดูขึ้นไปยังชะง่อนด้านขวามือของหน้าผาน้ำตก อันเป็นบริเวณที่มองเห็น

โล่งโดดเด่นตัดท้องฟ้า เพราะปราศจากกิ่งไม้บังในตำแหน่งหรือมุมที่เห็นกันอยู่ในขณะนี้ สูงขึ้นไปประมาณ 250 เมตร ในแนวเฉียง 45 องศา จากตำแหน่งที่นั่งพักกันอยู่

“ดูนั่น! เห็นอะไรไหม?”

อนุชาเอ่ยออกมาด้วยเสียงแจ่มใสมีกังวานผิดไป ตาเป็นประกาย

“ลักษณะของยอดหิน โผล่เด่นออกมารูปร่างเหมือนเจดีย์มีอยู่สามยอดเรียงกัน...ทำไม มีอะไรพิเศษที่ยอดหินรูปเจดีย์สามยอดนั่นรึ?”

เชษฐาถามเสียงต่ำ

“มีความหมายมากทีเดียวครับ สำหรับหินเป็นรูปเหมือนเจดีย์เรียงรายกันอยู่สามยอด โดยมียอดกลางสูงเด่นกว่าอีกสองด้านขนาบข้างนั่น เพราะทั้งผมและหนานอินจำได้ว่า มันเคยเป็นตำแหน่งน้ำตกที่เคยมาพักกันอยู่ นี่มันเป็นเป้าหมายกลางป่าครั้งแรก ที่ผมกับหนานอินจำได้แม่นยำว่าเคยได้ผ่านพบมาก่อนแล้ว เพราะมันเป็นยอดหินเหนือธารน้ำตกด้านบน มองเห็นจากด้านล่างนี่เป็นเจดีย์อยู่สามองค์ องค์กลางสูงเด่นกว่าเพื่อน มันไม่มีทางที่จะผิดหรือคลาดเคลื่อนไปได้แน่นอน สำหรับเป้าหมายที่พอจะสังเกตได้ อันเห็นชัดอยู่นี่”

ความตื่นเต้น บังเกิดขึ้นกับทุกคนในทันทีนั้น ดารินถึงกับทะลึ่งพรวดลุกขึ้นยืน และทำให้พี่ชายใหญ่กับไชยยันต์พลอยยืนตามขึ้นมาหมด ต่างมองจับไปยังยอดหินที่เห็นลิบ ๆ อยู่นั้นเขม็ง

“ใช่แน่หรือลุงอิน?”

ไชยยันต์ร้องถามหนานอินออกมา

ครูพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง พยักหน้าช้า ๆ

“ใช่แน่ นายทหาร หนานอินกับพรานชดเคยมาพักอยู่ที่นี่ในคราวนั้นไม่ผิดไปหรอก ขณะที่พักในหุบตรงนี้ เราสองคนมองขึ้นไปเห็นเจดีย์สามยอดโน่น ยังเคยพูดกันว่ามันเหมือนมีใครมาสร้างเจดีย์ไว้บนโน้นดูแปลกตาดี เจ้าด้วนนำตัดทางออกมาโผล่ที่แอ่งน้ำตกของภูเขาลูกเดียวกับที่หนานอินกะพรานชดเคยผ่านมาก่อน คราวนั้นเรามาถึงทันเวลาบ่ายจัด พักนอนกันอยู่คืนหนึ่ง ก่อนจะออกเดินต่อในตอนเช้ารุ่งขึ้น”

“ถ้างั้น...”

เชษฐาจับแขนน้องชายไว้ พูดโดยเร็ว

“...ทั้งเธอ และลุงอินก็น่าจะจำเส้นทางเดินเดิมได้แล้วซิ เพราะเจ้าด้วนนำโผล่ออกมาพบกับจุดเริ่มต้นที่เธอเริ่มจะจำได้จากเป้าหมายสังเกตนี่แล้ว”

“ผมคิดว่า เราสองคนพอจะจำได้แล้วครับ ถ้าลงได้พบจุดสังเกตแบบนี้ น้ำตกแอ่งนี้ ลุงอินและผมเรียกเป็นสัญญาณที่เรารู้กันเองระหว่างเราทั้งสองคนว่า น้ำตกสามเจดีย์”

อดีตพรานชดบอกอย่างมั่นใจที่สุด พร้อมกับสูดลมหายใจลึก เอามือแตะริมฝีปากแล้วส่งชูไปทางยอดหินทั้งสามยอดนั้น พลางโบกให้เหมือนจะทักทาย เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน เต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดี ข่าวการพบเป้าหมายที่บุคคลทั้งสองจำได้นี้ก็ส่วงรู้ไปถึงพวกพรานพื้นเมืองทุกคนอย่างรวดเร็ว เพราะคะหยิ่นเป็นคนกระจายข่าว พวกนั้นพากันแล่นออกมายังบริเวณ

หินที่โล่ง งอกอยู่กลางสายน้ำไหล แล้วมองขึ้นไปดูยังเป้าหมายตำแหน่งนั้นพร้อมกับวิจารณ์กันแซด

“พี่กลางคะ...”

ขณะนั้น ดารินก็เอ่ยขึ้นเบาๆ จ้องตาพี่ชายนิ่ง

“...จากหลักฐานการที่ฝ่ายของน้อย ซึ่งติดตามหาตัวพี่กลางกับลุงอินในครั้งนั้น ทุกครั้งที่เราพบตำแหน่งพักนอนของพี่กลาง เราจะต้องพบหลักฐานอะไรของพี่กลางทำทิ้งไว้เสมอ อย่างน้อยไม่มีอะไรเลย ก็จะสลักชื่อไว้ตามโคนไม้ หรือเขียนไว้ตามผนังหิน ตำแหน่งน้ำตกสามเจดีย์ที่พี่กลางแน่ใจว่ามาพักนอนนี่ พี่กลางทำหลักฐานอะไรไว้บ้างหรือเปล่าคะ?”

อนุชาหัวเราะ

“แปลว่าเธอยังไม่เชื่อหรือนี่?”

“เพียงแค่ถามดูเท่านั้น มันจะช่วยยืนยันแน่ชัดขึ้นมาอีก แต่ถ้าพี่กลางไม่ได้ทำตำหนิอะไรไว้เลยก็ไม่เป็นไร น้อยเชื่อค่ะ”

“เอาละ ทุกคนตามมาดูที่นี่”

อดีตนักผจญภัยผู้เคยใช้ชื่อว่า ชด ประชากร คว้าแขนน้องสาวพยักหน้ากับเชษฐา ไชยยันต์ แล้วจูงมือดารินกระโดดข้ามโขดหินที่งอกขึ้นกลางน้ำ ตรงไปยังโคนต้นสักใหญ่ยืนต้นอยู่ฟากตรงข้าม ทุกคนพากันตามมาในทันที เมื่อถึง เขาใช้ปลายไรเฟิลจี้ลงไปให้ดูตรงตำแหน่งโคนต้นอันอวบใหญ่ ระดับสูงจากพื้นดินขึ้นมาประมาณเมตรครึ่ง

ทุกคนจ้องไปเห็น ก็เงียบกริบกันไปหมด แต่สีหน้าแสดงความยินดีขีดสุด

รอยปลายมีด แกะไว้ยังลำต้นไม้ เป็นอักษรภาษาไทย ชื่อ อนุชา วราฤทธิ์ ข้างใต้นามนั้น เป็นวัน เดือน และปี ที่สลักไว้ ไม่มีข้อความอย่างอื่นอีก

“อารมณ์กวียังไม่เกิดขึ้นในตอนนั้น ก็เลยแกะชื่อลงวันที่ไว้เฉย ๆ ไม่ได้เขียนเป็นคำกลอนไว้และถึงเขียนก็ไม่มีประโยชน์เพราะน้องสาวพี่ไม่ได้ตามมาพบยังตำแหน่งนี้ด้วย”

อนุชาพูดปนหัวเราะเบา ๆ ขณะที่จุดบุหรี่สูบอย่างโปร่งใจขึ้น

ดารินหันไปมองเจ้าด้วน ซึ่งขณะนี้กำลังจมตัวอยู่กลางแอ่งบริเวณที่ลึกที่สุดและชูงวงพ่นน้ำเล่นอย่างสบายใจของมัน พึมพำออกมาเบา ๆ ว่า

“ด้วน! เธอเป็นมัคคุเทศก์นำทางอย่างมีประสิทธิภาพเหลือเกิน ยิ่งกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ เสียอีก!”

“ไม่มีปัญหาให้ต้องสงสัยอะไรอีกแล้ว...”

เชษฐายิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก เข้ามากอดน้องชายกลางไว้ แล้วเขย่าตัวเบา ๆ

“...ถ้าเธอ และลุงอินเริ่มจำเส้นทางเดิมของตนเองได้ความหวังของเราก็มีขึ้นอย่างมากแล้ว”

“เราขาดอาหาร และหิวมากครับเมื่อมาถึงที่นี่ก่อนค่ำ เจ้าเสือเหลืองตัวหนึ่งก็คงจะหิวมากเช่นกัน มันจ้องที่จะอาศัยเราสองคนเป็นอาหารอยู่ ขณะนั้นลุงอินก้มลงมองดูปลาอยู่

ตรงซอกหินนี้ หวังจะเอาขึ้นมาย่างกิน เจ้าเสือเหลืองย่องเข้ามาทางด้านหลัง ผมนั่งอยู่ตรงโขดหินกลางแอ่งมองเห็นอย่างถนัดและยิงมันในขณะที่กระโจนเข้าใส่ลงอินพอดี ค่ำวันนั้น เราแล่เนื้อเสือย่างไฟแทนปลาบนฝั่งโน่น ใกล้ๆ กับที่มันฟุบอยู่ จะให้ผมพาไปดูโครงกระดูกของมันด้วยไหมครับ”

“ไม่ต้องเสียเวลาหรอก หลักฐานแค่นี้มันก็เด่นชัดแล้วว่าแกได้ผ่านมาพักที่นี่จริง”

ไชยยันต์เหนี่ยวไหล่อนุชาไว้ เมื่อเห็นเขาจะก้าวออกต่อไป

“เธอรอบคอบดีมาก ที่ผ่านไปถึงไหนก็ทำเครื่องหมายให้สังเกตไว้ได้เสมอ”

เชษฐาชมยิ้มๆ

“ผมไม่คิดว่าจะมีโอกาสได้ผ่านมาเห็นมันอีกครั้งหรอกครับ และไม่คิดว่าจะทำเป็นหลักฐานไว้ให้ใครติดตามด้วย เพราะนึกไม่ถึงว่าจะมีการออกตามกัน เพียงแต่สลักชื่อ วันเดือนปีที่ผ่านไว้เท่านั้น เพราะมันเป็นดินแดนที่มนุษย์น้อยคนนักจะมีโอกาสผ่านเข้ามาได้ ตอนนี้บอกตามตรงว่าผมรู้สึกตื่นเต้นมากเหมือนกัน ที่ได้มีโอกาสกลับมาเห็นลายสลักชื่อของตัวเองอีกครั้ง”

พี่ชายใหญ่ของคณะ ทำสัญญาณสั่งทุกคนที่ตามมาให้กลับไปนั่งบนแท่นหินใต้ต้นรังอันเป็นตำแหน่งที่พอจะพักได้สบายอีกครั้ง แล้วลงมือสอบความกับน้องชายกลาง หรืออดีตคนสาบสูญในยุคนั้นทันที

“เธอพอจะจำได้ไหม หลังออกจากหล่มช้างแล้ว เธอใช้เวลานานสักเท่าไหร่ จึงมาถึงน้ำตกสามเจดีย์นี่?”

“ก็ประมาณเดือนเศษๆ ครับ กรากกรำหนักมานานพอสมควรทีเดียว กว่าจะมาถึงที่นี่ได้ เสบียงอาหารทุกสิ่งทุกอย่างหมดเกลี้ยงไปนานแล้ว ขุดเผือกขุดมันหาเนื้อสัตว์ประทังชีพไปตามบุญตามกรรม ก่อนจะได้มากินเนื้อเสือตัวนั้นได้ที่นี่ แทบไม่มีแรงเดิน เพราะหาสัตว์อะไรไม่ได้เลย”

เชษฐาลูบคาง พยักหน้าช้าๆ

“เมื่อออกเดินทางจากที่นี่ เธอเริ่มต้นยังไง เดินผ่านไปในละแวกป่าหรือภูมิประเทศอย่างไรบ้าง ลองทบทวนดูซิ ลุงอินด้วย... พี่เชื่อว่าเราพอจะมองเห็นทางสำเร็จได้แล้วนะ สำหรับเส้นทางต่อไปนี้ แต่มันต้องอาศัยความทรงจำเก่าของทั้งสองคนด้วย”

“พี่ใหญ่ หรือทุกคนรู้เท่าที่ผมรู้นั่นแหละครับ ว่าลงได้พบตำแหน่งอันเป็นเป้าหมายสำคัญในอดีต ให้ผมจำได้แล้วแบบนี้ หนทางต่อไป มันก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรมากนัก...”

อนุชาพูดช้าๆ ตามองจับไปยังยอดหินเหมือนทรงเจดีย์ทั้งสามนั้นอีกครั้งอย่างพยายามเรียกความทรงจำเก่าๆ

“...เมื่อเริ่มเดินทางต่อจากที่นี่ ผมกับลุงอินไต่เขาอ้อมไปทางด้านขวาของยอดเจดีย์สามองค์นั่น พยายามไต่สูงขึ้นไปเรื่อยๆ อีก 1 วันเต็มๆ จึงพบทราบสูงเหนือยอดเขาลูกนี้ บนที่ราบสูง จะมียอดเขาลักษณะต่างๆ ล้อมรอบไปหมด เรามุ่งเหนือตลอด ดูเหมือนอีกสามหรือสี่วันต่อมาก็เข้าเขตเทือกเขานิลกาญจน์ของวายา ผมถูกงูพิษกัดเกือบตาย วายากับพวกของ

เขามาพบผมกับลุงอินเข้า จึงเอาเข้าไปข้างใน เลี้ยงดูรักษาพยาบาลให้ในนครวานรแห่งนั้น ผมพักอยู่กับวายาและพลเมืองลิงของเขาอยู่นานทีเดียว ก่อนจะออกเดินทางต่อ”

“พวกเราที่ตามมาคราวหลังในครั้งนั้น ได้รู้เรื่องราวของแกและลุงอินจากวายาแล้ว แกคิดว่า เราควรจะมุ่งไปยังเทือกเขานิลกาญจน์ก่อนใช่ไหม?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง

“นั่นเป็นหนทางเดียวเท่านั้น ที่เราจะไปให้ถึงเนินพระจันทร์ได้ ขอให้ไปเริ่มต้นที่เทือกเขานิลกาญจน์อีกครั้ง แล้วการจะไปให้ถึงเนินพระจันทร์ เทือกพระศิวะก็มองเห็นอยู่แค่เอื้อม”

“แล้วพี่กลางคิดว่า จากที่นี่ ตำแหน่งน้ำตกสามเจดีย์นี้ พี่กลางพอจะจำทางไปภูเขานิลกาญจน์ได้ไหมคะ”

ดารินถามอย่างกระตือรือร้น

“ถ้าพี่จำทางไม่ได้ ลุงอินก็คงจะจำได้ หรือถ้าลุงอินจำไม่ได้ พี่ก็อาจจำได้ เราสองคนจะช่วยกัน แต่คิดว่าไม่ยากแล้วก็บอกแล้วว่าระยะเส้นทางเดินในครั้งนั้น มันแค่ 3-4 วันเท่านั้นจากที่นี่ไป”

อดีตพรานชด ประชากร บอกอย่างมั่นใจ ดารินเต็มไปด้วยความยินดีอย่างเห็นได้ชัด ความหวังของหล่อนผุดเด่นขึ้นแล้ว

“น้อยอยากจะกลับไปพบเห็นวายา และนครลิงของเขาอีกครั้ง อยากจะไปกราบนมัสการมหาฤาษีโกศัญญะ และก็เชื่อมั่นเต็มที่เหมือนกันว่า เมื่อถึงนครของวายาเมื่อไหร่ การที่จะไปให้ถึงเนินพระจันทร์ก็ไม่น่าจะยากอะไร แล้วพี่กลางจำ

ได้ไหมคะ ออกจากภูเขานิลกาญจน์แล้ว พี่กลางกับลุงอินใช้เวลานานเท่าไหร่จึงจะถึงเนินพระจันทร์?”

อนุชาหันไปหารือหนานอินอยู่ครู่ ก็บอกว่า

“จากเมืองวานรของวายา พี่กับหนานอินเดินทางกันอีกประมาณ 1 อาทิตย์ ไม่เกินนั้นก็ถึงเนินพระจันทร์ แล้วพวกเธอกับพี่ใหญ่ล่ะ รพินทร์นำทางในคราวนั้น จากเขานิลกาญจน์ถึงเนินพระจันทร์ นานเท่าไหร่ ?”

“ก็รู้สึกว่าจะใกล้เคียงกันนะระยะทางจากภูเขานิลกาญจน์ถึงเทือกพระศิวะเป็นเส้นทางที่เต็มไปด้วยภัยจากธรรมชาติก็จริง แต่มันยากที่จะหลงหรือคลาดเคลื่อนไปทางอื่นได้ ขอให้ตั้งเข็มตะวันออกเฉียงเหนือตลอดเท่านั้น พอออกจากภูเขานิลกาญจน์ได้สามวัน เราก็เห็นเทือกพระศิวะเป็นทิวใหญ่ยันฟ้าขวางหน้าอยู่แล้ว...ก็เป็นอันว่า เราจะตั้งเข็มเข้าหาภูเขานิลกาญจน์ละนะจากนี้”

เชษฐาสรุปในทันที อนุชาหันไปทางน้องสาวคนเล็ก

“ผมก็ตั้งใจไว้อย่างนั้นแหละครับ พี่ใหญ่ แต่สำคัญว่าถ้าเจ้าด้วนยอดขมองอิ่มของน้อยมันนำแยกไปทางอื่นๆ จะทำยังไงดี ในเมื่อน้อยเชื่อในการนำทางของมัน มากกว่าที่จะเชื่อมือผมหรือลุงอินเสียอีก”

คราวนี้ทุกคนหันไปดูน้องสาวคนเล็กของคณะเป็นตาเดียว

“พี่กลางเขาว่ายังงี้ น้อยจะเอายังไง”

ดารินเม้มริมฝีปาก หรี่ตาลง แล้วค่อยๆ หันไปทางเจ้าด้วนซึ่งยังแช่น้ำ โผล่หลังปริ่มๆ อยู่กลางแอ่งที่ลึก

“น้อยขอดท่าทีของเจ้าด้วนก่อนค่ะ ว่าพอเราออกเดินทางจากที่นี่ เขาจะนำเราไปในเส้นทางที่พี่กลางกับลุงอินเห็นว่าถูกต้องหรือไม่ก็ไม่แน่นัก ด้วนอาจนำทางไปในเส้นทางเดียวกันก็ได้ หรือถ้าจะเบี่ยงเบนออกไปบ้าง ด้วนก็จะต้องมีเหตุผลของเขาเอง เป็นต้นว่าอาจหาทางที่ลัดย่นทั้งระยะและเวลามากกว่า เรื่องนี้ไม่น่าจะมีปัญหาหรอกค่ะ แต่สิ่งที่พิสูจน์ออกไปแน่ชัดแล้วก็คือ ด้วนนำทางไม่เคยผิด ม่ายงั้นก็ไม่นำโผล่ออกมาให้พี่กลางและลุงอินจำน้ำตกสามเจดีย์นี่ได้อย่างแม่นยำถูกต้องหรอก แสดงว่าเส้นทางของเขามันแม่นยำตรงเผงทีเดียว”

“ตอนนี้ยังไม่เที่ยง มีใครหิวบ้างหรือยัง ?”

เชษฐาสอบถามไปยังทุกคน

เมื่อได้รับการยืนยันว่ายังไม่มีใครต้องการพักกินอาหารกลางวัน หัวหน้าคณะจึงบอกว่า

“ถ้างั้น เราจะออกเดินทางต่อกันเดี๋ยวนี้เลย เอ้า! น้อยส่งสัญญาณให้เจ้าด้วนรู้ว่าเราจะเริ่มออกเดินทางแล้ว ให้มันนำต่อไป แล้วมาดูซิว่า มันจะนำไปในเส้นทางที่กลางกับลุงอินตั้งใจไว้หรือไม่”

เมื่อนั้น ดาริน จึงชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ แล้วตบถี่ๆ พร้อมทั้งตะโกนออกไปดังลั่นว่า

“ด้วน! เราจะไปกันเดี๋ยวนี้แล้ว ขึ้นจากน้ำได้เสียทีลูก! แล้วนำต่อไปได้เลย”

เพียงแต่แว่วเสียงของหล่อนเท่านั้น เจ้าช้างแสนรู้ซึ่งลง

ไปนอนแช่อยู่ในน้ำ ก็สะบัดงวง ยันกายลุกขึ้นยืนตระหง่านกลางแอ่ง น้ำแตกกระจายไหลลงจากตัวอันใหญ่มหึมาของมัน แล้วชูงวงส่งเสียงแปร๋นเหมือนจะรับคำออกมาสั้น ๆพร้อมทั้งก้าวช้า ๆ อย่างระมัดระวัง ไต่เหยียบขึ้นมาตามแง่หินใต้น้ำ จนกระทั่งขึ้นมายืนอยู่บนป่าฟากตรงข้าม ซึ่งดารินและคณะทั้งหมดทุกคนกำลังก้าวตามเพื่อย้ายฝั่งของธารน้ำตกไปยังอีกฟากหนึ่ง

เจ้าด้วนนำเลาะลัดไปตามป่าเฟิร์นและต้นปรง ตลอดจนพันธุ์ไม้ที่ขึ้นในบริเวณที่ชุ่มชื้นระยะหนึ่ง พอป่าเบื้องหน้าเริ่มจะเป็นดงดิบเขียวมืด มันก็วกขึ้นขวามือ ค่อย ๆ ไต่ตามแก่งแง่หินธรรมชาติของขุนเขาน้ำตกสามเจดีย์ขึ้นไปอย่างช้า ๆ

อนุชาตาเป็นประกาย ในขณะที่โบกมือกับคณะทั้งหมดเป็นความหมายให้ตามมันไปทุกระยะ ตัวเขาเองนำอยู่เบื้องหน้าโดยมีหนานอินไต่ตามปิดท้ายอยู่

“ถูกต้องกับเส้นทางที่เธอเคยเดินมาก่อนไหมกลาง?”

พี่ชายใหญ่ร้องถามมาเบา ๆ ระหว่างแหวกซุ้มไม้ที่เกะกะอยู่เหนือศีรษะตามขึ้นไป

“เข้าเค้าแล้วครับ มันกำลังนำเราไต่อ้อมขึ้นทางขวามือแต่ก็คงจะหาทางที่สะดวกสำหรับสัตว์ใหญ่อย่างมันจะไต่ขึ้นไปได้ตอนผมมากับลุงอินในครั้งนั้น เราไต่ขึ้นไปด้วยเส้นทางลิง คือพยายามเกาะห้อยโหนกันไปตามแง่หินชันสูง บางทีเจ้าด้วนจะมีเส้นทางที่ดีกว่าผมและลุงอินในครั้งนั้น อาจอ้อมหน่อย แต่สะดวกในการเดินมากกว่า”

“ด้วน! พาพวกเราไปให้ดี ๆนะ และระวังความปลอดภัยของตัวเองด้วย”

ดารินร้องเสียงใส บอกช้างนำทางของหล่อนขึ้นไป ราชสกุลสาวขณะนี้ไต่ทางคั่นอยู่ในระหว่างพี่ชายกลาง และพี่ชายใหญ่ อาการของหล่อนคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่งเต็มไปด้วยความมุมานะ และเพียบพร้อมไปด้วยพลังกายพลังใจเต็มเปี่ยม เสียงเชษฐาผู้ไต่ตามหลังมาห่างประมาณ 3 วา ร้องเตือนเบา ๆ ว่า

“ระวังตัวเองเถอะน้อย ไม่ต้องไปเตือนเจ้าด้วนมันหรอก มันชำนาญทางและรู้ตัวเองดีว่าควรจะเลือกเดินทางไหนถึงจะปลอดภัยสำหรับตัวมันเอง...ทางลื่นมากนะ ตะไคร่น้ำทั้งนั้น”

“ถ้าน้อยเสียหลักไถลลื่นลงมา ก็คงจะร่วงลงไปปะทะพี่ใหญ่กับไชยยันต์นั่นแหละค่ะ ช่วยตะครุบตัวน้อยไว้ก็แล้วกัน”

“มันจะเจ็บนะซิ!”

ไชยยันต์ว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันเจ็บมามากแล้ว เจ็บเพราะการไถลลื่นแค่นี้คงไม่เป็นไร สำคัญอย่าปล่อยให้ฉันร่วงลงไปในเหวเท่านั้น”

หล่อนตอบ ขณะที่สะพายไรเฟิลไว้เฉียงหลัง มือสวมถุงหนังเหนี่ยวยึดตามแก่งแง่หิน หรือกิ่งไม้ตามหลังอนุชาขึ้นมาอย่างว่องไว พร้อมทั้งร้องเร่งพี่ชายกลาง

“พี่กลางกระชั้นติดหลังด้วนไปหน่อยซิคะ อย่าทิ้งระยะห่างนัก หรือพี่กลางถอยลงไปรวมกลุ่มกับพี่ใหญ่ไชยยันต์ก็ได้ น้อยจะตามหลังมันเอง”

"ตามหลังชิดเกินไปนักไม่ได้..."

อนุชาบอกลงมา ขณะที่สายตาจับนิ่งไปยังด้านหลังของเจ้าด้วน ซึ่งอยู่ในภาวะไต่ขึ้นเส้นทางชัน อันแทบไม่น่าเชื่อว่าสัตว์ใหญ่ขนาดช้างจะสามารถไต่ทางขึ้นไปได้

"...ตัวมันใหญ่ น้ำหนักมาก มันอาจเหยียบหินหรือดินส่วนไหนหัก แล้วหินดินพวกนั้นกลิ้งลงมาปะทะกับพวกเราเมื่อไหร่ก็ได้ อันตรายมาก เราต้องตามมันไปในแนวเยื้องหลัง จะตามในแนวตรงดิ่งไม่ได้เป็นอันขาด"

ไม่ทันจะขาดเสียงของอดีตพรานชด หินก้อนหนึ่งขนาดครกตำนำพริกเขื่องๆ มันเป็นแค่เศษก้อนหินกระจ้อยร่อยเล็กนิดเดียวสำหรับช้าง แต่ใหญ่โขสำหรับกลุ่มมนุษย์ได้หลุดหักออกจากตำแหน่งที่เจ้าด้วนใช้ขาหลังยันกายขึ้นไป ร่วงหล่นสวนทางมาเบื้องหลัง เฉียดอนุชาไปประมาณวาเศษ แล้วกระดอนเข้ามาทางดาริน หล่อนร้องอุทานลั่นอย่างตกใจ เบี่ยงตัวบิดเข้าหาโคนไม้ขนาดขาอ่อนที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆ ทิศทางผ่าน หินจับเขียวไปด้วยตะไคร่ก้อนนั้น กระทบเข้ากับโคนไม้จนสั่นสะเทือน แล้วมันก็เปลี่ยนทิศกระดอนห่างเชษฐาและไชยยันต์ไปแค่ฟุตเดียว จากนั้นก็กลิ้งขลุกๆ ลงไปหาพวกลูกหาบ ตลอดจนหนานอินและคะหยิ่นผู้รั้งท้าย เสียงอนุชาตะโกนก้องบอกลงไป

พวกนั้นก็ไวทายาด พากันหลบวูบวาบ หินก้อนนั้นกลิ้งเฉียดไปในกลุ่มพวกลูกหาบ แล้วกระดอนเข้าไปหาหนานอิน ผู้หดตัวหลบเข้าเพิงชะง่อนเหนือศีรษะได้อย่างหวุดหวิด มีเจ้าคะหยิ่นคนเดียวที่ไม่ทันระวังตัว โดนกระทบเฉียดเข้าไปที่ต้น

แขนขวา เล่นเอาเสียหลัก ไถลลื่นลงไปตามเนินหินลาดชัน ดีที่เกาะแง่ตอนหนึ่งของก้อนหินที่กำลังอาศัยไต่ขึ้นมาได้นั้น ก่อนที่จะร่วงลงไปส่ดงเฟิร์นข้างล่าง เสียงคะหยิ่นร้องโวยวาย ด่าเจ้าด้วนขึ้นมาเอ็ดตะโร

"เฮ้ย! คะหยิ่นเป็นไงบ้าง?"

อนุชาร้องตะโกนถามลงมาอย่างตกใจ

เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง หน้ายู่ยี่ ชูกำปั้นหราไปทางเจ้าด้วนแล้วไต่ตามขึ้นมาอีกด้วยอาการปกติ ไม่แสดงว่ามันเจ็บปวดหรือพิการไปอย่างใด ทุกคนจึงถอนใจออกมาอย่างโล่งอก อนุชาสั่งกำชับให้พวกที่ไต่ตามมาเบื้องหลังพยายามเบี่ยงทางของเจ้าด้วนไว้ ไม่ให้ตามมาแนวเส้นตรง

"เฮ้! เดินดีๆ ซิโว้ย ไอ้คุณด้วน อย่าให้หินข้างหลังเอ็งมันหล่นลงมาทับพวกข้า ทำเป็นช้างเกเรของไอ้มันตรัยไปได้"

ไชยยันต์ร้องด่าเอ็ดอึงขึ้นไป เจ้าด้วนนั้นส่งเสียงแว้ดออกมาสั้นๆ ครั้งหนึ่ง เหมือนกับจะเป็นการเตือนให้อีดตนายทหารปืนใหญ่หุบปาก **แล้วมันก็นำขึ้นไปเรื่อยๆ ในสภาพอันน่าตื่นตาตื่นใจยิ่ง ในข้อที่ว่า ทุกคนเพิ่งจะมาเห็นอย่างถนัดจะๆ ตาเดี๋ยวนี้เองว่า สัตว์ใหญ่ขนาดช้างป่าสามารถไต่ทางชันของแก่งแง่หินได้อย่างไร และมีวิธีเช่นไรหากมันต้องการไปให้ได้**

สภาพอันโกลาหลเล็กๆน้อยๆนั้น ทำให้ทุกคนลืมเหน็ด-เหนื่อย กลายมาเป็นความขบขันครึกครื้น เมื่อเห็นอาการทะเลาะของคะหยิ่นกับไชยยันต์ ซึ่งด่าเปิงขึ้นไปยังเจ้าด้วน และมันก็ตอบโต้ลงมา ดูเหมือนจะมีเจตนาแกล้งๆ ตามสันดานเดิมมัน

อยู่บ้างเหมือนกัน เพราะเศษหิน เศษดิน หรือซากท่อนไม้แห้งหล่นร่วงตามหลังมันมาตลอดเวลา ซึ่งถ้าทุกคนไต่ตามมาในเส้นตรง โดยสืบตามรอยเท้าของมันขึ้นไป ก็คงจะต้องคอยหลบกันชุลมุน

จนกระทั่งดารินร้องเตือนขึ้นไป ด้วยเสียงหวานใสของหล่อนนั่นแหละ มารยาทในการไต่หน้าผานำขึ้นไปของเจ้าด้วนจึงเริ่มดีขึ้น ไม่แกล้งเหยียบอะไรให้หักพังลงมาทางเบื้องหลังอีก

"ไอ้นี่...มันร้ายกาจจริงๆมันเชื่อฟังเคารพน้อยอยู่คนเดียวเท่านั้น น่าเอาลูกปืนเด็ดหางให้ด้วนกว่าเก่าเข้าไปอีก"

ไชยยันต์จุ๊ปากลั่น โคลงหัว ขณะที่บ่นพึม

ภูมิประเทศที่ช้างแสนรู้นำทางขึ้นไปนั้น เป็นเส้นทางด่านของสัตว์สี่เท้าประเภทที่สามารถปีนป่ายขึ้นที่สูงชัน ไม่ถึงกับต้องไต่ห้อยโหนตัวหรืออาศัยเชือก มันลาดชันเลาะลัดไปในระหว่างแก่งแง่หินก็จริง แต่ก็เป็นเส้นทางที่มนุษย์สองเท้า โดยมีสองมือเป็นเครื่องเกาะยึดเหนี่ยว สามารถจะเดินขึ้นไปได้อย่างสบายพอสมควร

กอเฟิร์นและกล้วยไม้ ตลอดจนพันธุ์ไม้ดอกสวยงามสะพรั่งตาไปหมด ละอองไอน้ำจากสายน้ำตกยังสาดเข้ามาให้ความชื้นและมองเห็นเป็นม่านหมอกอยู่ทั่วๆไป สัตว์ที่จะเห็นได้ในขณะนี้มีแต่กลุ่มของผีเสื้อหลากๆสี และหลากลวดลายของปีก แต่ละตัวมีปีกกว้างขนาดพัดญี่ปุ่น บินเนิบๆโฉบอยู่ไป

มาตามสุมทุมพุ่มพฤกษ์ และพันธุ์ไม้ดอกบานลานตาเหล่านั้น ราวกับแพรพรรณสารพัดสีที่ปลิวว่อน

เชษฐาตบไหล่ไชยยันต์ให้สังเกตดูลักษณะพันธุ์ไม้ และผีเสื้อขนาดใหญ่เหล่านั้น ตลอดจนลักษณะภูมิประเทศอันผิดแผกไปจากป่าที่ผ่านพบมาแล้ว **มันเป็นสัญลักษณ์ชี้บ่งให้ทราบว่า ณ บัดนี้ คณะทั้งหมดได้เดินทางล่วงเข้ามาสู่ภูมิ-ประเทศของป่าในอดีตกาลยุคดึกดำบรรพ์แล้วอย่างไม่มีอะไรจะต้องกังขาอีกต่อไป**

"นี่เราหลุดพ้นออกจากโลกภูมิศาสตร์แล้วหรือ?"

ไชยยันต์กระซิบอย่างระทึกใจ

"ใช่! แต่เราก็เคยผ่านมันมาแล้ว สมัยที่รพินทร์เป็นคนนำทาง...ดูโน่น!"

เชษฐาบอกแผ่วต่ำ แล้วบุ้ยปากไปทางต้นปรงยักษ์ที่ยืนลำต้นชะลูดพ้นดินลักษณะคล้าย ๆ ปาล์ม สูงประมาณ 4 วา มีโคนลำต้นอันอวบใหญ่ ไร้ใบ แล้วไปมีปลายยอดเป็นใบปรงอยู่ด้านบน กับลักษณะของกิ่งกาฝากอันออกดอกช่อสวยงามแปลกตา ซึ่งขึ้นอยู่กลางลำต้น มีแมลงปอสีแสดตัวหนึ่งเกาะอยู่ที่กาฝากนั้นตัวยาวเป็นฟุต

"อย่าให้ต้องเจอกับไอ้ยักษ์ไทรันฯ อีกก็แล้วกัน ไม่สนุกแน่ เพราะมาคราวนี้เราไม่มี 'พระรามแงซาย' กับ 'ศรพรหม-มาสตร์' ของเขามาเป็นเครื่องคุ้มกันด้วยแค่เอ็ม 79 ที่ติดมาด้วยคงทำอะไรมันได้พอแค่แสบ ๆ คัน ๆ เท่านั้น"

ไชยยันต์บ่นอุบอิบในลำคอ เชษฐายิ้มให้ขรึม ๆ

"ฉันกำลังภาวนาอยู่เหมือนกันว่า ขออย่าให้เราต้องผ่าน

ผจญกับไอ้สัตว์ประเภทไดโนฯพวกนั้นอีกเลย และก็ไม่ควรจะพบด้วย เพราะนี่มันเป็นเส้นทางของนายชด ประชากรเขา ไม่ใช่เส้นทางของรพินทร์กับแงซายในครั้งนั้น”

อดีตพรานชด ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น คงก้าวตามหลังเจ้าด้วนไปในอาการปกติ เพียงแต่ประสาทสัมผัสและสัญชาต-ญาณของเขาเท่านั้น ที่จะต้องคอยระมัดระวังสำเหนียกกับสิ่งที่ไม่อาจคาดคิดได้ ซึ่งบางทีอาจดักรอคอยอยู่ในระหว่างเส้นทางผ่านอันเป็นลักษณะของนักผจญภัยดั้งเดิมของเขาผู้ไม่เคยประมาทต่อภูมิประเทศ ส่วนดาริน วราฤทธิ์ กวาดสายตาพินิจไปยังสภาพของป่าแวดล้อมรอบด้าน ทั้งใกล้และไกลตัวด้วยอาการใคร่ครวญเร้นลึก หล่อนสัมผัสกับบรรยากาศผิดแปลกไปเหล่านี้ได้ก่อนเชษฐาและไชยยันต์เสียอีก พลางรำพึงเศร้าอยู่แล้วในใจ

‘รพินทร์ ขณะนี้ฉันย่างเข้าสู่ดินแดนเดิมกับที่เธอเคยนำมาในคราวนั้นแล้วนะ...เธอเองเล่ายามนี้ไปอยู่แห่งหนไหน ใกล้หรือไกล จากฉันเพียงไรหนอ...’

พวกลูกหาบ ที่เกิดมาไม่เคยพบกับสภาพของภูมิ-ประเทศ ตลอดจนพันธุ์ไม้งามประหลาดเหล่านี้มาก่อน พากันชี้ชวนกันให้ดู และวิจารณ์พูดกันอยู่ซุบซิบ เพราะไม่ว่าจะเหลือบไปทางด้านใด มันล้วนวิจิตรตระการตาพาให้ต้องตะลึงแลไปเสียหมดแม้กระทั่งไม้ประเภทเครือเถา ที่เกาะเกี่ยวกระหวัดพันอยู่ตามสุมทุม และลำต้นของพฤกษ์ใหญ่ก็ดูราวกับมีใครมาเขียน

เป็นฉากวาดเอาไว้ฉะนั้น ดูไม่ผิดอะไรกับลายกระหนก ในขณะเดียวกันก็แฝงไว้ด้วยความลี้ลับสุดประมาณ

ค่หลัง รั้งท้ายสด คือคะหยิ่นและหนานอิน ไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น เช่นเดียวกับนายชดซึ่งเดินนำหน้าสุด ถ้าแม้จะมีการมองใกล้ มองไกล หรือมองต่ำมองสูงอยู่บ้างเป็นระยะๆ ก็หมายถึงการระวังภัยเท่านั้น และจากการทำหน้าที่เป็นกองระวังหลัง เดินอยู่ใกล้ๆ กันมาเป็นเวลานานโดยไม่ได้ปริปากพูดอะไรกันเลย เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างก็เพิ่งจะเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกด้วยเสียงต่ำลึกของมัน

“ลุง”

“ว่ายังไง ไอ้คะหยิ่น เอ็งเรียกข้ารึ?”

“ลุงพานายชดเดินมาคราวนั้น เคยพบไอ้ตัวอะไรที่มันใหญ่กว่าช้างสักยี่สิบเท่ามั่งไหม มันยืนสองขาหลัง สองขาหน้ากุดๆ สั้นๆ ปากอ้ากว้างมีฟันเต็มปาก หางยาวลากดิน เวลามันร้องดังยิ่งกว่าฟ้าคำราม”

“ตัวห่าอะไรของเอ็ง ข้าไม่เคยเห็น”

“ไม่ใช่ตัวห่า เป็นตัวเหมือนเหี้ย แต่เป็นโคตรเหี้ย ตัวโตกว่าล้านเท่า”

ครูพรานผู้เฒ่าหัวร่อหึๆ

“พวกของนายใหญ่ ก็ถามข้าเหมือนกัน แต่ข้ากับนายชดไม่เคยพบเคยเห็นร้อก อย่างมากก็เห็นเสือมีเขี้ยวบนโผล่ออกมายาวเกินปากล่างเหมือนดาบโผล่ออกมา ข้ากะนายชดก็ยิงกินเสียเท่านั้น กำลังหิวๆ อยู่ด้วย”

“แล้วถ้าไอ้เหี้ยยักษ์นั่นโผล่ออกมา เราจะทำกันยังไง?”

คะหยิ่นตั้งปุจฉามาด้วยสีหน้าแห้ง ๆ ของมัน

ครูพรานถ่มใบกระท่อมที่อมจนจืดแล้ว ออกจากปาก บอกว่า

“เจ้าป่าเจ้าไพรทำฤทธิ์ให้คนเดินป่าดูไม่ซ้ำกันหรอก ไอ้คะหยิ่น เอ็งมากะข้าเอ็งไม่ต้องกลัว ข้าจะพาเอ็งกับพวกเจ้านายไปโดยไม่ให้พบกับไอ้ตัวอะไรที่เอ็งเคยพบมาแล้วนั่นหรอก สิ่งที่มันเกิดขึ้นด้วยมายา มันก็ต้องแก้กันด้วยอาคม ถ้าข้าไม่แน่จริง ข้าก็คงไม่เดินมาทุกป่าตั้งแต่หัวดำมาจนหัวหงอกป่านนี้”

“เราจะพบนายรพินทร์ไหมลุง?”

“ต้องพบ ไม่ชาตินี้ก็ชาติหน้าว่ะ!”

หนานอินบอกมาหน้าตาเฉย

อีกสองชั่วโมงเต็ม ๆ ที่ตามการนำของเจ้าด้วนไต่ทางลาดชันขึ้นไป บัดนี้ เสียงของธารน้ำตกใหญ่ที่ดังซู่ซ่าครืนโครมอยู่ ได้ขาดหายเงียบสนิทไปแล้ว เพราะเส้นทางเบนออกห่างขึ้นไปยังยอดเขาอีกลูกหนึ่ง พบกับบริเวณอันเป็นป่าหินล้วน ๆ สลับไปกับต้นปรงใหญ่ พื้นเป็นก้อนกรวดใหญ่น้อยสลับกับทราย เป็นแนวลิบลิ่วสุดสายตา ท้องฟ้าโล่งเพราะปราศจากกิ่งใบทึบของต้นไม้ใหญ่บัง แลเห็นหมู่เมฆก้อนใหญ่ ๆ สลับซับซ้อนเหมือนจะลอยอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปไม่มากนัก ลักษณะแดงฉานราวกับสีโกเมนแลไม่ผิดอะไรกับหมอกเพลิง ฉาบย้อมภูมิภาคเบื้องหน้าให้แลเป็นสีแดงส้มไปทั่ว

ณ ที่นี้ อากัปกิริยาของเจ้าด้วน ดูจะผิดปกติไปกว่าทุก

ครั้งที่ทุกคนเคยเห็นมันชูงวงขึ้นสูง และส่งเสียงร้องยาวลึกในลำคอ มีท่าทีหันรีหันขวาง และหมุนตัวอยู่หลายครั้ง เหมือนไม่อยากจะเดินต่อไปเบื้องหน้าไม่ว่าอนชาจะร้องตะโกนสั่งความให้มันออกนำต่ออย่างไร

ทุกคนมองเห็นความผิดสังเกตนั้นได้อย่างเด่นชัด และพากันหยุดยืนรวมกลุ่มมองดูอาการของเจ้าด้วนอยู่อย่างแปลกใจ ขณะเดียวกัน ก็มองไปยังภูมิภาพรอบตัว ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหัน ไม่คิดว่าจะมาพบเข้าอย่างรวดเร็วนั้นด้วย

ดารินวางเข้ามายังพชายกลาง ซึ่งกาลังพยายามพูดสงการกับช้างแสนรู้เพื่อให้นำหน้าต่อ เป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐาและไชยยันต์ก็เร่งฝีเท้าตามเข้ามาด้วย

“พี่กลางคะ อาการของเจ้าด้วนผิดไปเสียแล้ว นี่เกิดอะไรขึ้น”

หล่อนพูดกระหืดกระหอบ จ้องพลายหางด้วนคู่บารมีของหล่อนตาไม่กะพริบ มันยืนโยกกายส่ายไปมา เสียงกระดึงที่ผูกคอไว้ลั่นโกรกเกรก แล้วก็แผดเสียงร้องดังก้องขึ้นมาอีก อนุชาแหงนดูท้องฟ้าที่มีหมู่เมฆลักษณะประหลาดเหนือหัว กับสภาพของป่าหินโดยรอบ แล้วเม้มริมฝีปากแน่น ขณะเดียวกัน ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ก็แล่นมาถึง ส่วนหนานอินและคะหยิ่นกำลังก้าวสวบๆ ตามเข้ามา

“มีอะไรหรือ?”

ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ร้องถามขึ้นพร้อมกัน

“ด้วนมีอาการพิกลไปมากค่ะ...”

ดารินพูดอย่างเร่งร้อน ชี้ให้ทั้งหมดดู

"...เขาดูเหมือนจะไม่ยอมเดินอีกแล้ว ดูซิ แกว่งงวงร้องอยู่นั่นแน่ะ น้ำตาไหลด้วยซิ!"

ยังไม่ทันจบกระแสความ ดารินก็แล่นถลาเข้าไปที่เจ้าด้วนทันที พร้อมร้องเรียกเสียงดังลั่น

"...ด้วน! เธอเป็นอะไร เธอร้องไห้รึนั่น!!..."

เมื่อหล่อนแล่นเข้าไปถึง เจ้าด้วนก็คู้เข่าหน้า ย่อตัวหมอบลง และกวาดเอางวงไปรัดรอบตัวหญิงสาวไว้เบา ๆ หล่อนเห็นน้ำตาของมันไหลเป็นทางออกมาจากดวงตาที่เล็กตี่ทั้งสองข้าง จึงเอื้อมมือไปแตะที่เนินน้ำตาของมัน แล้วกอดไว้

อนุชา เชษฐา และไชยยันต์ก็ถลันเข้ามาถึง

"ฉันไม่เข้าใจเลย มันแปลว่าอะไรนี่ ด้วน! ถึงเธอจะพูดภาษาคนไม่ได้ ก็ขอให้แสดงกิริยาให้ชัดกว่านี้ว่าเธอต้องการอะไร หรือมันเกิดอะไรขึ้น แสดงออกมาให้รู้เถิดด้วน!"

ดารินพูดรัวเร็วปรื๋อซ้ำ ๆ กัน ละล่ำละลัก ลูบที่บริเวณศีรษะอันใหญ่โตของมันอย่างแสนรักสนิท...

พลายแสนรู้ ผู้จงรักภักดี และร่วมผจญทุกข์สุขกับดารินมาเป็นระยะเวลายาวนาน จนดูเหมือนว่า มันจะเป็นส่วนหนึ่งของคณะเดินทางติดตามค้นหา รพินทร์ ไพรวัลย์ บัดนี้ ได้ยันขาลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า ตลอดระยะเวลาแห่งการเคลื่อนไหวของมัน ทุกคนพยายามจับสังเกตดาไม่กะพริบ

เห็นมันยืนสงบนิ่งอยู่ชั่วอึดใจใหญ่ ต่อจากนั้นก็ส่งเสียงร้องออกมาเบา ๆ พร้อมกันก็ก้าวเท้าเดินถอยหลังเป็นเส้นตรงจากตำแหน่งที่ยืนอยู่นั้น ห่างจากดารินผู้จ้องมองอยู่ทุกขณะ

ออกไปประมาณ 5-6 เมตร แล้วก็หยุดยืนนิ่งอีกครั้ง เหมือนจะบอกรหัสอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ฝ่ายมนุษย์มีแต่ความประหลาดใจ และยังไม่สามารถจะอ่านออกได้ในขณะนี้

“แปลว่าอะไรนี่?”

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ พึมพำออกมาด้วยเสียงต่ำเบาในลำคอขณะที่อนชาและไชยยันต์ หันมองหน้ากันเองไปมา

ดารินเม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง ดวงตาของหล่อนที่จ้องนิ่งไปยังเจ้าด้วนบัดนี้ ปรากฏสีแดงเรื่อ ๆ

“ด้วน! เดินกลับมา เดินกลับมาหาฉันอีกครั้งซิ”

หล่อนพยายามระงับเสียงให้เป็นปกติ แข็งใจพูดออกไปซ้ำ ๆ ประโยคอย่างวิงวอนอ่อนโยน พร้อมกับโบกมือเรียกช้า ๆ

สิ่งที่ทุกคนเห็นชัดก็คือ เจ้าด้วนโคลงตัวช้า ๆ ศีรษะอันใหญ่โตดูคล้าย ๆ จะส่ายไปมาเชิงปฏิเสธอยู่เช่นนั้น และน้ำตาของมันก็ไหลเป็นทางออกมาอีก

ดาริน วราฤทธิ์ ขยับจะเคลื่อนตัวเข้าไปหา พร้อมกับเอ่ยเรียกชื่อของมันอยู่เช่นนั้น แต่เชษฐาเอื้อมมือมาคว้าต้นแขนของน้องสาวไว้เสียก่อน ดึงเข้ามาใกล้ พูดเคร่งขรึมแผ่วเบา

“น้อย! ยังจำสิ่งที่เราเคยพูดจาหารือกันไว้ได้ไหม น้อยเป็นคนบอกกับพวกพี่ไว้เอง”

น้องสาวพยักหน้า ฝืนยิ้มในขณะที่น้ำตาคลอ

“ค่ะ น้อยจำได้ น้อยเคยบอกกับพวกพี่ใหญ่ไว้เองว่า เมื่อด้วนนำเรามาถึงเขตแดนหนึ่ง อันเขาไม่สามารถที่จะนำพวกเราต่อไปได้...หมายถึงเขตแดนแบ่งคั่นระหว่างโลกภูมิศาสตร์ กับโลกในซีกส่วนของแดนสนธยา เมื่อนั้นเขาก็คงไม่อาจติดตาม

พวกเราได้ต่อไป แต่น้อยคิดไม่ถึงว่ามันจะรวดเร็วถึงเพียงนี้ นี่มันแปลว่า เขาได้นำทางเรามาส่งจนถึงดินแดนที่เราต้องการนั้นแล้วหรือ...”

ประโยคหลัง หล่อนข่มสะอื้น **ความรู้สึกมันปะปนกันไม่อาจจำแนกได้ถูกระหว่างความเศร้าอาลัยที่จะต้องแยกจากกัน ระหว่างหล่อนกับช้างคู่บารมีตัวนั้น และความปีติยินดี ที่ก้าวเข้ามาถึงประตูชัยที่ตั้งความหวังไว้**

อนุชา เข้ามาเอามือวางบนไหล่ของน้องสาวอีกข้างหนึ่งบีบหนักหน่วง

“วันเวลานั้นมาถึงแล้ว น้อยก็ได้รู้ตัวล่วงหน้า เตรียมกายเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว ต่อไปนี้ พวกเราจะต้องรุดหน้าต่อไปกันตามลำพัง โดยไม่มีเจ้าด้วนของน้อยร่วมทางไปด้วยได้ น้อยต้องทำใจให้เข้มแข็ง และยอมรับสภาพความจริงนี้เถิด พี่เองก็ไม่นึกเหมือนกัน ว่าด้วนจะนำพวกเรามาถึงจุดที่เราต้องการได้รวดเร็วถึงเพียงนี้ สงสัยอยู่เหมือนกันในตอนเช้าตรู่วันนี้ ที่มันพยายามจะปลุกเร่งพวกเราให้ออกเดินทางเสียโดยเร็ว ซึ่งความจริงก็มาเปิดเผยเอาเดี๋ยวนี้เองว่า มันต้องการนำส่งเราให้ถึงเขตแดนที่เราต้องการเดินมาให้ถึงเสียโดยเร็วนั่นเอง เจ้าด้วนมีความซื่อสัตย์กตัญญู และมีเจตนาที่จะให้การช่วยเหลือเราอย่างแท้จริง ไม่มีข้อกังขาอะไรอีกแล้ว”

“บ๊ะ! นี่เจ้าด้วนจะต้องแยกจากเราโดยไม่สามารถไปด้วยกันได้อีกแล้วหรือนี่”

ไชยยันต์อุทานออกมาอย่างใจหาย สีหน้าเผือดลงเช่นกันตามปกติแล้ว เขาไม่ค่อยจะถูกชะตากับเจ้าด้วนนัก มีเรื่องเขม่น

ขี้หน้ามันอยู่ตลอดเวลา และมันก็ชอบที่จะแกล้งเขากับคะหยิ่นเป็นประจำ แต่บัดนี้ ไชยยันต์มีความรู้สึกเหมือนกำลังจะขาดเพื่อนร่วมตายที่สำคัญยิ่งไปเสียตนหนึ่งแล้ว และโดยแท้ที่จริงเขาและทุกศน ก็มอบความรักและความไว้วางใจให้แก่มันอย่างเต็มที่

ดารินนั้น ค่อย ๆ หันไปทางหนานอิน ผู้ยืนนิ่งเฉยอยู่เช่นกัน เหมือนจะสอบถามอะไรบางอย่าง ครพรานผู้เฒ่าพอสบตาหล่อน ก็พยักหน้าลงนิดหนึ่ง บอกสั้น ๆ ว่า

"มันถึงเวลาแล้ว นายหญิง!"

สำหรับคะหยิ่น คู่รักคู่แค้นกับเจ้าด้วนมาตลอด ขนาดฝ่ายหนึ่งเคยยิงและอีกฝ่ายหนึ่งก็เลยไล่ขับเสียแทบไม่เป็นผู้เป็นคน แต่ก็เป็นไปในลักษณะที่เย้าหยอกล้อเล่นกันเสียมากกว่า ที่จะคิดเอาตายด้วยกันทั้งคู่ บัดนี้คะหยิ่นยืนร้องไห้เช็ดน้ำตาอยู่ เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างสำนึกในบุญคุณของเจ้าด้วนอยู่เต็มอก และไม่ได้คิดเป็นอื่น นอกจากคิดว่าช้างตัวนั้นแท้ที่จริงก็คือเพื่อนที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกับมันมา เสมือนเพื่อนตาย

และพวกลูกหาบทุกคน พอรู้รหัสก็หน้าจ๋อยเงียบกริบกันไปหมด ตามองดูช้างพลายใหญ่ ผู้แสนรู้เท่า ๆ กับคนตัวนั้นด้วยความรักอาลัยอย่างไม่อาจกล่าวถูก

"เดี๋ยวค่ะ ขอน้อยเข้าไปส่งภาษากับเขาให้แน่ใจอีกสักครั้ง บางทีด้วนอาจมีอะไรที่อยากจะให้เราได้รู้ได้เข้าใจมากกว่านี้"

พร้อมกล่าวเสียงเครือ ดารินเดินช้า ๆ เข้าไปหาเจ้าด้วน

และทุกคนของคณะทั้งหมด ก็เดินตามอย่างช้า ๆ เข้ามาพร้อมกันหมด เห็นหญิงสาวเข้าไปลูบที่งวงของมันและก็เห็นเจ้าพลายหางด้วน ไซ้ปลายงวงไปตามลำคอและใบหน้าของหญิงสาวอย่างแสนรัก ด้วยกิริยาอาการละเมียดละไม เศร้าสร้อยเหมือนจะเป็นการสั่งลาเพียงแต่มันไม่อาจเอ่ยออกมาเป็นภาษามนุษย์ได้เท่านั้น

"ด้วน นี่หมายถึงว่า เราจะต้องแยกจากกันตรงจุดนี้แล้วหรือ ให้ฉันแน่ใจชัด ๆ อีกสักครั้งซิ"

เจ้าด้วนยิ่งน้ำตาไหล แล้วชูงวงขึ้นสูง ส่งเสียงร้องยาวดังก้องไปไกลคล้าย ๆ จะกล่าวคำอำลา และอำนวยพรให้แก่หล่อนในเส้นทางเดินข้างหน้า

เมื่อนั้นเอง ดารินก็สะกดกั้นน้ำตาไว้ต่อไปอีกไม่ได้ยกมือขึ้นปิดหน้า สะอื้นฮัก ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้นรำพัน

"โธ่ ด้วน! ต่อไปนี้จะมีใครมาจงรักภักดีต่อฉันได้เสมอเท่าด้วนอีกแล้ว ใครจะคอยมาเป็นพี่เลี้ยง คุ้มครองป้องภัยให้แก่ฉันเท่าด้วน...เราไม่ควรจะต้องแยกจากกันเลย สิ่งที่ฉันต้องการในโลกนี้ นอกจากกรพินทร์แล้วก็คือเธอ ขอได้โปรดรับรู้ไว้ด้วย"

เท่า ๆ กับคนคนหนึ่ง ซึ่งสามารถจะหยั่งซึ้งเข้าใจภาษาของคนได้อย่างดีที่สุด ช้างใหญ่ใช้งวงโอบประคองฉุดตัวนายสาวของมันให้ลุกขึ้นมาทรงตัว และใช้ปลายงวงสูดดมไปตามลำตัวตลอดจนใบหน้าของหล่อนเหมือนจะปลุกปลอบใจ

ขณะนั้น ท้องฟ้าและหมู่เมฆเป็นสีแดงก่ำ ฉาบย้อม สีภูมิประเทศอันเป็นป่าหิน และพื้นกรวดทราย ดุจภาพระบายสี

ไว้ด้วยพู่กันแห่งจิตรกร ผู้มีอารมณ์อันลึกลับยากที่จะทำนายได้

ดารินกายสั่นเทา พยายามอย่างยิ่งที่จะสงบจิตใจแห่งความเศร้าโศกอาลัย ฝืนยิ้มให้แก่มัน แล้วจับปลายงวงมาแนบใบหน้าของหล่อน ความสากกระด้างของงวงช้างสารและความอ่อนละมุนของผิวหน้ามนุษย์สาว สัมผัสกันอย่างสนิทแนบ

บัดนี้ สิ่งหนึ่งก็พลันวูบขึ้นในจิตสำนึกส่วนลึกของหล่อน **เดี๋ยวนี้หล่อนแน่ใจที่สุดแล้ว เจ้าด้วนหาใช่ใครอื่นไม่ แท้จริงมันก็คือเศวตนันต์ พญาคชสารศึกประจำตนสมัยเมื่อยังดำรงอิสริยะเป็นมกุฏราชกุมารี จิตรางคนางค์ ในอดีตชาติอันแสนไกลนั่นเอง!** เศวตนันต์ผู้ทำหน้าที่ไปรับตัวหล่อนด้วยกฤติยามนตร์บังคับของมันตรัย เพื่อนำกลับเข้าไปสู่มหาปราสาทของหล่อนเอง ณ วันที่มันตรัยได้ใช้อิทธิฤทธิ์มายามืดดลบันดาลขึ้น ทั้ง ๆ ที่โดยแท้จริงแล้ว เศวตนันต์ได้มีสภาพกลายเป็นช้างหินไปแล้ว นับตั้งแต่มหาอาณาจักรนิทรานครถล่มล่มในครั้งกระโน้น และมันได้หวนกลับชาติมาเกิดใหม่เป็นเจ้าด้วนช้างป่าเกเร แต่คอยให้การช่วยเหลือหล่อนในปัจจุบันชาตินี้

“ฉันรู้แล้ว เธอคืออะไร...เศวตนันต์...เศวตนันต์”

หล่อนคร่ำครวญผะแผ่วออกมา แล้วความรู้สึกในปัจจุบันก็ดับวูบลงชั่วขณะ

แผ่นภาพของกาลเวลา ที่ตนเองได้ล่วงล้ำเข้าไปในเขตมหาปราสาท อันเป็นแหล่งพำนักถิ่นฐานเดิม ก็ผุดกระจ่าง

ยินและยลขึ้นอีกครั้ง ตลอดทั้งชีวิตนี้ หล่อนคงไม่มีวันถอดถอนออกไปจากความทรงจำได้ ลำนำเพลงพิณอันออดอ้อนตัดพ้อที่มีข้อความว่า

“อ้า! โฉมพิไลพิลาศพร่าง จิตตะรางคะนางค์ศรี
ผ่องพักตร์ประดุจดวงมณี ณ ยามโชติตระการฉาย
พิศโฉมประโลมมะนะสะปลื้ม สิดำ่ดื่มหะทัยชาย
เสน่หาระติบมิจะคลาย สวาสดิวายดนุถวิล
ข้ารอและรอตราบชีวิดับ มะลายลับละโลมดิน
ความรักสถิตย์ ณ จิต ณ จิน ตนะก่อนิรันด์กาล”

และข้อความโต้ตอบกับมันตรัย...

“ข้าจำได้ จำได้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่กิ่งไม้ใบหญ้าทุกเส้นใบ...”

“ฉะนั้น ใต้ฝ่าพระบาทก็คงจำคชสารทรงอันเป็นราช-พาหนะนำกลับมายังราชฐานเดิมนี้ได้”

“ข้าจำได้แล้ว มันคือ เศวตนันต์ คชสารศึกประจำตัวข้า ณ วันที่ข้ายาตราเลียบมหานัคเรศ ทักษิณาวรรตรอบกำแพงเมืองนิทรานคร ในวาระแห่งการเฉลิมฉลองสถาปนาขึ้นดำรงตำแหน่งมกุฏราชกุมารี...แต่มันตรัยเอย ไฉนสารทรงของข้าเชือกนี้ จึงกลายเป็นก้อนศิลาไปแล้ว?”

“พญาคชเศวตนันต์ของใต้ฝ่าพระบาทได้กลายร่างเป็นท่อนศิลาไปนานแล้ว นับแต่วันที่มหาอาณาจักรถล่มล่มอับปางลงในครั้งกระนั้น อีกสองเชือกที่ตามเสด็จมาทางเบื้องปฤษ-ฎางค์นั้นเล่า ยังทรงจำได้อยู่หรือไม่?”

“หลังเบื้องซ้ายของข้า คือ อัยเรศอลงกรณ์ ช้างดั้น และเบื้องขวาคือ มหินธรหัตถี ช้างแทรง”

“สัญญาณแห่งความทรงจำอันสมบูรณ์ ได้กลับคืนมาสู่ดวงจิตของพระองค์แล้ว จิตรางคนางค์!”

“จิตรางคนางค์...? ใช่! ข้าจำตัวข้าเองได้แน่แท้แล้ว มันตรัย คชสารทั้งสามเชือกนี้ ซึ่งกลายเป็นศิลาไปหมดแล้ว เหตุใดจึงไปรับข้ากลับคืนถิ่นได้?”

“ด้วยมหิทธิอำนาจแห่งมหาคัมภีร์มายาวิน ด้วยดวงจิตอันแน่วแน่มั่นคงต่อความรักของมันตรัยที่มีต่อเบื้องพระบาทเศวตนันต์ คชสารทรงประจำพระองค์ ทั้งยามเลียบพระนครและยามออกศึกกับอัยเรศอลงกรณ์ มหินธรหัตถีช้างดั้น ช้างแทรงอีกสองเชือก ได้กลับสภาวะมาเป็นช้างดุจมีชีวิตจริงชั่วกาลหนึ่ง เพื่อไปรับเสด็จมาโดยเฉพาะ แลเมื่อยามนำจิตรางคนางค์มาถึง ณ ที่แล้ว เขาทั้งสามก็แปรสภาพไปสู่ความเป็นโขดศิลาตามเดิม”

“ข้าได้กลับคืนสู่มาอดีตของข้า ท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นหิน เป็นหุ่นไปหมดแล้วรึนี่?”

“สรรพสิ่ง ณ สถานที่นี้ จะกลับคืนมาสู่ความมีวิญญาณดุจเดิม เมื่อพระบาทของพระองค์แตะลงสู่มหาปราสาท และทุกสิ่งที่แวดล้อมรอบพระวรกาย จะคงสภาพอยู่ชั่วนิรันดร์กาลดั่งมันตรัยได้กราบทูลไว้ก่อนแล้ว”

“มันตรัย ท่านอยู่ที่ใด ขณะนี้ข้ามองไม่เห็นท่านเลย”

“มันตรัย รอเจ้าหญิงจิตรางคนางค์อยู่แล้ว ที่มหาปราสาทของพระองค์เอง และจะส่งให้ทหารรักษาพระองค์ราชองครักษ์

เดิม อัญเชิญวอทองไปรับมา ณ บัดนี้ ขอจงเสด็จลงจากคอคชสารหิน ประทับมาในวอทองนั้นเถิด”

ดาริน ตื่นจากตะลึงภวังค์ เมื่อพี่ชายใหญ่เขย่าแขน แรงๆ

“น้อย! เป็นอะไรไปหรือเปล่า...พี่เห็นเธอยืนตาค้าง แล้วพูดอะไรออกมาเหมือนคนละเมอ”

หญิงสาวสะบัดหน้าแรงๆ ครั้งหนึ่ง สำนึกกลับคืนมาสู่ปัจจุบันกาลทันที รีบปฏิเสธว่า

“เปล่าค่ะ เปล่า...ไม่มีอะไรหรอก น้อยมึนชาไม่รู้สึกตัวไปชั่วขณะเท่านั้น เมื่อรู้สึกว่าด้วนจะต้องแยกทางจากพวกเราไป...”

แล้วหล่อนก็แหงนหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้าเหนือศีรษะ ซึ่งบันดาลเป็นแสงสีโกเมนเข้มอยู่ในขณะนี้ พึมพำต่อมาว่า

“...ดูท้องฟ้าแดงน่ากลัวเหลือเกิน มันจะเป็นลางร้ายหรือลางดีกันแน่”

“ไม่มีลางร้าย สำหรับเรามีแต่ลางดี!...”

อดีตพรานชดพูดเสียงหนักๆ พร้อมกับหัวเราะแผ่วเบา น้ำเสียงเกรียมอยู่ในลำคอ

“...ถ้าหูไม่ฝาด เราทุกคนได้ยินน้อยเอ่ยนามออกมานามหนึ่งว่า เศวตนันต์...มันหมายถึงอะไร?”

ดารินฝืนยิ้ม สั่นศีรษะ

“น้อยเอ่ยออกมาอย่างนั้นหรือคะ เอ๊ะ! ไม่รู้ตัวเลย...และ

น้อย ก็ไม่รู้ด้วยว่าได้เอ่ยอะไรออกไป อย่าไปสนใจเลยค่ะกับคนที่สติสตังไม่ค่อยจะอยู่กับเนื้อกับตัวอย่างน้อย...นั่นเวลาเท่าไหร่แล้วคะ พี่กลาง”

อนุชายกนาฬิกาเดินป่าขึ้นดู ปากก็บอกว่า

“บ่ายสามโมงกว่าแล้ว แต่ดูลักษณะอากาศมันเหมือนใกล้ค่ำมาก และท้องฟ้าดูลอยลงมาต่ำเหลือเกิน”

ณ บัดนี้ พญาคชเศวตนันต์ และจิตรางคนางค์ในอดีตชาติ ยังยืนสบตาประจันหน้ากันอยู่ แววตาของทั้งสองฝ่ายที่แลสบประสานกัน ต่างหยั่งรู้ ต่างตระหนักในความหมายลึกซึ้ง ยากที่บุคคลที่สามจะเฉลียวคิดทราบความนัยได้ มันเป็นการระลึกความหลังของกันและกันได้ ในวินาทีสำคัญที่กำลังจะผละจาก

จากสภาพที่ยืนซึมนิ่งไปด้วยกันทั้งสองฝ่ายระหว่างพญาคชสาร และกลุ่มมนุษย์อันเข้ามายืนล้อมอยู่ในขณะนี้ เจ้าด้วนโบกพัดใบหูช้า ๆ ไปมา แล้วเริ่มมีอาการส่อให้เห็นว่า กำลังจะผละจากไปอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ซึ่งฝ่ายมนุษย์ทุกคนสังเกตได้จากท่าที

“ไปเถอะ เศวตนันต์ !...”

ดารินกระซิบกับมันเบาที่สุด พร้อมกับพยักหน้าอนุญาต พลางส่งมือไปให้ เจ้าด้วนยื่นงวงมาแตะอีกนิดเดียว มันก็ถอยห่างออกไปอีก หมุนตัวหันรีหันขวางเหมือนยังไม่อยากผละจาก แต่ก็คล้ายมีอำนาจลี้ลับ ที่จะต้องผลักไสให้มันต้องไปเสียโดยเร็ว

“...ลาก่อน ด้วน! ...”

ประโยคต่อไป หล่อนพูดออกมาดังๆ ทุกคนได้ยินโบกมือให้

"...ถ้าไม่ตายเสีย ฉันจะกลับมาพบกับเธออีก ขอให้เธอรอคอยฉันอยู่ ณ บริเวณป่าในเขตที่เธอสามารถจะเหยียบย่างเข้ามาได้ อย่าให้พระหลุดจากคอนะ และระวังรักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี ฉันหวังว่าเที่ยวขากลับ ฉันจะได้พบเธอ แล้วเราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป"

เจ้าด้วนหยุดวาดหู เหมือนจะตั้งใจสดับฟังคำของหล่อนแล้วส่งเสียงร้องยาวเยือกขึ้นพร้อมกันก็ชูงวงสูงขณะที่ค่อยๆก้าวถอยหลัง เมื่อนั้นเอง เชษฐา อนุชาและไชยยันต์ ก็ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกส่งไปให้มัน ส่วนหนานอิน คะหยิ่น และพวกลูกหาบทั้งหลาย ยกมือขึ้นโบก ตะโกนร้องบอกสั่งลามาด้วยความรักอาลัย

"ไปดีโว้ย! ด้วน!!...นายได้ทำหน้าที่ของนายอย่างดีที่สุดแล้ว ไม่ตายพบกันใหม่ ขอขอบใจต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่นายได้กระทำให้แก่พวกเราทั้งหมด นายก็เหมือนเพื่อนตายของเราคนหนึ่ง เสียดายที่จำเป็นจะต้องจากกันเพียงแค่นี้ และพวกเราก็เข้าใจได้ดีว่านายไปกับพวกเราไม่ได้อีกแล้ว ลาก่อน เพื่อนยาก"

ไชยยันต์ร้องตะโกนดังลั่นออกไป ในขณะเดียวกันพวกลูกหาบก็ส่งเสียงอำลาจากเจ้าด้วนอื้ออึงไปหมด หลายคนที่กลั้นน้ำตาแห่งความอาลัยไว้ไม่ได้ แม้แต่คะหยิ่น ซึ่งยืนหน้าเศร้าซึมที่อมะลื่อพูดอะไรไม่ออก

ช้างใหญ่ คู่ชีวิตของดาริน ผู้ร่วมต่อสู้ผจญกับวิบากภัย

มาสารพัด เดินถอยหลังห่างไกลออกไปตามลำดับ อย่างแช่มช้า งวงของมันโบกชกวัดแกว่งไปมาเหมือนจะเป็นการโบกอำลาตอบฝ่ายมนุษย์ พอห่างออกไปในระยะประมาณ 20 เมตร มันถึงเบนหัวกลับหลัง ออกก้าวเดินดุ่มๆ ไปอย่างเชื่องซึม

ทุกคนเงียบกริบ เฝ้าจับมองการแยกทาง ผละไปของมันจนกระทั่งร่างทะมึนสูงใหญ่นั้น ลับตาหายเข้าไปในดงหิน ที่มันเป็นฝ่ายนำเดินมาจนถึงสุดปลายทาง อันมันไม่สามารถที่จะร่วมทางต่อไปได้

เป็นเวลาอีกพักใหญ่ทีเดียว กว่าที่ฝ่ายมนุษย์ซึ่งพากันยืนตะลึงแลตามหลังไปนั้น จะได้รู้สึกตัว และไหวกายขึ้น

“เจ้าด้วนจากพวกเราไปอย่างกะทันหันเหลือเกิน ดูท่าทีว่ามันต้องการจะแยกจากไปโดยเร็ว แม้ว่าพวกเราจะยังยืนอยู่ตรงนี้”

เชษฐากล่าวขึ้นเป็นประโยคแรก พยายามปรับความรู้สึกลงเป็นปกติ

“ด้วนต้องการให้เรารุดหน้าต่อไปค่ะ ถ้าเขายังรีรออยู่ที่นี่อีก พวกเราก็อาจจะยังตัดใจคืบหน้าต่อไปไม่ได้ และคงจะต้องเสียเวลาพักอยู่ตรงนี้กับเขาอีกทั้งวัน ขณะนี้มันยังมีเวลาเหลืออยู่อีกมากก่อนค่ำ ที่เราควรจะทำระยะทางได้อีก”

ดารินบอกอย่างสงบ บัดนี้ หล่อนปรับจิตใจได้แล้วใช้หลังมือป้ายเช็ดน้ำตาจนแห้งสนิท และวางสีหน้าให้เป็นปกติเหมือนเดิม จนอนุชา และไชยยันต์หันมาจ้องอย่างแทบไม่เชื่อ

“กำลังใจดีมาก น้อย ที่ตัดใจได้เช่นนี้ พี่นึกว่าน้อยจะ

ร้องไห้โฮ ตอนเจ้าด้วนขอลาจาก และเราคงต้องโอ้เอ้กันอยู่ที่นี่อีกนานเสียอีก”

“น้อยรู้ตัวมาล่วงหน้าแล้วค่ะ ว่าไม่ช้าก็เร็ว เราจะต้องแยกทางกับด้วน เพราะเขาไม่สามารถตามเราไปได้ตลอดหรอก และเพื่อเป็นการสงวนชีวิตของเขาไว้ เขาก็ควรจะกลับไปอยู่ป่าเดิมของเขา เอาไว้ค่อยพบกันใหม่ หากเรารอดตายกลับออกมา ขณะนี้เราเหยียบล่วงเข้าแดนสนธยาแล้วค่ะ ต่อไปนี้ก็ขอให้เป็นหน้าที่ของพี่กลางกับลุงอินก็แล้วกัน จะเอาอย่างไรต่อไปก็ตัดสินใจได้แล้ว แต่น้อยมีความเห็นว่าเราไม่ควรจะพักหยุดกันอยู่ตรงนี้ก่อน อย่างน้อยเดินลึกเข้าไปอีกสักนิดก็ยังดี เวลาพอมีเหลือ”

โดยข้อเสนอของดาริน ทำให้กลุ่มของพวกพี่ชายและครูพรานผู้เฒ่าหันเข้าหยั่งเสียงหารือกันเบาๆ ทุกคนมีความเห็นพ้องกับหล่อน ในการที่จะใช้เวลาช่วงสุดท้ายของวัน อันเหลืออยู่ประมาณ 2-3 ชั่วโมง เพื่อเดินทางรุดหน้าต่อไป

มันมีปัญหาที่จะต้องปรึกษากันอย่างเดียวเท่านั้น คือตลอดทั้งวันนี้ทุกคนผ่านเวลาอาหารกลางวันกันมาหนึ่งมื้อโดยไม่ได้หยุดพักรับประทานกันเลย และก็เลยเวลาอาหารกลางวันมามากแล้ว

“มีใครหิวบ้างหรือยัง?”

เชษฐาเอ่ยถามขึ้น

“ทางพวกเราไม่น่าจะมีปัญหาอะไร อดกลางวันสักมื้อและไปกินรวมกับอาหารค่ำตอนหยุดพักเลยก็ได้ สำคัญพวกลูกหาบเท่านั้น”

อนุชาพูดขึ้นภายหลังจ้องหน้าดารินและไชยยันต์ ซึ่งก็เห็นยืนกันเฉยๆอยู่ ไม่ได้แสดงอาการอ่อนเปลี้ยเพลียแรงหิวโหยใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อนั้นหนานอินจึงผละไปสอบถามหยั่งความรู้สึกของบรรดาพวกลูกหาบจำนวน 5 คู่ 10 คนเหล่านั้นพร้อมกับคะหยิ่น อึดใจเดียว ก็เดินกลับมายังฝ่ายเจ้านาย

"ไม่ต้องห่วง นายใหญ่ ไอ้พวกนั้นบอกว่าไปรวมกับอาหารเย็นวันนี้ก็ได้ ถ้าพวกเจ้านายต้องการจะเดินต่อพวกมันก็ไปกันได้อย่างสบาย มันกลับเป็นห่วงพวกเจ้านายเสียอีกว่าคงจะหิว แต่ถ้าจะไม่เสียเวลาหยุดพักกินกัน พวกมันก็พร้อมที่จะเดินต่อ เจ้าพวกนี้อดทนมาก อย่าว่าแต่แค่นี้เลย อดทั้งวันก็ยังไหว ขอให้มีน้ำกลั้วคอบ้างเท่านั้นก็พอแล้ว"

เพื่อให้แน่ใจ และด้วยความเป็นห่วง อดีตท่านทูตทหาร-บก หัวหน้าคณะเรียกบรรดาพวกลูกหาบเข้ามาชุมนุมแวดล้อมโดยใกล้ และประกาศดังๆ ด้วยน้ำเสียงแสดงความปรานีไปยังบุคคลเหล่านั้น

"ถ้าใครรู้สึกหิวจนเดินไม่ไหว บอกมาตามตรง เราจะได้พักกินอาหารกันตรงนี้ แต่ถ้ายังพอเดินไหว เราจะเดินต่อไปอีกสัก 2 ชั่วโมง แล้วจะพักกันเลย เจ้าด้วนก็แสดงอาการให้เราเห็นว่ามันต้องการให้พวกเราออกเดินทางต่อ โดยเคลื่อนจากที่นี่เสียโดยเร็ว มิฉะนั้นมันคงไม่รีบแยกจากพวกเราไปหรอก"

"สบายมาก เจ้านาย..."

ผู้ที่ตอบมาด้วยน้ำเสียงหนักแน่น คือนายช้วน หัวหน้าลูกหาบ

"...ถ้าพวกเจ้านายต้องการเดินต่อ พวกผมก็ไปกันได้ เรื่อง

อาหารกลางวันไม่ต้องพูดถึง พวกผมมันลูกป่าเคยอดข้าวอดน้ำกันมาเป็นวันๆ ก็ยังทนกันได้ ถ้าพวกเจ้านายต้องการเร่งออกเดิน เราก็อย่าเสียเวลาหยุดเลย ไว้ค่อยไปหยุดเอาเวลาหาที่พักสำหรับกลางคืนนี้ก็แล้วกัน”

เชษฐาระบายลมหายใจลึก พยักหน้าลงอย่างพอใจ ในการสังเกตของเขาพบว่า พวกลูกหาบแต่ละคนยังมีกำลังวังชาเพียบพร้อม และท่าทีก็มิได้ส่อให้เห็นว่ามีความสะทกสะเทือนระย่อท้อถอยกับเส้นทางอันจะบุกบั่นต่อไปข้างหน้าเลย สมแล้วกับที่พวกนี้เป็นพวกลูกหนองน้ำแห้ง แล้วเป็นคนของรพินทร์ไพรวัลย์ ทั้งนั้น

“ถ้าเช่นนั้น เราจะออกเดินต่อ ขอให้ทุกคนมั่นใจว่า แม้เจ้าด้วนจะจากเราไปแล้ว โดยไม่อาจที่จะไปพร้อมกับพวกเราได้ แต่ลุงอินและพรานชด ก็จะนำเราไปได้เพราะพอจะจำเส้นทางได้แล้ว เป้าหมายที่เราจะบ่ายหน้ามุ่งไปเป็นอันดับแรกหลังจากนี่ก็คือภูเขานิลกาญจน์ แล้วหลังจากนั้น จึงจะจับเส้นทางมุ่งเทือกพระศิวะต่อไปมีใครสงสัยอะไร ถามได้เลย เราจะไปด้วยกันอย่างฉันเพื่อนร่วมตาย ไม่ใช่อย่างข้ากับทาส หรือนายกับบ่าว ทุกชีวิตของพวกเรา จะผนึกรวมกันเข้ามาเป็นชีวิตเดียวเหมือนอย่างที่เราได้ผ่านผจญกันมาแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะฉะนั้นพวกเราคนใดคนหนึ่งมีข้อสงสัยอย่างใดไม่ต้องลังเลที่จะซักถาม เพื่อให้เกิดความเข้าใจเพราะเราไม่มีอะไรที่จะต้องปิดบังกันทั้งสิ้น”

เสียงของเชษฐา กังวานก้องไปในบรรดาพวกลูกหาบเหล่านั้น ซึ่งทุกคนก็ให้ความเคารพนับถือเขาอย่างเต็มเปี่ยม คนเหล่า

นี้ไม่ได้ถูกกะเกณฑ์มาเพราะหวังเงินตอบแทนอย่างสูง แต่ทุกคนอาสาสมัครใจตามมาด้วย เพราะจุดประสงค์ที่จะไปติดตามตัวหัวหน้าหมู่บ้าน ที่พวกเขาเคารพรักราวกับบิดา

นั่นก็คือ พรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์นั่นเอง

“นายใหญ่อย่าได้กังวลใจ ว่าพวกเราจะขลาดกลัวท้อถอย พวกเจ้านายไปถึงไหน พวกเราก็จะไปถึงนั่นเพื่อตามตัวนาย รพินทร์กลับมาให้ได้...”

นายช้วนกล่าวในนามตัวแทนของพวกลูกหาบบ้านหนอง-น้ำแห้งทุกคน

“...แต่พวกของนายใหญ่มีความแน่ใจหรือว่า นายรพินทร์กับฟารั้งพวกนั้น จะมุ่งไปที่เทือกพระศิวะ?”

“พวกเราแน่ใจอย่างนั้น...”

สุภาพบุรุษในราชสกุล ประกาศหนักแน่นไปยังบรรดาลูกหาบทุกคนที่ห้อมล้อมเขาอยู่

“...และลุงอินก็แน่ใจเช่นนั้นเหมือนกัน เราเชื่อว่า จะอย่างไรเสีย เครื่องบินของฝรั่งที่มาจ้างให้นายรพินทร์ออกไปตามค้นหาซากลำนั้น จะต้องตกอยู่ในดินแดนหลังเทือกขุนเขาพระศิวะ พวกเขาค้นหากันทางอากาศแล้วไม่พบ จึงมาจ้างนายรพินทร์ให้นำออกเดินสำรวจหา ถ้าเครื่องบินลำนั้น ไปตกในเขตแดนอื่น พวกฝรั่งก็จะต้องค้นพบเองแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องมาให้นายรพินทร์นำทาง แต่ถ้ามันตกในขุนเขาพระศิวะ สิ่งอันลี้ลับจะบังตาพวกฝรั่งไว้ และนายรพินทร์จะต้องรู้ เมื่อรู้ การจะตามซากเครื่องให้พบ เขาก็จะต้องนำพวกนั้นไปที่นั่น ตั้งแต่พวกเราได้ออกติดตามรอยของฝ่ายเขามา เราก็ไม่พบ

วี่แววของเครื่องบินตกเลย และเราก็ไม่สามารถจะตามเขาได้ทัน ในระหว่างทางจึงต้องมุ่งไปดักเขาที่จุดหมายปลายทางที่เราแน่ใจว่าเขาจะต้องม่งไปนั้น คำตอบว่า เขาจะไปที่จดหมายปลายทางตรงกับที่เราอ่านใจไว้หรือไม่ มันจะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราไปถึงที่นั่นแล้วเท่านั้น”

พวกลูกหาบซุบซิบพูดกันอยู่ครู่ หนึ่งในจำนวนของลกหาบที่อย่ในวัยอาวโสก็ถามขึ้นบ้าง

“ถ้าไปถึงเทือกพระศิวะแล้ว เรายังไม่พบฝ่ายของนายรพินทร์อีก เราจะทำกันอย่างไรดี นายใหญ่”

“ฉันขอตอบทุกคนเอง!”

เสียงของดาริน ดังชัดเจนแทรกขึ้นก่อนที่เชษฐาจะเอ่ยตอบเช่นไร ทุกคนของพวกลูกหาบ เปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่หล่อนเป็นตาเดียว

“...ถ้าถึงเทือกพระศิวะแล้ว และได้เข้าไปในมรกตนครของแงซายแล้ว ยังไม่มีวี่แววว่าจะพบเจ้านายของพวกเธอทุกคน มันก็แปลว่าพวกเราหมดหวังที่จะตามพรานใหญ่รพินทร์ได้พบ และคงไม่พบอีกแล้วไม่ว่าจะที่ใดๆ เมื่อนั้นเราจะเดินทางกลับ และพวกเธอทุกคนก็หมดภาระหน้าที่ลงเพียงแค่นี้ นี่คือสิ่งที่ฉันต้องการจะทำความเข้าใจกับทุกคน!”

“พวกเราทุกคน เข้าใจดีแล้ว นายหญิง”

นายช้วนพยักหน้ารับทราบอย่างสงบ ไม่มีปฏิกิริยาท่าทีอื่นใดอีกทั้งสิ้น นอกจากเอาไหนเอากันโดยปราศจากเงื่อนไข

[illegible]

เหมือนเช่นที่เป็นข้อตกลงไว้ก่อนแล้ว เมื่อก่อนจะออกเดินทางจากหนองน้ำแห้งมาโดยใจสมัคร

"ใครมีข้อสงสัยอะไรอีก ก็ถามเสียให้หมดเดี๋ยวนี้เลย"

"ตามความคิดของพวกเจ้านาย นายรพินทร์จะผ่านภูเขานิลกาญจน์ไหม หรือเราจะมีทางพบเขาที่นั่น ก่อนหน้าที่จะมุ่งเข้าสู่เทือกพระศิวะไหม?"

อีกคนหนึ่ง ซึ่งมีแววฉลาดพอตัว เอ่ยถามขึ้นบ้าง

หญิงสาวกล้ำกลืนอะไรบางสิ่งบางอย่างลงสู่ทรวงอก ฝืนยิ้มให้

"ไม่มีใครบอกได้หรอก เราอาจโชคดีพบเขาที่ภูเขานิล-กาญจน์ หรืออาจไม่พบวี่แววของเขาที่นั่นเลยก็ได้ รพินทร์ชำนาญทางกว่าพวกเรามาก เขาอาจมุ่งเทือกพระศิวะเลย โดยไม่ผ่านภูเขานิลกาญจน์ก็ได้ เมื่อเราไปถึงที่นั่น เราจะรู้ข่าวเองว่าเขาผ่านไปก่อนหน้าเรากี่วันแล้วหรือไม่ผ่านเลย เจ้าผู้ครองนครลิงที่ภูเขานิลกาญจน์ คือวายาเป็นมิตรกับเรา เขาคงจะให้ความกระจ่างแก่เราได้บ้าง แต่ขณะนี้เรายังคาดการณ์อะไรไม่ได้ทั้งสิ้น ตราบใดที่เรายังไม่พบเขา เรามีความจำเป็นที่จะต้องมุ่งหน้าไปยังภูเขานิลกาญจน์ก่อนนอกจากเพื่อสืบข่าวจากวายาแล้ว ก็จะได้ใช้ภูเขานิลกาญจน์เป็นจุดเริ่มต้น ตั้งเข็มเข้าเทือกพระศิวะต่อไป ถ้าไม่ผ่านภูเขานิลกาญจน์ เราอาจเข้าเทือกพระศิวะไม่ถูก ระยะทางจากที่นี่ไปยังภูเขานิลกาญจน์ พรานชดกับลุงอินกะไว้ว่า ไม่ควรจะเกินเจ็ดวัน หรืออาจเร็วกว่านั้นหรือช้ากว่านั้นก็ได้ สุดแต่จะคลำเข้าสู่เส้นทางได้ถูกต้องเพียงไหน"

ทุกคนฟังอย่างสงบ ในการอธิบายอย่างเปิดใจของ ดาริน และก็พากันนิ่งอยู่ หนานอินจึงขึ้นไปยืนอยู่บนแท่นหิน ประกาศออกมาดังๆ ว่า

“พวกเอ็งได้ยินนายหญิงบอกให้ฟังอย่างละเอียดหมดแล้วว่าเรามีเส้นเดินทางยังไงบ้าง ต่อไปนี้ พวกเอ็งฟังข้า!.. เส้นทางที่เราจะเดินก้าวไปข้างหน้าต่อจากนี้ไป มันอาจง่าย หรือมันอาจยากลำบาก สุดแต่เทวดาฟ้าดินเจ้าป่าเจ้าไพรจะปรานีเราแค่ไหน มันเป็นป่าที่พวกเอ็งไม่เคยพบมาก่อนในชีวิต และจะไม่ได้พบเลย ถ้าไม่ใช่เพราะมากับข้าและพรานชด และแม้ว่าจะได้พบแล้ว ก็อย่าหวังว่าพวกเอ็งจะหวนกลับมาพบมันได้อีกหากกลับออกไปได้แล้ว สิ่งที่พวกเอ็ง หรือพวกเราทั้งหมดจะพบ ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้หรือสัตว์จะมีรูปร่างแปลกไปกว่าที่เคยพบมาแล้ว เราจะพยายามหลีกหลบสัตว์ ที่มันใหญ่โตเกินขนาด พยายามหลบภัยที่จะมาถึงทุกชนิด โดยมุ่งหวังไปถึงจุดหมายอย่างเดียว ใครผิดแปลกออกไป อย่าตกใจ คุมสติไว้ให้ดี และคอยฟังคำสั่งของข้า กับนายชด อยู่รวมกันเป็นหมู่ อย่าชะล่าใจแตกพวกออกไป แม้จะเห็นว่าเป็นระยะใกล้ๆ และสิ่งสำคัญที่ข้าจะขอสั่งกำชับไว้ก่อนก็คือ ถ้าพวกเอ็งเห็นลิงใหญ่...ใหญ่มาก! มีขนสีดำกะสีเทา เวลายืนสองขาแล้วสูงกว่าคน ไม่ว่ามันจะแสดงท่าหลอกหลอนน่ากลัวยังไง ไม่ว่ามันจะเข้ามาใกล้ อย่าได้ยิงเป็นอันขาด มันคือไพร่พลลิงของวายา แห่งภูเขานิลกาญจน์ มันคือมิตรของพวกเราทุกคน ถ้าเห็นลิงพวกนั้นเมื่อไหร่ก็แปลว่า เราใกล้ภูเขานิลกาญจน์เข้าไปแล้ว ลิงพวกนั้น มันจะเดินอยู่ตามพื้นดิน หรือตามแก่งแง่โขดหิน มากกว่าที่จะอยู่บนต้นไม้

อาจพบเพียงตัวเดียว หรืออาจโผล่ออกมาทั้งฝูง เรี่ยวแรงของมันมากมายมหาศาลนัก พอจะฉีกแขนขาพวกเอ็งให้หลุดออกจากกันได้เหมือนดึงแขนขาตุ๊กตาตัวเล็กๆ แต่จำไว้ มันจะไม่ทำอะไรพวกเราเลย ถ้าไม่ไปยิงมันเข้าก่อน มันรู้เท่าๆ กับคนหรือฉลาดกว่าคนป่าคนดอยบางเผ่าเสียอีก เพียงแต่มันไม่ได้พูดภาษาคนเท่านั้น”

บอกสิ้นกระแสความ และไม่มีการทบทวนซักซ้อมใดๆ อีกให้เสียเวลา หนานอินก็โบกมือเป็นสัญญาณกับอดีตพรานชดแล้วตัวแกเองก็ออกเดินนำดุ่มๆ นำตัดไปตามแนวป่าหิน อันอุดมด้วยพื้นกรวดและทรายเหล่านั้นไปในทันที

ขบวนทั้งหมด ก็เริ่มเคลื่อนที่ตามหนานอินและพรานชด ผู้นำไปเบื้องหน้าเหมือนทั้งสองจะกำหนดทิศทางกันไว้ก่อนแล้ว คงมีแต่ดารินเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่มีอาการครึ่งแรกว่าจะเดินร่วมพร้อมๆ ไปกับพวกลูกหาบ แต่พอทุกคนคล้อยหลังหล่อนก็หยุดยืนอยู่กับที่เก่า หันหน้ากลับไปมองยังทิศทางที่เจ้าด้วนผละจากลับหายไป ดวงจิตตกอยู่ในภาวะกำสรดเศร้าห่วงหาอาลัยอีกครั้ง หล่อนถามตัวเองว่า ถ้าคณะทั้งหมดหยุดพักแรมกันอยู่ตรงตำแหน่งนี้ เจ้าด้วนจะยังคงอยู่ด้วยหรือไม่หรือว่ามันจะผละทอดทิ้งหล่อนไปเลย แบบลาจากชนิดไม่โผล่เงาออกมาให้เห็นอีก

จนกระทั่งแว่วเสียงของเชษฐา จากลำโพงวิทยุรับส่งซึ่งเหน็บเอวดังแผ่วต่ำปลุกภวังค์ขึ้นว่า

“น้อย! อย่ายืนอาลัยอาวรณ์อยู่ตรงนั้น เจ้าด้วนต้องการให้เธอเดินต่อ และขณะนี้ รพินทร์กำลังรอคอยเธออยู่ยังหนทางข้างหน้า”

ก็นั่นแหละ หล่อนจึงถอนใจลึก แล้วตัดใจหันหลังกลับออกเดินสาวรอยเท้าของพรรคพวกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว เห็นอยู่เป็นเทือกชัดเจนบนพื้นทราย และก็เห็นพี่ชายใหญ่ ยืนรอคอยอยู่ ยังหมู่หินริมต้นปรงขนาดใหญ่ ส่วนพรรคพวกทุกคนเลี้ยวลับหมู่หินไปแล้ว

เมื่อหล่อนเดินเข้ามาถึง ตรงตำแหน่งที่เชษฐาหยุดรอคอยจับมองอยู่ พี่ชายใหญ่ก็โอบแขนประคองไหล่ไว้พาเดินรั้งท้ายไปด้วยกัน

“น้อยเป็นห่วงด้วนเหลือเกิน ต่อไปนี้เขาก็โดดเดี่ยวตามลำพังแล้วเหมือนกัน”

หล่อนกระซิบรำพึง ขณะที่เดินไปกับเชษฐา

“พี่คิดว่าไม่มีอะไรจะต้องห่วงเจ้าด้วนหรอกนะน้อย เพราะเขาก็เป็นเจ้าป่าอยู่ มีอำนาจมีความฉลาดอยู่ในตัวเกินช้างป่าทั่วๆไป ถ้าหมดฤทธิ์เดชของมันตรัยเสียอย่างเดียว ก็ไม่มีอะไรมาทำอันตรายเจ้าด้วนได้อีกแล้ว ตรงข้าม ถ้าเขาขืนติดตามเรามาด้วย เขาก็คงเอาชีวิตไม่รอดและทำให้เราห่วงหน้าพะวงหลังเข้าไปอีก ป่ามันมีอยู่สองเขตอย่างที่น้อยเคยบอกไว้ คือเขตนอก อันเป็นป่าตามภูมิศาสตร์โลก เขตใน อันเป็นป่าในแดนสนธยาเจ้าด้วนเป็นสัตว์ป่านอก เขาเข้าไปยังป่าแดนสนธยากับ

เราด้วยไม่ได้หรอก และสัตว์ของป่าเขตใน เราก็จะไม่พบในป่าเขตนอกเหมือนกัน”

แล้วเชษฐาก็สะกิดไหล่หล่อน กระซิบพร้อมกับบ้ายปาก

“...นั่นไงล่ะ สัตว์ของป่าเขตใน หวังว่าน้อยคงจำได้นะ นี่เป็นตัวอย่างเบาะๆ เท่านั้น”

ดารินหันมามองตามที่พี่ชายทำความหมายชี้บอก

ลักษณะของแมลงปอ ปีกและลำตัวสีแสดงามตา แต่ไม่น่าไว้วางใจตัวหนึ่งเกาะอย่างสงบเงียบโดยบังมุมอยู่บนยอดปรงสงชะลดต้นหนึ่ง อันไปแผ่กิ่งใบสาขาอยู่ตรงปลายยอด ที่ไม่น่าไว้วางใจ ก็เพราะแทนที่มันจะมีลำตัวยาวเพียงแค่ 1 ฟุต อย่างที่เห็นๆกัน ขณะบินผ่านหน้าผาน้ำตกสามเจดีย์ เจ้าตัวนี้ ยาวถึง 2 เมตร! มีลำตัวขนาดเท่าน่องเขื่องๆ ของผู้ชาย เชื่อว่าคณะพรรคที่เดินล่วงหน้ากันไปก่อนคงยังไม่ทันสังเกตเห็นเพราะสีสันของมันกลืนสนิทอยู่กับความฉูดฉาดของพวกไม้เครือเถาและกาฝากที่เกาะพันอยู่กับลำต้นปรงนั้น ถ้าหากว่ามันจะบินลงมาโฉบเฉี่ยวคนใดคนหนึ่งในคณะตามนิสัยความเป็นนักล่าของมันก็น่าจะทำความลำบากใจให้บ้างพอสมควรเหมือนกัน แต่มันยังเกาะนิ่งกางปีกเหมือนทอด้วยแพรผืนเขื่องเฉยอยู่ คงมีแต่ดวงตาโปนราวกับลูกแก้ว เขื่องขนาดกำปั้นบนศีรษะเท่านั้น ที่ขยับกลอกกลิ้งอยู่ไปมา ขนปุยเป็นหนาม ตามลำตัวมีลักษณะแหลมมองเห็นได้ถนัด เมื่อดารินใช้กล้องส่องอันเนื่องมาจากไม่แน่ใจว่า มันจะเป็นกิ่งไม้หรือตัวแมลงปอกันแน่

ขณะที่เชษฐาชี้บุ้ยให้ดู เขาก็ดึงปืนสั้น .44 แม็กนั่มออกมาถือไว้ในมือปลดโม่ออก ขยับหมุนเอาช่องรังเพลิงที่บรรจุ

กระสุนเม็ดลูกปรายไว้ เพื่อให้ตรงกับช่องที่เข็มแทงชนวนจะสับลงมา ดารินก็จับข้อมือพี่ชายไว้

“อย่าค่ะ พี่ใหญ่ อย่าไปทำอะไรมัน เราสัญญากันไว้แล้วว่าเราจะไม่เบียดเบียนสัตว์ทุกชนิดอีกต่อไปแล้ว ยกเว้นเพื่อป้องกันชีวิตอย่างเดียวเท่านั้น”

เชษฐายิ้ม

“เปล่า พี่ไม่ได้คิดจะไปเบียดเบียนมันก่อนหรอก เพียงแต่เตรียมพร้อมไว้อย่างไม่ประมาทเท่านั้น ถ้ามันโฉบลงมาโดยนึกว่าเราเป็นสัตว์ประเภทเหยื่อ หรือจะโดยนิสัยดร้ายของมันก็ตาม ก็จะได้ป้องกันได้ทัน เขี้ยวของมันพอที่จะทำอันตรายสาหัสกับเราได้นะ”

“คงไม่หรอกค่ะ น้อยแผ่เมตตาจิตให้กับมันแล้ว”

“ก็ดี แต่ก็ไม่ควรประมาท เราควรจะมีวิธีแผ่เมตตาหลายๆ วิธีหน่อยเพื่อความปลอดภัยของตัวเราเอง ถ้าแผ่เมตตาด้วยกุศลจิต แล้วมันรับได้ ก็ดีไป แต่ถ้ามันยังไม่รับเราก็ต้องแผ่ให้ด้วยลูกปืน มันอาจไม่ทำอะไรน้อย เพราะพี่ก็เห็นฝีมือในด้านการแผ่เมตตาของน้อยมาแล้ว แต่มันอาจเล่นงานคนอื่นๆก็ได้”

ขาดเสียงปนหัวเราะเบาๆ ของเชษฐา แมลงปอยักษ์ตัวนั้นก็ผละบินจากยอดปรง โฉบฉวัดเฉวียนไปตามยอดหินสูงๆ ต่ำๆ ที่สองพี่น้องเดินรั้งท้ายอยู่ในลักษณะธรรมชาตินิสัยของสัตว์ปีกประเภทแมลงปอทั่วๆ ไป แล้วก็ไปทำอาการกิริยาโฉบลงใช้ส่วนล่างของลำตัวตีกระทบกับยอดหินยอดหนึ่งอยู่ซ้ำๆ ปรากฏเสียงดังพึบ...พึบ เป็นจังหวะ เมื่อหางของมันสัมผัสเฉียดๆ และอยู่ในทิศทางเบื้องหน้าของเชษฐา ดาริน ไม่ห่าง

ออกไปนัก จนทำให้ทั้งสองต้องหยุดชะงักการเดินลงชั่วขณะ แล้วก็หายใจออกมาโล่งอกเมื่อมันผละจากยอดหินก้อนนั้นบินสูงๆ ต่ำๆ อย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ลับหายไปในระหว่างยอดปรง และยอดหินหลากๆ สีด้านหน้า ทิศทางเดียวกับที่รอยเท้าของพรรคพวกย่ำเป็นทางล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

เพียงแค่อึดใจต่อมาเท่านั้น ทั้งเชษฐาและดาริน ก็ สะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงพรรคพวกที่ลับตาไปในหมู่หินเบื้องหน้า ร้องกันเอะอะโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์ รวมทั้งการเคลื่อนไหวแตกตื่นชุลมุน

"ทิ้งของ หลบเข้าใต้ซอกหิน เร็ว"

นั่น เป็นเสียงตะโกนสั่งการก้องของอนุชา วราฤทธิ์และมีเสียงแผดสบถลั่นของไชยยันต์ พร้อมกับเสียงร้อง "เฮ้ย! เฮ้ยๆๆ อะไรกันวะนี่" ละล่ำละลักไปหมด

สองพี่น้องที่เดินรั้งท้าย ชะงักตะลึงงันอย่างไม่อาจคะเนหรือทราบได้ว่าเกิดอะไรกับพรรคพวกเบื้องหน้า ซึ่งคงห่างออกไปไม่เกิน20เมตร ในหมู่หินและต้นไม้ลักษณะสวยงามประหลาดอันเป็นสภาพของภูมิประเทศแถบนั้น **และก่อนที่จะเคลื่อนไหวอย่างใดได้ทัน ก็ปรากฏเสียง ตูม...ตูม...ตูม...สั่นหวั่นไหวไปหมด**

แน่ละ เสียงเหล่านั้นเป็นเสียงลูกซอง ซึ่งเป็นของพวกลูกหาบ มันดังติดต่อกันขึ้นประมาณ 7-8 นัด ในลักษณะยิงตะลุมบอน ท่ามกลางเสียงโวยวายแซ่สนั่นไปหมด

เชษฐา ผลักน้องสาวลงไปนอนกลิ้งอยู่ในซอกโขดหิน

ข้างทาง ในขณะที่ตนเองก็กระโจนตามลงไปด้วย เงาของไอ้แมลงปอยักษ์ 3-4 ตัว แต่ละตัวมีขนาดไม่เล็กไปกว่าที่เห็นเกาะอยู่บนยอดปรงครั้งแรก โฉบถลาสวนกลับมาทางยอดหิน บางตัวบินผ่านเลยไป บางตัวก็บินกระทบหินโดยแรง แล้วกลิ้งกระเด็นลงมาบิดตัวดิ้นอยู่ตามพื้นและแง่หินใกล้ๆ บริเวณปีกและลำตัวของมันมองเห็นชัดว่าเหวอะเว้อไปด้วยอำนาจเม็ดลูกปรายของกระสุนลูกซอง บ้างก็แถกไถหมุนตัวจี๋ปีกกระทบพื้นดังสนั่น บ้างกลงมานอนนิ่งและตัวหนึ่งทบริเวณหัวของมันขาดกระเด็นหายไปแล้ว ได้หล่นลงมาเกือบถูกเชษฐาหมุนปัดเป็นวงกลมอยู่ตรงนั้น ฝุ่นจากทรายบริเวณที่มันกระพือปีกอยู่ลอยตลบเข้าหน้าดารินผู้กำลังหมอบกระแตอยู่จนต้องเอามือปิดหน้า...

แล้วบนอากาศเหนือศีรษะของพี่น้องทั้งสอง ณ บัดนี้ ก็เต็มไปด้วยฝูงแมลงปอขนาดใหญ่ยักษ์ ซึ่งบินฉวัดเฉวียนอยู่ไปมาเต็มไปหมด ดูเหมือนกับว่าพวกมันจะแห่กันมาจากบริเวณใดบริเวณหนึ่งใกล้ๆ ซึ่งฝ่ายมนุษย์ไม่ทันสังเกตเห็นก่อน ลักษณะท่าทีของมันดูยากว่าจะเป็นการบินเข้ามาอย่างตกใจแตกตื่นหรือเจตนาที่จะพุ่งเข้ามากลุ้มรุมทำร้ายกลุ่มมนุษย์กันแน่ แต่สภาพของการบินที่คล่อง แคล่วฉับไวราวกับเครื่องบินไอพ่น ตลอดจนขนาดลำตัวเป็นสิ่งที่ไม่น่าไว้วางใจอย่างยิ่ง

จริงอยู่ แม้คำนวณจากขนาดแล้ว มันไม่อาจจะโฉบร่างกายขนาดมนุษย์ให้ติดกรงเขี้ยวหอบหิ้วพาบินไปในอากาศได้ก็จริง แต่ถ้ามันบินเข้ามาเพื่อหมายกัดขย้ำก็ย่อมจะสร้าง

บาดแผลฉกรรจ์เหวอะหวะขึ้นได้อย่างแน่นอน แต่ที่รู้ชัดออกไปแล้วจากเสียงยิงและเสียงของความชุลมุนวุ่นวายของพรรคพวกที่ห่างออกไปเบื้องหน้า ก็น่าจะพิสจน์ได้ว่า พวกนั้นคงถูกมันโจมตีเข้าให้แล้ว มิฉะนั้นก็คงไม่อลหม่านยิงกันสนั่นหวั่นไหวอยู่ในขณะนี้

ริ้วปีกที่กระพืออยู่เบื้องบนมีทั้งสีแดง ฟ้า เหลืองและดำสนิทไปทั้งตัว ลักษณะของมันก็คือแมลงปอธรรมดาอย่างที่เคยเห็นนั่นเอง ผิดกันก็แต่เพียงขนาดอันใหญ่โตมโหฬารกว่าหมื่นเท่า...เท่านั้น และธรรมชาติของแมลงปอก็คือชอบที่จะบินโฉบจับแมลงที่เล็กกว่ากินเป็นอาหาร ซึ่งความว่องไวของมัน สามารถจะไล่จับได้กลางอากาศทีเดียว นับประสาอะไรกับมนุษย์เดินดินที่มีความคล่องแคล่วรวดเร็วน้อยกว่าแมลงอันมีปีก

ดารินสะดุ้งขึ้นสุดตัวขึ้นอีกครั้ง รีบลดมือที่ปิดหน้าเพราะถูกฝุ่นปลิวเข้าตาเมื่อได้ยินเสียงปืนสั้น.44ในมือของพี่ชายแผดขึ้นสนั่นใกล้ๆ ตัว สองนัดซ้อนๆ

ภาพที่หล่อนเห็น เจ้าตัวสีดำอันมีลักษณะรวดเร็วคล่องตัวอย่างที่สุดซึ่งแฉลบลงมาใกล้บริเวณที่หล่อนและเชษฐาหมอบเคียงกันอยู่ผงะกลางอากาศ เศษของเหลวภายในลำตัวส่วนบนของมันพร้อมขนปุยกระจายว่อน แล้วมันก็หงายลำตัวหล่นพลั่กลงมากระทบโขดหินทางด้านปลายเท้าของทั้งสอง ที่หลบอยู่ไม่ห่างออกไปนัก พลิกหมุนหายวับไปทางด้านหลังของซอกโขดหินนั้น

ดารินผวาไปตะครุบไรเฟิล .300 เวฯ แม็กฯ ของหล่อน เชษฐาก็ตะโกนลั่นมาเร็วปรื๋อว่า

"ปืนสั้น น้อย! ไรเฟิลยิงมันไม่ทันแน่!"

หญิงสาวคว้าด้ามปืนสั้นข้างเอว กระตุกออกมากำกระชับไว้มั่น แล้วพลิกตัวไปนอนหมอบพังพาบในท่าที่ถนัดขึ้น จับปืนทั้งสองมือ ส่องปากลำกล้องตามการบินอยู่สับสนไปมาของเจ้ามังกรบินเหล่านั้น แต่หล่อนก็ไม่ลั่นกระสุนออกไป มีแต่เสียงแหลมที่ร้องขับไล่ออกไปเท่านั้น

"ไปให้พ้นๆ เดี่ยวนี้นะ ไป๊!..."

เชษฐานั้นไม่ฟังเสียง เขาปล่อยกระสุนปืนสั้นในมือออกไปอีกนัดหนึ่ง อย่างคนที่ตัดสินใจเฉียบขาด เจ้าตัวสีฟ้างาม ซึ่งบินผ่านมาจากด้านหลัง ไปทางด้านหน้าในแนวตรง ถูกเข้าอย่างจัง จากใต้ท้องทะลุออกลำคอด้านบน บริเวณเชื่อมต่อกับส่วนของศีรษะ ทำให้หัวของมันขาดห้อยร่องแร่งทันที ปักลงชนพื้นทรายเบื้องหน้าพลิกตีลังกาไปอีกสองสามทอดเพราะความแรงของพลังปีกที่ส่งตัวมาถึงกาลเอวังลงตรงนั้นอย่างสนิทนิ่ง

ส่วนทางด้านของพรรคพวกเบื้องหน้า ก็คงได้ยินเสียงปืนลูกซองระดมแตกสนั่นแซ่ซ้ำกันอยู่อีกพักใหญ่ ระคนไปกับเสียงสั่งการฟังไม่ได้ศัพท์ของอนุชาและหนานอิน

ท้องฟ้าโดยทัศนวิสัยทางด้านของเชษฐาและดาริน ก็ยังคงเห็นพวกมันอีกเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน ลานตาไปหมด พากันบินพลิกแพลงวนเวียนอยู่เหนือศีรษะไม่สูงขึ้นไปนัก สับสนไปหมด

เชษฐาระเบิด .44 แม็กนั่มของเขาออกไปอีก 3 นัด แต่

คราวนี้ดูเหมือนจะไม่ถูกพวกมันเลย หรืออาจถูกก็คงไม่เข้าจุดสำคัญจนถึงขั้นที่จะสอยให้มันร่วงลงมาได้ อดีตท่านทูตทหารบก เปิดโม่ออกกระแทกปลอกเก่าทิ้ง ระหว่างที่ลนลานบรรจุชุดใหม่ ซึ่งไม่ทันใจต่อเหตุการณ์เข้าด้ายเข้าเข็มในขณะนี้ เขาก็แผดตะโกนไปทางน้องสาว

"ยิงซิ น้อย! ยิง! ประเดี๋ยวมันก็โฉบลงมาเท่านั้น"

ดารินเหนี่ยวไกปืนสั้น .357 ของหล่อนออกไปนัดหนึ่ง ไม่ได้มีเจตนาที่จะหมายไปยังเจ้าแมลงปอตัวใด นอกจากใช้เสียงกัมปนาทของปืนเพื่อให้เป็นเครื่องขับไล่เท่านั้น เจ้าตัวที่โฉบเข้ามาใกล้ที่สุด บินหลบแวบ แล้วห้อแนบลับแง่หินไป อีก 3-4 ตัวที่กำลังโฉบต่ำอยู่เหนือบริเวณยอดหิน ก็บินขึ้นสูงหมดไปวนเวียนอยู่เหนือยอดปรงที่มองเห็นอยู่เบื้องหน้า

พอเชษฐาบรรจุกระสุนใหม่เสร็จ ดารินยิงอีกนัดหนึ่งไปยังกลุ่มเจ้าพวกที่บินผละขึ้นสูงแล้วเหล่านั้น หัวกระสุนตัดตุ่มแง่ของต้นกาฝากเป็นสะเก็ดกระจุยกระจายไปกระทบลำตัวและปีกของมัน พวกมันจึงบินอ้าวออกพ้นรัศมีความแม่นยำของปืนสั้นจากมือของเชษฐา ซึ่งร้องออกมาอย่างขัดใจ

"น้อย! ยิงยังไง ไม่ถูกเลยสักตัว..."

แล้วเขาก็สวดส่งไล่หลังไปอีกสองตูม อย่างปราศจากผล นอกจากช่วยขับให้มันบินลับไปจากสายตา

เสียงปืนประเภทลูกซองของพรรคพวกเบื้องหน้าบัดนี้ สงบเงียบลงแล้ว แต่เสียงพูดจากันอย่างแตกตื่น ล้งเล้งยังแซ่

อยู่จับศัพท์ไม่ได้ เชษฐาป้ายเหงื่อจากหน้าผากสลัดออกไป พร้อมกับถอนใจเฮือก หันมามองดูหน้าน้องสาวซึ่งถือปืนสั้นเฉยอยู่ สีหน้าของหล่อนปกติ ไม่มีแววยินดียินร้ายอะไรทั้งสิ้น ตายังคงจับมองไปยังฝูงแมลงปอซึ่งบินโฉบแนบไปไกลลิบๆ เหล่านั้น พี่ชายใหญ่แทบจะตบฉาดลงไปกลางหลังน้องสาว ดีแต่ยั้งมือไว้ได้

“ให้ตายเถอะ! เธอไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อนเลยนะนี่ ถ้ากลางอยู่ตรงนี้ด้วย เขาคงแทบจะจับเราหมกทรายไว้ตรงนี้ทีเดียว ม่ายก็คงปล่อยให้ไอ้แมลงปอยักษ์พวกนั้นโฉบเอาตัวเราไปแล้วโดยไม่ต้องห่วงอะไรอีก”

เชษฐาพูดออกมาอย่างหัวเสีย พลางสั่นหน้าไปมา ดารินหันมายิ้มให้พี่ชายอย่างเย็นสงบ

“ไม่หรอกค่ะ เจ้าแมลงสวยงามพวกนั้นจะไม่มีวันโฉบน้อยอย่างเด็ดขาด มันเป็นเพียงแค่แมลงปอเท่านั้น แม้ตัวมันจะใหญ่ยักษ์สักแค่ไหนก็ตาม ขนาดสิงโตภูเขาแม่ลูกอ่อน น้อยยังเข้าไปอุ้มลูกของมันได้ ปล่อยให้พวกเราทั้งหมดเดินผ่านถิ่นของมันโดยไม่แสดงฤทธิ์เดชอะไรแม้แต่น้อย นับประสาอะไรกับสัตว์ปีกสวยงามซึ่งตามปกติก็ไม่ได้ดุร้ายอะไรนัก พวกนี้ ถ้าเราอยู่เฉยๆ มันก็จะไม่ทำอะไรเราเลย พวกเราข้างหน้าคงแตกตื่นตกใจไปเอง ขณะที่มันบินโฉบลงมาทักทาย ก็เลยเกิดการยิงกันขึ้นขนานใหญ่ น่าสงสารพวกมันคงจะถูกยิงตายไปหลายตัว ไม่น่าที่จะต้องมามีบาปกรรมกับเรื่องที่ไม่จำเป็นอย่างนี้เลย”

พี่ชายใหญ่ พยายามสะกดกลั้นความรู้สึกบางอย่างในขณะนี้ หัวเราะแค่นๆ

“เดี๋ยวนี้พี่ไม่สงสัยแล้ว ทำไมกลางเขาถึงเขม่นขี้หน้าของน้อยนัก ก็คงเป็นเพราะพยายามที่จะเป็นนักบุญท่ามกลางมหาภัยที่กำลังดักคอยที่จะขย้ำหัวอย่อย่างนี้แหละถ้ายังขืนทำตัวเป็นพระธุดงค์อยู่อย่างนี้ พวกเราจะพินาศล้มตายกันเสียก่อน”

“ศีลและสัตย์ อย่างพระธุดงค์เช่นพี่ใหญ่ว่าน้อยนี่แหละค่ะ ที่จะทำให้การเดินทางครั้งนี้ของเรารอดปลอดภัยได้ ไม่ใช่พลังอำนาจจากลูกปืนใดๆ ทั้งสิ้น และพี่กลางเดี๋ยวนี้เขาก็ไม่ได้เขม่นขี้หน้าน้อยอีกแล้ว เพราะเขาเข้าใจน้อยดี แต่พี่ใหญ่ที่เคยเข้าใจน้อยมาตลอดเสียอีกกลับกำลังจะไม่เข้าใจ”

“นี่หมายความว่า น้อยจะเอาตัวรอดเพียงคนเดียว เพราะถือว่ามีอำนาจอะไรชนิดหนึ่งคอยคุ้มครองป้องกันตัวงั้นหรือ แล้วชีวิตของพวกเราคนอื่นๆ ที่เสียสละมากับน้อยนี่ด้วยล่ะ?”

เชษฐาจ้องหน้าอย่างฉุนๆ

น้องสาวยิ้มให้อีกครั้ง

“น้อยไม่คิดเห็นแก่ตัวถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ แต่ทุกคนดูเหมือนจะไม่ยอมเชื่อฟังน้อยบ้างเลย ถ้าหากเกิดเหตุร้ายสำหรับพวกเราคนใดคนหนึ่งขึ้นมาจริงๆ โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ น้อยก็พร้อมที่จะป้องกันชีวิตของเขาคนนั้นไว้เสมอไม่ว่าจะใช้ปฏิบัติการที่รุนแรงเพียงใด แต่นี่มันยังไม่ถึงขั้นนั้น ประเดี๋ยวลองสอบถามพวกเราข้างหน้าดูก็ได้ค่ะ ว่ามีพวกเราได้รับอันตรายจากเจ้าแมลงปอพวกนี้บ้างไหม”

ขาดเสียงของหล่อน ก็มีเสียงรัวเร็วปรื๋อ ละล่ำละลัก ดังออกมาจากวิทยุ

“พี่ใหญ่! น้อย! ขณะนี้อยู่ไหน?”

เชษฐาขยี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิด แล้วคว้าวิทยุขึ้นมาตอบ

“เราสองคนปลอดภัยนะ ทางเธอเป็นยังไงบ้างกลาง พวกมันไปกันหมดแล้วหรือ”

“ครับ พวกมันเปิดไปหมดแล้ว ถูกยิงเกลื่อนอยู่นี่ 7-8 ตัว”

“ทางนี้ก็มีหล่นอยู่ 2-3 ตัว ว่าแต่พวกเรามีใครได้รับอันตรายจากการโจมตีของมันบ้างไหม?”

อดีตท่านทูตทหารบก สอบถามไปโดยเร็ว

“โชคดีมากครับ ไม่มีใครบาดเจ็บเลย นอกจากตอนวิ่งซุลมุนกันอยู่ ล้มลุกคลุกคลานไปซนแง่หิน ถลอกปอกเปิกกันไปบ้างนั้น ได้อาศัยลูกซองจากพวกลูกหาบ ยิงปะทะไว้”

เมื่อได้ยินดังนั้น ดารินก็หันมายิ้มกับพี่ชายใหญ่อีกครั้งกระซิบ

“เห็นไหมคะ ไม่มีใครเป็นอะไรเลย มันไม่ได้คิดจะโจมตีทำอันตรายใดๆทั้งสิ้นนอกจากเห็นเป็นสัตว์ประหลาดของพวกมัน ก็เลยแห่กันมาบินโฉบดูเท่านั้น แล้วก็ถูกต้อนรับด้วยลูกปืนจากมนุษย์ขี้ตื่น ขี้ตกใจ และมีหัวใจอันโหดอำมะหิต”

“เอาไว้ให้เธอพูดอย่างนี้ ในขณะที่กำลังถูกขยอกเข้าไปในปากของไอ้ยักษ์ไทรัน ฯ ก็แล้วกัน!...”

เชษฐาสบถ มองน้องสาวตาขุ่นเขียว แล้วกรอกคำถามต่อไปในวิทยุมือถือ

“มันไปยังไงมายังไงกันนี่ เรื่องเกิดขึ้นอย่างไร?”

“เราเดินเข้ามาในดงมันโดยไม่รู้เลยครับ!...”

เสียงตื่นๆ ของอนุชาดังตอบมา

“...พวกมันเกาะนิ่งอยู่ตามแง่โหดหิน และบริเวณต้นปรง ไม่ทันสังเกต พอไอ้ตัวหนึ่งเริ่มบินขึ้น อีกหลายสิบตัวก็บินขึ้นพร้อมๆ กัน โฉบอย่างรวดเร็วมาที่พวกเราทั้งหมดโดยตามมาทางเบื้องหลัง พวกลูกหาบไหวตัวขึ้นก่อน เพราะนายช้วนถูกมันบินชนคะมำหน้าไป ก็เลยเกิดการยิงกันขึ้น เพราะมันแห่มาล้อมรอบไปหมด เขี้ยวแต่ละตัวยาวเป็นคืบ ถ้างับใครเข้าก็คงถึงกระดก มันทำท่าเหมือนจะเห็นเราเป็นอาหารโอชะไปงั้นแหละ”

“มีใครถูกกัดจังๆ บ้างไหมคะ พี่กลาง?”

ดารินถามเรียบๆ แทรกไปทันที

“กำลังตรวจสอบกันอยู่ขณะนี้ แต่เชื่อว่าคงไม่มีใครถูกมันกัดหรอก เพราะเจอลูกซองเข้าไปก่อน ท่าทางมันน่ากลัวมาก ตัวไม่ใช่เล็กเลย แต่ละตัวยาวร่วมสองวา”

หญิงสาวหันไปทางพี่ชายใหญ่ เลิกคิ้วขึ้น แผ่วเสียงลง

“เห็นไหมคะ ไม่มีใครถูกมันกัดเลย แต่พวกมันก็ถูกยิงตายไปหลายตัวแล้ว บอกแล้วยังไงว่า เพราะพวกเรากลัวมันไปเอง”

“แต่พวกมันก็บินล้อมกรอบเราเข้ามานะ จะให้เข้าใจยังไงต้องรอให้มันกัดใครเข้าเสียก่อนงั้นหรือ?”

“มันไม่ได้เป็นสัตว์ที่ตื่นคน แต่คนตื่นมันตะหากค่ะ และที่บินโฉบเข้ามา ก็เพราะความแปลกใจ อยากรู้อยากเห็นของมัน ถ้าเราไม่ทำอะไรมันเลย มันก็คงจะบินตามดูไปใกล้ๆ เหมือน

แมลงปอตัวเล็กๆ ที่มีนิสัยอย่างนั้น แล้วสักระยะหนึ่ง มันก็คงเลิกสนใจไปเอง...ไปเถอะค่ะ พี่ใหญ่ พี่กลางและพวกเรารู้สึกว่าตกใจกันมาก เราตามไปสมทบกับเขาเดี๋ยวนี้เถอะ และน้อยรับรองว่าจะไม่พูดอะไรเรื่องนี้อีก จะเฉยๆ เสีย”

เชษฐาเหนี่ยวแง่หินเหนือศีรษะขึ้นยืนตามน้องสาว ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก พูดวิทยุบอกน้องชายไปว่า

“พี่กับน้อย กำลังจะตามเข้าไปเดี๋ยวนี้ รออยู่ที่นั่นก่อน”

“รีบมาเข้าเถิดครับ ทางผมเป็นห่วงพี่ใหญ่กับน้อยแทบแย่ไปแล้ว ยิงกันบ้างหรือเปล่า ทางด้านพี่ใหญ่”

“ก็แค่สองสามนัด พอป้องกันตัว ไล่ๆ มันไปเท่านั้น”

เชษฐาบอกไม่เต็มปากเต็มคำนักแล้วพยักหน้ากับน้องสาว ชวนกันสวมรอยเท้าพวกที่ล่วงหน้าไปก่อน เลาะหมู่หินและซุ้มไม้ตรงเข้าไปสมทบทันที

เมื่อเข้ามาถึงพรรคพวก ที่กำลังพูดกันอยู่จอแจ ยืน รวมกลุ่มกันอยู่ ดารินถอนใจลึก เมื่อมองเห็นสภาพของแมลงปอใหญ่พวกนั้น ถูกยิงเกลื่อน หัวขาด ปีกขาดกลิ้งเละเทะอยู่รอบๆ บริเวณ ตามพงไม้เตี้ย ตามพื้น และคาอยู่บนแง่หิน ข้าวของยังกระจัดกระจายเรี่ยราดอยู่กับพื้น คงจะมีการสละหาบกันอย่างกะทันหัน เมื่อฝูงแมลงปอเหล่านี้ บินกรูกันเข้ามาหา

พวกลูกหาบทุกคน รวมทั้งคะหยิ่นยืนหน้าตื่นเลิกลั่กกันไปหมด ส่วนหนานอินนั้นเอามือเกาหัวของแกอยู่กรากๆ บ่นอะไรพึมพำ และอนุชา หรืออดีตพรานชด ขณะนี้ แทนที่จะ

ถือไรเฟิล .458 ของเขา ก็กลายเป็นถือลูกซองออโต้ 5 นัด ซึ่งคงจะไปคว้าเอามาจากพวกลูกหาบคนใดคนหนึ่ง สีหน้าของแต่ละคนดูจะตระหนกเสียยิ่งกว่าตอนผจญกับโขลงช้างผีลงของมันตรัยเสียอีก เพราะขนาดรูปร่างอันใหญ่โตมโหฬารของเจ้าพวกแมลงปอเหล่านั้น

"โฮ้ย! นึกว่ามันโฉบเอาแกกับน้อยไปเสียแล้ว เห็นเงียบฉี่ทางด้านหลัง ตอนที่เราตะลุมบอนกันอยู่ทางด้านนี้"

ไชยยันต์ร้องบอกมา เมื่อเห็นสองพี่น้องเดินตรงเข้ามาสมทบ

"ตัวมันใหญ่ก็จริง แต่ไม่ใหญ่ถึงขนาดที่คาบพวกเราคนใดคนหนึ่งติดปากพาบินไปได้หรอก..."

เชษฐาพยายามปรับความรู้สึกให้เป็นปกติลง ขณะที่ร้องตอบไชยยันต์ ตามองกวาดไปยังซากแมลงปอเหล่านั้น บางตัวยังไม่ตายสนิท ส่วนหางยังกระดิกงอขึ้นลงได้ทั้ง ๆ ที่ส่วนบนนิ่งไปแล้ว

"...เป็นยังไงกันบ้างล่ะ ใครโดนมันกระแทกเข้าก่อน?"

นายช้วนซึ่งยังหน้าซีดปากสั่นอยู่ ยิ้มออกมาแห้ง ๆ

"ผมคะรับ เจ้านาย มันกระแทกพับมาทางด้านหลัง หัวทิ่มเลย ยังกะถูกใครถีบ ผมเดินอยู่หลังเพื่อน พอผมล้มลงพลอยพาให้ไอ้หม่อนที่หาบของอยู่ข้างหน้ากลิ้งไปด้วย พวกมันก็แห่กันมาล้อมเต็มไปหมด"

"ตรวจดูให้แน่อีกครั้งซิ ใครมีบาดแผลจากเขี้ยวมันบ้างไหม"

ทุกคนเพิ่งจะมีเวลาสำรวจตัวเองอย่างถี่ถ้วนจริงจัง

ไม่มีใครปรากฏร่องรอยว่า จะถูกเขี้ยวของแมลงปอพวกนั้นขบกัดเลย นอกจากถลอกปอกเปิก ตอนที่วิ่งหลบกันพัลวันชนหินและสะดุดล้ม ปลอกกระสุนลูกซองเกลื่อนพื้นที่บริเวณนั้นไปหมด ระคนไปกับกลิ่นดินปืนที่ยังไม่ทันจาง หนานอินเข้าไปก้มตรวจดูซากเจ้าแมลงปอพวกนั้นอย่างใกล้ชิด ด้วยอาการประหลาดใจ แล้วใช้มีดเดินป่าเขี่ยบริเวณหัวที่ประกอบไปด้วยเขี้ยวคมยาวสองอัน

"ถ้ามันขบคอ ฉับเดียวก็แทบคอขาด หรือถ้าขบแขน ก็เข้าถึงกระดูก"

แกพูดอย่างไม่สู้จะสบายใจนัก

"ใช่ ถ้ามันขบ ก็ต้องมีการบาดเจ็บล้มตายกันขึ้นบ้างแน่ ๆ ถึงจะใช้ลูกซองยิงปะทะก็คงไม่ทันหรอก เพราะมันบินเร็วมากและหลายตัว..."

ดารินพูดเรียบ

"...แต่นี่มันก็คงยังไม่ได้ตั้งใจที่จะขบกัดใครเลย ก็โดนยิงเสียก่อน เพราะพากันบินเข้ามารุมล้อมพวกเราใกล้เกินไป ความจริงเขี้ยวแมลงปอไวมากนะ ขนาดแมลงบินอยู่กลางอากาศ มันยังไล่คาบได้ นับประสาอะไรกับคนซึ่งช้ากว่าพวกแมลงมาก แต่ก็ดีแล้วที่พวกเราทุกคนถือหลักปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าจะเสียใจภายหลัง"

"เอ๊ะ! น้อยพูดยังไงแฮะ นี่พวกพี่ทางด้านนี้ตื่นตกใจเกินไปกว่าเหตุหรือเปล่า ที่ยิงปะทะไอ้แมลงปอยักษ์พวกนี้กันจนอลหม่าน ขวัญหนีดีฝ่อไปหมด"

อนุชาถามมาต่ำ ๆ และขณะที่ขมวดคิ้วจ้องหน้าน้องสาวหล่อนสั่นศีรษะ

"ทุกคนทำถูกแล้วค่ะ น้อยไม่ได้ว่าอะไร เพราะการทักทายครั้งแรก ก็ชนเอานายช้วนคะมำหน้าล้มกลิ้งไป ทำให้น่าหวาดเสียวอยู่เหมือนกันว่า มันจะบุกเข้าเล่นงานเพราะตัวมันก็ไม่ใช่เล็ก แต่ถ้าครั้งแรกที่มันบินมาชนนั้น แทนที่จะชนบินมาแล้วก็ขบกัดพร้อมกันไปเลย นายช้วนคงจะลำบากกว่านี้"

หล่อนกล่าวเป็นนัยให้คิดเพียงแค่นั้น แล้วก็ไม่กล่าวอะไรอีก นอกจากเดินไปลูบหลังคะหยิ่นอย่างปลอบใจ

อนุชาหันไปทางเชษฐา

"ทางด้านพี่ใหญ่กับน้อยโดนเข้าบ้างหรือเล่าครับ?"

"ทางด้านหน้ายิง มันก็บินแตกไปทางด้านหลังตรงที่พี่กับน้อยเดินตามมา หลายตัวที่ถูกปืนจากทางนี้ บินเลยไปตกอยู่ทางด้านที่พี่ตามมา เราสองคนใช้ปืนสั้นยิงออกไปแค่ไม่กี่นัดมันก็เปิดหนีไปหมด ทางด้านนี้ใครยิงก่อน?"

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ได้ยินเสียงมันบินไล่หลังเข้ามาแล้วนายช้วนก็ร้องพร้อมกับล้มลง อีตอนนั้นก็เลยซัดกันสนั่นเข้าใจว่าพวกลูกหาบคงยิงขึ้นก่อน ผมเลยแล่นไปฉวยลูกซองของนายช้วนขึ้นมา ซัดกันในระยะตะลุมบอนใกล้ ๆ นี่แหละครับ พอพวกมันร่วงลงมา 7-8 ตัว ไอ้พวกที่เหลือก็เลยบินหนีไป ถ้าตัวมันเล็กสักขนาด 1-2 ฟุตอย่างที่เห็นมาแล้ว เราก็คงไม่ต้องยิงมันหรอกตอนที่มันบินมารุมล้อม แต่นี่มันใหญ่เหลือเกิน"

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ ขณะนี้เขาเริ่มจะมองเห็นความจริง

อะไรบางประการ ที่น้องสาวคนเล็กพูดไว้กับเขาตามลำพัง แต่ก็ไม่ได้เอ่ยไปถึง นอกจากถามว่า

“เดินทางมาเที่ยวก่อนกับลงอิน เธอเคยพบพวกแมลงปอตัวใหญ่ขนาดนี้มาก่อนบ้างไหม”

“อย่างมากที่สุด ก็ยาวแค่ฟุตเดียว แล้วก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไรสำหรับเราสองคนคราวนั้น”

“เอาล่ะ เมื่อพวกเราไม่ได้บาดเจ็บอะไร และมันก็บินหนีไปหมดแล้ว เดินทางไปต่อเถอะ ไม่มีอะไรหรอก”

เชษฐาตัดบท แล้วบอกให้พวกลูกหาบเก็บของที่หล่นกระจัดกระจายอยู่เหล่านั้นทันที

ทุกคนของฝ่ายลูกหาบเพิ่งจะควบคุมสติได้พากันเดินไปเก็บข้าวของสัมภาระ ท่ามกลางของซากแมลงปอยักษ์เหล่านั้น ขึ้นประจำแบกหาม หนานอินเดินเข้าไปพูดกับคนเหล่านั้นเพื่อปลุกปลอบใจและเตือนสติให้เตรียมระวังตัวจากสรรพสัตว์ที่อาจพบพานเบื้องหน้าต่อไป โดยให้ระลึกและพร้อมอยู่ตลอดเวลา แล้วขบวนก็เคลื่อนคืบหน้าต่อไป ท่ามกลางแสงสายัณห์-กาลที่กำลังโรยอ่อนลงทุกขณะ ในพื้นภูมิประเทศป่าหินสลับพันธุ์ไม้ดึกดำบรรพ์โปร่งตา อันดูเหมือนจะหาขอบเขตที่สิ้นสุดมิได้นั้น

ในครั้งนี้ กลุ่มของนายจ้าง ขึ้นมาเดินรวมกันเป็นหมู่พร้อมกันทั้งหมดเบื้องหน้า โดยมือดีตพรานชด ทำหน้าที่ตัดเส้นทางไปอย่างเต็มไปด้วยความมั่นใจ หนทางเดินสะดวกสบาย

พอสมควร โดยเลาะลัดไปในระหว่างต้นปรงและก้อนหินใหญ่น้อยเหล่านั้น พื้นก็คงเต็มไปด้วยเม็ดกรวดทราย และมีแผ่นหินสลับอย่เป็นระยะ พบแอ่งน้ำกว้างใหญ่ บนผืนทรายอีกสองแอ่งไม่ห่างกันนัก ไม่ปรากฏว่าจะมีเจ้าแมลงปอใหญ่บินโฉบเฉี่ยวใกล้กลุ่มมนุษย์เข้ามาอีก นอกจากเห็นมันบินกระจัดกระจายอยู่ในระยะห่างไกล

ท้องฟ้าเบื้องบนคงมีสภาพเหมือนเดิม สลัวรางอยู่ด้วยรังสีแสดส้มอาบจับหมู่เมฆหนาทึบที่ลอยตัวต่ำ ดูราวกับว่าจะเออมมอแตะถึงฉะนั้น

นาฬิกาข้อมือเดินป่าของดาริน ชี้บอกเวลา 16.30 น. เมื่อคณะทั้งหมดเดินลงมาจากบริเวณเนินทรายที่สูง สู่บริเวณแอ่งน้ำในผืนทรายที่ราบต่ำ ซึ่งล้อมรอบไปด้วยก้อนหินใหญ่อันโผล่ขึ้นมาจากใต้พื้นดิน คล้ายจะเป็นกำแพงธรรมชาติกั้นล้อมแอ่งน้ำนั้นไว้ โดยมีช่องทางให้ผ่านเข้าออกได้สามทาง รอบๆขอบแอ่งน้ำอันมีลักษณะแทบจะเป็นวงกลมกว้าง อุดมสมบูรณ์ไปด้วยปาล์มปรง และพันธุ์ไม้ใกล้น้ำที่มีสีสันของกิ่งใบงามลานตา บ้างก็ออกดอกช่อสะพรั่ง อนุชานำคณะเข้าไปยังบริเวณใกล้แอ่งน้ำ อันมีชะง่อนหินโผล่ยื่นออกมาเหมือนชายคา แล้วสั่งให้ปลงของวางปางพักขึ้นที่นั่น

“วันนี้ เราขอสิ้นสุดการเดินทางลงแค่นี้ก่อน เชื่อว่าทุกคนคงเหนื่อยและหิวเต็มที”

อดีตพรานชดกล่าวกับพี่ชายของเขาและทุกคน ขณะที่ลดเป้หลังโยนลงไปกับพื้นตรงหน้า

"ดีเหมือนกัน นี่ก็ใกล้มืดเต็มทีแล้ว ถ้าเดินต่อไปเราก็คงหาที่พักนอนไม่ได้เหมาะเท่ากับที่นี่"

เชษฐาเห็นด้วย

ทุกคนเต็มไปด้วยความอิดโรยอ่อนล้า ที่กรำหนักกันมาทั้งวัน บริเวณที่พักอันเหมาะสมนั้น ถูกจัดขึ้นอย่างรวดเร็วเพื่อสำหรับการแรมคืน น้ำค้างอาจแรงมากสำหรับคืนนี้ แต่คงไม่มีอะไรต้องน่าห่วง เพราะได้อาศัยเพิงหินที่โผล่ยื่นออกมาปกคลุมอยู่เบื้องบนแล้ว กองไฟถูกก่อขึ้นจากซากไม้เก่าแก่คำนวณอายุไม่ได้ ซึ่งระเกะระกะอยู่ทั่วบริเวณ เนื้อแกร่งของมันทำให้ยากต่อการติดไฟ แต่เมื่อติดขึ้นแล้ว ก็ให้เปลวไฟที่คงทนและร้อนแรงเหมือนถ่านหิน ไม่กลายเป็นเถ้าไปได้ง่าย ๆ ต่างกับไม้แห้งธรรมดามาก

ภายหลังจากนั่งพักขากันครู่ใหญ่คะหยิ่นกับหนานอินก็ขออนุญาตไปตรวจดูแอ่งน้ำกว้างใหญ่แห่งนั้นว่า พอจะอาศัยดื่มกินได้หรือไม่ ส่วนอนุชาก็บอกว่า

"ผมจะไปตรวจบริเวณรอบ ๆ แอ่งน้ำนั้นด้วยครับ"

"ดีมาก เราควรรอบคอบกันอย่างที่สุด ไปเถอะ แล้วกลับมาก่อนค่ำ จะได้กินอาหารพร้อม ๆ กัน"

เชษฐาบอกกับทั้งสามคน ดารินขยับตัวจะลุกตามพี่ชายกลาง แต่พี่ชายใหญ่กับเพื่อนกดไหล่ไว้

"เธออยู่ที่นี่แหละน้อย ไม่ต้องเดินตามกลาง หรือลุงอินกับคะหยิ่นไปให้เสียเวลาเหนื่อยเปล่าหรอก"

ไชยยันต์ห้ามขึ้น ประกอบกับสายตาที่ปรามมาของพี่ชายใหญ่ หญิงสาวจึงต้องเปลี่ยนความตั้งใจ แต่พูดอ้อมแอ้ม

"น้อยเพียงแต่จะตามไปดบริเวณแอ่งน้ำเท่านั้น ว่าพอจะอาศัยได้ไหม"

"ถ้าน้อยอยากอาบน้ำ พี่ว่ารอให้ลุงอินกับคะหยิ่นไปตรวจดูเสียก่อนดีกว่า หากใช้ได้ ก็มีข้อแนะนำว่า เอาผ้าชุบน้ำเช็ดตัวพอให้หายเหนอะหนะจากเหงื่อก็พอแล้ว อย่าถึงกับลงไปอาบเลย บรรยากาศของบริเวณนี้ เชื่อว่าหลังตะวันตกดินไปแล้วมันจะหนาวเย็นจัดจนเธอแทบไม่อยากถกน้ำทีเดียว"

จริงอย่างที่เชษฐาพูดไว้ทุกประการ พอทั้งสามคนผละจากไปแล้ว ท้องฟ้ามืดสลัวลงทุกขณะ อุณหภูมิของบริเวณนี้ก็ผันเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว มันเย็นเยือกเสียจนทุกคนต้องเข้าไปนั่งผิงไฟเหงื่อที่ออกโชกมาทั้งวัน แห้งสนิท เครื่องวัดอุณหภูมิซึ่งติดอยู่ด้านหลังของเข็มทิศเดินป่าของเชษฐา ชี้บอก 5 องศาเซลเซียส เมื่อเอาไปวางบนตำแหน่งก้อนหินเล็กๆ กลางที่โล่งห่างรัศมีกองไฟออกมา อดีตท่านทูตทหารบก นำเครื่องวัดอุณหภูมินั้นมาส่งให้น้องสาวกับไชยยันต์ดู ทำให้ทั้งสองห่อไหล่ลง

"ถ้าเพียงแค่ 5 โมงเย็นกว่าๆ ลงเหลือ 5 องศาแล้วแบบนี้ ตกกลางคืนมิ บิโลว์ ซีโร่ หรือ"

ไชยยันต์ครางออกมา คางเริ่มสั่นกึกๆ

"ของมันแน่ชัดอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าจะลบเท่าไหร่เท่านั้นแบบนี้ น้อยยังคิดที่จะไปอาบน้ำอีกไหม?"

ดารินยิ้มเจื่อนๆ ไม่ตอบตรงคำถามนัก

“นักเดินป่าที่ดี ต้องไม่สนใจเรื่องอาบน้ำ รพินทร์สอนน้อยมานานแล้วค่ะ ในข้อนี้... ถ้าตกกลางคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังเที่ยงคืนหรือใกล้รุ่ง อุณหภูมิต่ำกว่าศูนย์องศา มันก็น่าจะแปลว่าหิมะคงโปรย แต่ดูจากสภาพแวดล้อมทั่วๆ ไป แถบที่เดินผ่านมานี้ไม่มีร่องรอยของหิมะเลย”

“อากาศที่เย็นจัดมากๆ ในภูมิประเทศบางแห่ง ไม่จำเป็นจะต้องมีหิมะ...”

พี่ชายใหญ่บอกเรียบๆ

“...แต่บางทีเราอาจต้องระวังลูกเห็บไว้บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พายุลูกเห็บ และอากาศที่ผันเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว หน้ามือเป็นหลังมือแบบนี้ ก่อนนอนคืนนี้ อย่าลืมถามอาการ และตรวจสอบสุขภาพคนของเราไว้ด้วย ดีไม่ดี จะไม่สบายเอาง่ายๆ”

“ค่ะ หลังอาหาร น้อยจะแจกยาป้องกันไว้ทุกคน”

“แล้วก็อย่าลืมตัวเองด้วย เห็นหน้าซีดผิดไปกว่าทุกวัน”

“ฉันคงไม่เป็นไรหรอก ไชยยันต์ และแม้ว่าจะตายก็ยังตายไม่ลงในตอนนี้ จนกว่า...”

เสียงของหล่อนขาดแหบหายไปเพียงแค่นั้น ยกมือขึ้นลูบที่เปลือกตานิ่งซึมไปชั่วขณะ ไชยยันต์เหลือบตามองสบเชษฐา แล้วทั้งสองก็ลอบถอนใจโคลงศีรษะอยู่ไปมาอย่างเวทนาระอาใจ

คะหยิ่น กับหนานอิน กลับมาก่อนค่ำตามสัญญา รายงานให้ทราบถึงสภาพของน้ำ ซึ่งสะอาดพอใช้ อาศัยดื่มกิน

และอาบได้ แต่ทั้งสองก็เดินเอามือกอดอก หนาวสั่นเข้ามา โดย-เฉพาะคะหยิ่นได้หอบเอาพันธุ์ไม้ดอกและกล้วยไม้บางชนิด ล้วนช่องามๆ สีสันชวนตะลึง มาส่งให้นายหญิงของมัน

"เห็นดอกไม้สวยดี มีอยู่เต็มไปหมดริมแอ่งน้ำนั่นคะหยิ่นก็เลยเก็บมาให้นายหญิง"

มันบอก พลางยิงฟันยิ้ม ดารินตาเป็นประกายขึ้น รับเอาไม้ดอกสวยงามเหล่านั้นมาชื่นชม แล้วกอดแนบไว้กับอก

"ขอบใจม้าก...มาก คะหยิ่น เธอรู้ใจฉันได้ดีเหลือเกินนะ แผลที่ถกลิงกัดเมื่อวานนี้เป็นยังไงบ้าง?"

ประโยคท้าย หล่อนถาม

"คะหยิ่นว่ามันน่าจะหายดีแล้ว แต่พอตกเย็น มันหนาวขึ้นมา มันก็ปวดหน่อยๆ นายหญิง"

"ไม่เป็นไร เดี๋ยวจะดูแผลให้ แล้วจะให้ยากิน"

ก่อนที่เชษฐาจะเอ่ยปากถามขึ้นเกี่ยวกับอนุชา ทั้งหมดก็ได้ยินเสียงบู๊ทเดินป่าย่ำสวบๆ มากับพื้นทรายปนกรวด พอเหลียวไปก็เห็นน้องชายกลางของคณะ ผู้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำทาง เดินถือไรเฟิลดุ่มๆ ลับโขดหินบังเข้ามาถึง

"เป็นยังไงบ้าง กลาง กำลังจะถามสองคนนี่อยู่ทีเดียวว่า ไม่ได้กลับมาพร้อมกันหรอกหรือ"

ไชยยันต์ร้องถามมา อนุชาวางไรเฟิลพิงแง่หิน แล้วก้มลงไปคว้าแจ็กเกตหนังขึ้นมาพาดไหล่ไว้ เอามือทั้งสองอังเปลวไฟในกอง ซึ่งบัดนี้ ทุกคนนั่งรายล้อมผิงอยู่

"ไปตรวจดูรอบบริเวณแอ่งทั้งหมดแล้ว มันกว้างประมาณ 800 ตารางวา ไม่มีร่องรอยของสัตว์อะไรลงกิน หรือมาเดิน

อยู่ใกล้เคียงเลย ดูมันเป็นแอ่งน้ำที่สงบจริงๆ สงบเสียจนน่าระแวง”

“น่าระแวง หมายความว่ายังไง?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว ถามโดยเร็วต่ำๆ

อนุชายักไหล่ เอามือที่อังไฟขึ้นนาบใบหน้า

“บริเวณที่เห็นอยู่นี้ ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่มีสัตว์อะไรเสียบ้างเลย พวกสัตว์ใหญ่สี่เท้า กินเนื้อและกินพืช น่าจะมีอยู่บ้าง แต่นี่มันเร้นตัวหายไปหมด โดยไม่แสดงร่องรอยว่ามาอาศัยน้ำที่แอ่งน้ำเลย มันก็ทำให้ต้องน่าคิด”

“แกหมายถึงว่า น้ำในแอ่งนั่นจะเป็นพิษ กินไม่ได้งั้นหรือ?”

อดีตพรานชดสั่นศีรษะ

“ทั้งลุงอินและคะหยิ่นตรวจดูแล้ว มันก็เป็นน้ำที่สะอาดใช้ดื่มกินได้ปลอดภัยพอสมควร ไม่มีพืชหรือธาตุอะไรที่เป็นพิษอย่ใกล้เคียง จืดสนิท ไม่มีสี ไม่มีกลิ่น แต่การที่ไม่มีสัตว์อะไรผ่านมาในละแวกนี้เลยเป็นเวลานาน มันหมายถึงว่า...”

เขาเว้นระยะไปนิดหนึ่ง ชำเลืองไปทางเครื่องยิงระเบิดเอ็ม79 สองกระบอกที่พวกลูกหาบมัดรวมติดมากับกองสัมภาระ แล้วกล่าวต่อมาต่ำๆ ว่า

“...มันน่าจะมีอะไรสักอย่างหนึ่ง เฝ้ารอคอย หรือป้วน-เปี้ยนอยู่ละแวกใกล้เคียงนี่ และมีอิทธิพลอยู่เหนือสัตว์ใหญ่น้อยทั้งปวง ทำให้ไม่กล้าจะเข้ามากินน้ำในแอ่ง”

“เสือใหญ่ งั้นหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“เสือสาง หรือสัตว์กินเนื้อธรรมดา เราเห็นจะเลิกพูดกันได้เสียทีกระมัง แก พี่ใหญ่ และคะหยิ่นตลอดจนน้อย น่าจะเข้าใจดี เพราะเคยผ่านพบมาก่อนแล้ว ส่วนฉัน และลงอินโชคดีมาก ที่ไม่ได้พบกับ ‘ฝันร้าย’ ในลักษณะที่พวกแกพบมาแล้ว”

“กลางนี่แกหมายถึงสัตว์ดึกดำบรรพ์ประเภทไดโนฯ!!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ลืมตาโพลง อทานออกมา ส่วนเชษฐาและดาริน ยืดตัวขึ้นทันที

“ฉันก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน บอกแล้วว่า ไม่ได้พบรอยสัตว์ธรรมดาอะไรเลยทั้งสิ้น แต่ก็ยังไม่ได้บอกว่า ไอ้ที่พบนั้นมันเป็นรอยอะไร ประเดี๋ยวกินอาหารเสร็จแล้ว จะลองไปดูกันก็ได้ ฉันเดินตรงข้ามฝั่งไปทางด้านเหนือ มีประตูเป็นปากทางออกไปยังท่งหิน ในระหว่างหน้าผาใหญ่สองด้าน รอยมันเหยียบพื้นเอาไว้ แม้พื้นทรายจะแน่น ก็ยังกดลึกลงไปร่วมวา มีนิ้วอยู่สามนิ้ว ลักษณะเดินสองขา มีหางลากยาว เฉพาะรอยเท้าที่ปรากฏอยู่ มีรัศมีของแต่ละนิ้วแยกห่าง 6-7 ฟุต คำนวณว่าน้ำหนักตัวไม่ต่ำกว่า 20 ตัน”

“ฮี้ยย์!...”

ทั้งเชษฐาและไชยยันต์หลุดปากออกมา แล้วชะงักนิดไปชั่วขณะ เลือดแทบจับเป็นก้อน ส่วนดารินทำริมฝีปากหมุบหมิบจ้องหน้าพี่ชายกลางเขม็งเหมือนจะไม่เชื่อหูตัวเอง หนานอินได้ยินอดีตพรานชดพูด ก็หันมาแปลข้อความให้คะหยิ่นฟังต่อ

ไอ้เจ้านั่น พอรู้เรื่องว่านายชดพูดเช่นไร ก็นั่งจ้ำเบ้าลงกับพื้นร้องออกมาเบา ๆ

เชษฐาคุมสติได้ ถามเรียบ ๆ มาด้วยน้ำเสียงที่บังคับให้เป็นปกติ

“รอยเก่า แต่ไม่เก่าจนเกินไปนักหรอกครับ ไม่ต่ำกว่า 3-4 วันมาแล้ว แต่ไม่น่าจะเกินอาทิตย์ ในเวลากลางคืนอาจสังเกตไม่ได้ถนัด มองดูเหมือนหลุมอะไรลึก ๆ งั้นแหละ แต่ถ้าหากพรุ่งนี้เช้า ให้มีแสงสว่างเสียหน่อย เราจะเห็นได้ชัดกว่านี้ สำหรับผมเอง ไม่ค้นเคยกับมันมาก่อน ส่วนพี่ใหญ่ ไชยยันต์น้อย และคะหยิ่นเคยผ่านมาแล้ว ถ้าได้ไปเห็น ก็อาจบอกประเภทได้ดี ว่ามันไดโนฯ ชนิดไหน”

“ลุงอินกับคะหยิ่นไม่เห็นด้วยหรอกหรือคะ เมื่อตะกี้ทั้งสองคนมาถึ ไม่เห็นพูดถึงเรื่องนี้ บอกแต่เพียงน้ำในแอ่งสะอาดดี”

ดารินพดมาเร็วปรื๋อ

“พี่ไปคนละทางกับลุงอินและคะหยิ่น ทั้งสองคนไปตรวจดูที่แอ่งน้ำอย่างเดียวว่าพอจะกินได้หรือไม่ แต่พี่เดินสำรวจไปรอบ ๆ ของแอ่งเดินไปไกลกว่าสองคนนี่”

อนุชาตอบ

“ถ้างั้นเดี๋ยวกินอาหารกันให้เสร็จ แล้วไปช่วยกันดูถ้าเป็นไอ้โคตรยักษ์ไทรันฯ อีกละก็ เราพบกับอุปสรรคใหญ่เสียแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำอยู่ในลำคอ ยกมือทั้งสองขึ้นขยี้ขมับ ไชยยันต์คลานเข้าไปที่กองสัมภาระทันที ปลดเอาเครื่องยิงระเบิดขนาด 40 มม. และเอ็ม 16 แบบคอมมานโดออกมา

ทั้งหมดสี่กระบอก ตรวจดูความเรียบร้อย ดารินมองเห็นเข้าก็บอกว่า

"ฉันว่านั่นไม่ใช่วิธีที่ฉลาดนะ ไชยยันต์"

"เธอจะฉลาดวิธีไหนของเธอก็เชิญเถอะ สำหรับฉัน กลางและเชษฐา ขอเลือกเอายุทธวิธีทางทหารไว้ก่อน จริงอยู่ แม้อาวุธของเราจะเบาไปหน่อย แต่เชื่อว่าระเบิดขนาด 40 มม. ถึงจะฆ่ามันไม่ได้เฉียบขาดนักก็คงทำให้มันมึนงงเชื่องช้าลงด้วยแรงอัดของระเบิด หรือบางทีอาจเป็นการไล่มันได้ แม้จะฆ่าไม่ได้ก็ตาม อีกอย่างหนึ่งปืนเล็กกล ที่สามารถส่งกระสุนเม็ดเล็กๆ ระดมเข้าไปในอัตรา 750 นัดต่อนาที โดยการตั้งสวิตช์เป็นฟูลออโต้ก็ยังดีกว่าไรเฟิลขนาดใหญ่ที่สุดของเรา แต่ยิงได้ทีละนัด เอ้า! ปืนของใครคนนั้นเก็บรักษาไว้ ส่วนเอ็ม 79 ฉันจะถือไว้กระบอกหนึ่ง กลางถือไว้อีกกระบอกหนึ่ง ตอนนี้เราไม่มีศรพรหมมาสตร์ กับพระรามแงซาย หรือพระนารายณ์รพินทร์แล้ว ถ้าไม่ช่วยตัวเองก่อน ก็ไม่มีอะไรมาช่วยหรอก"

ขณะที่พูด อดีตนายทหารปืนใหญ่ ง่วนอยู่กับอาวุธสงครามเหล่านั้นอย่างรวดเร็วคล่องแคล่ว ดารินเม้มริมฝีปากแน่น หรี่ตาลง

"ไม่น่าเชื่อ...ไม่น่าเชื่อเลยว่าเราจะต้องพบกับภัยอันตรายจากอำนาจของไพรอาถรรพณ์ชนิดนี้อีก ฉันคิดว่าเราอาจพบแต่รอยของเขาเท่านั้น แต่คงไม่มีวันพบตัวจริงอีกแล้วอย่างเด็ดขาด"

"อย่ามองอะไรในแง่ดี และเข้าข้างตัวเองมากเกินไป ถ้าสวรรค์จะให้เราติดตามรพินทร์พบในครั้งนี้เราก็จะไม่พบอุปสรรค

เหล่านี้อีกเลย และเราก็เดาไม่ถูกเสียด้วย ว่าสวรรค์บงการมาอย่างไร อาจกลายเป็นนรกบงการก็ได้...เอาละ เงียบๆ เสียงก่อน อย่าเพิ่งกระโตกกระตากอะไรให้พวกลูกหาบรู้ทั้งสิ้น ลงอินบอกคะหยิ่นให้หุบปากของมันลงเสียด้วย อย่าบอกเรื่องนี้กับใครทั้งนั้นในตอนนี้”

แล้วทั้งหมด ก็ล้อมวงกันกินอาหารค่ำ อันนำมารวบยอดกับอาหารกลางวันพร้อมกันรอบๆ กองไฟที่ลุกโชน แม้อากาศจะหนาวเย็นจัดลงอย่างทารุณ ไอไฟก็พอจะส่งความอบอุ่นให้ได้บ้าง ดารินหมดความคิดที่จะไปอาบน้ำแล้วจากภูมิอากาศที่ผันแปรไปอย่างคาดไม่ถึง และจากสิ่งที่หล่อนได้รับทราบมาจากพี่ชายกลางหยกๆ ทั้งหมดกินอาหารจากเครื่องกระป๋องเรชั่น และปรึกษาหารือกันเบาๆ ในระหว่างกันเอง

สำหรับคะหยิ่นนั้น แม้จะนั่งอยู่ในระหว่างพวกลูกหาบก็หุบปากนิ่งตามคำสั่งกำชับของหนานอิน **สีหน้าของเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างส่อแววววิตกกังวลอย่างเห็นชัด เพราะมันเคยพบเคยผจญกับเหตุการณ์ชนิดฝันร้ายนั้นมาแล้วจนขี้แทบขึ้นไปอยู่บนขมอง ที่ทำให้มันต้องคิดหนักอยู่ในขณะนี้ก็คือทั้งคณะที่มาด้วยกันทั้งหมด รวมทั้งตัวมันเองด้วย จะเอาชีวิตรอดได้อย่างไร หากพบกับไอ้ตัวเหมือนเหี้ย แต่ยืนสองขา ในปากมีฟันใหญ่แหลมคม นับไม่ถ้วนนั้นเข้าอีก**

สมัยก่อนนี้ก็ยังมีพรานใหญ่รพินทร์และแงซายอยู่พร้อมหน้า แต่คราวนี้มันจะฝากความหวังไว้กับใคร อันพอที่จะทำ

ให้เกิดความอุ่นใจได้ ลำพังพรานชดกับพรานหนานอิน คะหยิ่นไม่มั่นใจนัก เพราะทั้งสองคนไม่เคยผ่านปัญหาชนิดนี้มาก่อน

เมื่อต่างกินอาหารค่ำเสร็จ ดารินก็ตรงเข้ามาที่มัน เปลี่ยนผ้าพันแผลให้ใหม่ ตรวจสอบบาดแผลที่เย็บไว้ และส่งยาให้กินชุดหนึ่ง

"ทำใจดีๆ ไว้ คะหยิ่น เราจะต้องไม่พบกับฝันร้ายชนิดนั้นซ้ำอีก เชื่อฉันเถอะ"

หล่อนกระซิบ ขณะที่ตบไหล่มันเบาๆ อย่างปลุกปลอบ

"แต่นายชดไปพบรอยของมันเข้าแล้วนา รอยอย่างนั้นมันจะมีอะไร นอกจากไอ้ตัวที่แงซายเอาธนูติดระเบิดยิง"

คะหยิ่นอุบอิบในลำคอ จ้องตาค้างเติ่งมองดูหล่อนหญิงสาวยิ้มให้ กำหมัดต่อยเบาๆ เฉียดปลายคางมันอย่างสพยอก

"ฉันว่าไม่พบ เอ้า! พนันกันก็ได้ อาจพบเพียงแค่รอยเท่านั้น ประเดี๋ยวเราจะไปดูกัน แต่ถ้าคะหยิ่นไม่สบายจะรออยู่ที่นี่ก็ได้นะ"

"นายหญิงไป คะหยิ่นก็ไปด้วย"

มันบอกมาอย่างจงรักภักดี